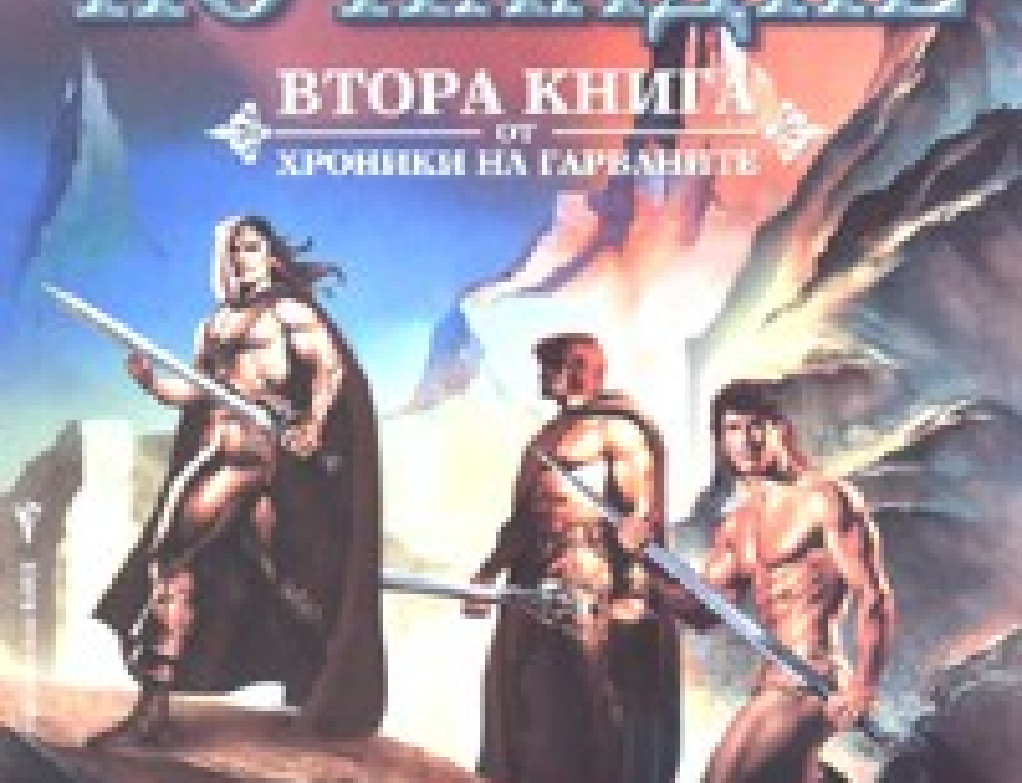

МРАК ПО ПЛАДНЕ

ВТОРА КНИГА

ОТ
ХРОНИКИ НА ГАРВАНИТЕ

ДЖЕЙМС БАРКЛИ

Баркли пише едно занимливо и с професионална изработка създание. Както пожелавате и
че под титлата разваля всичко да се види да професионално от който и от който.

— Drogul Games —

Джеймс Баркли

Мрак по пладне

На моите родители Кийт и Тиа Баркли.

Винаги до мен, винаги чудесни.

Подкрепата, помощта и насърчението са особено важни и аз благодаря на всички, които ме даряваха с тях толкова щедро.

Чувствам се задължен да спомена имената на някои от тези хора: Тара Фолк, която ми дава сили да продължа; Питър Робинсън, Джон Крос, Дейв Мътън и Дик Уичелоу, които винаги са насреща; Пол Фосет и Лайза Едни с тяхното търпение и разбиране, далеч извън рамките на служебните им задължения; Уилям Холи, който ми изпрати първото писмо от почитател; и Саймън Спентън, чиято проникновена редакторска работа подобрява всичко, написано от мен. Без всички вас нямаше да е толкова весело.

Благодаря ви!

ПРОЛОГ

Вибрациите в главата му се засилваха. В мрака на Чоула, дълбоко под джунглите на Терас, почиващите от Люпилото зашеваха във внезапно безпокойство, но повечето не проумяваха какво чувстват.

Като сърбеж на недостъпно място бръмченето дразнеше съзнанието му и го тревожеше разтърсващо. Той отвори едното си огромно синьо око и зеницата се разшири, за да пропусне мъждивата светлина от разположения нависоко вход. Съзря издълбаната влажна скала, пълзящите надолу по нея лиани и лишеите, покрили всяка повърхност. Виждаше трепкане на крило, разлюляване на шия и драскане на ноктестата лапа, докато Люпилото се размърдваше, събудено преждевременно. Усещаше забързан пулс, бучене на вдишващи дробове и проскърцване на зейнали челюсти.

Могъща тръпка плъзна по тялото му и сърцето на Ша-Каан се сви. Вибрациите – вест за беда – отекваха в главата му. Намери опора под краката си, огромните му криле се разпериха за полет, в устата му напираше вик. Той призова Люпилото и ги поведе устремно към светлината извън Чоула, привлечен от кипналата дупка в небето, където тепърва започваше нова битка.

ГЛАВА 1

Победата щеше да бъде славна. Владетелят Сенедай от племената Хейстрон стоеше върху площадката и гледаше пушеците, кълбящи се над Джулаца, докато пламваха сграда подир сграда. Лютивата миризма на дим беше наслада за ноздрите му, а дори през мътилката виждаше белите и черните пламъци, с които неговите шамани поразяваха чрез връзката си с Върховните вещици, за да доразкъсат сърцето на града. А жителите на Джулаца не можеха да ги възпрат.

Белият огън изскачаше от пръстите на стотина шамани и разяждаше камък и дърво в доскоро гордо извисявалото се средище на тази Школа, събаряше къщи, огради и барикади. А където мъже и жени бягаха в ужас, черният огън откъсваше плътта от костите им, изтръгваше очите от главите им, те падаха с писъци и умираха в мъки.

Сенедай беше равнодушен към страданието им. Скочи от площадката и гръмогласно повика помощниците си. На устрема му към самата Школа пречеха само маговете, които все още пазеха с щитовете си големи части от града, както и вражеските войници, бранещи маговете от мечовете на неговите бойци. Крайно време беше да смаже тази досадна съпротива.

Изреждаше заповедите си на бегом, докато тичаше към разгара на битката. Виждаше развети знамена, когато племената се втурваха, покорни на волята му. Пред него изригна стена от пламъци, а тътенът от заклинанието раздруса земята. Засегнати от магията шамани бяха погълнати от огъня и умряха, без да издадат нито звук.

– Притискайте ги! – изрева Сенедай.

Но тук шумотевицата, уж приглушена само на стотина крачки от сражението, беше непреодолима, макар че той различаваше звън на мечове, писъци от страх и болка. Чуваше й изкрещени заповеди, трескави или уверени, блъскане на метал по кожена броня, сгромолясване на зидове и дращене на греди.

Охраната му се бе подредила в полумесец пред него, за да го опази, а Сенедай внимаваше да не доближи толкова, че да го прострелят с лък. Така постъпваха всички шамани, освен най-неразумните. Редиците на бранителите изтъняваха и Сенедай знаеше, че ако ги разкъса, войската му ще пробие чак до стените на Школата.

Затръбиха рогове и неговите бойци отново се втурнаха напред. Зад

вражеската отбрана черният огън разпиляваше магове на парчета още преди да са изrekli словата на защитните си заклинания. Той долавяше колко измъчени са враговете, а бравите на подчинените му западници се стоварваха и пръскаха към задименото небе фонтани от кръв.

– Искам онези магове вдясно да бъдат изстребени! – извика на свой помощник. – Предай заповедта незабавно.

Земята се разтърси от магията на Джулаца, студ нахлу в топлия ден, а от небето заваляха огнени капки. Сънародниците на Сенедай плащаха прескъпо всяка крачка от настъплението си.

Групичка шамани се отделиха и хукнаха наясно. Обсипваха ги със стрели и един падна с проникнало дълбоко в бедрото му острие. Другите го зарязаха да се гърчи. Сенедай настръхна от вълнение щом видя движенията на ръцете им и мърдането на устните им – те призоваваха огъня от дълбините в черните души на Върховните вещици, за да стовалят ужасната му мощ върху своите безпомощни жертви.

Но още докато ги гледаше Сенедай усети промяната. Пламъците, блъвнали от разперени пръсти, внезапно се накъсаха и угаснаха. Племенните отряди се стъписаха. Навсякъде се чуваха викове, а шаманите запаха ръцете си и се споглеждаха смаяно и уплашено.

А откъм враговете се разнесе тържествуващ вопъл, подхващаха го все по-силно всички защитници на града. Тутакси пороят от заклинания се засили, а войниците се хвърлиха към обърканите западници, които заотстъпваха.

– Господарю... – повика го командир на отряд. Сенедай се обърна към мъжа, чието лице бе сковано от тревога, неподобаваща за племенен воин, и у него се разгоря ярост. Погледът му се плъзна по цялата дължина на провалената атака – магия погубваше хората му, а мечовете на изтощените защитници се впираха с нова сила и решимост. Той избута командира от пътя си и изтича напред, без да го е грижа за опасността.

– В името на всички духове, не сме ли бойци? – загърмя гласът му в тътена на сражението. – Надуйте роговете, дайте сигнал за атака навсякъде. По дяволите магията, ще се бием със стомана! Нападайте, копелета проклети, нападайте!

И той се хвърли в битката, бравата му съсече рамото на войник от Джулаца. Противникът се стовари на земята, Сенедай прегазил трупа и изтръгна бравата, за да халоса лицето на следващия враг. Около него сънародниците му се ободриха и заечаха бойните им песни, докато отблъскваха бранителите.

Роговете предаваха на всички заповедите, знамената се изправиха и

знаменосците пак поеха напред. Западняците отново се настървиха да превземат Джулаца, без да се стряскат от заклинанията, които ги погубваха и осакатяваха. Знаеха, че врагът няма да устои на свирепостта им.

Владетелят Сенедай си позволи да поспре и да погледне наляво и надясно. Усмихна се. Каза си, че мнозина западници ще умрат, лишени от подкрепата на шаманите, но накрая ще надделят. Погледът му откри групичките магове, изричащи нападателни заклинания, той отби непохватен удар и отново се връза в мелето.

* * *

Гарваните стояха безмълвно наред централния площад на Парве. Победиха. Използваха Крадеца на зората, унищожиха Върховните вещири и градът отново стана място на мъртвешки покой. Над тях последствието от заклинанието висеше в небето кафяво и променливо – чуждо, злокобно петно като хищна твар над земите на Балея. То беше пространствено разкъсване, водещо към нищото.

Дарик и остатъците от сборната кавалерия на четирите Школи изтикаха от площада и довършиха онези, които им се опълчиха. Сега събираха трупове на купчини, за да бъдат изгорени. На една страна трупаха поклонници на Върховните вещири, западняшки воители и Пазители. Почитта, с която пренасяха своите загинали съратници, рязко се различаваше от влаченето и хвърлянето на другите мъртъвци. Стилиан и неговите Закрилници бяха в разнебитената пирамида, тършуваха из отломките за следи от краткото, но катастрофално завръщане на древното могъщо зло.

Тишината тегнеше над площада. Никой от войниците на Дарик не продумваше, бяха заети с нерадостен труд. В небето под разкъсването нямаше птици, а повеите на вятъра сякаш стихаха до шепот около сградите.

А за Гарваните победата отново бе помрачена от скръб.

Дензър тежко се подпираше на Хирад, Ериан го крепеше от другата страна, обвила кръста му с ръка. Илкар стоеше до варварина. Отсреща до гроба бяха Уил, Троун и Незнайния воин. Всички бяха вперили погледи в покритото със саван тяло на Джандир. Лъкът на елфа бе положен до него, а мечът – върху мъртвеца.

Джандир падна в мига на победата. Съдбата се отнесе безмилостно с него, след като бе оцелял в толкова несгоди.

За Илкар загубата беше особено тежка. В Балея нямаше много елфи, те предпочитаха по-топлите южни земи. Малцина, освен

посветените на магията, пътуваха до Северния континент, а дори техният брой намаляваше. Но най-непоносима беше мъката на Уил и Троун. Старият им приятел умря, за да опази Балея и да изпълни задачата, поверена на Гарваните. Тръгнаха да спасяват отвлечена жена, а пътят ги доведе до стъпалата пред гробницата на Върховните вещици в отчаяния устрем да извършат навреме заклинанието – Крадеца на зората. Единствено то можеше да избави земята им от прастарото зло. Джандир умря, без да знае дали са успели.

Незнайния изричаше прощалните слова на Гарваните:

– На север, на изток, на юг, на запад... Макар че ни напусна, ти винаги оставаш един от Гарваните и ние винаги ще те помним. Балея никога няма да забрави саможертвата ти. Нека боговете посрещнат с усмивка душата ти. Нека сполуката е с теб във всичко, което те очаква във вечността.

Уил кимна.

– Благодаря ви, че го почетохте, но сега ние с Троун искаме да останем насаме с него.

– Разбира се – кимна Илкар и отстъпи назад.

– Аз ще остана още малко – каза Ериан и се отдръпна от Дензър. – Той дойде да спаси мен и синовете ми.

Уил отново кимна и тя коленичи до него и Троун.

Незнайния, Хирад и Дензър отидоха да седнат при елфа до входа на тунела към пирамидата. Така разкъсването остана в небето зад тях, но усещаха огромното заплашително присъствие. Хората на Дарик още събираха из площада трупове за погребалните клади. Стилиан и Закрилниците не излизаха от пирамидата – явно разнишваха смисъла, скрит във всяка руна, картина и мозайка.

Пълководецът Рай Дарик се присъедини към Гарваните, когато Незнайния раздаваше чаши с кафе от котлето над огъня, който Уил бе запалил.

– Не ми е приятно да подхващам този разговор... – промълви Дарик. – Но колкото и величава да е победата, сега сме кажи-речи триста души, а между нас и домовете ни има петдесетина хиляди западняци.

– Забавно, а? – подхвърли Илкар. – Замислете се какво постигнахме, а се оказва, че само сме дали на Балея шанс да се спаси. Не се знае как ще завърши всичко.

– Значи стига сме се къпали в лъчите на славата – изсумтя Хирад.

– Не подценявайте направеното от нас – обади се Дензър, проснат по гръб и подпрял тила си с длани. – Предотвратихме неизбежната

победа и господство на Върховните вещири над Балея. Унищожихме ги и така стигнахме до истинска надежда. Поне на това можем да се радваме.

- Ще се опитам – пак се усмихна варваринът.
- И помнете, че сега западниците са лишени от магия.
- Ние пък нямаме армии – напомни Илкар.
- Питам се ще има ли къде да се завърнем... – проточи Незнайния.
- Можем да научим какво става чрез мисловна връзка – предложи

Дензър.

– Благодаря за напомнянето – сопна се Илкар. – Ти защо не поспиш, след като се изтощи?

– Селин вече направи каквото трябваше... – чу се зад тях гласът на Стилиан.

Господарят на Хълма в Ксетеск излезе сам от плътната сянка в тунела. Изглеждаше блед и уморен, косата му провисваше по раменете.

– Може ли? – посочи котлето.

Незайния сви рамене и кимна. Стилиан си гребна кафе с чиста чаша и седна при Гарваните.

– Размишлявах... – започна той.

– Няма край дарбите ти – промърмори Дензър. Очите на Стилиан блеснаха.

– Дензър, макар че катализаторите за Крадеца на зората бяха унищожени, аз си оставам твоят старши маг. Добре ще е да не забравяш това. – Той помълча. – Селин беше изкусна в мисловната връзка. Малко преди да проникне в града тя ми съобщи, че големи отряди от западници напускат Парве и се отправят към Подкаменния проход. Все още са на път, значи ще бъдат препятствие за нас. – Той стисна зъби, сякаш за да произнесе против волята си следващите думи: – Засега трябва да бъдем единни.

Отговори му Незнайния:

– Скорошната ти намеса, макар и полезна за нас, едва ли се дължеше на искрено желание да помогнеш. А преди това се опита да убиеш всички ни. Опита се и да насъскаш Закрилниците срещу мен. Сега искаш да бъдем единни...

– Добрахме се дотук без помощта ти и ще се приберем без нея – добави Хирад.

Стилиан ги огледа невъзмутимо и устните му се извиха в подобие на усмивка.

– Бива си ви, признавам, но не проумявате докрай колко тежко е

положението. Без помощ е немислимо да се върнете на изток. Спомнете си, че ви пробихме път през Подкаменния проход, но сега той отново е недостъпен. Аз обаче мога да достигам надалеч с мисловна връзка и да ръководя онези, които ще улеснят завръщането ни. Дарик също ми е подчинен като командир на сборната кавалерия на Школите.

– Както излиза, изобщо не сме ти притрябвали – подхвърли Хирад.

Стилиан се засмя.

– От Гарваните винаги може да има полза.

– Имаш някаква идея, така ли? – попита Незнайния.

– Да, намислил съм откъде да минем, но тактиката ще оставя на пълководеца.

Стилиан се озърна към Дарик, който ги слушаше безмълвно, само изражението му се промени едва забележимо щом чу твърдението, че му е подчинен.

– Господарю, може би е най-добре да споделите с нас този маршрут – рече генералът.

Главата на Хирад сякаш туптеше. Искаше му се да пийне и предпочиташе да е нещо със спирт, за да прогони болката поне временно. Изпрати се тромаво и прекрачи към огъня.

– Добре ли си? – подвижна му Илкар.

– Не съвсем. Главата ме цепи.

По гърба на варварина плъзна студ, все едно го поръси сняг от клон на дърво, но усещането отмина веднага. Във въздуха настъпваше промяна, появи се движение, което нямаше нищо общо с топлия ветрец.

Хирад спря и вирна глава към небето, прозрачно синьо навсякъде около огромното разкъсване с непостоянни очертания. Видя как петнистата кафява повърхност рязко се нагъна, изду се, а после се разцепи за мъничко. Ръмжащ рев прогони краткия покой на следобеда. Ликуващ, прокобен, страховит рев.

Хирад изпищя, врътна се на пети и побягна слепешком към горите на изток, до които имаше много мили открита равнина. Всички страхо-ве, които таеше в душата си след неволната среща с Ша-Каан, се бяха сбъднали в един миг.

Толкова скоро след победата ги спождаше неизбежно и окончателно поражение и разруха. В небесата над Балея изскочи дракон.

* * *

Ето това му беше по сърце – пътят на меча. Западниците бяха бойци, а не магове. И макар че мощта на Върховните вещири им донесе

бързи победи, на каквито владетелят Тесая не смееше и да се надява, той беше убеден, че щяха да наложат превъзходството си и без онези бели и черни пламъци.

А сега магията – взета назаем, открадната или дарена, наречи го както щеш – я нямаше. Шаманите вече не повеляваха и западниците отново се подчиняваха на своите племенни вождове. Това беше и ужасяващо, и прекрасно. Ако единството на племената рухнеше, щяха да бъдат пометени обратно отвъд планините Чернотрън от армиите на четирите школи. Но ако Тесая успееше да ги обедини и занаят, за него нямаше съмнение, че накрая ще превземат Корина, а паднеше ли столицата, щяха да държат в свои ръце и душата, и богатството на Източна Балея.

И все пак той се боеше от Школите, срещу чиято сила сега нямаша защита. Мечтата му да види как горят Кулите на Ксетеск се отдалечаваше в бъдещето... поне засега. Невесела усмивка озари загрубялото му мургаво лице. Имаше и други начини да се пребори с маговете.

Тесая никога не допускаше мисъл за поражение, особено когато се опияняваше от блясъка на скорошна победа. И то срещу магове.

Паниката заплашваше да обхване хилядите, които нахлуха в Подкаменния проход, щом плъзна мълвата, че шаманите са загубили връзката си с Върховните вещици. Но без да подозира, Тесая постъпи също като Сенедай в далечния Джулаца – потуши уплахата и избра да тича начело на колоната, която изскочи под огряното от слънцето небе на Изтока.

Отрядът на Школите знаеше, че идват, но безнадеждно отстъпваше по численост. Западниците заливаха на вълни редиците и във воя им се губеха заповедните викове, писъците на страх и хленченето на умиращите. Предвождани от Тесая, племенните бойци бяха неударими, кръвта нахлуваше в главите им от предчувствието за разгром на врага, а мечовете и брадвите им съсичаха плът и трошаха кости. Предните редици се биеха упорито, но щом трупове им осеяха калта пред прохода, а маговете бяха избити, сражението се превърна в касапница и Тесая остана разочарован.

Седеше в разчистената странноприемница и си спомняше битката, глупавите грешки на бранителите и обърканите заповеди, които стигаха и до неговите уши. Но най-често мислите му се връщаха към онези, които побягнаха или захвърлиха оръжията си и се предадоха преди края. Това изобщо не приличаше на сражението при западния край на прохода. Там видя добре командван враг, готов да се бие до последния войник. Враг, който забави войската му повече, отколкото бе допустимо. Такъв враг беше способен да уважава.

Най-разочароващ беше провалът на пълководеца, който според сведенията ръководеше отбраната. Не потвърди с нищо славата си. Колко жалко... Показа се същият страхливец като останалите. Западниците нямаше вече да се плашат от името на Дарик.

Вратата се отвори и влезе най-старият шаман от неговото племе. Без връзката с Върховните вещици старецът не беше човек, от когото Тесая, владетелят на племената Палеон, да се опасява, но знаеше, че и сега му дължи почит.

Наля на шамана питие и двамата се настаниха един срещу друг на маса в сенките на стаята отзад.

– Арноан, виждаш ми се уморен.

– Денят беше тежък, господарю.

– Но сега чуваме, че е свършил – напомни Тесая за все по-шумните празненства наоколо.

– Как понасяш раните?

– Ще оживея и този път.

Тесая се усмихна на бащинската му загриженост. Изгарянията по дясната предмишница го боляха, макар и намазани с мехлем и превързани. Той се хвърли навреме встрани от падащото Огнено кълбо и оцеля.

Раните от остриета по лицето, гърдите и краката не бяха просто поредните трофеи от свирепа схватка. На тази възраст и с такава власт външността нямаше значение, пък и Тесая вече се отегчаваше от влечението на жените към него. Родът му щеше да се съхрани, войната щеше да потръгне – имаше синове и в люлката, и вече мускулести воини. А техният баща поведе племената към победата при Подкаменния проход. *И сега накъде?* Очевидно този въпрос не даваше мира и на Арноан.

– Какво ще ни донесе утрото? – попита старият шаман.

– Отдох и градеж. Няма да загубя повторно прохода. – Изражение-то на Тесая стана сурово. – Владетелят Таоми и отрядите му ще се вляят в нашата войска до утре вечерта. И тогава ще помислим как да превземем Корина.

– Вярваш ли, че това ни е по силите?

– Те нямат армии – кимна вождът. – Само градска стража и запасници. А ние разполагаме тук с десет хиляди, други петнадесет хиляди са на два дни път от прохода, а още двадесет и пет хиляди преплаваха Тривернския залив, за да нападнат Школите. Ще видим и колко ще дойдат от юг. Кой ще ни спре?

– Владетелю, никой не оспорва, че войските ни ги превъзхождат. Но маговете на Школите владеят сили, които не можем да

пренебрегнем. Ще сбъркаме, ако ги подценим.

Тесая изпъна на масата изгорената си ръка и присви очи.

– Да не мислиш, че ще си го позволя? Арноан, аз съм най-възрастен сред вождовете и моят племенен съвет е най-многолюден. Доживях до тази власт, защото нямам навика да подценявам никои враг. Да, маговете са могъщи и Школите ще хвърлят срещу нас всичко, което имат. Но магът се уморява бързо и ако не го бранят, не е трудно да бъде заклан. Тежък удар е да загубим нашата магия, ние обаче сме родени да воюваме с мечове, не със заклинания. Западняците ще владеят Баляя, а аз ще властвам над тях.

* * *

Тесая нямаше да дочака подкрепления от юг. Западняците бяха разпръснати и бягаха към Блекторн, а баронът, чието родово име носеше този град, възстановяваше силите си при скалите над бойното поле, където победи. До него беше замаяният от удара по главата, но щастлив барон Гресе, а близо петстотинте войници и магове около тях мечтаеха да се завърнат в домовете си.

Само че възторгът от победата при Ястребови зъбери щеше да изледнее бързо. Все още висяха на косъм. От огъня на шаманите оцеляха само десетина магове, ранените бяха повече от здравите, а западняците допуснаха този разгром, защото се слисаха, че са загубили магията на Върховните вещици. Блекторн и Гресе само доразпалиха паниката у тях. Ако прогонените отряди се върнеха да ги търсят, бароните едва ли биха доживели втора победа.

Но на Блекторн не му се вярваше врагът да се върне. В хаоса под Зъберите не можеше да се познае коя войска колко души наброява и на мястото на западнешкия предводител той би се оттеглил в града, за да си ближе раните и да обмисля стратегията си, докато не дойдат още отряди през Гиернатския залив.

Баронът излезе изпод скалния навес, където бе разположил командния си пункт. В плитката ниша имаше само огън отпред и място за неколцина от свитата. Гресе се бе подпрял на стената в дъното. Блекторн знаеше от собствен опит, че болката в главата му пламва и го мъчи гадене щом посмее да шавне.

Пред него Зъберите се простираха на север и на юг. След победата той поведе войниците и маговете си на юг, по-далеч от смрадта на долината, където бяха намерили смъртта си мнозина. Изгориха своите мъртъвци на клади, а убитите западници оставиха на лешоядите. Навесът

стърчеше над полегат склон встрани от коварните свлачища на Ястребови зъбери. На малкото плато хората на двамата барони се бяха разположили за отдых под облачното небе в топлата вечер. Позволиха си да накладат огньовете, но на часовите наоколо бе наредено да не се обръщат нито за миг към тях. На най-важните места зорките очи на елфи щяха навреме да открият прокрадващ се враг, затова другите можеха да си починат спокойно.

Вдясно от барона някой се прокашля.

– Господарю...

Блекторн изви глава да погледне Люк, стеснителния младеж, когото прати да преброи живите.

– Казвай, момко. – Баронът се постара да смекчи привичния си строг тон и отпусна длан на рамото му. – Откъде си, Люк?

– Стопанството ни е на три мили от града, господарю. – Люк бе забол поглед в краката си. – Сега аз ще съм мъжът там... ако нещо е останало.

Блекторн виждаше, че момчето, което май нямаше и шестнайсет години, едва преглъща сълзите си. Стисна рамото му и дръпна ръката си.

– Всички загубихме любими хора. Но ще си върнем каквото можем, а който остана редом с мен, за да спаси Изтока от племената, ще бъде прочут герой. Ще прославим и живите, и покойниците. – Баронът помълча и леко вдигна брадичката му, за да го погледне в блесналите очи. – Добре ли живеехте в стопанството? Кажете ми истината.

– Животът там е труден, господарю – отвърна Люк, вторачил се с възхищение в Блекторн. – Няма да си кривя душата, понякога не е весело. Земята не е щедра всяка година, а и боговете понякога не ни благославят с телета и агнета.

Баронът кимаше.

– Значи съм пренебрегвал дълга си към теб и другите като вас. Но вие бяхте готови да дадете живота си, предвождани от мен. Когато отново се разпореждаме в мир на земите си, ще си поговорим за това. А сега кажете какво научи.

Люк се подвоуми, но Блекторн го подкани с жест.

– Тук сме петстотин тридесет и двама. Маговете са осемнадесет, но петима са пострадали твърде зле, за да извършват заклинания. Значи остават петстотин и четиринадесет войници, от които над четиристотин са по-леко или по-тежко ранени. Сто и пет не могат да се бият. Не включих в бройката онези, които ще умрат до сутринта... Баронът сви вежди.

– Защо си сигурен, че ще умрат?

– Нагледах се на смърт в стопанството, господарю – отвърна Люк по-уверено. – Телесно не се различаваме чак толкова от добичетата, за това го виждам в очите им и го чувам в дишането им. Всеки от нас знае в душата си, когато му дойде времето. Личи и при животните.

– Тогава ще се доверя на думите ти. Да, убедих се, че още има да си говорим с тебе. Но сега намери къде да легнеш. Тепърва предстоят тежки дни и искам мъжете като теб да бъдат силни, за да ги посрещнат.

– Лека нощ, господарю.

– Лека нощ, Люк.

Блекторн забеляза, че момчето стъпва малко по-напето и не провесва глава, и усмивката се върна на лицето му. Но нямаше как да пренебрегне числата, които чу от него. Значи по-малко от четиристотин и петдесет души в отряда са годни за сражение, а мнозинството са слаби заради рана. Предполагаше, че оцелелите западници все още са двойно повече. Нямаше представа и какви резерви са оставили в града или на брега, не знаеше дали някои отряди са потеглили към Гиернат или към друга област на изток. Прехапа устни. Тежки дни, да. И трябваше да бъде по-непреклонен от всякога.

Ако от хаоса покрай планините Чернотрън не възникнеше някаква съгласуваност, западниците като нищо щяха да стигнат до Корина дори без магията си. Налагаше се Школите да се намесят по-решително. Да поемат властта. Това не му харесваше, но иначе...

Школите обаче бяха далеч отгук и едва ли знаеха колко е загазили Блекторн. Не можеше да очаква почти никаква помощ от север, но поне имаше възможност да опита мисловна връзка с Ксетеск. Светкавичното общуване на големи разстояния даваше предимство на хората от Изтока и беше задължително да го използват, ако искаха да победят.

Баронът се прозя. Време беше да провери как е Гресе и да поспи. На другия ден предстояха нови решения. Трябваше да разбере какво става наоколо – при Подкаменния проход, в Гиернат, из селата по брега и във вътрешността на страната. Искаше да узнае ще го подкрепи ли някой, за да изтласкат западниците обратно през Гиернатския залив. Искаше да си върне града и замъка. И да спи в собствената си постеля. Потисна напирания гняв и се пъкна под каменната издатина.

* * *

Западниците не се отказваха. Хиляди нахлуваха в Джулаца, катереха се по труповите на загиналите си сродници и налитаха към губещата увереност стража на Школата. От Кулата Барас се вираше в

бъркотията, виждаше как заклинанията опустошават вражеските пълчища, но устремът им не спираше.

Следобедът клонеше към здрач, а единствените мигове на затишие досега бяха онези, в които шаманите загубиха магията си. Тогава на Барас му олекна – разбра, че Гарваните са унищожили Върховните вещири. Провикна се от радост, а сега му идеше да се разкрещи от безсилие.

Злополучният обрат не само не разколеба западниците, а като че подклаждаше яростта им. Нападаха още по-бясно, пробиваха си път с мечове, брадви и боен дух.

Отначало гинеха на тълпи и стражата удържаше на напора, защото заклинанията неспирно поваляха вражеските редици. Хиляди бяха избребени от могъщата магия на Джулаца, беззащитни пред Огнените кълба, Ледения вятър, Земния чук, Смъртната градушка, Горещия дъжд и Костолома.

Но запасите от мана на всеки маг не са безпределни и той има нужда от възстановяване. Западниците бяха наясно с това. Маговете бездруго се бяха изтощили, докато прикриваха хора и сгради от огъня на шаманите.

Сега заклинанията крепяха от време на време най-слабите позиции и западниците настъпваха със страховита самонадеяност, връзваха се в редиците на стражата и опълчението, не се бояха от поредния буен изблик на мана.

Вляво от Барас командирът на войските в Джулаца хапеше устни и ругаше.

– Колко са тези гадини? – попита незнайно кого. Вече бе проличало, че отрядите на племената около града наброяват поне десетина хиляди.

– Твърде много – отвърна Барас.

– Известно ми е! – озъби се пълководецът. – Ако се опитваш да хвърлиш съмнение върху...

– Успокой се, драги ми Кард. В никого не съм се усъмнил. Просто подчертавам един факт. Докога ще ги удържим?

– Три часа, може би и по-малко – рязко отвърна Кард. – Без крепостни стени друго няма как да обещаеш. Какво научи от мисловната връзка?

– В отговор на молбата ни от Дордовер вчера са изпратили три хиляди души. Ще бъдат тук до свечеряване.

– Щом е тъй, кажи им да се връщат – още по-горчиво промълви Кард и лицето му сякаш се състари за миг. – Дотогава Джулаца ще бъде превзета.

– Те никога няма да завладеят Школата! Кард изви вежди насреща му.

– И кой ще ги спре?

Барас отвори уста, но размисли. Кард беше войник, нямаше да разбере.

А за Барас беше немислимо враг да нахлуе в Школата. Самата мисъл го погнусяваше така, че в гърлото му се надигаше жлъч. Имаше начин да отнемат плячката от протегнатите ръце на западниците.

Но щом се загледа пак в битката из покрайнините на града и видя своите съграждани да падат под остриетата на враговете, той се помоли да не се стига дотам. Защото не би пожелал това да се случи на никого. Дори на западниците, напираси към портата на любимата му Школа.

ГЛАВА 2

Ужасът, примесен с недоумение, обхвана всички на площада в Парве. Още с първия вик на дракона стихнаха всички други звуци, главите и на хора, и на животни се обърнаха към разкъсването.

Незавързаните коне хукнаха накъдето им видят очите, други хвърляха ездачите си или опъваха поводите и се задавяха от напъните да цвият, защото инстинктът им подсказваше, че са желана плячка.

Но у хората и елфите сляпата уплаха отстъпи пред примирено любовитство, докато драконът още беше като смътно петънце пред очите им. Лесно долавяха удоволствието в рева и ръмженето му, докато опознаваше Балея. Извиваше се, премяташе се и игриво кръжеше в небето.

Когато се снижи към земята, силуетът му стана отчетлив, а размерите върнаха страха у зрителите. Илкар преценяваше всичко трезво, без да го е еня, че тялото му се тресе, а сърцето блъска лудо в гърдите. Пренебрегваше и подтика да бяга, да се бие, да се скрие, само да не стои като прикован.

Този дракон беше по-малък от Ша-Каан, когото бяха срещнали зад портала между измеренията в замъка Таранспайк.

Цветът и формата на главата му също бяха различни. Дългата шия ту се сгъваше, ту се изпружваше, главата се обръщаше наляво-надясно, докато оглеждаше повърхността, опашката се рееше зад туловището.

Ша-Каан достигаше поне сто и двадесет стъпки на дължина, а този едва ли беше по-дълъг от седемдесет. В светлината на факлите кожата и люспите на Ша-Каан хвърляха златни отблясъци, а този дракон беше целият в тъмни ръждиви оттенъци и имаше по-plosка, клиновидна глава. Муцуната и черепът на Ша-Каан бяха издължени нагоре.

Нерушимата тишина на площада рязко се стопи щом опулените зяпачи проумяха, че драконът се е устремил надолу. Настана трескаво съетене. Дисциплинираната кавалерия на Дарик се пръсна, коне и ездачи се сблъскаха в хаоса и търсеха най-близкото убежище от неминуемата опасност.

Пълководецът прегракна, докато се напъваше да внесе някакъв ред и спокойствие. Нямахме смисъл. Зад него Гарваните и Стилиан скочиха, забравили преумората.

– Вътре, вътре! – кресна Илкар и се втурна към тунела, но изведнъж заби пети пред входа и Незнайния щеше да го помете. – Къде е

Хирад?

Огромният воин също се извъртя и викна с все сила след варварина, който вече бе доста далеч и нямаше никакво намерение да спира. Врвата на площада заглуши дори гласа на Незнайния.

– Аз ще го върна – предложи той.

– Недей – възрази Илкар, вторачен в пикиращия към града дракон.

– Аз ще го върна – повтори Незнайния и впи пръсти в ръката му. – Разбираш ме...

Елфът кимна и Незнайния се втурна подир Хирад, който свърна зад един ъгъл и се изгуби от погледа му.

От входа на тунела Илкар видя как приятелят му неволно стуши глава в раменете си, когато драконът го подмина на някакви си двайсетина стъпки над плоския покрив на най-високата сграда. Главата на чудовището се обърна да огледа бягащите хора, елфи и животни, чу се джафкащо ръмжене и заедно със свилия стомаха му страх Илкар усети болезнен удар в чувствителните си уши. Вътрешните им мембрани се затвориха по инстинкт.

Драконът се издигна, зави с невероятно за туловището му изящество и се понесе по-ниско със зейнала пасть. Огромните бели зъби изпъкваха рязко в черния отвор на устата. Елфът потрепери и след миг преbledна – широката сянка на дракона покри бягащата фигура на Незнайния воин.

Всичко се случваше твърде бързо. Незнайния погледна нагоре, свърна встрани и затича под прав ъгъл спрямо посоката на полета. А високо зад Илкар разкъсването се изду от повторен напор и магът елф долови това чрез същото застиване на въздуха наоколо. Вместо да блъвне огън, драконът устремно полетя нагоре, оглушителният вопъл на разочарование бе последван от яростен рев.

Хирад, дотичал лудешки до празните улици в края на града, чу втория рев. Задъха се от внезапен натиск в главата си и вече забавяше крачка, притиснал длани към ушите си, когато гласът затътна и го повали на земята:

– Спри!

* * *

Ша-Каан се издигаше все по-разгневен към кипналия в небето пробив. Сякаш само преди едно мигване на окото бе предупредил онзи Хирад Хладнокръвния за опасностите, скрити в знанието, над което старият дракон бдеше, и в амулета, оплетен толкова отдавна между ноктите

му. А ето как му се отплатиха.

Първо откраднаха амулета, после несъмнено се бяха възползвали от знанието в писмената по него и накрая отвориха незащитен портал към сродното измерение на цялото Люпилото Каан.

Зад него другите от Люпилото излитаха от Чоула, недоволни от внезапното прекъсване на съня им. Тридесет дракона Каан се устремиха към останалите, които вече кръжаха пред небесния портал.

А от всички посоки натам се събираха и врагове, привлечени от появата на портала и мощния импулс, който тя породила в нервите на всеки дракон. Трябваше да ги откажат веднага от намеренията им, иначе предстоеше битка, невиджана в тези небеса от времето на онзи велик човек Септерн.

Тъкмо той бе спасил Люпилото Каан. Направи достъпно за тях сродно измерение, каквото търсеха, за да не измрат до последния.

Ша-Каан размахна криле по-упорито, щом предупреждението достигна ума му. Иззад струпани край разкъсването облаци дракон от Люпилото Наик се устреми към кълвящата се в небето мътилка. Беше твърде бърз за малчината пазители и победният му вик секна, щом се гмурна в портала и изчезна от погледите им.

Няколко дракона Каан понечиха да го подгонят, но Ша-Каан ги възпря с мислена заповед.

– Аз ще се справя с него. Отблъсквайте останалите. Не им отстъпвайте портала.

Набра височина и обиколи портала, за да прецени размерите и дълбочината му, после събра криле и се потопи във вътрешността му.

Преходът беше воняща бъркотия от натиск, слепота, смътно уловени послания и откъслечно предчувствие за онова, което го чакаше от другата страна. Ша-Каан изскочи в небето над Балея и мигновено усети присъствието на две познати същества. Врагът от Наик изпъкваше в съзнанието му и Ша-Каан отправи гръмко предизвикателство, което онзи не би могъл да отхвърли. Другият беше много по-дребен, но не и по-незначителен. Хирад Хладнокръвния. Ша-Каан имаше какво да му каже. Докато пикираше към дракона от Наик, излъчи заповед към Хирад да спре.

* * *

Кожата на Илкар настръхна, страхът му се подхранваше от чувството за пълна безпомощност. Всеки миг очакваше въздухът да замре, да нахлуят още дракони и ужасът да стане безмерен. Знаеше, че зад гърба

му Стилиан и другите Гарвани не откъсват погледи от небето. За пръв път в дългата, изпълнена с победи история на отряда нямаше какво да сторят, освен да наблюдават.

Битката беше кратка и безмилостна. Двата дракона се доближаваха с плашеща бързина – по-малкият отдолу, а далеч по-едрият, блеснал в златно, се спускаше към него.

– Ша-Каан... – ахна елфът, когато го позна по присъщото движение на главата.

Ша-Каан отприщваше своя бяс в заплашителен рев. Помръдна крило в мига преди да се сблъска с кафеникавия враг, пхна се под него и блъвна огън по корема му.

Неистов вой разцепи въздуха, раненият звяр полетя по спирала нагоре, главата му се мятеше в търсене на мъчителя. Ша-Каан затвори уста, за да спре пламъците, обърна се нагоре и назад, за да изскочи в гръб на противника. Другият, объркан от болката, още го търсеше, когато Ша-Каан се метна в миг през делящото ги разстояние, размаха криле, после замря над жертвата, изви шия и със смразяваща сила заби муцуна в основата на черепа. Цялото туловище на кафеникавия се сгърчи, ноктите сякаш опитаха да разпорят въздуха, крилето се замятаха диво, но ръмженето премина в хрип и той безсилно пропадна към земята.

Затаил дъх, Илкар гледаше как Ша-Каан не пуска мъртвия враг от ноктите си, докато се спуснаха към покривите. Чак тогава се извъртя, изръмжа победно и зави, а убитият дракон се стовари върху площада и раздруса земята под краката на елфа. Вдигна се огромен облак прах, а подготвените за изгаряне тела се размърдаха нелепо.

Всички в Парве усещаха и с костните си мозъци настъпилата вледняваща промяна. В тишината след схватката се чуваше само плющенето на криле, докато Ша-Каан кръжеше над жертвата. Толкова отблизо величавият дракон беше неимоверно грамаден. Почти двойно по-голям от противника си, той нададе протяжен гърлен рев и полетя ниско към Хирад.

– О, не!

Илкар излезе на светло.

– И каква полза ще има, ако го направиш?

Макар и по-тих заради смайването, гласът на Стилиан още преливаше от сила, заплаха и цинизъм. Илкар изви глава към него.

– Не разбираш, нали? Не го и очаквам от хора като теб. Не знам какво ще направя, но няма да стоя настрана. Не бих го оставил сам срещу онази твар. Той е от Гарваните.

Елфът изтича след Незнайния. Миг по-късно Уил и Троун го последваха. Дензър пак се свлече на земята, изчерпил остатъците си от жизненост. Взя се за дълго в неподвижното туловище на убития дракон. Ериан опря главата му в скута си.

– О, богове в небесата! – прошепна Дензър. – Какво направих?

* * *

Хирад лежеше, запушил ушите си, но врявата от битката в небето блъскаше главата му отвътре. Щом свърши, той се надигна немощно на колене и се престраши да погледне към Парве. Едва обърна внимание на Незнайния, защото се вторачи в Ша-Каан, който обикаляше над мъртвия град. Внезапното пикиране на дракона го изтръгна от унеса. Не бе изпитвал такъв страх през целия си живот. Изправи се и побягна.

Усещаше фученето на Ша-Каан в съзнанието си още преди сянката да го покрие. И отново се примири, че смъртта го е застигнала. Спря и вдигна поглед към огромния дракон, поне двайсетина пъти по-дълъг от него. Ша-Каан се обърна във въздуха, шията му се свиваше и разгъваше, но очите му неотклонно следяха целта.

Увисна неподвижно и след миг с лениво махане на крилете стъпи леко на земята, златистото тяло се намести върху четирите лапи и се извиси над Хирад. Крилете се прибраха назад, главата се отметна, после се стрелна и събори варварина. Макар и зашеметен, Хирад почувства гнева на Ша-Каан, взря се в очите му, но се изненада, че не откри в тях своята гибел.

Великанската глава застина, подобното на хълм тяло блещукаше под слънцето и закриваше всичко останало. Хирад не си направи труда да стане, а обмисляше какво да каже, но ноздрите на Ша-Каан се разшириха и пратиха в лицето му две остри струи тежък дъх.

Драконът го погледа още малко и нагласи лапите си по-удобно, ноктите без усилие раздраха дълбоки бразди в спечената земя.

– Бих ти казал „добра среща“, Хирад, но никак не е добра.

– Аз... – смънка варваринът.

– Млък! – Гласът отекна из Раздраната пустош и раздруса ума на Хирад. – Важно е не какво мислиш, а какво направи. – Ша-Каан затвори очи и видиша бавно, за да се овладее. – Такъв дребосък да навлече толкова беди... Ти застраши живота на цялото ни Люпило.

– Не разбирам.

Клепачите се надигнаха и смазващият поглед прикова Хирад.

– То се знае, не разбираш. И въпреки това открадна онзи предмет

от мен.

– Не бях аз...

– Казах да мълчиш! – Заповедта беше като грохот. – Слушай и мълчи, докато не ти наредя да говориш.

Хирад облиза устни. Чуваше наблизо пращането на пресъхнали съчки под краката на Незнайния и размаха ръка, за да го възпре.

Ша-Каан заговори отново, сините му очи бяха бездна от ярост, ноздрите облъхваха косата на Хирад с противна миризма от някакви си три стъпки. Варваринът се почувства съвсем малък... Не, нищожен. Но надменният звяр реши да разговаря с него, вместо да овъгли плътта по костите му.

Само че това не беше онзи дракон, леко развеселен от появата на Хирад през портала в Таранспайк, отворен отдавна от Драконани. Първата им среща бе последвана неотменимо от набега на Гарваните към Парве и изричането на Крадеца на зората. Сега Ша-Каан беше разгневен. Тревожеше се, но не за Хирад. Варваринът не очакваше да чуе нищо приятно.

Позна.

– Предупредих те – започна драконът. – Казах ти, че пазя онова, с което можете да навлечете гибел и на себе си, и на моето Люпило. Избрахте да не ме послушате. И ето че последствията от стореното опетниха небето и в моето измерение, й във вашето. В това е проблемът, Хирад. Колко присъщо за вас – измислихте как да се спасите, но в същото време обрекохте на смърт незнайно колко дракони от моето Люпило, принудени да ви бранят. Само че избавлението ви не ще е за дълго. Ако моето Люпило измре, оставате беззащитни. Стига ви тук да проникне и един дракон, решен да ви унищожи. А онези, които напират да разкъсат този свят, са хиляди. Хиляди!

Хирад се блещеше към зейналите в очите му дълбини. Ша-Каан примига мудно и варваринът се опомни.

– Не проумяваш какво направихте, нали? Говори.

– Нищичко не разбирам – потвърди Хирад. – Само знам, че трябваше непременно да намерим Крадеца на зората и да извършим заклинанието, иначе Върховните вещици и западняците щяха да ни пометат. Не ни обвинявай, че се опитахме да запазим живота си.

– Това е границата, до която стигат мислите ти. Далечните отгласи на постъпките ви не те интересуват, защото почиваш на лаврите от скорошната победа, нали?

– Бяхме длъжни да използваме всяко възможно оръжие – малко по-

сопната отвърна варваринът.

– Това оръжие не беше на ваше разположение – скастри го драконът. – А вие го използвахте непохватно. Откраднахте го от мен.

– Щом можем да го вземем, направихме го. Непохватно или не, използвахме го да спасим Балея.

Устата на Ша-Каан зейна в смях. И този звук отекваше из Раздраната пустош, подплаши към бягство вцепенени животни, вцепени Незнайния и повали Хирад по гръб. Смахът секна внезапно, ехото му се отрази от зданията в Парве като далечна гръмотевица.

Драконът изпъна шия, главата се плъзна над проснатия Хирад и мунуната, от която капеше слюнка, спря над лицето му.

Варваринът се подпря на лакти и трепна, защото можеше да докосне зъбите, които биха го схрускали с лекота – бяха по-дълги от ръката му до лакътя.

– Да спасите Балея – повтори Ша-Каан тихо и студено.

– Нищо подобно не сте постигнали. Вместо това отворихте пробив между нашите светове, а Каан не може вечно да брани този проход. И когато загубим битката, кой ще ви защити от пълна разруха или жалко робство?

Главата се надигна. Хирад проследи погледа на Ша-Каан – Незнайния и Илкар, Уил и Троун стояха на няколко крачки от тях, уплашени, но непоколебими. Хирад се усмихна гордо.

– Кои са те?

– Повечето ми съратници от отряда на Гарваните.

– Твои приятели?

– Да.

Драконът сви шия, за да ги огледа.

– Тогава, Хирад и другите Гарвани, слушайте ме внимателно. Ще ви кажа какво да направим, за да се спасим всички.

* * *

Владетелят Тесая вървеше по улиците, стиснал в ръката си шише със силно прозрачно питие от грозде. Окървавената, изровена от битката и дъжда кал се втвърдяваше под жежкото слънце в грозни отпечатъци от смъртта.

Навсякъде около него врявата на празненството ехтеше над пищно зелените склонове около градчето. Десетина огньове с готварски казани над тях припукваха и виеха димни стълбове към разкъсаните облаци. Виковете на мерещи силите си бойци и грубият смях от шегите на

разказвачи се открояваха в слетия шум, но други звуци липсваха – писъците на изтезаваните, риданията на насилените и молбите на умиращите.

Тесая беше доволен. Не дойде в източния край на прохода да руши и да погубва. Само за Школите бе отредил такъв край. Тук щеше да управлява и да заповядва – първата крачка към господството над Балея. Власт, която нямаше да дели, щом Върховните вещици ги нямаше.

Не искаше да се уповава на всяване на ужас, както биха постъпили глупците. Тези земи бяха твърде обширни, за да може да поддържа повсеместен страх. Щеше да държи изкъсо големите средища с настанени в тях многобройни гарнизони. Щеше да постави начело доверени хора, които да управляват и да налагат избраните от него правила. Никакви сборища, никакви размирни приказки. Покорените трябваше да усещат желязната десница на господаря. Щеше да ги лиши от надежда, но не биваше да предизвиква справедлив гняв.

Стисна устни. Да, отклоняваше се от обичаите на западниците, но вече бе прозрял, че по старите пътища ще стигне единствено до сблъсъци и раздори. Щом племената искаха да завладеят Балея, трябваше да се приспособят.

В края на градчето Тесая поспря и отпи от шишето. Оттук започваха пътищата към сърцевината на Източна Балея. Те щяха да го отвеждат към победата.

Заоблени хълмове се редуваха все по-ниски към прекрасни равнини – земите на лорд Денебре, отдавнашния му търговски партньор. Там почвата даваше богата прехрана, добитъкът се плодеше изобилно и цареше покой. Засега.

Време беше да вземе решение, но първо искаше да чуе отговори на въпросите си. Изкачи се по склона, където бранителите на градчето бяха построили казармите си, сега превърнати в техен затвор. Две дузини дървени бараки и палатки. Шест от тях побираха около триста пленници и оставаше предостатъчно място за малцината сред съплеменниците му, които искаха да имат покрив над главите си. Държаха отделно мъжете и жените, ранените в битката врагове бяха настанени до ранените западници. Поне те заслужиха уважение и шанс да оживеят за разлика от другите, избрали позора да се предадат.

Духът му се разведри, като видя, че стражите са изопнали рамене равномерно в кръг около бараките с пленниците. Кимна на мъжа, който му отвори вратата и склони глава почтително.

Вътре беше претъпкано, вмирано и задушно. Мъже лежах на

наровете и по пода, някои играеха карти, други се бяха събрали да си шепнат. Всички му се сториха еднакви – лица на победени, на унижени от покорството си.

Когато влезе, тишината се разпростря в бараката, уплашени очи се втренчиха в очакване да изрече присъдата. Лесно беше да разгадаят с какво презрение ги оглежда.

– Време е да поговорим.

Тесая владееше източното наречие безупречно. Един мъж се промъкна през навалищата – затлъстял, с прошарена коса и твърде нисък за воин. Дори някога да е бил могъщ боец, сега под опръсканата с кал ризница имаше само омекнала заложена плът и не можеше да уплаши никого.

– Аз съм Керус, командир на гарнизона. Ако желаеш, задай въпросите си на мен.

– А аз съм Тесая, повелител на обединените племена. Ще се обръщаш към мен с „господарю“.

Керус само наведе глава. Тесая виждаше страха в очите му. Отдавна трябваше да доживява годините си на спокойствие, а не да служи в армията. Ето го нехайството на Изтока – оставили са на този разплут чиновник отбраната на тактически най-важното място в целия континент.

– Учудвам се, че ти говориш от името на останалите – подхвърли Тесая. – Нима твоят командир толкова се бои от нас, че и сега ти е запоядал да го укриваш?

– Господарю, командващият отбраната на прохода е мъртъв – недоумяващо отговори Керус. – Аз съм най-старшият от живите офицери.

Тесая се намръщи. Според донесенията гарнизонът се бе предал още преди завземането на командния пункт. Дали бяха верни слуховете, че Дарик е загинал в предните редици? Не му се вярваше да е постъпил толкова безразсъдно в решаваща битка.

– Мъртъв ли? – изсумтя Тесая.

– Загинал е при западния край на прохода.

– Аха... – Но веждите на западняка останаха склучени. Нещо не беше наред. – Както и да е... – Скоро щеше да узнае истината. Не биваше участта на човек като Дарик да остане неизвестна. – Задоволи любопитството ми. Имаше ли набег в моите земи преди ние да си върнем Подкаменния проход?

– Защо питате мен, господарю?

– Защото ти си старшият офицер. И мой пленник. Добре ще е да разбереш, че няма полза да се инатиш.

– Знаете не по-зле от мен, че наши хора проникнаха в твърдината на Върховните вещири. Затова загубихте магията си.

Керус събра воля да изрече думите с присмех.

– Но не загубихме тази битка, а? – озъби му се Тесая. – За втори път си позволи да ми говориш неподобаващо. Не ме принуждавай да отброя и третия път. – Тесая отпусна напрегнатите си мускули и надигна шията. – Да, сериозен успех. Да ти призная, съмнявах се дали Парве е добре защитен. Уви, мнозинството от старшите шамани си мислеха, че ще прахосаме силите на умели бойци, ако ги оставим да пазят града. Колко от вашите войници изпратихте натам?

– Не бяха многобройни... господарю.

– Колко бяха?

– Четиристотин конници, малко Закрилници, неколцина магове... и Гарваните, господарю.

Тесая обмисли чутото. Знаеше, че такъв отряд не стига да затрудни защителите на Парве, камо ли Върховните вещири. Пресметна, че дори маговете да са били далеч повече, нещо не се връзва. Отдавнашно безпокойство отново се мярна в ума му. С очите си видя какво опустошение бе причинило заклинанието, позволило на врага да завземе за малко Подкаменния проход. Водната магия лиши от живот мнозина негови съплеменници. Дали бяха поразили с още по-страховито заклинание Върховните вещири?

Не му пролича, че настръхна. Преди три месеца слуховете, че на Изток искат да се сдобият отново с легендарна магия, която шаманите наричаха „Тиа-Фере“, тоест Падането на нощта, едва не разколебаха вождовете. Но ако са употребили тъкмо това заклинание, нали и той нямаше сега да стои тук невредим?

– Гарваните, значи...

Добри бойци. Не биваше да ги подценява и да повтаря очевидната грешка на Върховните вещири и прекланящите се пред тях шамани.

– Защо и Гарваните са потеглили към Парве? – попита Тесая.

– Не се ли подразбира? – Изражението на Керус пак стана злорадо. – Те носеха оръжието, с което трябваше да унищожат вашите повелители. И както пролича, успели са... господарю.

Тесая не знаеше дали си струва да съжалява за гибелта на Върховните вещири. Затова пък знаеше добре, че щом нямаха своя магически огън, шаманите отново се връщаха на мястото, което им се полага. В сенките зад вождовете и техните воини.

Тревожеше се обаче, че стотици врагове, сред тях и магове, са

проникнали чак до града, въплътил вярата на западниците. Такъв успех подсказва хитрост в тактиката, несломима воля и храброст. Гърбът му се вледени за миг, като си представи цялата картина. Сега намираше обяснение в мълвата, че Здрачният отряд кръстосва из хълмовете – страшилищата, които вилняха южно от Парве, неуморните конници. Всичко това бе започнало след водното заклинание срещу западниците в прохода. Безпокойството му нарастваше. Само един човек би имал дързостта да вярва, че ще се добере до Парве начело на стотици ездаци.

– Кой командир загина при западния вход? – попита рязко.

– Ненет... господарю.

– А Дарик е бил начело на кавалерията.

– Точно така, господарю. Той ще се върне, няма съмнение в това.

Думите на Керус се въртяха в ума на Тесая, докато слизаше към главната улица на градчето.

ГЛАВА 3

Барас се радваше на кратък миг щастие сред отчаянието, когато западниците пробиха отбраната в покрайнините на Джулаца.

За душата му нямаше нищо по-сгряващо от изгрева над Кулата в неговата Школа. Виждаше как мракът бяга от всяко кътче около зданията, светлината искри по билата на покривите, а обърнеше ли се на запад, съзираше Тривернското езеро, където се бе родила магията на Балея – трепкащо сияние пред черния фон на планините Черноотрън.

Някога вярваше, че нищо не може да го засегне, докато тази гледка е пред очите му. Но натискът на западниците разпокъса редиците и той прозря, че не прибегне ли до последното средство за спасение, никога повече няма да я види.

Ужасът го задържа още малко, взрян в ордите по улиците на града, които в движение поваляха разпръснатите групички войници, а отблъскващите ги заклинания бяха редки и безполезни. Защитниците отстъпваха на все повече места и накрая атаката се превърна в стихия, заплашваща да залее и стените на Школата. Не би допуснал това.

Обърна се към пълководеца Кард и видя сълзи по лицето на стария войник.

– Нека поне спася Школата – рече му благо.

Кард го позяпа, преди да проумее думите, а челото му се набръчка.

– Не е възможно.

– Възможно е. Нужно е само да потвърдиш моите заповеди.

– Дадено – тутакси отвърна пълководецът. Барас кимна и повика чакаш наблизо помощник.

– Бийте камбаните, за да се върнат бранителите зад стените, разположете четири пъти повече войници при портите. Аз отивам в Сърцето на Кулата и ще събера Съвета там. Ще започнем заклинанието веднага. Не се бавете и вие.

Помощникът също постоя още миг, за да осмисли думите, които се бе надявал да не чуе.

– Ей сега, Магистре.

Западниците виеха диво, предусетили победата, защитниците безполезно надаваха бойни викове, обикновените мъже и жени търчаха да си спасят живота. Щом камбаните задрънчаха, жителите на Джулаца се втурнаха към портите на Школата.

Барас изрече безмълвна молба за прошка към онези, които щяха да намерят смъртта си отвън.

– Да вървим, Кард. По-добре е да не видиш какво ще стане.

– Какво не бива да видя?

– Ще спуснем Покрова на демоните.

Барас нахълта в Кулата, спускаше се по стълбата през едно стъпало с необичайна за годините му пъргавина. Кард пухтеше по-назад, когато елфът стигна до Сърцето на Кулата, за да се присъедини към Съвета, почти без да се задъхва, Пълководецът не би го разбрал. Магът трябваше да е жилав независимо от възрастта си. Ако няма силно сърце, как ще извършва заклинания и ще поддържа запасите си от мана?

– Ще пазиш ли на вратата, Кард? – помоли Барас.

– Това е чест за мен.

Пълководецът бе спрял пред прага, силата на маната в Сърцето го изпълваше с безпокойство, макар че не можеше да я различи. Той се поклони на Съвета и затвори вратата. Никой нямаше да ги прекъсне, щом Кард бдеше отпред.

Сърцето представляваше помещение във вътрешността на Кулата, чиито осем стени от гладък сив камък се събираха в точка по средата, двойно над човешки ръст. Линия от каменни плочки се виеше в спирала по пода от вратата към центъра на помещението. Над него гореше свещта от мана – капковиден пламък, който никога не потрепваше и не излъчваше видима светлина въпреки жълтия си цвят. Защото само маг можеше да го съзре.

Другите седмина от Съвета кимнаха в отговор на поздрава, когато Барас зае мястото си. Всеки стоеше пред една от стените. Когато Кард затвори вратата, се възцари непрогледна тъма.

Барас долавяше смущението и у старите, и по-младите магове. Не се изненада. Покровът на демоните беше най-грудното, опасно и могъщо заклинание на Джулаца. Досега бе извършвано само два пъти, много преди да се роди някой от присъстващите, в мигове на непреодолима заплаха за Школата.

Всички бяха наясно какво означава заклинанието. Всички се бяха подготвяли духом за принудата да го употребят, откакто започна нападението на западниците. И всички разбираха, че само седмина ще излязат от Сърцето, след като свършат работата. Не знаеха обаче кой ще бъде избраникът.

– Нека имаме светлина – изрече традиционните слова Висшата магосница, застанала точно срещу Барас.

Всички кимнаха поред.

– Да, нека имаме светлина, за да се виждаме и подкрепяме взаимно.

– Барас, който ни призова в Сърцето, дай ни светлина – взря се тя в него.

– Ще бъде сторено.

Подготви формата за светлинно кълбо – обикновена неподвижна полусфера, извлечена от маната, насочвана през Сърцето. Тя изискваше минимални усилия и Барас я разположи точно над невеществената свещ. Мекото сияние прогони сенките и озари Съвета.

Той завъртя глава бавно, за да се поклони на всеки, запечатваше в паметта си лицата им, защото за последен път виждаше един от тях... ако демоните не изберат самия него.

Отляво беше Ендор, най-младият. Едва преди седем седмици бе приет тук за член на Съвета. Маг с огромна дарба, нисък, грозноват и як.

Погледна Вилиф, секретаря на Съвета, който беше на преклонна възраст – прегърбен, оплешивял и почти на края на силите си. Селдейн, втората жена сред тях, тепърва доближаваща старостта, сивокоса и сопната. Керела, Висшата магьосница, елфида като него и отдавнашна довереница. Не биваше да я загубят в тези тежки времена. Висока, мургава и горда, Керела бе оглавявала Съвета с желязна воля, заслужила й уважение в цялата Школа. Дийл – още един елф. И той остаряваше, понякога изричаше прибързани слова. Лицето му бе застинало в страх, изопнатото и бледо. Кордолан, на средна възраст, възпълен веселяк. Голото му теме лъщеше от пот, бузите провисваха. Трябваше да се упражнява повече, иначе ще загуби издръжливостта си. И накрая, вдясно от Барас – Торвис. Също стар, сприхав, жизнен, набръчкан и дългурест. Изумителен човек.

– Да започваме ли? – привлече вниманието им Керела. – Благодаря ти за дарената светлина, Барас. – С това се изчерпа церемонията. – Членове на Съвета в Джулаца, събрахме се заради огромна опасност за Школата. Ако не направим това, което ни бе предложено, краят на Школата е неизбежен. Някой ще възрази ли?

Мълчание.

– Като знаем рисковете, произтичащи от заклинанието, някой желае ли да остане извън Сърцето, докато го извършваме?

Торвис се засмя и за миг разсея напрежението от тегнештата тук мана.

– Стига де, Керела! – зашумоля гласът му като сухи листа. – Докато

изговорим всички предупреждения, както е прието, ще дойдат и шамани да ни помогнат в заклинанието. Знаеш, че никой няма да излезе.

Керела се смръщи, но в очите ѝ се мярна весела искрица. Барас кимна.

– Торвис явно желае да навлезе в другото измерение. Да започваме веднага.

– Длъжна бях да предложа – напомни Висшата магьосница.

– Известно ни е – усмихна се Барас. – Хайде, води ни. Тя вдъхна дълбоко и пак огледа другите.

– На онзи, който ще се пожертва, за да опази Школата и магията на Джулаца, пожелавам скоро да намери покой и да срещне душите на близки, които го чакат в отвъдното... Слушайте ме внимателно. Не се отклонявайте от моите указания. Съсредоточете се само в моя глас. А сега... – Заговори по-отсечено и властно. – Опрете длани в камъка зад вас и настройте зрението си към спектъра на маната.

Барас притисна длани към хладната каменна плоча зад гърба му и се взря в протичащата наоколо мана. Гледката беше и замайваща, и плашеща.

Сърцето на Кулата беше средоточие, формата на стените му привличаше основата на магията и я задържаше. Маната се отразяваше най-силно от осемте каменни стени и се пренасяше по повърхността им към сборната точка. Барас проследи осемте потока, които се сливаха и проникваха в общ стълб през центъра на спиралата.

Знаеше, че отдолу има друга камера, огледален образ на тази, за да бъде затворен кръгът на силата. Опирайки ръце в камъка, той ставаше част от кръга.

Всеки трепна или затаи дъх в мига, когато маната потече през тялото му – ускоряваше пулса, прочистваше съзнанието за върховно усилие и насищаше мускулите със сила.

– Поемете маната – ясно прозвуча гласът на Керела. – Вникнете в потока. Радвайте се на мощта му. Изречете името си, щом сте готови да започнем призоваването.

Един по един казаха имената си: Барас – силно и уверено, Торвис – със следа от нетърпение, Дийл – тихо и уплашено.

– Така да бъде – кимна Керела. – Ще отворим пътя и ще призовем Господаря на Покрова. Подгответе се за идването му. Образувайте кръга.

Осем гласа зазвучаха тихо и напевно в слова, които оформяха маната и започваха призоваването. Барас притисна по-силно дланите си към

камъка, а думите, древни и могъщи, се изливаха от устата му в непрекъснат поток.

Движението на маната се промени. Отначало леко подръпване изкриви пътя ѝ покрай стените. Последваха по-резки, внезапни въздействия, от които сърцата пропускаха по някой удар. Маната се отдели от стените и вече я насочваха не природата и камъкът, а маговете. Поддържаха нов кръг с дебелината на длан, плътно жълт и напълно неподвижен.

– Великолепно – промърмори Керела по-сдържано, съсредоточена изцяло в подготовката за заклинанието. – Имаме пълнота. Сега оформете колона, докосваща пода.

Ръцете им се отделиха от стените, върховете на пръстите им проникнаха в кръга от мана. За Барас усещането беше като допир до мек плат, тънък и хубав. Щом отпусна ръце надолу едновременно с останалите, създаде с ума си идеален цилиндър, а в съзнанието му отекваше една-единствена дума: „Леко. Леко.“ Разкъсването на цилиндъра би застрашило не само заклинанието, а и здравето на Съвета. Всяка грешка или отклоняване на мана биха им навлекли главоболие, кръвотечение от ушите или временна слепота.

Но Съветът на Школата в Джулаца бе подбран по способностите на членовете му и щом всички приклекнаха, колоната беше безупречна, а сърцето на Барас удари не повече от сто пъти до завършването ѝ.

– Превъзходно – въздъхна Керела. – Всички ли са добре? Ендор, Селдейн, Дийл, Торвис – вие ще задържите колоната. По мой знак другите ще се отдръпнат. Не се съпротивявайте на по-тежкия товар, оставете съзнанията си отворени. Броя – три, две, едно...

Барас, Вилиф, Керела и Кордолан прибраха ръцете си до тялото и се изправиха. Барас се усмихна – Ендор понесе нарасналото изчерпване на мана само с едно пухтене. Старият елф се възпря да не го потупа по рамото. Младежът наистина бе напреднал много за годините си.

Четиримата магове поддържаха устойчивостта на колоната. До края на призоваването щяха да насочват цялата си енергия, за да остане тя в най-добро състояние. Допуснеха ли да бъде нарушена, отприщените стихии щяха да пръснат Сърцето на парчета.

Керела ги огледа с одобрение.

– Имаме силен Съвет. Неизбежното ни отслабване ще бъде трагедия за Джулаца. – Тя притисна дланите си една в друга. – Заемете местата си за призоваването. Барас, ти ще поддържаеш портала отворен.

Той кимна – разочарован, но не и изненадан от облекчението, което

почувства. Щом ставаше страж на портала, демоните не можеха да вземат него, иначе щяха да се заклеят в капана на убийствения за тях въздух на Балея.

Четиримата прави магове пристъпиха към колоната, лицата им едва не опряха в неподвижната повърхност. Всеки гледаше право напред в очите на отсрещния, за да се подкрепят.

– Макар че аз изричам думите – каза Керела, – заедно ще създадем формата. Дайте ми силата си. – Тя се прокашля. – Хейлара диун тар. – Изведнъж захладня, от устата ѝ излизаха облачета пара. – Хейлера диун тар, мекст хейрон диун тар.

Четиримата извлякоха още мана от въздуха и оформиха плътен диск от завихрено жълто, осеяно със сини точки. Дискът увисна над цилиндъра, въртеше се бързо и краищата му се размиваха в очите им.

– Полека – предупреди Керела. – Вкарайте го внимателно в цилиндъра.

Застанали с носове до самата колона, те преместиха диска във вътрешността и усетиха как ръбовете му нарушаваха устойчивостта на задържаната форма от мана, докато се спускаше.

– Хейлера, дуин, скортос ерида.

Синьото в диска блестеше по-ярко, пулсираше в колоната и разтърсваше маговете, които я крепяха. Но те издържаха.

– По-здраво – подкани ги Керела с глух от съсредоточаването глас. – По-здраво! Кордолан, при теб не е равно.

Дискът, разклатен незабележимо, веднага се изравни и пулсациите в колоната се засилиха със спускането му към свещта от мана и надолу до каменния под.

– Барас, бъди готов – напомни Керела. – Хейлера, сендуин, скортонере ан естолан.

В средата на диска възникна черна точка, която се разшири бързо. Избликна синьо сияние на мана в разширяващ се заедно с пролуката сноп. Дискът мигновено се преобрази в тънък обръч от мана на Джулаца, ограничаващ яростната синя светлина, която блъскаше във връхната точка на камерата и се разпръскваше по каменните стени. Въздухът се насити с шепот, заплахи, заповеди, подмамващи обещания, изпълнени със зло и притискащи маговете. Думите подяждаха смелостта им, съскането се просмукваше в костите, изправяше косъмчетата по кожата им, замайваше главите и пресушаваше гърлата. Порталът към измерението на демоните бе отворен.

– Барас, устойчиво ли е при теб? – попита Висшата магьосница.

Той кимна, неспособен да говори. Всеки негов мускул се изопна, мозъкът му сякаш се надигаше в черепа, но Барас вярваше, че може да поддържа портала безкрайно дълго. Силата, напираша да му отнеме контрола и да се развихри в Сърцето, не можеше да му попречи. Увереността му укрепна, мускулите му се отпуснаха и натискът в главата му стихна. Той се усмихна.

– Да, Керела, всичко е устойчиво. Повикай Господаря на Покрова.

– Така да бъде. Кордолан, Вилиф, отдръпнете се от колоната. Тази задача се пада само на мен.

Тя навря глава в колоната и синьото сияние на демоните обгърна лицето ѝ. Барас видя колко грубо изпъкнаха чертите ѝ, сякаш остана само череп. Старият елф не забравяше за портала. В този миг го крепеше не заради Джулаца, а заради Висшата магьосница.

А тя се вторачи във вихрушката от демони и заговори силно както в началото на заклинанието.

– Хейлера, дуис... Аз, Керела, висша магьосница в Съвета на Джулаца от Балея, призовавам теб – Велики Хейла, Господар на Покрова. Ела при мен, чуй нашето желание и назови своята цена.

Не последва нищо. Шепотът звучеше неизменен.

– Чуй ме – повтори Керела. – Хейла, чуй ме. Внезапно шепотът спря.

– Чувам те.

Топлият дружески глас нахлу в Сърцето. Членовете на Съвета трепнаха, но задържаха и колоната, и портала.

А след миг той беше пред тях. Сам. Рееше се над свещта и се въртеше бавно, скръстил крака и сплел пръстите на ръцете си в скута. Колоната изчезна, крепящите я магове се отърсиха от вцепенението и маната се върна в нормалния си поток край стените.

Само Керела не помръдваше, Господарят на Покрова можеше да я докосне.

– Добре си ни дошъл – изрече тя.

– Съмнявам се – отвърна той, сякаш искрено съжаляваше, че е повикан.

Барас се отмести по-назад, без да отклони вниманието си от портала между измеренията. Затварянето му би донесло страшна беда. Преди неизбежната смърт на Хейла в това чуждо за него измерение той можеше да разпилее душите им. Наоколо другите от Съвета, също върнали се до стените, не смееха да дишат. Но разстоянието не би ги спасило.

Барас недоумяваше как е възможно видът и държанието на реещия

се насред Сърцето демон да не издават злината му, На височина Хейла сигурно достигаше не повече от четири стъпки, голото му тяло, подобно на човешко, беше тъмносино. По голата кожа на главата му туптяха венчки, а по бузите, над горната устна и под долната челюст имаше грижливо поддържани брада и мустаци. Малките хлътнали очи чернееха и чак когато демонът се завъртя с лице към Барас и погледите им се срещнаха, елфът съзря цялото таящо се у него зло.

Хейла отново се обърна към Керела и замря. Веждите му се събраха като клин и лицето му се изкриви сърдито.

– Почивах си. Кажете ми какво искате от мен и ще обсъдим цената.

Барас се смръзна. Цената щеше да бъде душата на един от тях – поробена от Хейла, докато той желае това. Керела непоколебимо се взираше в демона.

– Нашата Школа е заплашена от нашественици. Врагът не бива да проникне през стените. Искаме Покров да обгради стените, за да защити всички, които са вътре, и да погуби всеки, осмелил се да го докосне. Покровът трябва да обхване и основния поток от мана в Школата, за да не го загубим.

– И докога ще се нуждаете от този Покров? – попита Хейла.

– До вдигането на обсадата. Няколко седмици. Не сме сигурни.

Той пак изви вежди.

– Нима? Виж ти... – Пак се завъртя и мрачните му очи оглеждаха маговете от Съвета. – Има си цена. Известно ви е как изчерпваме енергията си, за да поддържаме Покров. Нуждаем се от източник на възстановяване.

Студът се разпростираше по тялото на Барас. Човешки живот, сведен до подхранващ източник за творение на демони... Гнусно варварство. И единственият изход за Джулаца. Хейла спря пред него. Барас се пребори със себе си и не позволи промяна в портала.

– Значи ти си късметлията – промълви демонът. – Не мога да те докосна. Жалко. Бих избрал елфическата ти душа.

– Никой от нас не е късметлия. – Хладнокръвният тон на Барас скриваше чувствата му. – Днес всички ще изгубим близки. Избирай и се махай.

Хейла се усмихна и тялото му се извъртя към Висшата магьосница.

– Ти си избраницата, Керела. Ти ще захранваш Покрова, от който твоята Школа се нуждае толкова отчаяно.

Чу се как някой вдъхна през зъби. Демонът не трябваше да избира Висшата магьосница. Но Керела само се усмихна.

– Така да...

– Не! – кресна Дийл, макар че бледнееше, а тялото му се тресеше. – Ако нея я няма, безполезно е да спасяваме Школата. Не бъди толкова кръвожаден, Хейла. Щом искаш елф, вземи мен. Когато влязох в тази камера, аз си знаех, че ще бъда избран. И ти го разбра, щом те призовах-ме. Вземи подходящата жертва. Мен.

Хейла се завъртя към него.

– Забележително, но се боя, че не можете да се пазарите.

– Винаги можем да те върнем с празни ръце там, откъдето дойде – спокойно напомни Дийл.

– И тогава няма да получите своя Покров.

– Но ти няма да имаш душата на маг от Съвета на Джулаца, камо ли пък Висшата магьосница.

– Дийл, аз... – започна Керела.

– Недей, Керела. Няма да вземе теб. Демонът студено се вторачи в Дийл.

– Не съм свикнал да ми се противопоставят, – Елфът сви рамене. – Ами добре... – Хейла пак се завъртя. – Чуйте ме, магове от Съвета. Ето сделката, която ви предлагам. Душата на елфа Дийл не е толкова ценна за мен, колкото Керела, Висшата магьосница, или Барас, старшият посредник. Но ще се съглася да взема него вместо някого от двамата... при едно условие. Ако след петдесет ваши денонощия още се нуждаете от Покрова, за да ви защитава от враговете, или Барас, или Керела ще минат през Покрова, за да го подхранят наново. Оставям на вас да решите кой ще стори това. Ако никой от тях не доближи Покрова, ще го премахнем и ще ви оставим да бъдете избити. Е, спогодихме ли се?

– Цената за Покрова на демоните винаги е била една-единствена душа – троснато напомни Керела. – Щом толкова цениш моята...

– Школата не може да си позволи да остане без теб – пак се намеси Дийл. – Особено сега. Имаме нужда от водач. Ще останеш. – Той въртеше глава, вглеждаше се в другите. Барас забеляза как се извърщат. – Не сте ли съгласни? Е?

Кимаха неохотно. Знаеха, че така спасяват и себе си, но никой не искаше да обрече Дийл.

– Значи постигнахме съгласие – натърти старият елф.

Застана срещу демона, който го гледеше сурово и се почесваше по брадичката, а в полуотворената му уста блестяха остри като бръснач зъбки.

– Велики Хейла, Господарю на Покрова, приемаме сделката.

Демонът кимна.

– За пръв път чувам човек или елф да се стреми толкова безогледно към смъртта.

– Кога ще бъде спуснат Покровът? – рязко попита Керела, но се вираше в Дийл с просълзени очи.

– Щом изчезна отгук и порталът се затвори. Ще обхваща и стените заедно с основните потоци от мана във вашата Школа.

Тя кимна.

– Не забравяй обещанието си. Нашият приятел се жертва за това. Дийл, благословията на всички в Школата е с теб. Такава саможертва...

– Гласът ѝ пресекна, но тя се усмихна. Барас не бе виждал толкова печал в нечия усмивка. – Дано намериш покой скоро.

– Времето не стига за приказки – прекъсна я Хейла. – Имате петдесет ваши денонощия. Бройте ги добре, защото и аз ще ги броя. – Отново впи поглед в Дийл. – А за тебе, драги, и тези дни, и още колкото аз пожелаем след тях ще бъдат цяла вечност. Ела с мен.

Ръката му се пресегна извън портала, мина през гръдния кош на Дийл и за миг го обгърна в синя светлина. Елфът беше напълно спокоен преди края. Тялото му подскочи, щом душата бе изтръгната, после се свлече, без да проличи колко жестока е била смъртта му.

Хейла се завъртя устремно и пропадна през портала, а Барас тутакси го затвори след него. За миг се чу шепотът и настана тишина.

– Свърши се – потрепери гласът на Керела.

Тя се отпусна безсилно на пода, а Селдейн припряно отиде при трупа на Дийл и склопи очите му.

– Трябва да...

Вратата грубо се отвори и Кард залитна през прага, затиснал ушите си с длани и опулен. Натискът на маната в Сърцето уж беше непреодолим за него, но оглушителната врява зад него подсказва какво го е тласнало вътре.

Воплите и на нашественици, и на бранители поглъщаха дори шума от битката, звънът на стоманени остриета спря. Не беше за вярване, че тези звуци принадлежат на измерението, в което се намираше Балея. Пронизителни, измъчени писъци, изригнаха в тела, от които душите се откъсват, разтърсваха черепите на онези, които ги чуваха, караха ги да заскърцат със зъби, сковаваха мускулите им.

Керела вдигна глава и срещна погледа на Барас. Целият ужас на извършеното от тях бе стаен в очите ѝ.

Покровът на демоните се спусна.

ГЛАВА 4

Както винаги страхът отстъпи пред любопитството. Със завръщането на Ша-Каан в собственото му измерение сякаш се отдалечи и гибелната заплаха. Докато Гарваните бавно се връщаха към площада, около трупа на другия дракон се събираше тълпа.

– Я се отдръпнете малко! – подвикна Незнайния и изтича към туловището.

Хирад го гледаше как се провира между конниците на Дарик. Приятелят му и за миг не забравяше, че е воин и тактик. Неколцина Закрилници, стоящи с гръб към Незнайния, му направиха път, без да се обърнат. Но той не бе отишъл да зяпа и да клати глава пред невероятната гледка, а да потърси слабости, каквито и да било уязвими места, за да имат някакъв шанс.

Хирад обаче се съмняваше, че ще намери каквото иска, пък и се пресити от дракони за този ден. Дори за цял живот, ако трябваше да е откровен, само че никой не го питаше. Повлече се обратно към догарящия огън до тунела. Искаше да уталожи обтегнатите си нерви с нещо, а на дъното в котлето поне още имаше кафе.

Илкар го придружи мълчаливо и Хирад долови как елфът се напрегна, когато доближиха тунела. В сянката до полегналия Дензър и Ериан още стоеше Стилиан.

– Тоя мръсник не може ли да отиде другаде? – процеди магът от Джулаца. – Гнус ме е от него.

– Не вярвам да продължи да се размотава тук, като чуе каквото имаме да му кажем.

Илкар изсумтя.

– Как ми се иска да препусне право към Ксетеск. Уви, нашият път също е натам.

Хирад помълча.

– Слушай, представях си, че сега ще участваме във войната срещу западниците – изтърси, когато спряха до огъня. – Щеше ми се всичко отново да е просто и ясно. Но това...

– Знам какво ти е – отвърна Илкар. – Ти седни, аз ще погледна колко е останало в котлето.

Дензър се бе надигнал и Ериан го подпираше, а по бледото му лице бяха изписани и нетърпение да научи вестите, и безпокойство.

– Най-добре елате насам да чуете какво става – подкани ги Хирад. – Отнася се и за теб, Стилиан. Хич не сме цъфнали.

– Би ли ни обяснил думите си? – промълви Стилиан, щом излезе на слънце и разсеяно оправи яката на ризата си.

– Да почакаме, докато се съберем всички, бива ли? – настоя Илкар и подаде на Хирад чаша кафе, после седна до него. Троун и Уил идваха откъм трупа на дракона, но Незнайния още го разглеждаше. – Ще ми се да ви обясним всичко точно както си е.

* * *

Никой не бе посмял дори да пипне изстиващото туловище, докато Незнайния не приклепна до главата, за да надигне единия тежък клепач. Макар звярът да беше от друго измерение, опитният боец познаваше веднага по очите на животните дали са мъртви.

Пусна клепача върху помътнялото око, чиято зеница се бе подбелила нагоре, и се подпря на пети, докато оглеждаше проснатия на хълбок дракон. Отблизо се виждаше, че ръждивият цвят всъщност е съчетание от два различни оттенъка на люспите – тъмночервено и мътнокафяво. Взря се в главата, клиновидна и дълга три стъпки – от ноздрите, разположени над челюстите, до началото на шията. Под дебелиите кожни гънки, заместващи устните, се виждаше остър зъб. Парче от друг зъб бе паднало малко встрани. Незнайния го взе, повъртя го между пръстите си и прибра находката в джоба на куртката си.

Костният клин продължаваше и над явно уязвимата най-тънка част от шията, но не я предпазваше достатъчно, отсъди Незнайния, като видя многобройните рани от зъбите на Ша-Каан.

Пак се наведе напред и напрегна докрай огромните мускули на ръцете си, за да разтвори челюстите. Едва ги раздели, не можеше да надникне з устата. Озърна се и срещна погледите на двама от трийсетината кавалеристи и Закрилници, които докосваха и подритваха трупа.

– Ще ми помогнете ли?

Те едва не се спънаха от желание да изпълнят молбата на един от Гарваните, и то самия Незнаен воин. Тримата заедно нагласиха главата настрани, хората на Дарик хванаха здраво горната челюст, Незнайния дръпна с все сила долната и се задави от вонята.

Не откри нищо чудато в зъбите. Четири големи резци – два отгоре, два отдолу – по които се познаваше хищникът, и редици от по-малки с формата на конус. По-назад от двете страни имаше и здрави кътници за дъвчене. Но Незнайния беше по-любопитен какво има на небцето.

Преброи половин дузина кожени клапи, закриващи отвори. Дръпна една и усети съпротивата на свиващия мускул. Прозрачна капка падна на дланта му и се изпари бързо. Стигаше му и това, за да знае как драконът бълва пламъци.

Кимна с благодарност на двамата кавалеристи и се изправи. Бавно обиколи трупа. Леко извитата шия беше дълга около осем стъпки и свършваше с далеч по-масивното туловище. Все пак звярът беше много по-тънък от Ша-Каан. Явно този вид се бе приспособявал, за да е по-бърз от останалите. Драконът обаче бе проявил своята неопитност. Сигурно е бил млад. Предните крака с една междинна става отзад завършваха с лапи и малки нокти, извити и остри. Ноктите също бяха от кост, а не от вроговена тъкан.

Точно над предните крака беше основата на крилете. И отдалеч личаха грамадните мускули, които тласкаха съществото във въздуха с такъв устрем. Той пак помоли за помощ. Десетина души с готовност разпънаха крилото, въпреки че движещите го мускули се бяха сгърчили.

Външната му дъга се проточваше на трийсетина стъпки и се състоеше от гъвкава кост, дебела колкото бедрото на Незнайния. Други дванадесет кости се разперваха като ветрило от сложна става и поддържаха дебела мазна мембрана.

– Дръжте го опънато.

Той извади кинжал и замахна. Одраска мембраната, появи се малко тъмна течност. Не кръв, а още от мазнината. Незнайния потопа показалец в нея и я разтри между пръстите си.

– Интересно... – Мембраната, макар и дебела само колкото негов пръст, не се поддаваше на рязане. – Благодаря – погледна той напъващите се мъже.

Щом пуснаха крилото, то рязко се прибра към тялото – защитен механизъм, запазващ се за малко и след смъртта. От силния повей се вдигна прахоляк, сякаш за да напомни с какви чудовища тепърва ще се разправят.

Незнайния премери на око, че туловището е пет пъти по-дълго от шията. Плъзна пръст по по-меките и бледи люспи на корема. Повторно извади кинжала, но отново не успя да го забие.

Намръщи се и погледна обгореното петно по хълбока, дълго двайсетина стъпки. Тук кожата беше почерняла и се издуваше на мехури, на пет-шест места личаха по-дълбоки рани и течеше гъста чернилка. Но дори тези рани не изглеждаха смъртоносни. Значи и огненият дъх на Ша-Каан не можеше да погуби отведнъж друг дракон.

– О, богове, що за жилави гадини са тези! – промърмори той, но продължи да търси слаби места.

– Какво прави той, по дяволите? – отпаднало попита Дензър.

Незнайния вече отиваше към доста тънката, дълга почти двадесет стъпки опашка, с която драконът бе направлявал полета си. Сега мушкаше с меч тук-там, на други места нанасяше могъщи удари и все клатеше глава.

– Май мъдрува как може да бъде убит дракон – подхвърли Илкар.

– Няма да му провърви – смънка Хирад.

– Тогава защо си прави труда? – промърмори Дензър, загуби интерес към гледката и пак полегна.

– Защото си е такъв – натърти Хирад. – Иска да познава и силата, и слабостта на врага, срещу когото застава. Колко пъти съм го чувал да казва, че е по-ценно да знаеш какво не можеш да направиш...

– Има смисъл – подкрепи го Троун.

– Много увлекателно – проточи Стилиан, – само че едва ли е нужно да го чакаме.

– Напротив – кратко възрази варваринът. – И той е от Гарваните.

Незнайния вече вървеше към тях. С бързо точно движение върна меч в ножницата, която бе откачил от гърба си. Пусна я начумерен в краката си, щом спря до огъня.

– Е? – подкани го Хирад.

– Ша-Каан е прав. Дори да си въобразим, че можем да доближим дракон, единствените меки тъкани са в устата му, а как си представяте да я отвори широко, за да си покаже гърлото услужливо? Единственият шанс е да му опърлим крилете, да ги изсушим. Те отделят някаква мазнина, а без нея може и да се разкъсат от горещината. Крилете обаче са твърде широки, толкова пламъци може да избълва само друг дракон.

– Ами очите? – сви рамене варваринът.

– Прекалено малка мишена. И недостъпна, ако главата се движи постоянно. Дори сам дракон в това измерение ще убива на воля когото и когато си поиска.

– Забравяш каква сила има в магията – надменно изрече Стилиан.

Незнайния не му обърна внимание.

– Кожата е невероятно здрава. Дори по корема и по крилете. Киселина може и да я разяде, вероятно не е устойчива и към някои огнени и ледени заклинания. Но остава все същата мъчнотия – как да го доближим. – Той издиша шумно през носа. – Няма защо да увъртаме. Нападне ли те такъв звяр на открито, мъртъв си.

– Този извод не ни върши работа – обади се Илкар.

– Значи отиването там ще е обикновено самоубийство – отрони Хирад.

– Както и оставането тук – добави Уил. Дензър вдигна ръка.

– Чакайте, чакайте! Какви ги дрънкате?

Тъмният маг се бе вторачил в Хирад, когато Илкар сръга с лакът.

– Хайде, твой ред е, нали сте приятелчета с Ша-Каан.

– Не ми е никакъв приятел – сопна се Хирад.

– Е, поне сте добри познати – ухили се елфът.

– Да бе! Толкова е привързан към мен, че дори не ми препече кожата и не ме разкъса на две със зъби. И това ако не е братска дружба...

– Може ли да пропуснете шегичките? – прекъсна ги Дензър. – Искаме да знаем какво се мъти.

– Не би искал, уверявам те – въздъхна варваринът. – Но ще ти кажа, няма как. – Посочи нагоре. – Онова разкъсване в небето е пряк проход към измерението на драконите. Както излиза, от тяхната страна в небето има същата мръсотия. Лошото е, че семейството на Ша-Каан... той си го нарича Люпило... значи Люпилото Каан е принудено да брани разкъсването, за да не пусне другите Люпила да нахълтат тук и да ни съсипят. – Хирад кимна към внушителния труп на площада. – Така е, защото не могат да затворят разкъсването. Ша-Каан каза, че ние трябва да го направим.

– О, няма проблем – изръмжа Дензър. – Ей сега ще щракна с пръсти. Как ще го направим, да му се не види?!

– И ние реагирахме така отначало – сподели Илкар. – Ша-Каан ни каза възгрубичко, че това си е наша работа и не бива да се проваляме.

– Иначе?... – промълви Ериан.

– Иначе накрая при нас ще се намъкнат достатъчно дракони от някое Люпило и ще вършат тук каквото им скимне. А ние, които бяхме отвъд разкъсването, създадено от Септерн, знаем какво означава това.

Магът от Джулаца твърде ясно си спомняше черната пустош и мизмизмата на всеобща гибел в пожарищата.

Хирад долови движение с гълчето на окоето. Дарик се бе върнал на площада, след като възстанови реда в своя конен отряд. Тръгна към дракона, но видя, че варваринът му маха с ръка, и свърна към групата около огъня.

– Мисля, че и той трябва да чуе – каза Хирад.

Щом научи новините, Дарик помръкна като останалите.

– И така... – изрече Стилиан, който досега мълчеше безстрастно. –

Приемам, че това разкъсване, както решихте да го наричате, е голяма заплаха. Съгласен съм и че драконите са могъщи твари, значи е нужно да измислим как да ги омаломощаваме и убиваме отдалеч. Но не проумявам защо другите Люпила биха поискали да нахлуят и да унищожат всичко тук. Не мога да си обясня и защо Ша-Каан е толкова загрижен за нас.

– И аз си задавах този въпрос – кимна Дарик.

– Илкар – изви глава Хирад, – тук вече и за мен взе да става мътничко.

– Незнаен, помагай, ако говоря твърде мъгляво – помоли елфът и разтърка лицето си. – Има връзка между нашето измерение и Люпилото Каан. Самото съществуване на някои елементи при нас помага на Каан да оцеляват и да се размножават. Тези елементи поддържат съзнанието им, което за тях е не по-маловажно от пълните коремни. За да се съхранят, основната структура на нашето измерение трябва да остане непокътната. Ако бъдем изтребени, те ще измрат с нас. Затова са загрижени.

– Защо не разположат достатъчно дракони около разкъсването, за да го опазят? – нехайно рече Стилиан.

– Ами защото, дори да не ти се вярва, имат и по-смислени занимания от сигурната смърт в наша защита! – ядно отвърна Хирад. – Те не са ни прислуга.

Илкар стисна ръката му.

– Всъщност, Стилиан – добави елфът, – те вече са принудени да правят точно това. Ша-Каан обаче се постара да проуедем, че не могат да бранят разкъсването безкрайно, а понеже ние породихме това затруднение, на нас се пада да го премахнем, а Каан ще ни помагат.

– Колко време имаме? – попита Дарик.

– Не знаем – каза му Хирад.

– Това не ни улеснява – въздъхна Дензър.

– Според мен най-точният отговор е, че и Ша-Каан не знае. Само изтърси, че щом сянката покрие града, вече ще е късно.

– Драконите по този чудат начин ли измерват времето? – озадачи се Ериан.

– Още не знаем – завъртя глава Илкар.

– А не е ли време да си отворите очите? – присмя се Стилиан.

– Какво?! – наежи се варваринът.

– По-спокойно, Хирад. Разбирам колко трудно ти беше днес. Но сега трябва да помислим. По пладне сенките са най-къси, защото и слънцето е най-високо в небето. Обикновено е така, обаче и от разкъсването

пада сянка. Засега е немислимо да обхване цял Парве, но...

– Богове... – сепна се Дензър. – Значи Ша-Каан ни казва, че то е неустойчиво. Ще нараства неограничено.

Тъмният маг се извърна унило.

– Времето ни е малко, а и не знаем точно колко е – отбеляза Уил, вторачен в разкъсването.

Незнайния кимаше.

– Вярно, обаче можем да го пресметнем, нали? Ще мерим колко бързо расте сянката. Ще знаем поне приблизително колко ни остава.

– Можем, да – горчиво се съгласи Дензър. – Само дето трябва да си отговорим и на по-трудни въпроси.

– Например как да затворим тази проклетия – вметна Ериан.

– И какво става източно от планините Черногрън – добави Незнайния.

– Не са само тези двата...

– Не че те бързикам – промърмори Хирад, – ама я да започнем от това как ти използва Крадеца на зората.

– Добре, да започнем – кимна Дензър.

– Ша-Каан ни рече, че си бил непохватен. Варваринът се ухили до ушите, щом бледото лице на Дензър поалена от обидата.

– Е, да, тъкмо онзи дебел гущер може да отсъди! – зафуча тъмният маг и се дръпна, когато Ериан опита да го хване за ръката. – За негово сведение, тъкмо с извършването на Крадеца на зората спасих скъпоценното измерение, дето му поддържало крехкото съзнанийце, от най-голямата заплаха в досегашната ни история. Цял живот се подготвах за този момент. Непохватен, как пък не... Ама че гадина!

– Няма нужда да убеждаваш и нас – завъртя глава варваринът. – Ние знаем какво успя да направиш. Но Ша-Каан гледа другояче на нещата. Не го засяга много кой ще властва в Балея, стига измерението да се съхрани и да има достатъчно Драконани, които да служат на неговото Люпило.

– Как тъй си въобразява, че ще седим бездейно, вместо да се спасим?! – възмути се Дензър.

– Опитах и този довод – обясни Хирад. – Хич не се трогна. Просто ни обвিনি, че не сме разбрали могъществото на заклинанието.

– Много жалко, като не му понася.

– Жалко за Каан, да, но и за нас – вметна Троун.

– Добре де... – каза Уил в неловкото мълчание. – И какво ще правим сега?

* * *

Ша-Каан изскочи от портала наред същинска буря от размахани криле, избълвани огнени струи и щракащи челюсти, а слухът му бе връхлетян от стотина крясъка на възторг и болка, от гръмовни заповеди, смесващи се с фучене на криле и свистене на опашки. Битката се бе разпростряла, докъдето стигаше погледът му във всяка посока, небето се бе запълнило с люспи, нокти и разперени криле, които май стигаха да засенчат Парве от край до край. Не би могъл да преброи въввлечените в сражението дракони, нито да различи колко Люпила участват. Знаеше само, че освен малцината защитници на техните земи, сгради и подчинени хора, всички от Каан се бяха струпали тук да се борят за общото си оцеляване. Значи около разкъсването имаше поне четиристотин дракона Каан, но противниците ги превъзхождаха.

Ша-Каан изрева, за да насърчи своето Люпило, изръмжаните и извиканите отговори разцепиха въздуха отвсякъде и изпълниха съзнанието му с чувството за огромна сила. Той се устреми право нагоре, за да огледа какво става в небето наоколо и под него, а цял рояк стражи се подредиха да му пазят гърба.

В пространството около разкъсването кипеше битка. Над петдесет дракона Каан се стрелкаха пред прохода, за да го бранят, и не допускаха дори нищожен шанс някой враг да се промъкне. Имаше обаче чести опити за проникване и към натрапниците се хвърляха атакуващи групи от осем-девет Каан, готови да ги отблъснат.

Не за пръв път в своя дълъг и ползотворен живот Ша-Каан имаше причина да се радва, че драконите са задружни единствено в собственото си Люпило. Заедно можеха да премахнат от пътя си защитниците на разкъсването за броени дни, но не бяха способни да се спогодят и търпят взаимно дори през толкова кратък период. Виждаше само разпокъсани рояци от нападатели, на които не стигаха нито сила, нито хитрост да пробият през отбраната на добре подготвените Каан. За никого в техния свят не беше тайна как това Люпило стана най-могъщо. Каан знаеха що е дисциплина.

Но честите настървени атаки щяха да ги отслабят. Надяваше се, че е вътълпил на хората колко неотложна е тяхната задача, и се помоли на Небесата те да съумеят някак да затворят пробива. Иначе изстреблението на Каан беше неминуемо.

Но сега си имаше други грижи. Вляво под него трима от Наик бяха откъснали един Каан от неговия нападащ рояк. Ша-Каан можеше само

да гледа безпомощно как младокът опитва всяка маневра за изплъзване, на която бе научен, но пламъците го обгръщат. И накрая от прегряването едното му крило се запали, щом мастната секреция, предпазваща от драконов огън, се изпари. Мускули и сухожилия се накъсаха, костите обгоряха.

С рев, събрал болка, предизвикателство и страх, младият Каан пропада в небето. Здравото крило махаше напразно, без да задържи премятащото се тяло, опашката само се свиваше и изпълваше по рефлекс, а главата се мяташе в търсене на помощ, която нямаше откъде да дойде. Ша-Каан не проследи докрай рухването му към гибел, но знаеше какво да стори.

– С мен! – издаде заповед на охраняващия го рояк.

Пикира устремно и безшумно, присвил криле назад, докато не набра скорост, с която щеше или да убие, или да намери смъртта си. Тримата Наик нямаха време да предусетят какво ги връхлита. Челюстите на стария дракон стиснаха дясното крило на единия, нарушиха напълно равновесието му и го повлякоха надолу. Ша-Каан едва контролираше движенията си след сблъсък, разнесъл надалеч глух удар и стъргане на люспи. По-малкият звяр махаше с ноктести лапи, опашка и другото крило, ръмжеше от бяс и уплаха, но не успяваше да завърти глава, затова избълваните пламъци гаснеха безполезно във въздуха.

Ша-Каан не губеше ясната си представа какво да прави, макар че двамата се въртяха в кълбо все надолу. Накрая тръсна яростно глава и пусна врага, за когото обаче свободата беше краткотрайна и мъчителна. Устата на Великия Каан зейна и огненият поток обля главата, шията и лявото крило на обречения.

Почти ослепял, раненият Наик се задави със своите пламъци, без да обгори никого. Челюстите на Ша-Каан пак се отвориша широко и огънят се плъзна от главата до опашката на жертвата. Този път изгори дълбоко мускулите на крилето и опашката му. Безсилен да лети, врагът падаше все по-бързо към смъртоносния сблъсък със земята.

Ша-Каан се превъртя ловко и с ликуващ рев оповести възмездиято. Огледа отново битката, избра си нова цел и полетя към нея.

– Истинският въпрос е дали разкъсването беше неизбежно странично последствие от Крадеца на зората?

Стилиан говореше без укор и Дензър не се наежи отново.

Четиримата магове още седяха около огъня, лулата на Дензър димеше по малко в устата му, но за него беше прекалено усилие дори да я засмуче по-силно и да разпали тлеещия тютюн. Главата му пак бе

опряна в скута на Ериан, която разсеяно го галеше по косата. Илкар ръчкаше жаравата с дебел клон. Стилиан, отново събрал косата си отзад на опашка, се бе настанил сам от другата страна на огъня.

А на площада другите Гарвани и Дарик спореха кой е най-точният начин да измерват сянката по пладне. Трябваше да решат скоро – пладне щеше да настъпи след малко.

Кавалеристите и Закрилниците, които не бяха на пост, имаха по-неприятни задачи. Налагаше се да разчистят града, да изгорят труповите и да претърсят всяка сграда за криещи се врагове. Искаха Парве отново да бъде мъртъв град. Не биваше да остане никой, освен доброволците, съгласни да мерят всеки ден сянката и да съобщават с мисловна връзка резултата.

Маговете пък се бореха със същината на проблема – как да затворят разкъсването преди силите на Каан да намалее дотолкова, че Баляя да бъде опустошена от огън?

– За да отговорим на твоя въпрос – каза Ериан, – трябва да преровим всеки текст на Септерн, съхраняван в Школите. Сега е очевидно, че основата за мощта на Крадеца на зората е разкъсване в някакво завихряне на пространството между измеренията. Предполагам, че ако заклинанието не беше ограничено, щеше да отвори твърде голямо разкъсване, което щеше да засмуче всичко. Затова са го наричали и Гасителя на светлината.

– Моето обучение бе насочено единствено към овладяване параметрите на заклинанието, а не към ограничаване на силата му – сви рамене Дензър.

Илкар престана да мушка с клона в огъня.

– Тоест казваш, че може и да е имало начин да затвориш пробива към завихрянето, когато си премахвал формата от мана накрая.

– Да, но нямаше такива подробности в най-важните текстове за заклинанието. Нищо чудно да са скрити някъде в кодираните знания. Септерн е разбирал много задълбочено пространствената магия.

– Не би могъл да го прочетеш в текстовете за извършване на заклинанието – заяви Ериан. – Помисли – за да затвориш завихрянето и в два та му края, се нуждаеш от ново заклинание.

– Значи ти предполагаш, че нито в текстовете за заклинанието, нито в извършването му това не е било предвидено? – уточни Илкар.

– Да.

– Защо си убедена в това, книжнице от Дордовер? – изгледа я високомерно Стилиан.

– Престани, Стилиан, ще минем и без твоето надуто снизхождение – троснато изрече Илкар и сам се учуди как си позволява да говори с Господаря на хълма.

Стилиан кипна, но Дензър го изпревари:

– Господарю, Илкар е прав. Все пак Ериан е напреднала в изучаването на скритите знания.

– Запозната ли си с делото на Септерн? – скептично попита Стилиан.

– Разбира се – вдигна рамене тя. – Нали е бил от Школата Дордовер.

– Само по произход.

– От Дордовер – повтори натъртено Ериан. – Но не е задължително човек да е проучвал знанията, за да приеме мнението ми. Здравият разум е достатъчен. Не ме прекъсвайте, моля. Не се опитвам да уязвя никого. – Тя отпусна длан върху ръката на Дензър. – Разбрахме ли се?

Той кимна недоволно.

– Добре. Ша-Каан е прав, че поне наглед Дензър е извършил заклинанието неточно. – Тя впи пръсти в ръката му. – Не бива обаче да забравяме как Септерн поначало си е представял заклинанието, колкото и да недоумяваме защо го е сътворил.

– Обичал е експериментите – подхвърли Илкар. – Просто му е хрумвало да види докъде може да стигне.

– Вероятно – кимна Ериан. – Ако Крадеца на зората бе извършен правилно... тоест с целия му размах, мощ и продължителност, отвореното завихряне щеше да погълне цяла Балея заедно с Южния континент. А сега ми отговорете – вие щяхте ли впишете в заклинанието начин за затваряне на завихрянето, ако е ясно, че не би имало кой да го затвори?

– Дензър, ти какво направи? – попита Илкар.

– Просто разруших формата. Признавам, много припряно, но запасите ми от мана се изчерпваха напълно. Стори ми се по-безопасно, отколкото да прекъсна връзката си със заклинанието, така поне имаше някакво равновесие. Ако не бях побързал в разрушаването на формата, имаше опасност да се разрасне неудържимо, а не бих рискувал цялата му сила да се стовари обратно върху мен.

– Сигурен ли си, че нямаше други възможности да завършиш заклинанието?

– Не си изучавал текстове за Крадеца на зората, освен теорията за неговата мана, нали? – Не само Илкар завъртя глава, Стилиан повтори жеста му, – Когато се задълбочите в извършването му, виждате колко е

различно от всички останали. В заклинанията, на които са ви обучавали, има сътворяване, катализатори при нужда, словесно отключване, насочване, продължителност и разгръщане. Това е. Щом освободите формата на заклинанието, тя остава устойчива, защото това е вградено в кодираната ѝ същина. С Крадеца на зората не е така. Нямаше вписано друго условие, освен за пълната му мощ. И ограничаването на силата му, на което аз се бях научил, неизбежно направи маната неустойчива. Значи не можех да се откъсна от формата – щеше да се разпръсне. Ето какво изчерпваше моите запаси. Щом извършвах заклинанието така, единственият начин да го завърша беше грубото му обръщане чрез разрушаване на формата. Ако някой знае по-добро решение, да го каже.

– Празно умуване, Дензър, защото Крадеца на зората няма да бъде извършен повторно – спокойно отвърна Стилиан. – А никой от нас не познава заклинанието като теб. За жалост това означава, че не можем да се опрем на знания в търсене на изход от неприятностите.

– Връщаме се към първоначалния замисъл – отсече Илкар. – Да съберем от Школите текстовете за Септерн и пространствената магия... а това е почти едно и също. Имаме и последните дневници на Септерн, но е задължително отново да отидем в работилницата му.

– Не се налага – възрази Стилиан. – Когато доближим планините, ще осъществя мисловна връзка с Ксетеск, за да съобщят и на другите Школи да намерят всичко, което ни върши работа. Доколкото знам, повечето трудове на Септерн се съхраняват в Дордовер и Джулаца. Нека книжниците там преровят каквото имат, а ние ще се запознаем с подобрените текстове до Тривернското езеро.

– Май забравяш едно важно обстоятелство – поклати глава Илкар. – Там щъкат напред-назад петдесетина хиляди западници. Няма да ни оставят на мира и при Тривернското езеро.

Стилиан се подсмихна.

– Колко е лесно тук да забравиш за тях...

– Няма как, сами ще отидем в Школите – добави елфът.

– Ако е по силите ни да се доберем до тях. – Дензър се намести на коравата земя. – Около Школите ще има цели армии. Знаете каква е крайната цел на западниците.

– Да, но сега нямат магия – напомни му Ериан.

– Това не им пречи да обсадят Школите – сопна се той. Не само ръкопашният бой води до победа...

Тя се намръщи на грубия му тон, но премълча.

– Не сте чули от какво се опасява Незнайния, нали? – изгледа ги

питащо Илкар. – Ако искате, помолете го да сподели, но казано по-накратко, той не е уверен, че ще имаме дом, където да се завърнем.

Стилиан изпръхтя.

– Армия без магия, дори и огромна, няма да превземе никоя Школа.

– Не е нужно да нападнат, ще уморят защитниците от глад – троснато му рече елфът. – Впрочем на нито една Школа не й стигат майсторите на нападателни заклинания, за да възпрат армия, която нехае за загубите си. Тъкмо от това се тревожи Незнайния. Все едно, нямаме голям избор. Ще съобщим в Джулаца и в Дордовер какво ни е необходимо. След това ние, Гарваните – той се вторачи многозначително в Стилиан, – ще отидем пак в работилницата на Септерн, а може би и в измерението на крилатата раса. Ще видим. Зависи какво ще намерим в библиотеките.

– О, няма проблем – ухили се Дензър. – Защо сме седнали да се кахърим? Може ли вече да подремна?

ГЛАВА 5

За падналите в боя конници на Дарик пламтяха погребални клади. Поклонниците, Пазителите и западниците горяха, струпани накуп в единия ъгъл на площада. Лютивa миризма и пепел оповестяха края на сраженията.

Маговете в отряда на Дарик бяха определили, че центърът на Парве е близо до пирамидата. Пълководецът и Гарваните чакаха там да настъпи пладне. Неохотно разменените думи ставаха все по-редки, накрая всички млъкнаха.

Отчетливият край на сянката се виждаше по изцапаните с кръв каменни плочи. Доколкото можеше да се каже, че неправилната фигура имаше страни, на дължина достигаше петстотин крачки, а на ширина – триста. Заедно с Незнайния двама от вещите в мисловната връзка магове от Дордовер, включени в конницата на Дарик, отбелязаха границите ѝ на четири места.

Вече бяха стигнали до съгласие, че пладне настъпва, когато изчезне сянката от източната страна на пирамидата.

Незнайния разкръши гръб.

– Готово. Разбира се, днес няма да научим нищо. Утре също – ще знаем как нараства сянката чак след около седмица. Всички ли сме еднородни за пресмятанията?

Маговете и Дарик кимнаха, малко след тях и Уил. Троун сви рамене.

– Хирад, а ти? – усмихна се Незнайния.

– На подбив ли ме вземаш? – отвърна варваринът по-сопнато, отколкото му се искаше.

Незнайния дойде при него. – Извинявай. Да не ти е криво от нещо?

– А, дреболии. Уж се разправихме днес с най-страшната опасност за Балея, пък то излезе, че зад ъгъла дебнел още по-голям ужас. От какво да ми е криво?

Едрият воин го побутна да се обърнат с гръб към Уил и Троун.

– Това го знам. Какво е другото? – Хирад го изгледа косо. – Не на мен тия. Знаем се от десет години.

Варваринът изви глава към тримата магове от отряда и Стилиан, насядали около огъня.

– Няма как, ще отидем и там – смънка той. – Нали Ша-Каан каза, че

разкъсването можело да бъде затворено само откъм тяхната страна. Ери-ан разбра защо е тъй. Само че...

– Разбирам – кимна Незнайния.

– Не знам дали ще мога.

– Аз ще бъда до тебе. Ще го направим всички заедно. Ние сме Гарваните.

Варваринът прихна.

– Е, поне ще умра в добра компания.

– Никой няма да умира. Особено ти. Имаш повече животи и от котарак.

– Така ми било писано – сви рамене Хирад. Незнайния го изгледа невесело.

– Ти нищо не знаеш за съдбата... – каза му по-тихо и хладно.

Варваринът мислено прокле бъбривата си уста. Пред него стоеше човек, за когото думата „съдба“ имаше твърде горчив привкус.

– А ти как си? – попита го.

– Празен и самотен. Все ми се струва, че изгубих нещо скъпоценно.

– Незнайния се вторачи в неколцина Закрилници, разглеждащи мъртвия дракон. – Не можеш да проумееш какво е да се чувстваш свързан с тях, но не и близък. Приемат ме като един от тях, а не могат да ме достигнат с мислите си. И какво се оказва? Нито съм Закрилник, нито свободен човек. Не можеш да знаеш какво е душата, докато не я загубиш...

– Но нали не ти се иска и сега да си сред тях?

Хирад също се взря в Закрилниците и потрепери. Краткото време, през което Незнайния бе принадлежал към тях, създаде неразрушима връзка между него и петстотинте Закрилници. Хирад също знаеше, че приятелят му никога няма да се освободи напълно. Личеше си по очите му.

– Какво каза? – отнесено попита Незнайния.

– Нали не искаш да си Закрилник?

– Никога не бих могъл да ти обясня точно какво загубих, когато душата ми се върна в тялото. Върнах си обаче предишния живот – живота, който обичах и сам избрах. За нищо на света не бих поискал отново да съм Закрилник, но няма да настоявам всички останали да бъдат освободени безогледно. За някои от тях сътресението ще бъде непоносимо и ще умрат. Душите им са били слети с другите прекалено дълго, а спомените им за миналото са лишени от смисъл. Свободата трябва да си върнат само онези, които я желаят.

Хирад кимна. Този път като че разбра по-добре приятеля си.

Загледа се в разкъсването, сякаш кипнало в небето, досущ като око на зъл бог, взряно в Балея.

– Това може и да почака – поклати глава варваринът. – Да чуем какво са измъдрили маговете.

* * *

Тесая почти не мигна в нощта, когато уж можеше да се унесе дълбоко с радост от победата, от предстоящото покоряване на нови земи.

Дарик... Той беше като трън в хълбока на западниците още преди девет години, когато те още само мечтаеха да завладеят Подкаменния проход – ключа към нашествието.

А сега Дарик бе проникнал дълбоко в изконната територия на племената. Чак до Парве, където Върховните вешери уж бяха най-силни, а претърпяха поражение. Е, наистина можеше да бъде доволен, че ги няма. Влиянието им вдъхна решимост на племената, обедини ги, но вождовете бяха обречени да се подчиняват. С прастарите вешери си отиде и силата на шаманите. Отново се връщаха към положението си на гадатели, духовни наставници и знахари, племенните вождове пък заемаха по-добавашкото им място на владетели.

Но хора, способни да сгромолясат Върховните вешери, бяха заплаха, за която би си затворил очите само тъпак. Тесая се питаше дали отърваването от безмилостните господари не върви ръка за ръка с огромна опасност за живота и властта му.

И докато седеше на постелята си в часовете преди изгрева с голяма чаша вода подръка, за да успокоява натезалата си глава, неволно изпитваше уважение към Дарик, неговите конници и Гарваните. Този малък отряд от наемници, не чак толкова по-млади от него, които се опълчваха на смъртта с опит и доблест. Усмихна се. Ето такъв враг можеше да разбере, а значи и да победи... стига да се възползва умело от това предимство.

Знаеше къде са те сега – в Парве, на десет дни езда от прохода. И щяха да се натъкнат на огромни, ако не и непреодолими пречки при завръщането си на изток. Тесая пак се засмя и най-сетне му олекна на душата. Несъмнено беше по-добре да държи под око Дарик, но поне засега ги делеше голямо разстояние.

Повелителят на племената Палеон се пребори с желанието за сън, споходило го заедно със спокойствието. Скоро щеше да съмне, а имаше много работа. Искаше да завладее цяла Балея, значи се нуждаеше от сигурна връзка с останалите племена.

А без Върховните вещири шаманите бяха безполезни в предаването на вести. За кой ли път вождът се ухили – време беше да се върнат към старите изпитани начини.

Димните сигнали, разветите по хълмовете знамена и дресираните птици.

Тесая беше предвидлив човек. Колкото и да се мъчеха шаманите да го разубедят, той взе всичките си птици и настоя другите предводители да постъпят като него. И сега прозорливостта му даваше шанс за бърза и полезна връзка... но първо негови хора трябваше да отнесат птици на другите места, където бяха съсредоточени сили на западниците. А това не беше безопасно.

Но ако вярно се досещаше за ставащото, защитниците на Изтока бяха разбити навсякъде по дължината на хребета Черноотрѣн, тъмнеещ нависоко пред очите му, проснал се на север и на юг чак до моретата. Вождът открай време мразеше планините. Без тази зловеща пречка племената щяха да грабят на воля източната половина на континента още преди много поколения, а магията никога не би се появила.

Духовете не са били милостиви, когато са издигнали огромния хребет като вечно препятствие пред завоевателните стремежи на западниците. Тесая обърна гръб на черните върхове, защото чу стъпки зад себе си. Идваха неговите вестоносци, съпроводени от Арноан. Вождът не си позволи недоволна гримаса. Уважаваше шамана, но беше длъжен да го отстрани от вземането на решения. Завоюването на нови земи е дело на бойци, не на лечители.

– Владетелю... – склони глава шаманът.

Тесая му кимна небрежно и се вгледа в шестимата ездачи – здрави, жилави, умели конници сред народ, чийто обичай допускаше само знатни люде да яхнат кон.

– Трима отиват на север да се срещнат с владетеля Сенедай, трима – на юг при владетеля Таоми – без излишни приказки нареди вождът. – Ще си разпределите птиците по равно. На север трябва да стигнете до Джулаца. На юг – до Блекторн. Мога да ви дам само четири дни да намерите войските. Не се проваляйте. Бъдещите ни славни победи зависят и от вас.

– Повелителю, няма да се провалим – отвърна един от името на шестимата.

– Подгответе се. Ще напиша послания, които ще носите. Върнете се тук след половин час.

Те се устремиха към конюшните в източния край на градчето.

– Арноан, искам да си поговорим.

– Както желаш, владетелю.

Тесая пропусна стария шаман да влезе пръв в странноприемницата. Настаниха се до същата маса.

– Съобщения ли ще прашаш?

– Да, но ми е по силите и сам да изложа мислите си на хартия.

Шаманът трепна като зашлевен.

– Тесая, по прастар обичай шаманите съветват бойните вождове, както подобава на старшинството им в племенните дела.

– Така е – съгласи се Тесая. – Но сега не се занимавам с обичайните дела на племената. Във война сме и вождовете ще имат пълна власт в решенията и предводителството. Те сами ще избират кой и кога да ги съветва.

– Но след възраздането на Върховните вещири шаманите заслужиха дълбоката почит на племената – напомни Арноан и пръстите му се впиха в ръба на масата.

– А сега Върховните вещири ги няма, а почитта се дължеше на страха, който всяваха вашите господари. Нямата магия, не можете да се биете с меч в ръка, не сте опитни пито в предните редици, нито в командването на войски – безстрастно изреди Тесая.

– Отстраняваш ли ме, вожде?

Чак сега Тесая смекчи изражението си.

– Не, Арноан. Ти си стар доверен приятел, затова ти отреждам мястото, което наистина ти приляга, без очите на съплеменниците ни да са вперени в тебе денем и нощем. Когато се нуждая от съветите ти, ще помя да ги чуя. Дотогава не ми ги натрапвай, но приеми един съвет от мен. Времето на вашето господство над племената свърши с гибелта на Върховните вещири. Упорствате ли да го запазите, може да допуснете прескъпа, ако не и опасна грешка.

– Не съм убеден като теб, че с Върховните вещири е свършено.

– Всички видяхме какво се случи. Очевиден бе и страхът в очите ви, когато загубихте магията си. Не се опитвай да ме разубедиш.

Арноан избута стола си назад и погледът му пламна.

– Ние ви помогнахме. Без шаманите още щяхте да киснете западно от планините и да сънувате нашествия и слава. Сега постигнахте мечтите си и ни захвърляте. И това може да се окаже прескъпа грешка.

– Заплашваш ли ме, Арноан? – невъзмутимо попита вождът.

– Не, владетелю. Но обикновените мъже и жени ни почитат, вярват в нас. Ако ни отстраниш, може и да загубиш подкрепата им.

Тесая се засмя.

– Никой не отстранява шаманите, аз вярвам в теб като всеки друг. Но май паметта ти е къса, за разлика от моята. Благодаря и на теб, и на всички с твоето призвание за помощта ви. Вие си свършихте работата. Просто ще заемете отново подходящото място като духовни водачи на племената. Властта не е отредена за шаманите, а за владетелите по рождено право.

– Владетелю Тесая, моли се Духът да е с теб и занаяпред.

– Духовете не са ми нужни. Потребни са ми находчивост, тактически опит и храброст в битките. Имам ги. Погрижи се за онези, на които си полезен, Арноан. Ще те повикам, когато му дойде времето. Можеш да си вървиш.

– Има времена, когато всички се нуждаем от Духа, вожде. Не му обръщай гръб сега, иначе рискуваш да се простиш с благоволенieto му.

– Можеш да си вървиш – повтори Тесая, от погледа му лъхаше студ.

Виждаше как Арноан се отдалечава гордо изправен и клати глава невярващо. Поумува имаше ли вече враг в лицето на стареца и опасно ли беше това. Едва ли би се престашил да заговорничи.

След малко даваше последните си напътствия на бързите ездачи.

– Извънредно важно е да получи подробни сведения каква е нашата сила и с какво разполагат враговете, какви са позициите, възможностите за придвижване и снабдяване преди следващите битки, каква е съпротивата на маговете. Всичко това го има в кратките ми указания, които всеки от вас ще наизусти, защото случаен обрат може да ви раздели. И още нещо. Постарайте се да вгълпите от мое име на другите владетели, че всяка вест за Гарваните, пълководеца Дарик или онзи отряд от страшилища трябва да ми бъде изпращана незабавно, а не според уговорката кога да пускат птиците. Искам да се върнете поотделно и да носите същите съобщения, които ще ми бъдат изпратени с първите птици. Ще ми донесете по няколко от обучените птици на Сенедай и Таоми. Не мога да си позволя бавене и тъпчене на място. Разбрахте ли всичко?

– Да, владетелю.

– Превъзходно.

Тесая кимна поред на всекиго – показваше уважение към смелостта им, от която щеше да зависи успехът.

– Препускайте храбро, препускайте за славата на всички племена. Нека Духът е с вас.

Последните думи прозвучаха някак насила и Тесая си представи

как щеше да се смръщи Арноан, ако беше до него.

– Чухме те, владетелю.

Те обърнаха конете и ги пришпориха по пътеката, вливаща се в главния път край планините. Там щяха да се разделят.

А Тесая отново се зае с укрепването на градчето пред Подкаменния проход.

– Имам идея – заяви барон Блекторн.

Зората осветяваше плитката пещера под козирката, студените камъни се сгрываха бавно, свежа миризма проникна във вечно влажния въздух вътре. Изглеждаше, че този ден няма да вали, и на Блекторн много му олекна от това.

Гресе полека изви глава към него. Още се облягаше на неравната стена. Синините и отоците от удара се спускаха по челото и слепоочията му и около едното око, сякаш носеше половинка от маска. Изглеждаше преуморен.

– Тази твоя идея ще спре ли блъскането с чукове в главата ми? – подхвърли неомощно, макар и почти без да заваля думите.

– Уви, не – усмихна се Блекторн. – Но може би ни дава шанс да се върнем по-скоро в моя град.

– Добре ще ми дойде да се изтегна в меко легло – призна по-старият барон. – На тези години вече не ми понася да лежа на камъни.

Блекторн почеса гъстата си черна брада и се вгледа в Гресе с възхищение. Вече го смяташе за най-близкия си приятел. Сред членовете на Търговския съюз в Корина, който само разпалваше спречкванията между бароните, вместо да ги помирява, единствен Гресе бе видял каква опасност са западниците. И единствен той събра смелост да поведе войниците си в защита на Балея.

Сражаваше се редом с Блекторн, а знаеше твърде добре, че през това време алчни мръсници като барон Понтоа, който не виждаше по-далеч от носа си, плякосват земите му. Отгърва се на косъм, когато черният огън на шаманите уби коня му, животното се преметна и го запрати с главата напред в ръбест камък. Блекторн се зарече, че не само ще направи всичко по силите си да му опази живота, но и да му върне земите след време.

– Както се досещам, ще тръгнем към Гиернат – промърмори Гресе.

– Да. Малко сме, та да обсаждаме град Блекторн или да го превземем без подкрепления. В Гиернат ще обясним какво се случи досега и ще се върнем през залива с достатъчно войски да прекъснем пътищата, по които се снабдяват западниците. И когато дойдат още отряди, пеши и

конни, ще влезем през портата на Блекторн – седмица след като сме били в Гиернат.

– Ако войските там се съгласят да ни подкрепят.

Блекторн го изгледа ехидно.

– Скъпи ми Гресе, аз не напразно подчиних и този град на волята си. Войските им ще правят каквото аз искам.

– Не бих казал, че съм изненадан, но Гиернат винаги се е обявявал за свободен град...

– О, свободен си е – увери го Блекторн, – нямам никаква власт в очертанятията му.

– Но... – Почернелите устни на Гресе се разтегнаха в усмивка.

– Но пътищата понякога не са безопасни... – подхвърли Блекторн.

– Не е нужно да изричам очевидното.

– Значи ще има пазарлъци.

– Разбира се. Както изтъкнах, не оглавявам градския съвет, но имам значително влияние сред търговците.

– Знаех си. – Уважението надделя над раздражението у Гресе. – Търговският съюз все отказваше да те сгълчи за твоя натиск върху лорд Арлън. Сега всичко ми е ясно.

– Да, хазната ми е пълна, ако това се опитваш да намекнеш. Тоест беше пълна. Зависи колко добре са тършували западниците.

Прилекна до Гресе, който въртеше глава и се подсмиваше.

– Дали не съм единственият барон, останал почтен? Блекторн се ухили.

– Тези барони са изчезнал вид и не се опитвай да ме убедиш, че наистина принадлежиш към него. Мои хора са изпитвали на гърба си що за честност е твоята в прохода Таранспайк.

– Да, той също е опасно място – усмихна се до ушите Гресе.

– И не ми казвай, че не вземаш такса от минаващите през него на път за Корина.

– Таксите не важат за всички.

– О, слава на боговете. Значи не всички Плащат.

– Зависи от сключените съюзи и вида товар. – Старият барон го погледна неловко. – Не забравяй обаче, че аз поддържам прохода безопасен.

– Не се съмнявам, че Понтоа знае колко кождерски са твоите такси, които уж не важат за всички.

– Да, средствата, с които си служи в преговорите, не му донесоха много изгодни условия. Но ако се измъкнем живи от тази бъркотия,

предстоят му и по-тежки несгоди.

Пред скалния навес дойде войник.

– Господарю...

– Казвай.

Блекторн се изправи и изтупа дрехите си.

– Готови сме. Очакваме вашата заповед, за да потеглим.

– Чудесно! Гресе, можеш ли да яздиш?

– Седа на задника си, не на главата.

Войникът сподави смеха си, Блекторн поклати глава.

– Ще приема, че отговорът е „да“. – Обърна се към войника. – Знам, че довечера ще пуснеш лафа около лагерните огньове. Но преди това се отправяме към Гиернат. Искам напред да има съгледвачи, за да наблюдават западниците, върнали се към Блекторн. Ще поемем на югоизток. Тръгваме след час.

– Слушам, господарю.

По платото отекваха гласове, всички нагласяха раниците на гърбовете си и водеха конете към по-равните места, за да ги оседлаят. Малкото останали палатки бяха сгънати. Разпалиха наново огньовете, за да им е топло на умиращите в последния час. Отрядът нямаше да ги остави живи в ръцете на врага. Погребалните клади бяха стъкмени още вечерта.

Баронът се усмихваше доволен. Селяни, техни синове и редовни войници се приготвяха чевръсто, свързани от обща цел. През идните седмици щеше да се реши съдбата на цялото владение на Блекторн. Той се нуждаеше от тези хора. Ако успееш да предупредят Гиернат, да удържат своя бряг на залива и да си върнат града, на юг щяха да имат силен опорен пункт в собствените си земи, за да нанасят още удари по западниците.

Усмивката на Блекторн сякаш угасна. Колкото и бодро да говореше, колкото и да напрягаше ума си, Балея беше на ръба на хаоса. Не се съмняваше, че Подкаменният проход и гарнизонното градче пред него са превзети от западниците. Имаше опасност и Школите да бъдат прегазени, макар че шаманите загубиха магията си. А той, най-богатият земевладелец в цяла Източна Балея, остана без дом, промъкваше се по хълмовете с отряд от граждани, селяни и изчерпали силите си войници с многобройни рани.

Но това не беше всичко. Гарваните останаха като в капан далеч на запад. Войските на Изтока бяха разпокъсани в защитата на отделни гарнизони или разделени от ежбите на барони, които бранеха остарели

граница между владенията, вместо да се бият за родината си. Пък и в Корина не се доверяваха на маговете и на тяхната мисловна връзка, защото може би не знаеха никакви подробности. И макар че от гарнизона пред прохода сигурно бяха пратили вестоносци на изток, те щяха да пътуват цяла седмица... ако нищо не ги сполети. Оставаше опасността за падняшките орди преспокойно да натопят крака във водите на източния океан, защото в момента никой не можеше да им се опре.

- Богове, как сме затънали...
- На място казано – обади се Гресе от пещерата.
- Не само ние, цяла Баляя.
- Пак на място казано.
- И какво да сторим?

Увереността и самочувствието ненадейно се изпариха от душата на Блекторн, смазващата тежест на негодите се стовари отгоре му като лавина от най-високия връх.

– Всичко, което можем, приятелю. Всичко. Стъпка по стъпка. Ще ми помогнеш ли да се надигна? Да не се помайваме повече, а да тръгваме към Гиернат.

ГЛАВА 6

Гарваните потеглиха чак следобед на другия ден. Дензър още не се беше съвзел, но времето им изтичаше. Откритите равнини на Раздраната пустош се препичаха под слънцето.

Нямаше да е приятно без нито едно облаче, което да закрие светилото.

И от второто измерване на сянката по пладне не пролича нищо, по-неже знаеха колко е неточно. Признаваха правотата на Незнайния, че ще мине поне седмица, преди да научат нещо по-достоверно.

От остатъка на кавалерията на Дарик се отделиха още хора. Трима магове, изкусни в мисловната връзка, щяха да се крият в Парве. С тях оставаха и петнадесет войници, които освен да ги охраняват, трябваше подробно да изследват убития дракон и да научат колкото се може повече за него. Тази малобройна група щеше да осигури на Гарваните жизненонеобходими сведения – колко време имат, преди разкъсването да се разшири толкова, че отбраната му да стане непосилна за Люпилото Каан.

С Дарик тръгнаха около двеста конници и единадесет магове – толкова му останаха за атака, отбрана и мисловна връзка. Деветдесетте Закрилици на Стилиан обаче представляваха страховита сила, а самият той беше могъщ в магията.

Но докато яздеше пред другите четирима бойци и тримата магове в отряда на Гарваните, Хирад пак си мислеше, че са твърде малко.

Макар че западняците, наброяващи над петдесет хиляди, би трябвало да са събрани на няколко места източно и западно от хребета, трудно биха се изплъзнали на всички врагове, а нито можеха да се сражават, нито да избягат от по-голяма войска.

Така се натъкнаха на най-мъчния и неотложен проблем. Отхвърлиха възможността да се покатерят през стръмните и трудно достъпни планини и можеха да избират между опита да минат през Подкаменния проход – несъмнено самоубийство, по пътя на север към Тривернския залив или на юг към Гиернатския. Стигнаха ли до морето на някое от двете места, би се наложило да откраднат съдове, с които да доплават до своите земи.

Решението към кой залив да тръгнат бе отложено поне за два дни, докато вървяха на изток – пътят минаваше недалеч от Храма на

Повелителите на мрака и продължаваше право към Подкаменния проход.

Колоната се изниза от Парве с равномерен ход – Дарик отпред, Гарваните зад конницата, а Закрилниците около Стилиан най-отзад.

Хирад поклати глава.

– Само се залъгваме.

– Моля? – изгледа го Илкар.

От другата му страна беше Незнайния воин.

– Най-добре ще е веднага да решим какво искаме. Още се чудим, а това ще ни струва скъпо.

– Май не те разбирам.

– Питам се например трябва ли ние – Гарваните, да обиколим лично Школите? Книжниците там не могат ли да потърсят онези текстове сами?

– Никой от нас не знае точно какво ще търсим – напомни елфът.

– О, знаем. Искаме да намерим и да прочетем всичко, свързано със Септерн. Да де, вие искате, щото аз нищичко няма да схвана. След това ще свържем тези знания с наученото от Ксетеск за проходите между измеренията и порталите на Драконаните. А после ще извършим заклинание, с което ще изпълним задачата си.

Илкар го позяпа, сякаш упорито прикриваше усмивката си.

– Това не е като да опечеш питка – промърмори накрая, но Хирад явно чакаше някакво обяснение. – Ако се наложи да създаваме ново заклинание, за да затворим проклетията в небето, с нас е свършено.

– Как тъй?! – рязко се обърна варваринът върху седлото.

– За създаването на заклинание, каквото ти си представяш, са необходими от една до пет години – писане, проверки и доизпипване... И то ако разполагаме с първичните знания и ги разбираме добре. Не си проумял докрай – ние търсим текст на Септерн, в който или е вписал такова заклинание, или ни подсказва къде да го намерим. В най-добрия случай заклинанието за свързване на измеренията, сътворено в Ксетеск, само ще ни улесни да разберем по-скоро какво ни е необходимо.

– Съвсем ме оплете – смънка Хирад. – Щом можеш да отвориш разкъсване, ще можеш и да го затвориш.

– Не е така – обади се зад тях Ериан и смуши коня да се провере между варварина и отдъхналия си Илкар. – Вече имаме три различни вида разкъсвания. Дори четири, ако броим и порталите на Драконаните. Първо, ограничените и устойчиви разкъсвания на Септерн – вие сте минавали през някои от тях. Второ, свързващото заклинание на Ксетеск,

което е съвсем зачатъчно и неустойчиво. Трето, порталите на Драконаните, които са под властта на самите дракони. И накрая неограниченото от нищо разкъсване, възникнало след изричането на Крадеца на зората. Всички тези творения се различават помежду си. Ти все едно каза, че щом обуцарят може да прави обувки, ще може и да подкове кон. Убедени сме в едно – на някакво равнище, може би най-основното, в кодираните знания има връзка между закрепените проходи на Септерн и разкъсването над Парве. Само неговите трудове ще ни бъдат от полза през малкото, време, с което разполагаме. Иначе казано, нямаме време да чиракуваме при някой ковач.

– Ти не вярваш, че ще намерим нещо готово, с което направо да си решим проблема, нали? – попита я Незнайния.

– Не вярвам – потвърди Ериан. – Каквото и да научим, накрая ще поемем голям риск със заклинанието, което ще извършим.

– Това не е добре – рече Хирад. – Какво ще правим, ако не намерим нищо в писанията на Септерн?

– Ще умрем – отрони Незнайния и всички млъкнаха.

– Голям веселяк си... – промърмори варваринът.

– И казвам истината, Няма смисъл да си затваряме очите.

– Още не сме се разбрали обаче за онова, което искам да ви вътпя – отряд от триста души няма да се промъкне незабелязано за западняците през Тривернския или Гиернатския залив. Време е да решим дали това не ни харесва и какво да сторим.

Незнайния се загледа в кавалеристите, после се озърна към Закрилниците.

– Още има да си говорим, но не тук и сега. Ще ни чуят, а не мисля, че и Стилиан трябва да научи. Хирад е прав. Толкова припирахме да кроим планове и да потеглим от Парве, че забравихме кои сме. А ние – Гарваните, решаваме сами.

Той кимна на Закрилника, яздещ пред останалите, който и отговор леко склони глава. На Хирад му се стори, че размениха безмълвни послания, но Незнайния не сподели нищо.

Пъстрата колона прекосяваше Раздраната пустош под жежкото светило. По обраслата с проскубани хрусталаци твърда земя личаха следи от западняшки биваци – обгорени кръгове, въглени, парчета зебло, прекършени пръти и колчета, скъсани въжета.

Изминаха седем мили, докато навлязат в толкова желаната сянка на горичките. По този път през долини и хълмове минаваха северно от изконните земи на племената, покрай ограбения храм на Повелителите на

мрака.

Яздиха два часа и Парве остана далеч зад тях. На Хирад започна да му олеква, когато видя зданията да се смалаяват.

В късния следобед най-после захладна, появиха се облаци, а местността се промени. Навлязоха в северния край на красива област от речни долини, пищна зеленина, прастари огромни дървета и покрити с папрати склонове. Стигнаха и до по-неприветливи земи.

Земята се издигаше към наредени един след друг остри зъбери, чиито подножия бяха обсипани с паднали отломки. Дарик заповяда всички да слязат от конете, за да щадят краката им и да не се изтъркват излишно подковите. Всички охотно се разтъпкаха и поведоха конете по коварно скрити в тревата каменни късове. От двете страни се спускаха свлачища към брулени от вятъра клисури. Никъде нямаше и помен от човешко присъствие, но Незнайния не беше спокоен.

– Тук сме уязвими.

– Само към природните стихии, струва ми се – отвърна Илкар и се загърна по-плътно с наметалото.

Вятърът се засилваше и сега започна да ги тормози студ.

– Няма и къде да се скрием – добави Незнайния. – Троун, ти какво ще кажеш?

По-рано върколакът бе яздил в челото на колоната, за да помага на съгледвачите на Дарик.

– Не е чак толкова зле, макар че бих избрал път малко по на север, стига да е проходимо там. Съгледвачите не откриха почти никого пред нас. Тази земя е годна само за отглеждане на кози. Единственият риск е да се натъкнем на западняшки отряд. Пътеките, по които могат да вървят коне, са малко. Тази е една от най-удобните, дори да не ви се вярва. Посъветвах трима от съгледвачите да ни изпреварят напред към разклонението над Теренеца. Дори да бързат, ще яздят два дни дотам. Ще знаем по-добре какво става наоколо след три дни. Засега аз и елфите сме най-добрият шанс да открием навреме неприятностите и да се изплъзем.

Щом се здрачи, Дарик спря колоната в подножието на поредния почти отвесен склон. Вятърът стихна, но и така захладняваше бързо. Елфи определиха в кои падини да бъдат палени огньовете, за да не се виждат, а първите часови застанаха на пост.

Гарваните се настаняха около печката на Уил в края на бивака, най-отдалечен от Стилиан и Закрилниците.

Хирад се подхилваше.

– Какво ли му е на Стилиан? Знам, че бездруго няма много приятели, но сега поне стотина стъпки го делят от седналите най-близо до него кавалеристи... и те пак са настръхнали.

– Не мисля, че изобщо го засяга – отвърна Дензър. – Господарят на Хълма е свикнал със самотата.

Той бе легнал с глава в скута на Ериан – привична гледка, защото още се възстановяваше. Хирад и Незнайния се спогледаха – това бяха първите му думи през този ден. Хем мълчеше, хем стоеше настрана.

Подхвърляха откъслечни изречения за едно или за друго, докато си наливаха кафе. Незнайния привлече вниманието на всички:

– Хирад, Илкар, май сте като на тръни? Двамата кимнаха навъсено.

– Защо питаш само тях? – изгледа го Уил.

– Защото само те и аз от седящите тук знаем с какво ни заплашва голяма битка. Положението ни никак не е розово.

– Какво толкова? – възрази Ериан. – Трябва веднага да се доберем до Школите живи и здрави, а няма по-добър начин от пътуването с отряда.

– Не – завъртя глава Незнайния. – Изобщо не бива да припарваме до сражения, а на този отряд неизбежно ще му се наложи, дори да е чак при планините.

– Какво предлагаш? – обади се Троун.

– Да се отделим. Нашият път не съвпада с техния. Ще ни бъде много трудно при Тривернския залив, а май всички сме склонни да тръгнем натам. Най-вероятно е западниците да снабдяват войските си през залива, значи ще са доста на брега. Ако им се изтърсим заедно със Стилиан и Дарик, ще има битка. Ако продължим сами, като разчитаме на очите и ушите на Троун, можем да отмъкнем лодка и да прекосим залива, без да ни открият.

– Ами Дарик?

– Дано го убедим да се насочи към Гиернатския залив, като отвлече вниманието от нас. Каквото и да реши, трябва да се отделим.

– Лошото е – добави Хирад, – че сега сме придатък към конницата. В момента това изобщо не приляга на Гарваните.

– А как ще действаме? – попита Дензър.

– Нали вече знаеш? – Варваринът сви вежди от равнодушния му тон. – Щом попаднем в трудно положение, преценяваме го, решаваме и не се съобразяваме с другите.

– Така не си ли вирим носовете прекалено? – вметна Уил. Хирад вдигна рамене.

– Задай си въпроса защо още сме живи след десет години сражения. И защо оцеляхме, а Върховните вещири ги няма.

Илкар се засмя.

– Единствен ти можеш да си толкова наперен, когато петдесетина хиляди западняци ти препречват пътя. Все пак е вярно – ако постъпваме както е правилно според нас, ще си запазим живота.

– Радвам се, че изяснихме и това – каза Незнайния. – Сега ме чуйте. Почти сигурно е, че Дарик ще се вслуша в разумни доводи, а Стилиан – не.

– Но защо? – учуди се Уил.

– Защото и за него пътят до Ксетеск през Тривернския залив е най-бързият, щом не може да мине през Подкаменния проход. Ако не иска да ни изслуша, ще се изсулим тихомълком след две-три нощи. Дано не стигаме дотам. Стилиан все още може да ни бъде силен съюзник, а влиянието му по-лесно ще ни даде достъп до библиотеките на Школите.

– Не мога да му се доверя – натърти Илкар.

– Не ме изненадваш – промърмори Дензър.

– Не говоря за недоверието между Школите. Спомни си защо той се опита да ни убие при храма на Повелителите на мрака. Искаше да господства над Балея чрез Крадеца на зората. Тази жажда за власт не е изчезнала. Само боговете знаят какво ще изскочи при ровенето в текстовете и обобщаването на знанията. Не ми се ще Стилиан да участва в това.

– Да ви напомня още нещо – промълви Ериан. – Не е случайност, че трудовете на Септерн са разпределени между Школите. Той се е постарал никоя Школа да не владее достатъчно от знанията му, за да се наложи над другите.

– Толкова ли способен е бил? – усъмни се Уил.

– Разбирал е колко опасна може да бъде неговата магия. Подозирам, че се е досещал в каква посока е възможно да продължат изследванията му. В Ксетеск просто потвърдиха правотата му със своето заклинание, свързващо измеренията. Представете си колко страшно ще стане, ако успят да стабилизират прохода.

– Слушах ви внимателно – каза Троун. – Май много бъркаме, като разчитаме, че тъкмо влиянието на Стилиан ще ни отвори библиотеките на Школите. Защо да се лъжем? Ако някой от вас е старши маг и Стилиан поиска да преровите писанията на Септерн и да дадете каквото намерите, та Господарят на Хълма да си го проучи, ще се подчините ли, без да гъкнете?

– Вярно – отрони Ериан.

– Никой няма да се подчини – промърмори Илкар. – А Стилиан несъмнено съзнава това.

– Щом знае, защо се перчеше толкова в Парве? – попита Хирад.

– Е, хвърлил е мрежите си нашироко, нали? – изсумтя Дензър. – Вместо да действа направо, ще окаже натиск, особено върху Листерн и Джулаца. Но в Дордовер може и да се отзоват, ако ги помоли.

– Ако е намислил да се свързва само със старши магове в другите Школи, не бива да допуснем да мине направо към Ксетеск, нито да ускори търсенето на книгата още докато е на път. Лесна работа, няма що...

– Тъй – каза Незнайния с лека усмивка. – Ето какво си мисля да направим. Първо ще поприказваме с Дарик. Трябва да бъде на наша страна. Може би ще успее да пробута на Стилиан убедителна причина да заобиколят планините от юг. Ако не, след два дни, щом доближим Лейону, разполагаме се за нощувка както сега – далеч от Стилиан. И потегляме четири часа преди зазоряване. Дарик ще ни помогне, може да вдигне фалшива тревога, че наблизо има патрул на западняците или нещо подобно. А ако дотогава се случи да говорим със Стилиан, ще се опитаме да го убедим как е най-добре да се действа, но не бива да се досети, че имаме и скрити подбуди. Ако показваме, че зачитаме властта му, няма да се настрои подозрително. Нали, Дензър?

Магът се подпря да седне, за да си изпие кафето, и сви рамене.

– Не знам дали ще успеем да му отвлечем вниманието, но по-нежните грижи към самолюбието му са подходяща идея. Повече се притеснявам от Закрилниците.

– Аз ще се разбера с тях – обеща Незнайния. – Има си начини да попречиш без непокорство.

– Какво искаш да кажеш? – почеса се по брадичката Хирад.

– Няма да разбереш.

Варваринът го познаваше добре и реши да не разпитва повече.

– Кога ще говорим с Дарик? – напомни Уил.

– И веднага може.

– Негови магове са в мисловна връзка – сети се Илкар. – Може би ще ни е от полза да почакаме.

Едрият воин кимна.

– Колко ще продължи?

– Около час. Всъщност зависи дали бързо ще намерят съзнание, готово за връзка.

– Значи ще почакаме.

По-късно Ериан дръпна Дензър встрани от огъня и той дойде без желание.

– Ще ми кажеш ли какво ти е?

– Нищо ми няма. Уморен съм и още не мога да повярвам, че Крадеца на зората ни стовари всичко това.

– Но никой не обвинява теб – увери го тя, напрегнато взряна в очите му.

– Не че ме обвиняват – врътна глава той. – Причината е у мен. Не знам как да ти обясня...

– Мога да ти помогна. Не се отдръпвай от мен.

– Не се отдръпвам.

– Все си мълчиш, отчужден си. И от мен, и от всички ни.

– Не съм отчужден! – по-троснато каза Дензър и тя се сви. Той опита да се усмихне. – Просто не искам да го обсъждам.

Сърцето ѝ сякаш се обърна в гърдите.

– Нуждая се от теб. Не ме карай да се чувствам самотна.

– Тук съм, нали?

– О, богове... Сега си като дете. Не говоря за това къде си.

– А за какво говориш? – заинати се Дензър сърдито.

– Телом си тук, но къде си духом?

– В главата си. Както винаги.

– По дяволите, Дензър, защо се държиш така?!

– А ти?

– Защото се тревожа за теб! – изфуча Ериан отчаяна, че той не разбира какво я мъчи. – И за нас двамата.

– Добре съм си, остави ме на мира.

– Чудесно...

Тя се върна към огъня, стиснала устни, за да не изтърве думи, за които после щеше да съжалява. Дензър мълчеше зад нея.

* * *

Не само маговете от Дордовер в отряда на Дарик се опитваха да осъществят мисловна връзка. Пазен от плътно наредените Закрилници, Господарят на Хълма също търсеше със съзнанието си отвъд планините Черногрън и накрая откри един от малцината си помощници, на които още се доверяваше.

Мисловната връзка не се проточи, от наученото му спря дъхът за миг и когато отвори очи, целият се тресеше.

* * *

Джулаца притихна. През нощта и на сутринта свилите обръча около Школата западняци се опитваха да пробият през Покрова на демоните. Душата на всеки, който го докосна, засищаше неутолимия глад на демоните, поддържащи страшното заклинание.

Това беше мъчително. Барас се заслушваше от покоите си, докато племенните бойци се опитваха да минат по дъното на рова, да метнат над него стъкмено от метал и дъски мостче или да закачат куки с въжета от най-близките сгради към бойниците на стените, за да се прехвърлят над Покрова.

Слънцето се бе издигнало в небето и сега те сковаваха нещо навън. Той не можеше вече да слуша ужасните писъци на умиращите, излезе върху оградения с бойници покрив на Кулата и огледа ада, който бе сътворил заедно с другите от Съвета.

Покровът на демоните бе захлупил Школата като тънък сив облак, издигащ се право от земята. На дебелина не достигаше и десет стъпки и продължаваше към небето, докъдето погледът стигаше. Барас знаеше, че прониква и в земята – никой не би успял да пропъзли отдолу по тунел.

Величав по своему, Покровът показваше какво можеха да сторят в Балея демоните с помощта на магове.

Барас беше уверен, че по някое време западняците ще започнат да копаят тунел. Помоли се да разберат, че усилията им са напразни, преди да бъдат погубени твърде много от тях. Но не се надяваше на това. Действията им досега показаха, че изобщо не проумяват същността на маната и свързането на измеренията. Той се подсмихна тъжно. Как да разберат? Те нямаха своя магия. В това беше и тяхната невинност, и тяхното проклетие.

Тръгна покрай бойниците, за да огледа целия Покров – зад преливащата се сивота цветовете помътняваха, а движенията не се виждаха ясно.

Нямаше никакъв начин за преминаване през Покрова, докато заклинанието не бъде прекъснато. Той щеше да отнема безразборно души на врагове и приятели, на хора и зверове. Зло, опетнило лицето на земята. Но щеше да спаси Джулаца от нашествениците, утешаваше се Барас, колкото и страшна да беше цената.

Събралите се зад стените на Школата не припарваха до Покрова на по-малко от пет-шест крачки дори когато се качваха на крепостните

стени. Жителите на града, успели да влязат през портите, крачеха напред-назад, стояха или седяха на групички – зашеметени, потънали в скръб и потиснати от царящата навред нерадостна тишина. Защото най-трудното за осмисляне свойство на Покрова беше приглушаването на звуците.

Шумът откъм западниците сякаш изминаваше голямо разстояние преди да стигне до ушите им. Нашествениците отдавна бяха престанали да пускат стрели над стените. Така само ги похабяваха, а защитниците на Школата трупаха запаси. Но врявата отвъд рова, ударите на чукове по подвижната кула, която сковаваха, виковете и смехът им бяха съвсем приглушени.

– Добър ден, Барас – прозвуча до него ясен и силен глас.

– Кард, радвам се да те видя възстановен.

– Относително – сви рамене пълководецът.

– Какво те води насам?

– Каквото и теб. – Кард застана до рамото на Барас. – Да видя как западниците упорстват в глупостта си.

Кимна към недостроената им кула пред южната порта на Джулаца.

Изглеждаше крехка, но Барас знаеше, че в племената има умели дърводелци. Закрепените в рамката стълби вече достигаха на височина трийсетина стъпки, а на горната площадка западници се трудеха трескаво, за да направят кулата още по-висока.

По-наляво други сковаваха и дялаха големи тежки колела, а отдясно огньовете бълваха пушечи. Над тях нямаше казани. Мъже с дебели жени престилки удряха с чукове по наковални, а други правеха калъпи за отливки.

– Още оръжия ли изработват? – учуди се елфът.

– Не. Ако не греша, ще обковат кулата с желязо.

– Да не мислят, че ще се помъчим да я запалим?

– Не само затова. Според мен ще избутат кулата над рова с надеждата желязото да ги опази от Покрова.

– Ох... – Барас клатеше глава. – Защо не се опитаме да поговорим с тях?

Пълководецът го изгледа накриво.

– Няма защо да ги убеждаваме, че е безсмислено да се самоубиват.

– Разбирам омразата ти към нашествениците, но загубите им не са достатъчни, за да наклонят везните в наша полза. Май не съзнаваш какво означава смъртта при навлизане в Покрова на демоните. Не пожелавам това нескончаемо мъчение нито на човек от Ксетеск, нито на

западняк.

Кард вдигна рамене.

– Говори с тях, щом се чувстваш длъжен. Няма да ти преча, но няма и да ги разубеждавам заедно с теб.

– Коровосърдечен си.

– Избиха повечето ми войници и незнайно колко от жителите на града, както и мнозина от вашите магове – студено и грубо изреди Кард. – С всеки от тях, който умира с изтерзан писък, за да попадне във вечната агония на Покрова... както ти казваш... гневът ми се уталожва по мъничко. Съвсем мъничко.

– Доволен си да се отплащаш за смъртта с още смърт?

– Не си справедлив – ядоса се пълководецът. – Човешко е да се стремиш към възмездие, а ние не сме давали повод за нашествието. Западняците сами поеха по този път и ако питаш мен, щом не желаят да се поучат от грешките си, това си е тяхна работа. Нямам никакво намерение да ги вразумявам.

Барас кимна.

– Може би аз трябва да се допитам по-придвирчиво до съвестта си...

– Стари друже, възхищавам се на твоята съвест и способността ти да прощаваш, но тази война не бе започната от нас. Дори ми е трудно да повярвам, че това се случи. Западняците решиха, че щом Върховните вешери са с тях, ще унищожат Школите, както са се опитали и преди три столетия. Стигнаха толкова далеч, че се уповават на силите си и разчитат на победа дори без помощта на вешерите. Може и да са прави. Ако искаш, говори с тях, но първо помисли. Докато се надяват да проникнат през Покрова, няма да се замислят за поход към друг град, а така нарастват шансовете ни войските на Дордовер да разпръснат обсадата. Това ще отклонява мислите им и от съвсем очевидния следващ ход срещу нас. Поне досега не стигнаха до него – тежко завърши Кард.

– И какъв ще е този ход?

Пълководецът нямаше време да отговори. Откъм северната порта се разнесе вик. Двамата изтичаха към другия край на Кулата. Десетина западнци крачеха към Покрова, понесли бяло-червен флаг за примирие. Вратата на покрива се отвори и един от помощниците на Съвета изтича горе.

– Керела иска веднага да слезете.

– При северната порта ли?

– Да, Магистре.

– Кажи на Керела, че ей сега ще отидем там. Помощникът хукна обратно по стъпалата, а Барас се сепна – толкова помръкнало и уплашено беше лицето на пълководеца.

– Кард?...

– Мисля, че може вече да са видели очевидното.

– Какво е то?

– Чуй го от тях, Барас, ако пожелаят да ти кажат. Ще се моля да не съм познал.

ГЛАВА 7

Бивакът притихваше, студеният вятър се промъкваше под дрехите, а в нощния небосвод заблестяха звезди, преди Дарик да намери време да поседне до огъня на Гарваните, както го помолиха и Хирад, и Незнайния.

Увит с дебело наметало над покритата с петна и драскотини кожена броня, генералът седна между Хирад и Дензър и кимна дружески на Уил, който веднага му даде голяма чаша кафе.

– Моля да ме извините, че не се отзовах веднага на поканата – започна Дарик, очите му искряха на винаги грейналото от жизненост лице. – Разговарях с магове и съгледвачи, наученото може да е особено важно и за вас. Но кажете първо вие защо ме потърсихте.

Хирад се усмихна крадешком. Лесно беше човек да разбере защо и войници, и цивилни се отнасят с такова уважение към Дарик. Той направо излъчваше увереност, непреклонност и властност.

– Да, имаме въпроси към теб – потвърди Незнайния, но наистина може да променим решенията си, като чуем какво са научили твоите магове за положението на изток.

Дарик се почеса по носа.

– Казвайте какво предлагате, да видим как се съчетава с моите сведения.

Незайния му обясни какво безпокои Гарваните и накъде искат да продължат. Хирад следеше реакцията на пълководеца.

Нямаше смисъл да го прави – докато слушаше огромния воин, Дарик изобщо не промени изражението си, а невъзмутимо обмисляше чутото. Щом Незайния млъкна, пълководецът изля утайката от чашата и я даде на Уил да я напълни пак.

– Благодаря ти. Първо искам да знаете, че за повечето от тези неща мислих и аз. Радвам се, че сме стигнали до еднакви изводи. Имах намерение да разделя отряда, когато стигнем на възвишенията над Теренеца – вас да изпратя на север, а с конниците да поемем към Гиернатския залив. Сведенията от мисловната връзка днес ме убедиха, че съм прав. Закъсали сме на изток и при Подкаменния проход. Не е бил открит нито един маг от гарнизона пред прохода, принудени сме да допуснем, че е превзет от западниците. Петнадесет хиляди западници са преплавали Тривернския залив и са настъпили към Джулаца. – Хирад видя как по

челото на Илкар мигновено изби пот въпреки студа. – Макар че вие им отнехте магията на Върховните вещици, не са се отказали от нашествието.

– А Школата... – дрезгаво прошепна Илкар. – Да не са я превзели?

– Илкар, не забравяй, че получихме тези сведения от Дордовер. В най-добрия случай са неточни, в най-лошия са просто слухове.

– Превзета ли е Школата? – неотстъпчиво повтори елфът.

– Смятаме, че не е превзета.

– Смятате? Трябва да знам. Сега.

– Овладей се – протегна ръка към него Хирад. Илкар тръсна глава гневно, но Ериан каза преди него:

– Хирад, само маг е способен да разбере какво означава това за Илкар. Генерале, моля ви, кажете ни всичко, което научихте.

Дарик също се опита да ги успокои с жест.

– Има съобщения, че градът е завзет, а Школата – не. Не са потвърдени. Войска от Дордовер е тръгнала на помощ на Джулаца, но от тях няма да научим нищо сигурно още ден-два.

Илкар се вторачи в огъня с присвити очи, бузите му хлътнаха, уши-те му шаваха нервно. Хирад не откъсваше поглед от елфа, който си наложи спокойствие, преглътна на сухо и се обърна към Дарик.

– Знае ли се поне колко ще издържат? – попита с равен глас, макар да се усещаше как може да пресекне всеки миг. – Никой от Дордовер ли не е бил в мисловна връзка с магове в Джулаца?

– Не е имало пряка връзка, откакто от Джулаца са помолили Дордовер за помощ преди два дни. Съобщението, че градът е превзет, било изпратено от маг извън стените на Школата по някое време вчера. Затова те предупредих да не приемаш всичко като свършен факт.

– Но защо?

– Защото мисловната връзка била прекъсната отведнъж и магът в Дордовер пострадал. Умът му още не се е прояснил и засега не си спомня всичко, което е научил. Ако узная още нещо, ще кажа първо на теб.

Илкар стана.

– Благодаря ти, Дарик. – Дори на светлината от огъня личеше колко бяло е лицето му. – Извинете ме, искам да остана сам за малко.

– Чакай... – понадигна се Хирад.

– Моля те, не сега.

Елфът бавно мина между подредените палатки и силуетът му се изгуби в нощта. Варваринът поклати глава.

– Но щом Школата не е превзета...

– Досега може да е паднала в ръцете на западниците – обади се Дензър, вече не толкова равнодушно. – Това, което знаем, е вест отпреди ден. Щом ордите на онези диваци толкова бързо са нахлули в града, как ще ги спре Школата? Повярвай ми, за Илкар само смъртта е пострашна от унищожаването на Школата му. Същото се отнася за всеки друг маг от Джулаца. Това би означавало край на тяхната магия, а столетия наред е било немислимо да се случи. Не му досаждай.

– Но той е от Гарваните! Защо да не му помогнем?

– Не точно в този момент. Сега Илкар мисли само за Джулаца и е застрашен да загуби всичко, което познава – каза Ериан. – Ще го подкрепяме, но когато той реши да се върне тук.

– Ако Школата бъде превзета, Илкар ще загуби ли способностите си? – попита Уил.

– Не – увери го Ериан. – Винаги ще може да оформя маната, за да извършва заклинания. Но ще се изгубят кодираните знания на Джулаца, събирани и предавани от незапомнени времена. А с разрушаването на Кулата ще изчезне и средоточието на тяхната магия. Не може просто така да си построят нова и да продължат. Маната насища Кулата с магическа мощ век след век. Още толкова време ще им бъде нужно да се възстановят... ако изобщо някога успеят.

– И колко от трудовете на Септерн са в тяхната библиотека? – попита Троун с такъв тон, че всички около огъня потръпнаха.

– Добре се сети – промърмори Дарик. – Затова вие... само вие!... ще прекосите Тривернския залив колкото се може по-скоро. Длъжни сте да проникнете в Школата и да се измъкнете оттам преди да бъде превзета. Най-големи шансове имате, ако пътувате сами. Трябва да се отделите от отряда без отлагане.

– Ще останем с вас още един ден – реши Незнайния. – Илкар няма да се съгласи да тръгнем на север, докато не научи какво става, а това ще ни съобщи само войската на Дордовер.

– И аз мога да науча от тях с мисловна връзка – вметна Дензър.

– Още не можеш да си държиш и лулата – скастри го Ериан. – А аз не съм толкова изкусна в мисловната връзка, че да я поддържам на такова разстояние.

– Ти какво ще правиш? – обърна се Хирад към Дарик.

– На юг сме малко по-добре... съвсем малко. Доколкото знаем, барон Блекторн е успял да попречи на друг западняшки отряд да се добере до Подкаменния проход. Градът му обаче е превзет и ако не се заблуждавам, сега баронът е потеглил към Гиернат, за да събере още сили. Има

смисъл да присъединя конниците си към неговите войници. Ще прекъснем снабдяването на западниците от юг и ще се опитаме да ги изтласкаме от неговия замък. Ако се укрепим там, ще започнем да им го връщаме тъпкано.

– Добрият стар Блекторн... – усмихна се Незнайния. – Предай му нашите поздрави, когато го видиш.

– С удоволствие.

– А Стилиан?

Дарик изпухтя при въпроса на Дензър.

– И той поиска да говорим, ще го посъветвам да тръгне на юг с нас. Все пак е по-старши от мен и може да прави каквото пожелае. Ще се постарая да го убедя, че най-големият му шанс да се завърне триумфално в Ксетеск е да мине от юг с нас, а не да напират през Подкаменния проход.

– Няма да стане – възрази Дензър. – Той също иска да прерови писанията на Септерн и ще настоява да продължи с нас.

Дарик допи кафето и се изправи.

– Сега ще проверим.

– Желая ти късмет, защото ще имаш нужда от него. Пълководецът се усмихна.

– Никога не разчитам на късмета. Вие поспете. Тръгваме призори.

– Ако видиш Илкар... – започна Хирад.

– Ще го заобиколя отдалеч. Лека ви нощ.

Илкар забави крачка, когато стигна до последните палатки и празното място между кавалеристите и бивака на Стилиан.

Тръшна се на плосък, покрит с лишеи камък и застави ума си да внесе поне някакъв ред в хаоса от оплетени мисли. Осъзнаваше какво може да му донесе чутото преди малко – вероятният край на Джулаца като средище на магията, гибелта на незнайно колко магове, негови побратими и посестрими, и разпръскването на оцелелите. Пак щяха да принадлежат към Школата, но лишени от ядрото, което придаваше цялост на енергията, силата или изследванията им.

Дали вече не се бе случило? Предполагаше, че ще долови унищожаването на Кулата по следите в потоците от мана, но беше толкова далеч от Джулаца, че дори гибелта на мнозина не би го достигнала и като най-леко смущение в тъканта ѝ. Никой не бе отправил точно към него последно послание.

Какво ще стане, ако я няма Кулата? Кой би възстановил Школата? Ами магове като него! Но откъде шепата оцелели ще намерят

необходимото и ще почерпят сила, за да се справят с неимоверно тежкия труд – изграждането на нова Кула? И как да се надяват, че ще привлекат нови съратници, щом Школата е била победена от армия, която дори не е имала своя магия? Не очакваше нищо друго, освен бавното угасване на тяхната магия – веднъж завинаги. Онези, които още я владееха, щяха да остарееят и да измрат един по един.

Питаше се дали Гарваните ще стигнат до Джулаца навреме, или ще заварят само развалини и трупове. А дори да изпреварят падането на Школата, каква полза? Можеха ли Гарваните да се надяват на нещо, ако се окажеха единствените воители на Изтока извън стените ѝ? Не е ли по-добре да не са наблизил, за да не видят с очите си края...

Провеси глава и остави сълзите да потекат. Нямаше надежда за Джулаца. Щом западниците владееха града, щяха да се справят и с Школата, чиито стени не бяха градени да устоят на нашествие. И тогава щяха да му останат само другите Гарвани, но стигаше ли му това?

– Илкар, не се знае дали всичко е свършило – стигна до ушите му глас от мрака.

Елфът избърса очите си, усети колко му е студено и осъзна, че не знае откога седи тук. Гърбът му се бе схванал. Потрепери, напрегна зрението си и огледа доближаващия го силует в мъждукането на гаснещите огньове.

– Стилиан, не ми додявай! – сопна се той. – Недей да злорадстваш над края ни, защото дори не си представяш какво ми е сега.

– Напротив. Затова ти прощавам.

Стилиан не се отдръпна. Около него се открояваха внушителните фигури на шестима Закрилници.

– Много благодаря – процеди елфът и се извърна. – Какво искаш?

– Дойдох да изразя съчувствието си и да предложа помощ, ако ми е по силите... както и да ти дам някаква надежда.

Господарят на Хълма остана прав на няколко крачки от него.

– Това май ще ти е за пръв път – неприетливо каза Илкар.

Стилиан въздъхна.

– Съзнавам колко ти е тежко. И те моля да повярваш, че разбирам какво означава да останеш сам. Моля те да ме изслушаш търпеливо... – Илкар сви рамене. – Изобщо не желая да видя равновесието в магията нарушено. И в най-благоприятните обстоятелства това би застрашило всички ни, а сега се нуждаем от всеки маг, за да имаме шанс да отблъснем западниците. Аз също бях в мисловна връзка тази вечер, но не ми съобщиха нищо достоверно за положението в Джулаца. Знам само

каквото ми каза Дарик преди малко. Ще се опитам да науча повече утре. Чух, че оставате с кавалерията още един ден и ще те осведомя подробно, ако имам някакви вестии. Ето я и надеждата. – Стилиан пристъпи към него и заговори по-тихо. – Двамата с теб знаем по-добре от всички други в този бивак какво могат да сторят Школите, за да се опазят. Вестта, че градът е бил превзет, а Школата – не, ми подсказва нещо – в Джулаца са измислили как да спрат армията на западниците. Въпросът е докога ще продължи обсадата. Затова се налага да побързате.

Илкар присви устни и накрая кимна.

– Може би... А твоите планове какви са?

Очите на Стилиан бяха присвити, той стисна зъби.

– Ще потегля на изток, но ще се разделя с конницата. Близкото бъдеще ме води в други посоки, но ще сторя каквото мога, за да ви бъдат предоставени текстовете на Септерн. Опасявам се, че не бих могъл да ги прочувам заедно с вас.

Тези думи свариха Илкар неподготвен. Рязко вдигна глава, срещна погледа на Стилиан и долови какъв гняв бушува в него.

– Но защо?

– Имам си свои неприятности. Както се оказва, поне засега вече не съм Господарят на Хълма в Ксетеск.

Той се врътна на пети и закричи към бивака си.

* * *

– Дензър, кога ще можеш да извършваш заклинания? – попита Незнайния веднага щом Дарик отиде да говори със Стилиан.

Тъмният маг вече седеше по-често, вместо да лежи безсилно. Размърда безмълвно рамене и чукна лулата си в подаващ се от огъня сух дънер.

– Не ми е лесно да отговоря. – Бръкна в кесията с тютюн и промърмори: – Брей, май ще свърши скоро... Още съм изцеден от Крадеца на зората – ако не телесно, то в запасите от мана, не мога да я натрупам за заклинание. И ми е много криво, макар да не знам защо, но ще ми мине. А каквото и да разправят... – озърна се с бегла усмивка към Ериан, – мога сам да си запаля лулата.

Щракна с пръсти и се появи синьо пламъче, с което запали натъпканата лула.

– Много добре – отвърна Ериан и избута главата му настрани. – Сега да те видим как ще стовариш Адски огън.

– Видяхте ли? Не може да й се угоди. – В усмивката му обаче

нямаше и следа от веселие. – Предложиш ли на жена царство, веднага ще поиска от тебе целия свят.

– Не съм придвирчива. Ще се задоволя да покажеш, че имаш сили и за друго, освен да пушиш.

– Адският огън е доста силничко доказателство – сопна се Тъмния маг.

– По-кратко де – помоли Хирад, стреснат от неочакваната му сприхавост. – Тя се майтапеше. Искахме само да отговориш на въпроса. Какво не ти е по силите?

– Всичко останало – призна Дензър. Подвъка устни и протегна ръка към Ериан, но тя се отмести. Той въздъхна и продължи: – Изчерпан съм. Щом ще яздим, вместо да почиваме, ще бъда годен за мисловна връзка най-рано след два дни, за Сенчести криле също няма и да помисля през това време. А например до Адски огън ми остават поне четири. Съжалявам, ако това не се харесва на някои.

Варваринът спокойно се взря в него.

– Е, май ще ти простим. Но недей да се зъбиш чак толкова – кимна небележимо към Ериан.

Дензър сдържа напирашките на езика му думи.

– Троун, ти как си? – попита Незнайния след малко. Не бе присъствал на преобразяване на върколака, но видя колко е изтощен след това.

– Мога всичко, само че...

– Ясно – кимна Незнайния. – Питам, за да знам на какво сме способни. Никога няма да поискаме това от теб. Ти си решаващ кога да се преобразиш и дали да го правиш.

– Ами Илкар? – вметна Ериан. – Чудя се дали след новините тази вечер е способен да се съсредоточи.

– Каквото и да си мислиш за него, той е най-големият майстор на защитните заклинания в Балея – отсеке Хирад.

И винаги е съсредоточен в битките. Затова оцеляхме толкова дълго. Опре ли ножът до кокала, ще се справя със заклинанията не по-зле от теб.

– Дано си прав. Но ако приемате съвет, бъдете по-внимателни с него засега.

– То се знае – разпери ръце варваринът. – Нали е един от нас!

Незайния се прокашля.

– Добре е, че всички сме уверени в силите си, защото няма да ни е леко. За пръв път сме в такава бъркотия. Няма да се хвърляме в битки, но ще се промъкваме през земи, гъмжащи от западняци. Не можем да си

позволим дори една грешка, нито да влачим безполезен товар. Ако някой дори за миг се е усъмнил в себе си, нека остане с кавалерията.

– Пак ще ни е трудно както до вчера – обади се Хирад, – но шансът е още по-малък. И ти питаш дали вярваме, че ще свършим работата?

Лицето на Незнайния се отпусна в мимолетна усмивка.

– Длъжен бях да попитам.

– Време ти е да се напиш – тупна го Хирад по рамото. – Този въпрос трябваше да го зададеш преди десет години. Аз ще бъдувам и ще чакам Илкар.

* * *

Барас и Кард застанаха при Керела зад северната порта на Школата преди двете ѝ крила да бъдат отворени. До тях мъже носеха на къси пръти жълто-бели флагове в знак за примирие, но наоколо имаше стрелци с лък и магове, готови да отбият със защитни заклинания вражески стрели и копия.

Пред тях се откри сивкав Покровът на демоните, очертан в жълто със синкави проблясъци там, където потъваше в земята. А отвъд него стояха трима западняци. С тях нямаше стрелци, но двамата отстрани явно бяха телохранители на средния.

Този мъж приближаваше края на четвъртото десетилетие от живота си и макар че не беше много висок, имаше яко, закалено тяло. По гърба му се спускаше дебело кожено наметало, прихванато на шията с лъскава метална закопчалка. Под него носеше броня от напукана черна кожа и тежки ботуши. Дългата черна коса се ветрееше разрошена около покритото с тъмен загар лице, на което се открояваха големите очи и скорошният белег от острие на брадичката.

– Аз, Сенедай, владетел и предводител на племената Хейстрон, искам от вас да се предадете незабавно.

Звучният плътен глас кълтеше кухо под Покрова. Керела се обърна към Барас.

– Ти си нашият старши посредник и на теб се пада да заявиш намеренията ни.

– Уви, оказваш ми печална чест – навъсено промърмори старият елф.

– Така изглежда, приятелю. Но правото да прехвърлям задълженията си на чужд гръб е сред малкото останали ми забавления.

Барас си наложи хладнокръвие и направи три крачки към портата и Покрова. От приближаването до вплътеното зло тялото му сякаш се

изпълни със студ. Едва задържахте раменете си изправени, а гласа си – безстрастен.

– Аз съм Барас, старши член на Съвета в Джулаца и главен посредник на Школата. Сам разбираш, че нямаме желание да отстъпим онова, което още не сте ни отнели със сила, макар че с нищо не сме ви предизвикали. Какви са твоите условия?

– Условия ли? Не ви обещавам нищо, освен да запазите живота си, магьоснико. Предложението ми е щедро, след като видях погребалните клади за хиляди мои сродници.

– Бяхме длъжни да се защитим от вашето нападение, за което нямаме никакво оправдание.

– Бяхте длъжни да се сражавате като достойни мъже – със стомана, не със заклинания.

Барас даде воля на смеха си.

– Нелеп укор от устата на човек, който бе доволен да изтребва сънародниците ми с магията на Върховните вещири.

– Вождовете на племената са против подобни оръжия.

– О, така ли ще прекроите историята? – натежа от презрение гласът на елфа. – Значи вождовете на западниците се отказали от магията, за да влязат в честен бой срещу Джулаца, но били посрещнати с порой от заклинания на страхливите противници.

– И Въпреки това победили – додаде Сенедай. – Както ще се случи накрая.

– Това е средище на магията. И в най-трескавите си видения не може да си вярвал искрено, че няма да отвърнем на нашествието с всяко оръжие, което имаме. Позволи ми да ти напомня, че все още го имаме...

– Магията е сила на злото и всеки западняк се е заклел, че вашите школи ще бъдат опожарени, а кулите – срутени.

– Много поетично. Но тепърва ви предстои да се потрудите.

– Така ли било? – усмихна се Сенедай. – Зад слабичките ви стени са останали шепа магове, малцина бойци и куп изтерзани от страха жени и деца. Имате само тази дяволска преграда, а аз знам достатъчно, за да се досетя, че не можете да я поддържате безкрайно. Дори няма да си правим труда да ви засипваме със стрели. Не е нужно.

– Мъдър избор. Стените ни са зидани от камък, покривите ни също са от каменни плочи. Отказахме се от глината и сламата преди много поколения.

– Тези обиди са вехти като тялото ти, магьоснико – завъртя глава вождът. – И да се перчиш, нищо не печелиш. Сега ме слушай

внимателно, щом си старши член на вашия съвет. Предложих и на теб, и на всички зад тези стени да ви пощадя, ако се предадете незабавно. Ще забравя обещанието си и ще измрете, ако още една капка наша кръв бъде пролята в усилията да ви изчовъркаме от бърлогата.

– И какво ще ме убеди, че ти ще спазиш обещанието си?

– Аз съм владетелят на племената Хейстрон.

– Това не ми вдъхва почит. Каква участ ще ни отредиш, ако се предадем?

– Ще бъдете наши пленници, докато не ви намерим подходяща работа, за да градите новата ни империя. Иначе ви чака смърт.

– Не ни предлагаш нищо.

– Нямате с какво да извоювате отстъпки.

– Но ти забравяш, че и вие не можете да нахълтате при нас. Дяволската преграда, както я нарече, е непристъпна.

– Така е, макар да не сме се отказали от опитите да я преодолеем – призна Сенедай. – Ние обаче имаме избор – ще почакаме да умрете от глад или жажда или преградата да изчезне, когато силите ви се изчерпят. Можем да ви заставим и другояче. Не ме принуждавайте да прибегна и до този начин. Не съм дивак, но тъй или иначе ще унищожим вашата школа.

– Ще умра преди да видя как газиш тази свещена за нас земя – спокойно каза Барас.

– Сам решаваш съдбата си, магьоснико – разпери ръце Сенедай – и всеки избира как да умре. Но може би твоите сънародници не са толкова настървени да те последват в смъртта. От всички вас зависи какво ще последва. Живейте като наши пленници – а ние ще се отнасяме добре с вас, – или умрете бързо от нашите мечове, или бавно, когато водата и храната ви свършат. Давам ви срок до утре призори, за да решите, иначе по неволя ще използвам други средства.

Вождът им обърна гръб и закричи към центъра на покорения град Джулаца. Барас изчака портата да бъде затворена и се върна при Керела и Кард.

– Така ли преговаряш винаги? – прегърна го Керела през раменете.

Тримата тръгнаха към Кулата.

– Не. Така вбесявам западняшки вожд, който изобщо не бе дошъл да преговаря.

– Няма да се предадем, нали? – вметна Кард.

– Никога – в един глас отвърнаха Керела и Барас.

– Но защо питаш? – промълви след миг старият елф.

– И какви са тези „други начини“, с които ни заплаши Сенедай? – отрони замислено Керела.

– Знам какви са, затова попитах – каза Кард толкова тъжно, че в гърлото на Барас сякаш заседна буца.

– Ще ни кажеш ли?

– По-добре да влезем вътре. Предстои ни дълъг разговор преди ут-решния изгрев.

ГЛАВА 8

Ша-Каан не остана при другите в тихия Чоул, а отлетя към собствените си покои, които покорният му народ на вестарите построи по негово желание – огромния Волнокрил.

Тежката битка се бе проточила, но превъзходството на свикналите с реда и подчинението Каан ги спаси от многобройни жертви и ранени. Така им останаха достатъчно сили да охраняват разкъсването. Враговете обаче щяха да се връщат отново и отново, докато не победят неговото Люпило или пробивът между измеренията не бъде затворен. А Ша-Каан вече долавяше как той се разширява, сякаш гризе краищата на небето.

Изпрати най-пострадалите в Клена – убежищата между измеренията, които бяха свързани с Балея. Там маговете Драконани щяха да им помогнат, за да са здрави за следващата битка.

Вече нямаше свой Драконан. Откакто Серан намери смъртта си при кражбата на амулета, Ша-Каан не се бе замислял кого да избере.

Преди да си позволи отдиш той полетя над територията на Каан, за да знае какво се случва. От края на опустошената област Кеол край сухите земи и покритите с белези планини на Бешара се понесе над заоблените хълмове и полята на Дормар, за да стигне до влажната горещина на горите в Терас. Такива владения подхождаха на най-могъщото Люпило, но скоро щяха да ги загубят, ако в Балея не откриеха как да затворят разкъсването.

Не винаги бяха притежавали тези земи, без никой да им ги оспорва. Началото на зрелостта си, преди повече от три поколения, Ша-Каан прекара в схватки с люпилото Скар за някога плодородния Кеол.

Още помнеше отвесните зъбери над прекрасните ливади, напоявани от чудни водопади. Помнеше полюшващите се високи стръкове в тучните равнини до угаснали вулкани и заравнените от ледници плата. Помнеше обширните гори, където Огнената трева избуяваше под сенките на гъстия листак и верните хора я косяха, за да подхранва пламъка на Каан. Но наситените ѝ сини и червени оттенъци привличаха и други – драконите Скар.

В неспирните битки силата на Каан чезнеше, Люпилото намаляваше без поддържащо духа сродно измерение.

Скар и Каан влизаха в стълкновения из небесата, по земята, в езерата и реките, заличаваха всяка следа от живот в обгорената пръст и

пресушените потоци. Хората в тези земи гинеха, ако не успееха да избягат към дивата пустош и отвъд нея. Рухналите скали променяха речните русла, земята почерняваше от неспирните пламъци, пропадаха тунели, докато враговете намираха и унищожаваха поредния Чоул.

Земята умираше и Каан щяха да я последват в забравата, ако Септерн, онзи велик човек, не се бе появил изневиделица върху напуканата пръст в доскоро толкова желания от всички Кеол.

И тъкмо Ша-Каан го намери. Ако го беше видял някой от Скар, историята на техните светове щеше да кривне в съвсем друга посока. Ша-Каан летеше ниско над повърхността, когато зърна човека – той крачеше, наглед безцелно, и зяпаше небето, гъмжащо от сражаващи се дракони. После изви глава и се опули към връхлитащия го Ша-Каан.

Септерн не показа страх, само чакаше с кротко примирение, както постъпи и Хирад Хладнокръвния в замъка Таранспайк.

Това възпря Ша-Каан да убие веднага необикновения човек. Обзе го любопитство – Септерн очевидно не принадлежеше към народа на вестарите, които служеха на Каан толкова предано. Всъщност личеше, че не е от никоя покорна на драконите раса.

И Ша-Каан реши да рискува въпреки битката горе – драконите може и да бяха господари на небесата, но на земята ставаха по-бавни и тромави. Неговото решение доведе до оцеляването на Люпилото, защото тутакси наклони везните в сраженията срещу Скар и дари на Каан сродно измерение, чрез което развиха съзнанието си до следващото равнище.

Щом качна близо до Септерн, погледна какво има зад човека и веднага съзря причината за толкова неочакваната му поява – отчасти скрит зад жилави хрусталаци, каквито още вирееха в Кеол, правоъгълник от преливащо се кафяво с бели петънца. Оставаше почти невидим на фона на скалите, ако не стоиш срещу него. Ша-Каан мигновено осъзна какво е това и докато припряно отвеждаше Септерн настрани, тревожно изръмжа към сродниците си.

Незабавно цял рояк от Каан пикира към портала и профуча през него. Скар реагираха отчаяно. Цялото им Люпило прекъсна нападението, за да се устреми след враговете.

Поне дузина успяха да последват преминалия рояк, но Каан се построи в отбранителна мрежа пред портала и отблъсна останалите. Никога нямаше да забравят поуката от щастливата случайност. А и Ша-Каан нямаше да допусне първият му кратък разговор със Септерн да се заличи от неговия вече стар, но все тъй кристално ясен ум.

– Какво става? – попита човекът незнайно кого.

Очевидно не очакваше отговор от изненадващо стоварилия се до него страховит закрилник. Дори позата му издаваше колко е озадачен.

– Каан отлетяха да унищожат сродното измерение на Скар. Така ще победим в битката за Кеол.

Краката на Септерн омекнаха от смайващия отговор. Но той се опомни бързо... както и Хирад векове по-късно.

– Не разбирам...

– Порталът, през който ти мина, води към измерението, поддържащо духа на Люпилото Скар. Познахме го по присъщите му черти. Ще унищожим крепящата измерението структура и ще ги лишим от него. А след това ще ги разгромим над Кеол.

Лицето на Септерн пламна от ярост.

– Но там живеят безобидни крилати същества. Не можете да ги...
Що за убийци сте вие!

Човекът хукна обратно към портала пред погледа на стъписания дракон.

– Няма да им попречиш. По такива закони живеем ние... Септерн обаче не го послуша. Не можа да попречи. И след време се върна. Ша-Каан го очакваше.

Ша-Каан прогони спомена и се издигна нависоко. Преди да направи салто във въздуха, нададе гърлено ръмжене към стражите пред разкъсването, за да ги извести, че отива във Волнокрил. После се спусна стремително към особено гъсто сплетени корони на дървета.

Макар за него да бяха минали почти четиристотин от годините в Балея, наслаждаваше се на тръпката от пикирането към това средище на Люпилото. Не се налагаше да фучи така, но пък иначе нямаше да е вълнуващо.

Шеметно доближаваше наглед непроницаемата стена от зеленина, но с единствено движение на крилете зае точната позиция във въздуха, после ги долепи до тялото си и светкавично се провря в пролуката. Долината се откри пред погледа му.

Покриваше я мъгла, меко искряща под безбройните копия зеленикава светлина между гъстите листа. Долината на Люпилото се простираше във всички посоки, докдето стигаше погледът на някой от вестарите. Влажните гори създаваха чудесния мек и топъл климат, толкова благоприятен за люспите и навяващ покой. Ша-Каан отправи кротък зов и му отвърнаха четири, може би и пет снасящи женски, скрити в мъглите.

Ромоленето на вода, полюшването на клоните и отзвукът па

неговото приветствие вдъхнаха безметежност в душата му. С разперени криле забави полета си, превъртя се, за да окъпе умореното си тяло в топлата влага, и се спусна, изпълнал шия. След още десетина маха с крилете проникна през мъглата и гледката под него му донесе ведрина сред тревогите.

Насред долината на Люпилото течаха мудните води на широката река Тере. Започваше от могъщ водопад в северния край, руслото се разстилаше все повече, запълвано от други водопади, и завършваше с южния пролом, където се шумуваше под земята. По клоните на дърветата, покрили склоновете, гнездяха птици, които се хранеха с Огнена трева и разпръскваха семената ѝ по огромни ливади из долината. Тук-там стърчаха тежки камъни, а където почвата беше в най-тънък слой, вестарите строяха своите колиби от греди и тръстика.

Ша-Каан минаваше ту над един Родилен Чоул, ту над друг – обикновени ниски постройките с плоски покриви, където имаше най-добри условия за излюпване и укрепване на малките дракони. Във всеки пламтяха огньовете под огромни казани с вода, по каменните стени се стичаха струйки и овлажняваха пръстта, в която бяха гнездата.

Той зави бавно и ловко, разпери криле, изви ги за бавно кацане и разтърси скалата под краката си. Неговите служители притичаха да го посрещнат.

– Невредим съм – успокои ги Ша-Каан. – Не се занимавайте с мен, искам да видя какво сте свършили.

Всички заповеди бяха изпълнени точно. Той въздъхна радостно. Волнокрил... Неговият дом.

Конструкцията от бял полиран камък се издигаше поне сто и петдесет стъпки. Ниските преддверия водеха към огромната зала, където Ша-Каан си почиваше и изслушваше покорните му хора. Куполът представляваше съвършено полукълбо и чак при четвъртия опит за изграждането му Ша-Каан остана доволен. На всяка от осемте стени бе гравирани собственият му лик, за да отблъсква злото от всички посоки.

От двете страни на купола се издигаха кули – сияещи колони от камък, чиито върхове се обвиваха в изпарения. И в техните основи имаше казани с вода над разпалени огньовете. Ша-Каан също като малките дракончета се чувстваше най-добре сред топла влага, когато не беше при сродниците си в Чоула. Тя беше балсам за люспите, крилете и очите му.

Волнокрил дължеше името си на смайващото изваяние над купола, достигащо височина триста стъпки – крилете на Ша-Каан, пресъздадени от камък до последната подробност, извити нагоре и докосващи

върховете си, забулени в мъгла. Подобаващ символ за властта му над Люпилото.

Той затвори очи, внимателно нагласи тялото си и се прехвърли под купола. Краткото проникване през измеренията беше възможно при пълна неподвижност и ставаше неизбежно, за да влезе в сграда, през чиито входи можеха да минат само помагачите му хора.

Влажният задух вътре тутакси облекчи умората му. Намести се, протегна шия върху мокрия под и разсеяно подвъвка една от балите Огнена трева, струпани покрай стените, преди да схруска вързана до тях коза. Позволи си мигове на съзерцание, погледът му се плъзгаше по стенописите, напомнящи за отдавнашна прелест. Такава беше земята преди драконите да подхванат борбата си за надмощие. Сега тази красота можеше да бъде видяна на твърде малко места. Някога и Кеол изглеждаше така. Ша-Каан си рече, че картините още не са довършени, но паметта пак го пренесе в онзи съдбоносен ден на първата му среща със Септерн, довела неизбежно и до сегашната заплаха за Балея и разкъсването, зейнало в небето над Терас.

* * *

– Изборът пред нас е твърде ограничен – започна Кард. – Знам, че подчертавам очевидното, но искам да знаете точно в какво положение изпаднахме.

Керела бе свикала целия Съвет, за да изслушат пълководца.

Седяха в покоите на Съвета – пръстен от стаи около Сърцето на Кулата. Трите прозореца във външната стена бяха отворени и пропускаха светлината на следобедното слънце и кроткия ветрец.

– Генерале, първо бихме искали да чуем колко войници и магове са ни останали – помоли Керела.

Кард кимна и разгърна парче пергамент.

– Възложих на един взвод да преброи всички в Школата. Уви, привършиха твърде бързо. – Той си пое дъх и продължи: – Между тези стени сега имаме сто осемдесет и седем магове, ако броим и вас. Вчера бяхте над петстотин. И с войската не сме по-добре. Сега командвам седемстотин и седемнадесет годни за битка мъже, имаме още трийсетина ходещи, куцукащи или лежащи ранени, а още дузина едва ли ще доживеят утрото. Тук се събраха четиристотин и осем деца – от пеленачета до тринадесетгодишни. С тях дойдоха шестстотин осемдесет и седем жени и триста и четиринадесет мъже с различна възраст и сили. Общо сме две хиляди триста петдесет и петима. Да, цяла тълпа, но за щастие

кладенците са дълбоки и пълни, а вие обърнахте внимание на предупрежденията ми да струпате запаси. Разполагаме с храна за четири седмици, а после...

Барас чуваше оглушително ударите на сърцето си в смаяното млъчание. Никой не отместваше поглед от трицветния лакиран плот на масата.

– Земни богове... – ахна тихичко Торвис, прегърбил дългото си костеливо тяло над масата. – А колко жители имаше градът?

Всички отново се вторачиха в Кард, който неловко се размърда на стола си. Отбягваше погледите им.

– Преди нападението на западниците в града имаше петдесетина хиляди души, но е трудно да се каже точно – някои бяха дошли по работа или на гости, ние пък пратихме магове и войници за отряда на Дарик. Както и да броим, в Школата се приюти само една двадесета част от населението.

Керела притисна длани към лицето си и бавно завъртя глава. Кард вдигна ръка.

– Разбирам колко наскърбени, стъписани и безпомощни се чувствате, но не забравяйте, че мнозина от съгражданите ни са избягали в околните земи. Вярвам, че ще се доберат до Дордовер и останалите Школи. И все пак... Загубихме мнозина доблестни бойци при отбраната на града, несъмнено има и голям брой пленници. Точно те са най-тежкият ни проблем.

– И какво всъщност можем да направим? – попита Ендор с крива усмивка.

– Изборът е ясен – предаваме се, като премахнем Покрова и отворим портите пред западниците, или чакаме избавление от Дордовер и други, неизвестни засега сили.

– Немислимо е да се предадем – веднага каза Керела. – Отворим ли портите, свършено е с Джулаца като средище на магията, а може би и с всички ни. Нека ви попитам колко от вас се доверяват на думите на владетеля Сенедай?

– Ако му повярваме, значи избираме смъртта – поклати глава Селдейн. – Знаем как са настроени западниците към нашата магия.

– А ако никой не ни помогне през следващите четири седмици? – подхвърли Торвис.

– Разбира се, заедно със старшите си помощници ще подготвя план за измъкване от обсадата – подчерта Кард, – но би трябвало да знаете отсега, че ще дадем много жертви, защото ще бъдем всички заедно в

това последно усилие.

– Тоест ще опитаме пробив.

– Да – кимна по-ведро пълководецът. – Важно е да ударим с цялата си сила там, където според нас обръчът е най-рехав. Това също е причина да се стремим към унищожаването на обсадната им кула. Каквото и да правим, трябва да остане в тайна до мига, когато отворим портите. Ще оставя тази задача на вас. Предстои ни обаче по-скорошно затруднение, което вероятно ще промени напълно желанията на кората от града, които са при нас.

– Мислех, че те се радват на спасението си – промълви Селдейн.

– Вярно, но повечето имат близки извън тези стени – мъртви, избягали в пущинака или пленени. А Сенедай ни заплаши, че ще засили принудата да се предадем и да махнем Покрова. Вече е загубил достатъчно воители при досег с Покрова, за да се убеди, че е непристъпен и смъртоносен. Душа не ми дава аз да изрека тези думи, затова ще ви задам въпрос – ако вие искахте да се отървете от Покрова и разполагаете с няколко хиляди пленници, как бихте изнудили обсадените?

* * *

Септерн се бе върнал през разкъсването, тласкан от необуздан гняв, и този спомен до ден-днешен изпълваше Ша-Каан с веселие, толкова неелепа беше случката. Магът не беше от най-високите хора – малко над пет стъпки и половина по мерките на Балея. А драконът, макар и млад по онова време, се простираше на поне осемдесет и пет стъпки от върха на муцуната до края на опашката. Оттогава Ша-Каан достигна дължина сто и двадесет стъпки и беше сред най-едрите дракони, които още летяха в небесата. Имаше и нещо по-важно – почти не бе загубил бързината си.

Септерн се претърколи през прохода, изтръска дрехите си, веднага зърна Ша-Каан и се захвана да хули и него, и цялата му раса. Ако някой от вестарите бе постъпил така, щеше да бъде или убит, или поне прогонен заради своята непочтителност. Човекът размахваше ръце и начесто сочеше зад себе си.

– Защо не отидеш да видиш какво стори твоето любимо... Люпило ли беше? Съсипахте мирна и красива цивилизация с проклетите си пламъци и челюсти. Как смееете да си присвоявате властта на живота и смъртта на същества от друго измерение?! Е, аз обаче се погрижих никога да не сторите същото на моя свят. И никой от гнусното ви Люпило на убийци не ще проникне отново по моя вина в измерението на хората

птици. Дано са оцелели достатъчно от тях, за да съградят наново онова, което им отнехте. Вие не сте повелители на целия свят, а само на своето измерение... Впрочем щом унищожавате всичко, което ви се изпречи на пътя, не сте нищо повече от безмозъчни зверове. И как по-точно си помогнахте, като изтребихте невинна раса? Ти да не загуби дар слово, а?

Септерн вече се бе изпречил пред муцуната на Ша-Каан, който положи глава на листата и тревата, с прибрани криле и свита опашка по дължината на тялото му. Пребори се с желанието да накаже този нагъл човек – помнеше колко безценен може да се окаже за оцеляването и благоденствието на Каан.

А зад Септерн от кафявата петниста мембрана на разкъсването изскочиха четирима дракони Каан – само те бяха оцелели в битката със Скар. Победните им възгласи заехтяха над опустошените земи на Кеол.

Ша-Каан помнеше последвалия разговор, сякаш беше вчера.

Изчака другите от Каан да се отдалечат, внимателно огледа небето, подуши въздуха за миризмата на някой от Скар и се обърна към човека, но първо прати мислена заповед на най-доверените си вестари.

– Ще ти кажа три неща. Името ми е Ша-Каан от Лишилото Каан. Ние изобщо не сме заплаха за твоя свят. А ти трябва да си мериш приказките, защото други мои сродници не са снизходителни като мен.

– Снизходителен?! Я не ме размивай. И онази касапница отвъд портала ли беше проява на снизхождение?

– Не, борба за оцеляване – поправи го Ша-Каан с благия тон, който уталожваше безпокойството у вестарите.

– Тъй ли било? Разрушихте домовете им, изгорихте крилето и телата им, изпълнихте небето им с мрак и мълнии посред бял ден. Не ми се вярва, че щяха да се примирят с оправданието ти, че това е борба за вашето оцеляване, защото доскоро сигурно не бяха чували за Люпилото Каан.

– Затова пък познаваха Люпилото Скар. И му служеха. Значи бяха срещу нас, дори и неволно. Не бяха на наша страна.

Ако Ша-Каан можеше да вдигне рамене като човек, би го направил, но вместо това размърда твърдите дъги над очите си. Видя, че Септерн пристъпи от крак на крак, вече не беше толкова наежен.

– Но дали те... тоест хората птици знаеха това?

– Скар би трябвало да са им обяснили всичко за драконите заедно с причините да ги направят свои служители. Както ще бъде обяснено и на теб.

– О, премного съм ти благодарен – присмя се Септерн. – Но първо

ми кажи как тъй хората птици са били съюзници на дракони. Не виждам смисъл в това.

Ша-Каан се надигна от земята.

– Не е толкова лесно да се отговори на твоя въпрос. По-добре да отидем на сигурно място. Моите помощници ще ти донесат храна и ще те придружат. Ще те чакам в земите на Люпилото.

– Кой ти е казал, че отивам някъде, а няма да се върна веднага през разкъсването? – сонпа се човекът.

Най-сетне очите на дракона блеснаха и дъхът му събори Септерн, макар и без да блъвне огън.

– Аз ти казвам! – натърти гръмогласно. Човекът трепна и притисна длани към ушите си, лицето му се изопна от прах. – Ти и твоето измерение може да бъдете много по-полезни на Каан, а в отплата ние ще ви пазим от други, не толкова благосклонни Люпила. Повярвай ми, крехко човече, все някой ден щяхте да бъдете открити от друго Люпилото, ако щастливата случайност не те бе изтърсила точно пред мен. Сега ме чуй – ще те чакам в нашите земи и ти ще се представиш на Старейшините на Каан. Вестарите ще ти помогнат, те обаче не говорят твоя език, а ти не си способен да проникваш в мислите им. През времето до новата ни среща успокой ума си и му дай свобода за нови знания, защото светът е несравнимо по-голям от представите ти.

Тогава Ша-Каан разпери криле и отлетя. Усещаше погледа на Септерн, но не си позволи да прочете мислите му. Нямаше съмнение, че е велик човек. Разбираше магията на преходите между измеренията, владееше създаването им, а това го превръщаше в безценна находка за Каан. Изви шия за миг да види какво става долу. Вестарите бяха пристигнали. Те щяха да опазят Септерн.

Ша-Каан огласи небето с рев на задоволство и полетя към земите на Каан.

ГЛАВА 9

Кард, Керела и Барас стояха в стелещата се ниско по земята мъгла зад променливата стена на Покрова, в която се стрелкаха и кръжаха безлики синкави привидения. В часовете на мрак ги нямаше, но денем засилаха непоносимия страх, който Покровът внушаваше. Съгледвачите над северната порта съобщиха, че владетелят Сенедай върви сам към Школата по улиците, които сега принадлежаха на западниците.

Керела даде знак и портата беше отворена. Тримата, олицетворяващи магическата и военната сила на Джулаца, се възряха през Покрова в Сенедай. Този път нямаше флагове, стрелци и стражи. Никой не очакваше срещата да се проточи.

– Виждам, че си излязъл с приятелите си в това приятно утро – усмихна се под мустак вождът, гласът му мъртвешки равен през невеществената стена.

– Не намирам нищо приятно в положението ни – неприветливо отвърна Барас. – Генерал Кард и Висшата магьосница Керела са с мен, за да чуят какво ще отговориш на нашето решение.

– Добре. Кажете ми какъв избор направихте.

– Никога няма да ти предадем нашата Школа – непреклонно заяви Керела.

Сенедай кимна и лицето му се помрачи за миг от сянка на съжаление.

– Нищо друго не очаквах от вас. Уважавам решението ви, но така и моят избор е предрешен – щом преговорите са безполезни, по друг начин ще ви принудя да излезете, вместо да се криете зад своята зла мъгла.

– Наричаш „преговори“ вчерашния си ултиматум? – процеди Барас. Вождът не му обърна внимание.

– Както виждате, дойдох пред вас без оръжие и придружители, защото искам да ми повярвате. След като чуете думите ми, може би ще решите да ме погубите с някое от вашите заклинания. Така да бъде. Но с това само ще ускорите неизбежното.

– Това беше... – промърмори Кард.

– Кажи ни как са нашите пленени съграждани – настоя Барас.

– Живи, но си остават пленници. И нямат никакви права. – Сенедай помълча. – Сред тях вече няма магове. Не бих рискувал да направят

заклинание в първия миг, когато забравя да си пазя гърба от тях.

– Залъгва ни – тихо каза Кард. – Няма как да ги разпознае в тълпата, ако не ги види да извършват заклинания.

Вождът плесна с ръце и звукът се разнесе глухо над калдъръма пред портата.

– Стига приказки! Ето какво предстои до мига, когато решите да се предадете. Утре сутринта, по пладне и привечер ще доведем по петдесет пленници пред стените на вашата Школа и ще ги заставим да навлязат в преградата. Опитате ли се да ни попречите, ще избием още триста пленници и ще ви докараме телата им, за да си ги погребвате вие. За жалост не можем да ви предадем трупове и ще ги оставим да гният пред погледите на всеки, който има желание да погледне от стените. С всеки нов ден ще увеличаваме бройката с още петдесет. Можете да прекратите преселването им в друг свят – усмихна се вождът, – като просто окачите флаг на портата в знак на покорство, а после унищожите преградата. Първите петдесет пленници ще бъдат пред стените на Школата утре призори. Давам ви още един ден да вземете правилното решение. Не ме принуждавайте да докажа, че държа на думата си.

Той се обърна и тръгна обратно по улицата. Барас и Керела се вторачиха в Кард.

– Ще го направи – кимна унило пълководецът. – Не се съмнявайте. Дори се учудвам, че ни дава още един ден.

– Проклет да е! – възкликна Барас.

– Но намери най-силното средство, нали? – поклати глава Керела. – Всички ще гледат как близките им умират заради нещо, което се появи по наша воля.

– Той е насилникът! – възмути се Барас. – Ние сме жертвите.

– Да, прав си – спокойно потвърди тя. – Ние обаче можем да прекратим изстреблението и предвиждам, че съвсем скоро съгражданите ни ще се настроят твърде враждебно към нас. Трябва да сме подготвени за това.

– Нима предлагаш да се предадем?

– Не. Спомни си все пак, че повечето от тях не са магове. Няма нашата решимост да съхраним Школата, защото дори не подозират какво би означавало да я загубим. – Керела тръгна към Кулата. – Нека си поблъскаме главите какво да кажем на нашите гости...

В покоя на Волнокрил Ша-Каан долови по лекото трептене на пода и стените, че най-верният му служител от вестарите идва забързано. Трябваше да му каже заръките си, предстоеше му и пътешествие.

Онова, което щеше да се случи в Кеол, а после и в Терас, напомняше за появата на Септерн в отдавна отминалите времена. Имаше обаче и твърде съществена разлика.

Септерн им оказа помощта, от която се нуждаеха, защото бе вникнал задълбочено в природата на измеренията. Ша-Каан не изпитваше същото доверие в способностите на Хирад Хладнокръвния и другите Гарвани.

Питаше се дали всичко не е ход на съдбата, над който нямат власт. Но кой би могъл още тогава да предусети веригата от случки, започнала с пристигането на Септерн в земите на Люпилото?

Ша-Каан пак затвори очи и вдиша влажния дъх на пръст, докато си припомняше срещата на Старейшините със Септерн. Човекът дойде при тях невредим, макар и настроен свадливо, но му личеше колко е смяян от видяното. Разбира се, тогава нямаше Волнокрил, но сградите на Старейшините се издигаха над земята – символи на тяхното водачество.

Те предпочетоха да говорят с човека на брега на река Тере, за да отдъхнат в течението ѝ при нужда. Ара-Каан, Дън-Каан и Лос-Каан поканиха и младия Ша-Каан, довел Септерн при тях. Тримата бяха в заника на живота си, от златисто люспите им потъмняваха до мътнокафяво, съхнените криле правеха полетите трудни и болезнени.

Човекът отметна глава назад, за да види главите на драконите, после погледът му се плъзна по огромните им тела чак до нетърпеливо потрепващите опашки. Ара-Каан отвори уста, но Септерн го изпревари. Сегашният Велик Каан пак усети ледения полъх на някогашната уплаха – Ара беше сприхав и в най-доброто си настроение... – ... и това никак не ми харесва – говореше човекът. – Отивам с най-добри намерения, спечелвам доверието на хората птици, за да се съгласят с отварянето на портал в тяхната земя, а какво получават в замяна – безогледно изстребление от вашите... вашите подчинени или както ги наричате. За зла беда знанията ми в магията на измеренията още не са пълни и порталът се оказва твърде голям. И отгоре на всичко...

– Млъкни! – затътна гласът на Ара-Каан. – Дори небето да ни похлупи, хората не биха укротили жалките си езици.

Звуковата вълна събори Септерн, но той дръзко се взря в очите на дракона.

– Доколкото разбрах, аз съм важен за вас, иначе отдавна да бях мъртъв.

– Значи нищо не си разбрал. – Дългата шия на Ара се изпъна напред, бледнеещите сини очи се взряха в мага отблизо. – Ние вече можем

да се пренасяме в твоето измерение, което ти ни разкри. Има и други хора, с които можем да се договорим.

– Е, тогава ме изгорете, но скоро ще откриете как сте се заблуждавали – подхвърли Септерн и се изправи.

Ара леко отдръпна главата си.

– Не! – извика Ша-Каан. – Велики Каан, не прави това. Ара-Каан се поколеба, едното му око се изви към младия дракон.

– Изслушай го – настоя Ша-Каан. – Той изкусно владее устойчивото свързване на измеренията. Заслужава поне малко уважение.

– Той е човек – напомни с пренебрежение Ара-Каан.

– Но е тук, където не сме го очаквали – намеси се Дън за пръв път. – Изслушай го.

Ара отстъпи.

– Говори!

– Благодаря за разрешението – троснато отвърна човекът. – Да ви се представя – аз съм Септерн и формално принадлежа към Школата Дордовер в Балея. Но не се смятам за обвързан с никоя от Школите, защото имам дарбата да разбирам ученията на всички.

– Чудесно – обади се Лос-Каан, потопен наполовина в реката, за да мокри гърба си с пляскане на опашката, – но това означава ли, че не само едно от тези учения е стигнало до разбиране на магията на измеренията, както ти я наричаш?

Септерн се вторачи в дракона, може би се мъчеше да открие скрити подбуди във въпроса. Накрая сви рамене.

– Да, на теория и четирите Школи имат знанията, за да стигнат до магията на измеренията. В тази област обаче е лесно да прекратат моралните граници, които сами са си наложили. Всеки маг носи отговорност за изследванията си и на пръсти се броят онези, които се занимават с такава магия. Теорията на измеренията е нещо ново за тях и буди недоверието им.

– Но не и твоето – неприветливо отбеляза Ара.

– Разбира се – подсмихна се Септерн. – Аз я създадох.

– Нима? – Ара разтвори огромните си челюсти и лъснаха многобройните пожълтели, но остри зъби. – Сега ми кажи защо грешим за твоите портали.

– Защото щом се върнах през разкъсването и видях с очите си, че сте опитали да изтребите цяла раса, аз промених заклинанията. Сега началната точка на прехвърлянето е решаваща и понеже проходите към измерението на хората птици и към Балея се свързани, задължително е

да сте в Балея, за да отидете там. Проходите стават безполезни за вас, не е ли така?

Ша-Каан забеляза на лицето му снизходителната усмивка, която понякога си позволяваха и вестарите.

– Кълна се в небесата, ако не бях убеден, че говориш истината, щях да препека плътта по трошливите ти кости! – изръмжа Ара.

– Така се справяте с всичко, а? Изпепелявате наглеца. Нищо чудно, че се биете постоянно с драконите Скар и опустошавате собствените си земи.

– Какво искаш да кажеш? – наежено попита Дън-Каан. Езикът на Старейшината се стрелна от загрубялата му муцуна, за да овлажни клепачите.

– Някога да сте опитвали и това средство? – посочи Септерн устата си. – Като ви слушам, имате ум в главите си. Защо не говорите с тях?

– Ааа... – проточи Лос-Каан. – Думи, породени от невежество за нашата история. Времето за разговори остана в далечното минало. Сега завоеванията са единственият път към мира.

– Боговете да се сгромолясат, ако не говориш като същински западняк – изсумтя Септерн.

– Какъв? – озадачи се драконът.

Човекът поклати глава.

– Говоря за племената в Балея, които застрашават моята родина и народ. Както и да е... Какво искате? – изведнъж заговори по-грубо. – И защо ми се струва, че вече сте срещали хора като мен, ако съдя по чуто?

– Не точно като теб – поправи го Ша-Каан. Старейшините закимаха и той почувства, че спомените ги развеселяват.

– Ша, защо не отговориш на въпроса му? – подкани Дън-Каан. – Тъкмо ще проверим знанията ти.

– За мен е чест, Дън-Каан. Ласкаем се от мисълта, че сме развити същества в тромави тела, които разгръщат докрай силите си единствено в полет. Мнозина от нас копнеят по свободата да имат ръце, за да ваят и градят, както и за размери и пъргавина, които биха ни позволили да бродим навсякъде.

– Но с малките размери върви ръка за ръка и слабостта – вметна Септерн.

– Пък и нямаше да сме дракони – съгласи се Ша-Каан.

– Затова копнежът се пробужда у нас само в миговете, когато гледаме вестарите да работят по онези сгради, които бихме искали да

построим. Но ние притежаваме още много способности, освен силата и дар словото. Долавяме натиска на измеренията и можем да минаваме между тях без помощта на магия като твоята. Освен това се нуждаем от техните енергии, за да оцеляваме и да се развиваме.

– Значи аз не съм ви необходим.

– О, необходим си. – Ша-Каан пристъпи напред и се наведе към човека, сянката му го покри. – Да напуснем измерението си, без да знаем къде ще се озовем накрая, е толкова рисковано, че само глупавите и отчаяните си го позволяват.

– Щом сте виждали други хора, трябва да сте идвали в Балея – промърмори магът.

– Имаме видения като всички дракони. Съзирал съм безброй измерения, сред тях и твоето, когато са подходящо разположени спрямо нашето и са достижими за съзнанието ми. Но дори да виждаме, не можем да се пренесем там, за да прокараме връзка, ако не ни бъде показан пътят или не ни провърви след полет на сляпо. – Ша-Каан се настани по корем и сгъна предните лапи пред гърдите си. Септерн се отдръпна малко, за да му направи място. – Искаме ти да ни покажеш пътя към вашето измерение.

– Сигурен съм, че искате – прихна магът. – Но дори да ви е неприятно, ще минем и без помощта, която предложихте на хората птици. Харесвам си света и поне някои хора в него са ми симпатични.

– Ама че упорито човече! – изсъска Ара-Каан.

– Моля? – сърдито отвърна Септерн. – Кажете ми поне един убедителен довод да пусна и вас, и пламъците ви в моето измерение.

Ша-Каан затвори очи и вдиша бавно, изумен от търпението на Старейшините спрямо това нахалство. Но пък Септерн смяташе, че има сериозни причини да се инати.

– Ето ти довод – все някое Люпило ще открие прохода към измерението ви и ще поиска не да ви закриля, а да ви унищожи – съдържано изрече Ша-Каан.

– Но защо?

– Люпилото може да има само едно сродно измерение – обясни Лос-Каан, сякаш говореше на тъпичко дете. – Когато намери второ, незащитено измерение... а всички ние търсим такова, повярвай ми... незабавно унищожава поддържащата го структура, за да не бъде овладяно от враговете. Ако вашето измерение стане сродно за Каан, ние ще ви пазим, като го прикриваме от всички останали дракони.

– И очаквате от мен да повярвам, че още си нямате... хм, сродно

измерение?

– Не разбирам въпроса ти.

– Откъде да знам, че не ме подмамвате, за да унищожите Балея с моя помощ?

Драконите не можеха да се смеят като хората, но четиримата споделиха чувство, което би подтикнало човек да се разкикоти неудържимо. Дори Септерн го долови и се стресна.

– Какво ви става?

– Уверявам те, Септерн от Балея – започна Ара-Каан, – че ако ти беше дошъл от измерение, сродно за някои от нашите врагове, съзнанието ти щеше да бъде недостъпно за нас и по това бихме те разпознали мигновено. И сега ветровете на Кеол щяха да разнасят пепелта ти, докато ние сеем разруха в твоето измерение през услужливо отворените от теб портали.

– Да, много смешно, няма що – кимна магът. – Да речем, че ви повярвам. Как ще ни закриляте? И по-важният въпрос – какво ще поискате от нас?

– Уместен въпрос, а отговорът може би ще ти е интересен, щом си задълбал в теорията на измеренията – каза Ша-Каан. – Всяко измерение и всяко същество, принадлежащо към него, имат свои отличителни белези. Ние можем да ги доловим, като слеем съзнанията си с твоето.

Септерн кимна в знак, че очаква да чуе останалото.

– Щом Люпилото научи тези отличителни белези, съзнанието на Каан може да скрие твоето измерение от други, враждебно настроени дракони. А когато силите ни нараснат с потока енергия от твоето измерение, ще попречим на останалите Люпила да получават дори видения оттам.

– Ще черпите енергия от моето измерение? Любознателността на мага надделяваше над подозренията.

– Да – потвърди младият дракон. – Пространството между измеренията е хаос от енергия без посока. Всички дракони я възприемаме, но тя само поддържа съзнанията ни. Живото измерение е подредена енергия. Намирането на сродно измерение е мечта на всяко Люпило, защото чрез енергията му драконите ще усъвършенстват ума си, ще трупат сила, ще се плодят повече и ще живеят по-дълго. Вашето измерение с неговата магия, знания за измеренията и огромна жизнена енергия е особено ценно.

Септерн се замисли дълбоко, сбърчил чело и напрегнато сплел пръсти. Ша-Каан не откъсваше поглед от него. Вестарите, макар и

полезни, нямаха острия ум на този човек, а от предпазливия досег със съзнанието му драконът усещаше неговата мощ.

Накрая Септерн се взря нагоре в очите му.

– Тези отличителни белези... Щом ги имате... измеренията свързани ли са вече?

– Това е най-важната крачка, но не изчерпва свързването. Най-просто казано, белезите ни дават ярка светлина, към която да се стремим в прехвърлянето между измеренията, стига разположението им да го позволява. Твоето съзнание не може да възприеме белезите, макар че те съществуват.

– Сега разбирам – кимна магът. – Аз обаче владя други начини да откривам измеренията, иначе нямаше да се озова тук, нали?

– Така е – пак го погледна отблизо драконът. – За нас ще бъде много интересно да изучим твоите похвати.

Септерн се усмихна.

– Някой друг път. Кажете ми как да ви помогна в свързването на измеренията.

Две леки струи въздух от ноздрите на Ша-Каан се плъзнаха по лицето на човека.

– Лесно е. Помни, че ще проникна навсякъде в съзнанието ти и не се съпротивлявай, иначе ще бъде мъчително, а твоят ум е прекалено ценен и не искам да ти навредя.

– Ще се постарая. – Магът седна на скрит в тревата камък. – Почакай малко. – Той затвори очи. – Съзнанието ми е отворено както при подготовка за заклинание. Няма как да бъда по-готов.

– Великолепно.

– Започни когато искаш. Драконите пак се развеселиха.

– Вече го направих – каза Ша-Каан. – Съзнанието ти е необикновено. Можем да научим много един от друг.

– И сега какво?... – промълви Септерн недоверчиво.

– Сега можем да се прехвърляме във вашето измерение и да правим там каквото си поискаме – изрече Ара-Каан толкова студено, че и Ша-Каан се уплаши за миг, преди да осъзнае, че Старейшината се шегува.

Септерн пребледня като платно, но Великият Каан му позволи да си откъдне. – За твоё щастие чу истината от Ша-Каан. Във вашия свят се нуждаем само от повече хора с отворено съзнание като твоето. Ша-Каан ще ти покаже друг път за връщане в твой свят и ще ти обясни точно какво искаме.

С това срещата завърши. Старейшините се отдалечиха без нито

дума повече, а Ша-Каан остана със Септерн, първия Драконан в Балея.

– Ела. Ще ти покажа как ще се свържат нашите измерения.

* * *

Помощникът влезе тичешком във Волнокрил и прекъсна потока на спомените.

– Велики Каан, винаги съм готов да ти служа. Драконът понадигна глава от влажната пръст. Вестарът пред него беше сред високите мъже от своята раса, може би достигаше на височина пет стъпки. И макар че отдавна бе навлязъл в средната си възраст, запазваше якото мускулесто тяло, присъщо за този народ. Косата му имаше цвета на изсушена Огнена трева, подстригана късо над големите чувствителни уши. Започваше малко над веждите и стигаше до средата на шията. Очите му бяха огромни и закръглени, с наситен тъмен оттенък на синьото и в сумрака на Волнокрил виждаха както навън. Сплетената брада показваше, че е помощник на Великия Каан, и висеше до гърдите му. Щом свързаха съзнанията си, не изрекоха повече думи.

– Ша-Каан, твоят зов беше неотложен.

– Джата, тук ще дойдат хора през портала на Септерн. Не бива да ги изгубим. Носят белезите на нашето сродно измерение и ние се нуждаем от помощта им.

Джата преглътна насила, капките пот по челото му избиваха не само заради горещината под купола.

– Кога ще дойдат?

– Скоро. Не мога да предвидя точно. Труден ще е пътят им до тяхната страна на портала. Но ти се подготви още сега за посрещането им. Не рискувай те да стигнат до портала преди вас. Ти също иди там и нека с теб тръгнат достатъчно вестари, за да се опазите от опасности на земята. Люпилото не може да ви брани от въздуха, иначе ще привлечем нежелано внимание. Тръгнете след три завъртания на светилото.

– Както заповядаш, Велики Каан – склони глава Джата. – Позволи ми да попитам защо идват те?

– На тях е възложено да премахнат пробива в нашето небе, за да не застрашава Люпилото.

– Трудна задача...

– Да, трудна.

– Ти се тревожиш дали ще успеят?

Ша-Каан се взря в него и примигна съвсем бавно, а езикът му се стрелна по клепачите.

– Не знам. Те са хора. Колкото и да са крехки, вярват в силата си. Но у тях има нещо... Твърдост. И находчивост. Разполагат и с магия, която може да ни бъде полезна. – Ша-Каан съдврка малко Огнена трева. – Трябва да си почина. Върви и започни подготовката.

Мислите на дракона пак се понесоха към миналото. Септерн не остана Драконан за дълго. В нрава на този забележителен човек винаги бе имало нещо опасно и необузвано. Затова Каан тъй и не научиха тайната как той открива измеренията.

Един вестар бе отвел Септерн в Залата на сливането – огромни помещения под земята, само отчасти разположени в измерението на Каан. Самият Ша-Каан се сниши на влизане, защото вратите и на тази зала бяха като в днешния Волнокрил – твърде малки за туловище на дракон.

– Големи порти, през които да мине изправен дракон, са тежки и безполезни – отговори Ша-Каан на въпроса на мага. – Аи едва ли е нужно да ти описвам с какви усилия бихме ги направили.

Залата на сливането бе създадена с надеждата, че все някога ще бъде открито подходящо за Каан сродно измерение. Щом се разнесе вестта, че жадуваното най-сетне се е случило, вътре загъмжа от вестари, подготвящи церемонията, виковете им отекваха из дълбините. Вяха стотици, но великанските кухни сякаш останаха празни. Излъскаха мрамора и мозайките, избърсаха праха от статуите и натрупаха достатъчно Огнена трева в помещенията, които побираха двеста дракона.

Ша-Каан си спомни как леко докосваше съзнанието на Септерн и долавяше какво чувства магът от Балея...

Септерн не се бе отърсил от подозренията въпреки явното дружелюбие на младия дракон. Дързостта му прикриваше тежките опасения за цената, която Балея щеше да плати за уговорката му с Люпилото Каан.

Залата беше най-гигантският градеж, който бе виждал – дълга стотици стъпки, с невидим в мрака таван. Факлите по стените само подчертаваха размерите ѝ. Едва различаваше арката отсреща. Очите му постепенно свикнаха със сумрака и разстоянието, тогава разбра, че има общо осемнадесет арки и през тях може да мине и най-едрият дракон. Погледът му не успяваше да проникне отвъд тях.

Септерн тръгна по края на залата, разглеждаше изваянията на дракони и мозайчните пана, изобразяващи битки. После се насочи към близкия свод. Щом надзърна навътре, в ума му се оплетоха представите за плътно запълнено пространство и абсолютна пустота. Пулсът му се ускори от познатото преживяване.

– Интересът ти се разпали – подхвърли Ша-Каан.

– Какво е това място? Почти можеш да напипаш силата, стаена в него...

– Нашето съответствие на твоите портали. Виждаш коридор, свързващ измерения. Избери си някой и влез, аз ще те следвам.

– Ако не си против, влез пръв. Да речем, че се боя от непознатото.

– Или не се доверяваш на Каан. Както искаш. Септерн се усмихна със стиснати устни. Ша-Каан тръгна към арката, пазеше равновесие с полуразперени криле. С всяка стъпка оставяше дълбоки отпечатъци в меката пръст. Привидно мудар, драконът се скри в коридора и подвижна оттам:

– Не се мотай, ей сега ще дойдат и други Каан. Вдясно се появи още един дракон, придружен от вестари.

Внезапно раздвиженият въздух разроши косата на Септерн. Трети дракон се прехвърли в залата точно зад него. Магът се уплаши, че златистите туловища просто ще го смажат, и хукна към високия свод.

Чуваше как залата се пълни с дракони и щом се добра под арката, погледна през рамо към събраната мощ, към гората от виещи се в очакване шии. Спря му дъхът от величавата гледка, после тръгна подир Ша-Каан в прохода.

Не беше като прехвърлянето между измеренията чрез магия, съпътствано от болка и неударимо пропадане напред. Краткото преместване приличаше на разходка в гъста лепкава мъгла.

Залата със звуците и светлините си изчезна зад гърба му. Протегна ръце, но не усещаше нищо наоколо. Под краката му имаше призрачно очертана пътека, някаква сила притискаше отвсякъде тялото му и пречеше на дишането. Но болка нямаше.

Преди да определи колко бързо се движи, той пристъпи в друга зала под огромен купол и видя отсреща висока двойна врата, обкована с желязо. Ша-Каан стоеше пред един от десетките гоблени с пейзажи. Светлината от фенери, факли и гравирани свещници изпълваше залата с шаващи сенки. В едната половина пламтяха цяла дузина огнища и нажежаваха въздуха. Иззад вратата се чуваха тътрене, влачене и стъпки на много крака.

Покой и удоволствие изпълниха душата на Септерн и той вдигна поглед към Ша-Каан.

– Сега да не ми кажеш, че това е Балея?

– Не е – отрече драконът. – Сътворено е, в пространството между измеренията. Някой ден ще ти обясня как е постигнато, а сега само ще

го уподобя на пристан, навлизащ навътре в морето, но закрепен здраво за сушата.

Магът се озърна. По нищо не личеше откъде бе влязъл в залата – там имаше само гладка стена.

– Така не можеш да минеш обратно – увери го Ша-Каан. – Нуждаеш се от отличителните белези на Каан, за да достигнеш Залата на сливането.

– Разбирам. Всички онези арки към такива места ли водят?

– Да. Осемнадесет прохода към сродното измерение на Каан. Максималният брой, който можем да прикрием от нашите врагове.

– Добре, ще приема, че е така – отвърна магът, който насилваше ума си да осмисли чутото. – Колко далеч сме от Балея... ако изобщо разстоянията означават нещо тук?

– Не означават, а този въпрос ми подсказва ясно докъде си стигнал в проучванията си. Искам да знаеш, че не ти е необходим коридор като онзи, по който току-що мина. За да влезеш в своето опорно място в измерението, към което принадлежиш, достатъчно е да обозначиш предпочитаната от теб входна точка. Мога да го направя, като използвам твоите отличителни белези. Ще обозначим входна точка във външните помещения на този градеж.

– Това ли било?

– Да.

Всичко звучеше убедително, но Септерн още търсеше уловката. Ша-Каан може би криеше нещо. Както и истинската цена на уговорка с измерението на демоните оставаше скрита от маговете, които се стремяха към нея.

– Така ще разполагате ли с всичко необходимо?

– В никакъв случай – натърти Ша-Каан. – Закрилата над вашето измерение си има цена, но тя не е голяма.

– Да чуя.

– От теб и останалите магове, които ще изберат призиванието на Драконани, искаме да сте на разположение и да се отзовете, когато ви повикаме. Слабите и пострадалите сред нас ще използват тези зали, за да се възстановят, но коридорът трябва да е отворен, тоест Драконанът ще го поддържа.

– Ще ме направиш затворник в собствения ми дом! – възмути се Септерн. – Вечно ще чакам да ме повикаш. Не мога да приема.

Главата на дракона рязко се дръпна назад.

– Не си разбрал. Щом имам твоите отличителни белези, ако се

съгласиш да бъдеш мой Драконан, мога да достигна съзнанието ти навсякъде. Наложил се, ще отворя портал където и да било в Балея. Ти си ключът към връзката, но най-добре ще отворя проход към средището на твоята сила. Предположих, че това е твоят дом.

Септерн поумува над думите му, но нямаше голям избор – беше дал на Ша-Каан не само достъп до измерението на Балея, но и до своето съзнание.

– Защо престоят тук помага да се възстановите? Ако не се лъжа, това е по-добре за вас, отколкото да останете в земите на своето Люпило.

– Така е. В двата края на помещенията има измерения с подредена енергия. Вътре във всяко измерение движението ѝ си остава хаотично. Но отвореният проход тласка енергията да протича само в една посока. В този поток оздравяваме много по-бързо. Наричаме тези убежища Клен.

Септерн затаи дъх. Драконът му говореше за овладяване на енергия между измеренията... А той само си мечтаеше да може да го проумее. Сети се обаче за друго.

– Но нали тези потоци са видими за всеки дракон, който е полетял на сляпо в пространството между измеренията? Нали могат да ги проследят до вашата Зала на сливането или до Балея?

– Шансът е толкова нищожен, че и аз не мога да го пресметна – успокой го Ша-Каан. – Не само защото прикриваме проходите заедно с вашето измерение. Полетът между измеренията е като ходенето в непрогледна мъгла за теб. Може да подминеш убежището, дори да е на една протегната ръка.

– Ако не се блъснеш в него... – Септерн се почеса по темето. – Ясно е за какво намеквам, нали?

– Има разлика. Умело прикритият отличителен белег на практика е незабележим. Дракон, който не го познава, ще мине през същата точка в пространството между измеренията, без изобщо да припари до онова, което търси. – Ша-Каан изви шия и се взря отблизо в очите на мага. – Е... Съгласен ли си да бъдеш моят Драконан?

– За мен ще бъде чест – кимна Септерн. – Но имам още един въпрос. Говорехте колко е важно да бъде опазена структурата на сродните измерения. Какво означава това?

Дъхът на Ша-Каан облъхна лицето му, а съзнанието му сподели дружелюбието и радостта на дракона.

– Магове и Каан ще напредват заедно... – тихо промълви Ша-Каан. – За да отговоря на въпроса ти, ще дам пример с вашето измерение.

Балея, разбира се, е само един от континентите във вашия свят, но съредоточаването на магията там му придава огромно значение. Съвързването на измеренията зависи от Драконани, които ще избереш и ще представиш чрез мен, но ще се опира на множество места, които трябва да останат непокътнати. Едно от тях е вашето езеро, средоточието на магията. Други са ядрата на древните магически кули в градовете на Школите. Скалният масив близо до най-големия град в Балея – вие го наричате хребета Таранспайк – също е такова място. Твоят дом ще стане такова място. Дракони могат да унищожат всичко това. Трябва да опазим структурата и от тях, и от силите в самите вас, които могат да събарят планини. – Ша-Каан изви глава като озадачено куче. Септерн едва не се засмя на нелепото сравнение, което му хрумна. – Ти се безпокоиш от нещо.

Магът осъзна, че тревогата сигурно е изписана на лицето му, но решението на проблема беше пред очите му. Щеше му се да види как някой човек ще се опита да отнеме амулета от Ша-Каан...

– Това бе една от причините да отида при хората птици – обясни той. – Сътворих нещо, което не е по силите ми да унищожа, но не искам да попадне в ръцете на неподходящ човек от Балея. Исках да мина през портала, за да го скрия, но ме обзе любопитство и така те срещнах. Част от тайната е при хората птици, може би е най-добре ти да съхраняваш останалото.

– Какво е това нещо?

– То може да заличи всички структури, които ти изброи. Това... – Септерн свали амулета, окачен на шията му – ... е първата част от ключа към тайната. Говоря за едно заклинание, което е твърде могъщо. Наричам го Крадеца на зората.

ГЛАВА 10

През следващата нощ отрядът, потеглил от Парве, се раздели на три. Щом хапнаха вечерта, Стилиан осъществи мисловна връзка, както бе обещал, поговори набързо с Илкар и яхна коня си.

Елфът се бе озъртал към него през деня и забелязваше, че нито раменете му бяха толкова изопнати, нито блясъкът се явяваше в очите. Мяркаше се друго, по-зловещо изражение – стаена ярост, от която лице-то помръкваше, устните изтъняваха, а мускулите на шията се напрягаха като въжета.

Стилиан не пожела да сподели накъде тръгва, само подхвърли, че трябвало да се добере до приятели колкото се може по-скоро. Явно не го интересуваше, че и Дарик ще потегли сутринта на юг към Гиернатския залив. Бившият Господар на хълма заяви, че Закрилниците нямат нужда от почивка, а конниците на Дарик само ще го бавят.

Но когато препусна сред подредените в защитен ромб Закрилници, остави смут и несигурност зад себе си. Гарваните бяха решили да тръгнат след полунощ, за да продължат по пътеката северно от Теренеца преди утрото, без никой да ги зърне. Сега седяха с Дарик, на когото никак не му допаднаше, че ще върви по следите на Стилиан.

– Ако се натъкне на неприятности, за нас ще бъдат десет пъти по-лоши.

– Изберете друг път – сви рамене Дензър.

– Да бе, като че ли има стотици други – подсмихна се Троун.

Дарик кимна и добави:

– Тъй, тъй, съвсем случайно ни щукна да вървим подире му.

Някой прихна.

– Само предложих най-очевидното решение – изсумтя Дензър.

– Май ще е по-добре да се занимаваш с магиите си – ухилен го по-съветва Троун.

– За какво са ми, по дяволите? – сърдито отвърна тъмният маг. – Като гледам, няхамхе задълго полза от Крадеца на зората, нали?

Дарик се престори на глух.

– Е, до Гиернатския залив се стига през различни места, но всички пътища, освен един, крият рискове и за конете, и за ездачите. Лошото е обаче, че минава през пет-шест села, които трябва да заобиколим. Ако Стилиан реши да газии направо и да руши, трудничко ще стигнем до

залива през бъркотията, която оставя след себе си.

– Елате с нас – предложи Хирад. Дарик завъртя глава.

– Няма да застраша с провал вашата задача. Все някак ще се промъкна. Винаги успявам – засмя се той.

– О, богове, сега говориш като Хирад – промърмори Илкар. Още беше потиснат, но му олекна малко, щом чу от Стилиан потвърждението, че Школата в Джулаца не е превзета.

– Онзи маг, с когото Стилиан се е свързал... – промълви Незнайния. – Знаем ли къде е? Може да ни помогне много, когато се доберем до Джулаца.

– Магьосница – поправи го елфът. – Не е съобщила точно къде се крие, но Дензър получи от Стилиан образа ѝ чрез маната.

– Добре. Ще се нуждаем и от нея, и от други наоколо, когато прекошим залива.

– Представям си – поклати глава Илкар. – Гарваните събират по пътя си настървени за бой бегълци от Джулаца и ги повеждат в дръзка атака срещу западниците. И както винаги Незнайния воин е начело. – Той потупа внушителния мъж по ръката. – Това май ще е непосилно дори и за нас, но ти благодаря, че се опита да ме ободриш.

Незнайния се протегна с прозявка.

– Не прибързвай. Ако бегълците са мнозина и наистина срещнем пратената от Дордовер войска, може би ще отървем твоята Школа.

– Ти си се отнесъл в света на приятните сънища.

– Не е зле всички да навестите тоя свят – обади се Дарик. – Лягайте, защото ще ви събудя след четири часа.

* * *

Когато отблъснаха западниците обратно към града, барон Блекторн и войниците му си извоюваха огромно предимство – свободни и безопасни пътища към Гиернат. Той изпрати дузина ездачи на бързи коне, за да известят южното пристанище за пристигането на отряда. Не поиска от маговете си да потърсят мисловна връзка, пазеше силите им за непредвиден нов сблъсък със западниците. В запечатаното писмо изброяваше колко мъже, коне и припаси са необходими, без да уточнява за какво ще ги използва.

Сега седеше до бавно оздравяващия Гресе в бивак на шест дни път от Гиернат. Настроението на техните хора беше по-ведро, знаеха какво предстои, вместо само да броят загубите в безнадеждни набези. Имаха цел, в която всички вярваха, и бяха решени да си върнат отнетите

домове.

– Щом влезем в града, следващата ни цел е Таранспайк – подчерта Блекторн.

Гресе го изгледа засмян.

– Може би по-важни задачи ще ни задържат около Гиернат. Има време за похода към Таранспайк. В края на краищата Понтоа няма да го разруши. Колко жалко, че не пожела да хвърли тази силна войска в битка за бъдещето на страната си!

– Вдън земя да потъне... – промърмори Блекторн.

Въображението му подсказваше как наглият самодоволен Понтоа пирува с подлизурковците си около масата на Гресе в останалия беззащитен замък Таранспайк. Но нямаше дълго да се радва на плячката. Или западняците, или войниците на самия Блекторн щяха да го накарат да пълзи страхливо в краката им. Баронът би отрекъл, че е кръвожаден човек, но щом видеше горчивината и мъката в очите на Гресе, му се искаше да изтръгне сърцето на Понтоа и да го натика в собствената му неназитна уста.

– Трябва да изпратим вестоносци при всички барони и лордове, не само при членовете на Търговския съюз на Корина – напомни Гресе.

– Ще се погрижа за това в Гиернат. Там ще знаем поточно какво да поискаме.

Блекторн се извърна към мрака и стисна със зъби горната си устна.

– Какво има? – попита Гресе.

– Ще бъдем пред стените на моя град след десет-дванадесет дни. Дотогава западняците могат да го укрепят или да го изравнят със земята. Ясно е обаче, че няма да седят със скръстени ръце. Трябва да избързаме поне с два дни, иначе ще закъснеем. Не искам да изкача билото на Баланската планина и да видя владенията си опожарени.

* * *

Свещите горяха до късно в Кулата на Джулаца. Съветът от три часа обсъждаше все по-нерадостния избор след заплахата на Сенедай. Нарушиха прастарата традиция и поканиха Кард да участва, защото беше немислимо да го държат настрана.

Керела изслуша безброй високопарни слова колко жизнено необходимо е да бъде съхранена магията на Джулаца заради равновесието в Балея, колко благодарни трябва да бъдат хората от града на своите магове и как общото благо на Балея е по-важно от близката опасност, надвиснала над онези, които щяха да загубят живота си в Покрова.

– Всичко опира само до няколко въпроса – обобщава тя. – Ще изпълнят ли закана си западниците? Можем ли да попречим на хората зад стените да видят какво става пред тях? Наистина ли сме принудени да погубим Школата, за да предотвратим това изстребление? И дали така няма да навлечем още по-масова гибел?

– Общо взето, това е – кимна Барас. – Мисля, че Кард може да отговори на първите два въпроса.

– Първо – започна пълководецът, – ще повтора за всички ви каквото казах при портата по-рано днес. Сенедай ще постъпи точно както ни заплаши. Но май няма значение, защото ако не съм се заблудил за решимостта на седящите около тази маса, готови сте да го предизвикате. Не бих очаквал друго от вас.

И Барас долавяше непреклонността на Съвета. Той обаче беше изненадан донякъде – състраданието беше присъщо на всички тук. Само че не го бяха подлагали на изпитание в толкова тежки моменти...

– Второ – продължи Кард, – можем да попречим на когото и да било да види с очите си тези убийства. Бездруго малцина имат достъп до стените заради опасността от обстрел, а от никоя сграда, дори от Кулата, не се вижда подножието на стените. Ще имаме възможността дори да отречем, че навън се случва нещо.

– Това е недопустимо! – озъби се Вилиф.

– Само казах, че е възможно – вдигна рамене пълководецът.

– Ще им попречим да видят, но не и да чуят. А когато Сенедай умъртвява по сто, после и по сто и петдесет души наведнъж, писъците им ще кънтят навсякъде в Школата. Помислете какво ни чака, ако бегълците от града, приютили се при нас, открият истината по този начин.

– Бих се учудил, ако още сега не са плъзнали слухове – намеси се Кордолан. – Не искам да обидя войниците ви, генерале, но поне десетина от тях чуха първите заплахи на Сенедай. В такива случаи хората не си мълчат.

– Уверявам ви, че не си затварям очите за техните слабости – отвърна Кард.

– Значи остана последният въпрос – изрече Керела. – Как ще оправдаем отказа си да се предадем?

И отново никой не искаше да погледне към останалите, а Кард наруши неловкото мълчание.

– Откажем ли да се предадем, всички ще разберат недвусмислено, че в края на краищата за нас магията е по-важна от човешкия живот. Трудно е да оправдаем такава позиция. Богове, та аз не съм маг и едва

се примирявам с това! Но още не сме говорили какво ще се случи, ако направим другия избор. Да обречем Школата е неправилно не само заради равновесието в Балея, а заради участието на мнозина хора и елфи. Оставим ли се на волята на Сенедай, всеки маг ще бъде убит, останалите пък ще бъдат поробени. Лично аз предпочитам смъртта пред такова живуркане.

– Има още нещо – каза Торвис и по старческото му лице нямаше и помен от привичната жизненост. – Нашите гости тук, както Керела реши да ги нарече веднъж, са безсилни да ни заставят да премахнем Покрова. Дори да ни изколят, няма значение. Не се ли съгласим да го премахнем, Покровът ще остане около стените петдесет дни, а после Хейла несъмнено ще ни навести повторно.

Кард завъртя глава.

– Ще възразиш ли? – троснато попита Торвис. – Само напомням фактите.

– Да, ще възразя. – Пълководецът бутна стола си назад и закрачи бавно около масата, а погледите на останалите го следяха напрегнато. – Така се стига до раздори. Ако им натяквате „нищо няма да променим, дори да ни убие““, направо ще подтикнете хората да направят точно това, защото ще чуват как близките и приятелите им умират зад стените. Ще поискат да ви застигне същата участ. Щом държите съгражданите ни да са на наша страна по-дълго, убедете ги, че каквито и страдания да причиняват западниците извън Покрова, ще бъде още по-страшно, ако се предадем. Обяснявайте им неуморно що за живот ще бъде техният, когато ги поробят Сенедай и неговото племе. Напомняйте им, че от Дордовер ще ни се притекат на помощ, но никога не споменавайте, че правите всичко, за да съхраните магията на Джулаца. Искайте съгласието им, не ги поставяйте пред свършен факт.

– Защо не опиташ ти, щом ги познаваш толкова добре? – сопна се Вилиф.

Кард спря срещу Барас.

– Добре. Аз ще се заема с това.

* * *

Пленниците зидаха нови укрепления пред входа на Подкаменния проход и издигаха нови дървени стени около градчето, а Тесая чакаше.

Нямаше време за губене. Дарик и Гарваните, а и отрядът от страшилища идваха на изток, готови за нови битки. Трябваше да им попречи да обединят силите си с останалите на юг войски, с Школите и преди

всичко с Корина.

Знаеше, че четири дни не са чак толкова много, но бе очаквал владетелят Таоми да е недалеч от прохода, защото не се е натъкнал на упорита съпротива в по-рядко населените земи на юг. Сенедай сигурно си имаше доста по-големи неприятности с Школите.

След третото утро отделяше по няколко часа да се взира в навъсеното небе. Повече гледаше на юг и този следобед търпението му бе възнаградено. Една-единствена птица високо под облаците. Вождът проследи полета ѝ от наново построената южна наблюдателница.

Това определено беше една от неговите птици. Щом птицата приближи, Тесая върза зелено-червения знак на китката си и бавно размаха ръка над главата си. Крилете на дребната сивкава лазаркиня изпърхаха, когато кацна на парапета. Вождът взе птицата и внимателно я опря в гърдите си с едната ръка, а с другата откачи кальфчетата за съобщения от крачетата ѝ. После я пусна да прелети до птичарника над странноприемницата, за да си почине и да се нахрани.

– По-сигурно е от димните сигнали, нали? – подхвърли на съгледвача, докато разгвваше шифрованите съобщения.

– Да, господарю...

Усмивката на боеца замръзна, щом видя изражението на Тесая.

– Господарю?

– Проклети да са! – застърга гласът на вожда. Загърби стреснатия съгледвач и стремглаво се спусна по стълбата, забравил за предпазливостта. Неговите конници не намерили владетеля Таоми, затова пък видели трупове на войници и шамани, оставени да се разлагат на полесражението. Имало и пепелища от погребални клади по източен обичай. Открили следи от припряно отстъпление на юг. Продължавали да търсят, но се придвижвали бавно и скрито.

Кой е разгромил войските? Замисълът бе да настъпят толкова устремно, че да не бъдат застигнати от армията на Гиернат. Никой друг, освен богатия барон Блекторн. Споменът за неговото вино остави кисел вкус в устата на Тесая. Не му се вярваше обаче, че Блекторн е събрал достатъчно сили, за да затрудни Таоми. Някой го бе подкрепил.

Прочете съобщенията още веднъж и се запъти към казармите, където държаха пленниците. Щеше да изтръгне отговори от онзи дебелак Керус. Иначе мечовете на западниците щяха да се окървяват. Сега не можеше да си позволи милост. Тесая искаше да научи какви войски има насреща си и осъзна, че е готов почти на всичко, за да постигне целта си.

* * *

Небето на изток скоро щеше да избледнее. Барас стоеше върху Кулата и се вираше в притихналия град.

В такива мигове беше лесно да се подлъже, че всичко е както преди и няма нашественици около Школата, а prizори няма да бъдат погубени безжалостно петдесет невинни. Невинни, чиито души щяха да заситят за малко неуголимия глад на демоните.

Две неща обаче не му позволяваха да се заблуди – потискащият Покров наоколо и почти завършената подвижна кула на западниците. Обсадените не бяха познали за какво я строят. Нашествениците изобщо не понечиха да проникнат с нея през Покрова. Високата почти осемдесет стъпки кула имаше колела, за да я бутат около Школата, а железният обков щеше да я предпазва от огън и повечето заклинания. Искане да знаят какво става вътре. Барак и признаваше, че проявиха здрав разум, и ги прокланаше за това.

Силното зрение на стария елф проникваше през сивото було около стените. Западниците не бяха оставили пленниците да безделничат. Още на шест места из града имаше наблюдателници, бяха започнали да издигат и дървена стена, макар че щяха да я строят бавно. В земите наоколо нямаше да намерят подходящи дървета в изобилие, а Джулаца се бе разпрострял нашироко. Въпреки това след три седмици прогонването им от града щеше да стане несравнимо по-трудно.

Барас плъзна поглед и по вътрешността на Школата. Трите дълги Изпитателни зали, учебните стаи, старата Сборна зала, аудиторията – навсякъде бяха настанени бегълци, освен в Библиотеката и складовете с храни.

Въпреки ранния час поне стотина души обикаляха из двора. Кард не бе мигнал през нощта и вече мнозина знаеха каква гибел е отредена за нещастниците, подвластни на племенния вожд. Досега обясненията му пробуждаха тъга и страх, но не и гняв.

Барас реши да направи последен опит за печелене на време. Слезе бързешком от Кулата и закрачи припряно по калдъръма към северната порта. Качи се над нея и изненада часовия.

– Извинявай, трябва да говоря със Сенедай.

Насред площада, дялящ Школата от най-близките постройки, трима западници седяха около малък огън.

– Искам да говоря с вашия вожд! – провикна се Барас. Тримата вдигнаха погледи към него. Видя ги да се мръщят. Единият пристъпи

по-напред, свил шепа зад ухото си.

– Трябва да говоря с вашия вожд – повтори елфът.

В отговор чу думи на племенно наречие, а западнякът вдигна рамене.

– Ама че си слабоумен! – процеди Барас и изрече силно и бавно: – Сенедай. Доведи Сенедай. Разбра ли?

Сякаш мина цяла вечност, преди онзи да кимне и да изтича тромаво нанякъде. Пътгом каза нещо на другите двама, които се разсмяха, вторачени в Барас.

– Смейте се, докато можете...

Елфът също им се усмихна и махна с ръка. Не се наложи да чака дълго. Сенедай излезе от сенките, виждаше се добре в осветения кръг около огъня, а и зората приближаваше.

– Изчака почти до последния миг, магъоснико – каза вождът, когато спря на безопасно разстояние от Покрова. – Да смятам ли, че ще се предадете?

– Да, владетелю Сенедай, но не днес призори. Не сме готови.

Сенедай изпръхтя.

– Значи петдесет от вашите сънародници ще умрат съвсем скоро.

Той понечи да се обърне.

– Не, Сенедай, почакай!

Западнякът разпери ръце и пак го погледна.

– Слушам те, но това нищо не променя.

– Не си разбрал добре в какво положение сме поставени. – О, напротив. Отчаяни сте. Нямате изход и се опитвате да печелите време. Не съм ли прав?

– Не си – увери го Барас. Надеждата поначало беше слабичка, но сега знаеше, че опитът му почти сигурно ще е напразен. – Хората от града са уплашени. Нуждаем се от време да ги успокоим, да ги убедим, че ти държиш на думата си. По-важно е обаче да приключим със задълженията си към Школата.

– Защо? – завъртя глава Сенедай. – Не можете да изнесете нищо през портите, а каквото оставите, става наше. Бегълците при вас има защо да се плашат от нашата сила и свирепост, но единственият начин да повярват, че не унищожаваме безразборно всичко по пътя си, е да се оставят на нашата милост.

– Призовавам те да проявиш не човещина, а благоразумие – укори го Барас. – Ще разсеem страховете им, което ще добре и за нас, и за вас. Но по-важното за теб е Школата да бъде безопасна, когато най-после

влезеш победно през портата. За онези, които не разбират същността на маната, тя е опасна сила. Ако влезеш още сега, без да те придружава маг, не ми се вярва да оцелееш дълго.

– Заплашваш ли ме, магьоснико? – по-сурово попита Сенедай.

– Не, само ти казвам истината.

– Забави се цял ден преди да ми я кажеш.

– Съжалявам, владетелю Сенедай, но никога не сме били в такава безизходица и няхаме представа колко време е необходимо, за да спрем източника на своята магия. Това е задължително, иначе не само ти, а и целият град е застрашен.

Сенедай пристъпи от крак на крак, отвори уста, но размисли, обзет от съмнение. Барас се вкопчи в шанса.

– Казвам ти, че дори ако започнеш да избиваш невинни, няма да отворим портите и да премахнем единствената си защита. Не защото ни е безразлична съдбата на нашите сънародници. Тази Школа трябва да бъде безопасна, щом в нея няма да живеят магове. Безопасността на Джулаца е по-важна от живота на пленниците, избрани за екзекуция. Умолявам те да се вслушаш в думите ми.

Сенедай се взря за дълго в очите на Барас, но лицето му издаваше, че не знае как да провери правдивостта на думите му.

– Ще помисля – каза накрая. – Колко ще се проточи това затваряне на източника, от който черпите мана?

Елфът сви рамене.

– Шест дни, може би малко повече.

– Ти за глупак ли ме вземаш?! – изръмжа Сенедай. – Шест дни... А нямам никакво доказателство, че казваш истината.

– Не мога да ти дам доказателство – невъзмутимо потвърди Барас, – освен да напомня, че нищо не печелим, ако те лъжем. Никой няма да ни помогне. Разбирам, че нямаш търпение по-скоро да продължиш завоеванията си, но нали и ти искаш да оставиш зад себе си безопасни владения? А докато не сме готови тук, няма да е така. Правим това за всички.

– Ако лъжеш, лично ще ти отсека главата.

– Приемам.

– Шест дни... – промърмори Сенедай. – Може да ви дам два-три. А може и да не ви дам никакво време. От писъците на умиращите ще научите кога е свършило търпението ми. – Тръгна през площада, но поспря и пак погледна елфа. – Възползваш се от моето невежество в магията. Може пък да разпитам някой от пленените магове. Да науча това-онова...

– Нали уж всички били избити?
– И ти също като мен не би трябвало да вярваш на всяка дума, която чуеш.

Вождът повика един от часовите и се отдалечи от площада.

* * *

– Това вече е майсторски ход на посредник – промълви Керела.
Тя и Кард стояха с Барас в най-южната Изпитателна зала, където се събираше унила тълпа, за да чуе пълководеца.

– И какво по-точно се налага да сторите, за да прекратите магията на Джулаца? – попита Кард с невесела усмивчица.

– Нямам представа. Нищо, доколкото знам – увери го Барас. – Все пак съм изненадан, че той знае толкова малко за хаотичната природа на маната и пълната ѝ безвредност в нейното естествено състояние.

– Браво на теб! – Генералът го тупна по гърба, но тутакси се настрои сериозно. – Сам разбираш, че няма да ни даде шест дни. Не е толкова тъп.

– Дори и един ден в повече ще спаси живота на сто и петдесет жертви – каза Керела.

– Не пренебрегвай ужаса на западниците от магията – напомни Барас. – А Сенедай се смята за победител. Няколко дни протакане няма да го притеснят.

– Колкото и да се боят от магията, опустошиха града – подчерта Кард и оправи униформата си. Гъмжилото в дългата зала притихваше. – Вие също сте прави, но нетърпението му скоро ще надделее. Пленниците не означават нищо за него, особено негодните за тежък труд. Очаквайте да прати в Покрова първо малките момичета и старците... след не повече от три дни.

– Склонна съм да се съглася – въздъхна Керела. – Не може да провери – обърна се тя към Барас – и ще реши, че си го излъгал. Ще започне да праща жертви в Покрова, за да ни накара да побързаме.

Елфът вече подозираше, че по неволя пак ще беседва със Сенедай. А Кард се обърна към събраните в залата около триста бегълци.

– Благодаря ви, че дойдохте. Благодаря ви и за търпението. Някои от вас вече са чули какво става отвъд стените. Но ще опиша положението за другите и ви моля да почакате с въпросите...

Барас престана да го слуша. Три дни... Западниците ги превъзхождаха по численост поне осем пъти, а като военна сила – многократно повече, но поне маговете се възстановиха. От Дордовер трябваше да

дойдат на помощ, Покровът обаче възпираше мисловната връзка както всяко друго заклинание. Време беше да се подготвят. Той нямаше да предаде покорно Школата.

Щом всички зад стените научиха истината, можеха да говорят открито. Ако Джулаца беше обречена, поне краят ѝ щеше да настъпи в битка, която да остане завинаги в легендите.

ГЛАВА 11

Гарваните, или поне Илкар и Троун, дочуха слаби шумове от лагера на западните дълго преди до слуха на всички да стигне плискането на водата по западния бряг на Тривернския залив.

Настъпи вечерта на шестия ден, откакто, се разделиха с Дарик и Стилиан. Водени от Троун, те разчитаха и на опита на Незнайния, за да прекосят все по-негостоприемните земи. Промъкваха се в подножието на Зъбите на Сунара, северните планини. Принудени да отбягват селата и стражевите постове на западните, трудно намираха откъде да минат по канари, в гъсто обрасли с дървета долини, под огромни свлачища, около срутени камънаци и по студени плата.

През всеки от тези шест дни тревогата поклъпваше в душата на Хирад, докато гледеше как Дензър се затваря в себе си. Дори Ериан си патеше от променливото му настроение и благите опити да подхване разговор често й навличаха обидни изблици на гняв.

– Той май си е втъпил, че делото на живота му е завършено – каза тя на останалите в четвъртата вечер от прехода, когато Дензър пак се тръшна да спи рано. – Вярвам, че дълбоко в душата си още е привързан към мен, не му е безразлично и нероденото ни дете, но това не му стига и прикрива чувствата си. Толкова дълго е задълбавал в Крадеца на зората и се е опитвал да го овладее до съвършенство, че след изчезването на заклинанието е загубил опора.

– А заплахата от скорошно нашествие на дракони не е достатъчна да се опомни – промърмори Илкар.

– Няма нито хъс, нито енергия и това ми се вижда странно след снощи.

Ериан говореше за мисловната връзка, от която научиха по-точни измервания на сянката по пладне. Тя щеше да покрие изцяло Парве след малко повече от тридесет дни... ако Гарваните не измислеха как да затворят разкъсването. Тридесет дни до покоряването на Балея от дракони.

Но за Хирад това все още беше далечно бъдеще. Сега трябваше да се промъкнат покрай многото западници на брега и да стигнат до Джулаца. Гарваните бяха спрели в падина на завет от хапещия вятър около залива. Над тях дърветата се клатеха и шумяха, тревата се притискаше към пръстта, а жиливи храсти оплитаха клони с трънаците. Спуснаха се тук по дълъг кален склон, прорязан от свлачище между отвесни скали,

затова навсякъде имаше обрасли с лишей камънаци. Троун и Илкар се бяха промъкнали по отсрещната страна, за да огледат какво става на брега.

Хирад взе чашата горещо кафе и пак се зарадва на решението да не изоставят походната печка на Уил. По-рано през деня решиха, че с конете е по-трудно, и ги пуснаха на свобода в гориста долина. Насякоха с мечовете седлата и хамутите, отгърваха се от всичко, което им се струваше ненужен товар. Но след кратък спор Троун нарами опакованата разглобена печка и дори не се задъхваше, докато я носеше. Сега бяха доволни, че могат да се греят около нея, без да се плашат от издайнически проблясъци. Тънките струйки дим от дървата вътре се губеха под тъмното небе.

– Колко път има дотам? – попита Хирад.

– Половин час, ако вървим бързо, но двойно повече, за да стигнем незабелязано. Трябва да минем по на север, иначе ще ни видят – обясни Троун.

– С какво ще се сблъскаме? – на свой ред попита Незнайния.

– Сам ще огледаш, отраженията от водата помагат. В бивака са към триста бойци, палатките им са подредени по племенния обичай – полукръгове около огнища и знамена. Има три наблюдателници, обърнати към сушата. В средата са опънали по-големи шатри, явно там съхраняват товарите за превоз през залива. Отъпканата пътека влиза в лагера от юг. За нас е добре да заобиколим от север, далеч от крайната наблюдателница, така ще рискуваме по-малко.

– А лодките? – напомни Хирад.

– Има предостатъчно – от малки платноходки до средно големи галеони за плаване в открито море, макар че само боговете знаят откъде са се сдобили с тях. Все ще намерим нещо, което да откраднем лесно.

– Видяхте ли какво има на отсрещния бряг? – попита Уил.

– Предполагам, че там са се укрепили по-сериозно – каза Троун, – но не можем да го различим оттук. Бездруго ще се насочим към Горанските водопади, за да не се натъкнем на западняците.

– Как ще си намерим коне?

– Имаме две възможности – отвърна Илкар. – Или да откраднем от западняците, или да се надяваме, че стражите при Тривернското езеро още са живи и здрави. Не е чак толкова невероятно, защото засега племената като че са проникнали само до Джулаца.

– Добре, докато си приказваме, всичко е наред – промърмори Хирад. – Да видим обаче как ще си присвоим лодка, без да събудим целия

лагер.

– Допий си кафето и ела да погледнеш – подкани го Илкар. – Дватамата с Троун измислихме нещо.

Не след дълго Гарваните лежаха в редица и се вираха надолу от билото на дългия, обрасъл с бурени склон, спускащ се към Тривернския залив. Пред очите им се откри временният лагер на западниците. Там беше тихо въпреки пламтящия по средата голям огън с насядали наоколо племенни бойци в близост до големите складови шатри. Имаше още запалени огънове край брега, открояваха се издърпаните на пясъка лодки и корабчета, иначе лагерът беше осветен само от процеждащи се през облаците лунни лъчи.

Хирад различи трите наблюдателници. От Троун и Илкар знаеше, че на всяка има двама часови и голям хлопатар. Южната стърчеше над края на пътя, който изчезваше в далечината на югозапад, до нея бяха огражденията за коне и добитък. Имаше също кокошарници и свинарници. На пръв поглед не личеше в лагера да има дестрани, но Хирад не се съмняваше, че все някъде държат бойни кучета, може би близо до шатрите, за да не се полакоми някой войник да бръкне в склада. Прецени, че Троун е прав – можеха да доближат лагера от север и биха рискували да ги видят само часовете от крайната кула.

– Тъй – заговори тихо Троун, – всички виждате откъде можем да влезем. Ще се движим по края на лагера, далеч от големия огън, за да се спуснем към брега. Трябва да премахнем часовете в северната кула, защото ще бъдем пред очите им. Илкар предлага двама души, скрити под Невидимо було, да ги издебнат и да им източат кръвта, без да вдигат шум. Така ще се отървем от първото препятствие.

– Тоест двама магове – вметна Дензър. – И за кои двама си е мислил Илкар?

– Питай направо мен – изсъска елфът. – Разбирам въпроса ти, представи си.

Хирад въздъхна.

– Нека действаме задружно, иначе ще ни накълцат – вторачи се той в тъмния маг. – Знам, че сега ти е тежко, но имаме още много работа и ти си ни нужен. Долу са се събрали към триста западници. За колко време ще ни смачкат, ако надушат, че се каним да откраднем една от лодките им?

– Това го знам. Само ми беше интересно с кого Илкар ще изпълни тази дребна самоубийствена задача.

– С теб, то се знае – отговори елфът. – Току-виж, се поразсееш от

умуването какъв си страдалец.

– Изобщо не знаеш какво чувствам сега – надменно изрече Дензър.

– И така да е, знам как ще навлечеш беля на всички ни. Опитай пак да бъдеш полезен на отряда, може дори да ти хареса. Аз поне ще си отдъхна, ако това се случи.

– А ти опитай какво е да завършиш делото на живота си и то да се превърне в проклетие за теб! – изръмжа тъмният маг.

– Стига! – скастри ги Незнайния. – Нямаме много време. Троун, какво щеше да казваш?

– Всичко опира до наблюдателницата. Оттук виждате, че няма начин да минем направо – твърде стръмно е, пък и ще ни забележат отдалеч. Ще заобиколим през сенките под скалите.

– Това ли ти е целият план? – обади се Уил.

– Да, ако само искаме да се прокраднем спокойно в лагера. Ние обаче намислихме още две неща. Едното е за всеки случай, ако ни видят, второто... побързахме си за малък саботаж, щом бездруго сме тук.

– О, богове... – изсумтя Дензър. А Хирад се усмихваше.

– Много нелюбезно е да не ги навестим – каза той. – Я да чуя.

* * *

Стилиан не се отправи към Гиернатския залив. Изобщо нямаше това намерение, след като остави зад гърба си жалките остатъци от кавалерията на Дарик. Както се бе настървил, искаше с него да бъдат най-добрите, бързите и издръжливите воители.

Затова го придружаваха само деветдесетимата Закрилници, когато доближи укрепленията пред западния край на Подкаменния проход. Там се бяха разположили поне хиляда и петстотин западници, обаче Стилиан не си позволяваше излишни опасения. Предполагаше, че при сблъсък ще ги накара да се предадат или ще си пробие път, но бе дошъл не да се сражава, а да уговори бърз преход на изток и да обещае нещо, което нямаше да дочакат от него. Помощ.

Забеляза суетене на площадката по цялата дължина на недостроената дървена стена. Разнесоха се викове, мнозина опънаха тетивите на лъковете си, разляяха се кучета. Заповядаха му да спре и той се подчини. Все по-мъждивата светлина в късния следобед хвърляше отблясъци по лъскавите маски на Закрилниците, чието видимо хладнокръвие смущаваше западниците.

Стилиан наблюдаваше как в гарнизона бе възстановено някакво подобие на ред. Някой прекрати трескавата подготовка за набег извън

стената, от настръхналото гъмжило излезе мъж, придружен от още четирима. Вървеше решително и застана на броени крачки от предната редица Закрилници. Две дузини маскирани глави се извиха недоловимо, за да не изпускат от погледите си западняка и охраната му. Не посягаха към оръжията, но се напрегнаха за бой.

Мъжът заговори на племенно наречие, произнасяше думите рязко и бързо, но уверено.

– Навлязохте неканени в земи, които принадлежат на обединените племена. Кажете какво ви води насам.

– Съжалявам за внезапната си поява – отговори Стилиан. Позабравил наречието, той се опитваше да говори просто, за да бъде разбран. – Преди да кажа причината, ще попитам с кого беседвам.

Западнякът кимна сдържано.

– Щом знаеш езика ни, заслужаваш поне малко уважение. Името ми е Риасу. Искам да чуя твоето.

– Аз съм Стилиан, Господарят на Ксетеск. – Стилиан не уточни, че титлата му е остаряла с няколко дни. – Ти ли си старшият тук?

Риасу кимна отново.

– Командвам повече от две хиляди племенни бойци, които преграждат пътя на враговете към прохода. А както изглежда, ти си от враговете ни.

– Известно ми е колко умели бойци сте – изрече Стилиан в търсене на подобаващи думи. – Но вече нямате магия. Аз ще ви я дам.

Риасу се разсмя.

– Твоята магия не ни е нужна. Тя е зло, което трябва да бъде премахнато. Заедно с теб.

Стилиан не трепна.

– Знам, че се боите...

– Не се боя от нищо – неприязнено заяви западнякът. Стилиан вдигна ръка в помирителен жест.

– Познавам вашите... вярвания. Но чуй истината – вашите стрели няма да навредят нито на мен, нито на моите войници. Опитайте.

Вече бе издигнал въздушен щит над отряда си, Риасу обаче завъртя глава.

– И аз познавам вашата магия. Можеш ли да ме убедиш да не поискам главата ти?

– Кой предвожда армиите ви на изток?

– Владетелят Тесая.

– Искам да говоря с него.

– Ако те пусна да минеш – напомни Риасу. – Но нямам такова желание. Кажете защо си дошъл.

Стилиан прецени, че щом Риасу не заповяда незабавна атака, явно беше предпазлив и се страхуваше от мощта на магията, както и от очевидната заплаха, скрита в Закрилниците. Безпокоеше се обаче, че този незначителен вожд може да не го разбере, а не биваше да губи Закрилници от тази страна на прохода.

– Нека седнем до огън, за да поговорим и да хапнем – предложи доскорошният Господар на хълма. – Тук, на ничия земя.

– Така да бъде.

Риасу закрепва заповеди към хората си пред портата на стената. Те се разтичаха и донесоха дърва, котел и храна, а охраната на вожда стана по-многобройна. Скоро водата къкреше над пламъците. Без да търсят удобства, Риасу и Стилиан седнаха на земята от двете страни на огъня с по десетина стражи зад всеки. Другите Закрилници се отдръпнаха на същото разстояние, което делеше огъня от стената.

За Стилиан предпазните мерки бяха забавни. Риасу не подозираше за мигновеното пълно разбирателство между Закрилниците. Ако разговорът завършеше с враждебност, вождът и телохранителите му щяха да бъдат посечени още преди откъм укрепленията да се втурнат други бойци. Но щом на вожда така му харесваше, Стилиан беше склонен да отстъпи.

С чаша вино и парче варено месо в ръцете Риасу подхвана:

– Няма да кажа, че се радвам на тази среща, но няма и да пропилявам живота на войниците си в безсмислена битка. Това е едно от нещата, на които Тесая ни научи... – ... но не предотврати огромните ви загуби в Джулаца – подхвърли Стилиан.

Предпочете да запази разсъдъка си бистър и отпиваше от гореща билкова отвара. С леко заклинание откри, че е безвредна въпреки горчилката.

– Не съм получавал такива вести.

– Аз обаче ги получих. – Усиленото от магията зрение на Стилиан проникваше през пламъците и сумрака. Лицето на западняка помръкна за миг. – Нямайте полза от своята нетърпимост към магията. Мразите я, защото не я разбирате. Иначе щяхте да признаете, че може да ви помага.

Риасу се подсмихна.

– Едва ли. Ние сме народ от бойци. С вашите хитрини сте способни да убивате, да осакатявате и да виждате надалеч, но накрая ще ви покорим.

Стилиан въздъхна. Разговорът се въртеше в кръг.

– Но ти каза, че не би пропилял безсмислено живота на бойците си. Ако не ме изслушаш, тъкмо до това ще стигнем накрая.

Стилиан прокле оскъдните си знания в това наречие. Трудно можеше да убеди вожда, значи се налагаше да му отвори очите по най-грубия начин, за да мине през прохода.

– Добре, нека чуя какво предлагаш – каза Риасу, без да проличи дали е проумял какво се крие в думите на събеседника му.

– Съвсем просто е – искам по-бързо да се върна в своята Школа. Вие желаете да унищожите магията. Помогнете ми за моята цел, а аз ще ви помогна за вашата, ако оставите на мира само моята магия.

– Заклели сме се да заличим всякаква магия – сви рамене Риасу. – Защо да се пазарим с теб?

– Никога няма да заличите магията – натъртено заяви Стилиан. – Докато има дори един маг, ще има магия. Той може да обучи и други. А вие никога няма да превземете Ксетеск.

– Колко си самоуверен... Но какво ще стане, ако умреш тук, още сега?

Стилиан разтри слепоочията си. Какво друго можеше да очаква, освен този сляп и войнствен инат? Въпреки всичко започваше да се дразни.

– Не можеш да ме убиеш тук. Не ти стигат силите. Западникът се наежи.

– Осмеляваш се да ме предизвикаш в собствените ни земи?

– Не – засмя се Стилиан. – Казвам ти истината.

– Две хиляди бойци – напомни Риасу и посочи с палец укрепленията зад себе си.

– Знам. Вашите вярвания... – Как му липсваше думата „невежество“! – ... за магията заслепяват очите ти за истината. Моите воини са по-малко от сто, но ако битката с вас беше неизбежна, нямаше да се тревожа кой ще победи. И те носят магията в себе си. Видиш ли ги да се бият, ще разбереш.

– Можем да ви погубим до последния човек.

– Добри бойци сте, но нямате силата на магията. Не искам да се сражаваме. Позволи ми да говоря с Тесая.

Риасу изпъна показалец нагоре.

– Искам да се убедя в правотата ти. Един от маскираните ти воини срещу двама от моите бойци.

– Неравен бой – поклати глава Стилиан. – Защо да проливам кръвта

на твоите хора?

– Тогава ти избери каква да бъде схватката.

– Един от моите срещу четирима от твоите, с оръжие или в ръкопашна схватка. Но няма да се зарадвам на тази гледка.

– Четирима ли? – изви вежди вождът. – Аз обаче искам да видя това. И нека бъдат въоръжени. Истински бой. – Изви глава наляво и започва да върви на един от телохранителите си, който изтича към портата. – Избери своя боец.

– Наистина ли го искаш? Това ще е напразна смърт – изкриви устни Стилиан.

– Ти го казваш.

– Както предпочиташ...

Стилиан се надигна, без да погледне храната. Може и да беше неизбежно, но дали Риасу щеше да приеме резултата от схватката с обида или страхопочитание? Повика най-близкия Закрилник.

– Изберете един от вас, който е готов да се бие. Сега не защитавате живота ми, а доказвате силата ни. Нека всичко свърши бързо и кърваво. Разбра ли ме?

– Да.

– Много добре. Кой ще се бие?

Закрилникът помълча миг-два, докато безмълвно се съветваше със събратята си.

– Сил.

– Дайте му своята мощ и зоркост. Нека се бие безмилостно. Не искам никакви грешки.

– Ще бъде изпълнено.

Сил излезе пред основната част на отряда, която бе отстъпила от огъня. Стигна до светлината и абаносовата маска отрази жълтите пламъци. Очите зад нея бяха безстрастни, впили поглед в четиримата западняци, които се подпираха на оръжията си.

Стилиан отново застана срещу Риасу, който тънеше в съмнения, но избраните бойци очевидно не се колебаеха. Двама от плещестите мъжаци, облечени в мъхнати кожи и с железни шлемове на главите, носеха тежки мечове, другите двама – двуостри брадви. Разпръснаха се в полукръг, щом Сил ги доближи с меч в лявата ръка и брадва в дясната.

Закрилникът, покрит с дебела кожена броня и плетена ризница, беше висок много над шест стъпки и се извисяваше над противниците си, но и техните набити тела прашяха от сила. Той спря, навел оръжията надолу и встрани.

– Още можеш да запазиш живота на тези хора – предупреди Стилиан.

Вождът се подсмихна и завъртя глава.

– Те сами ще си го опазят. Бийте се!

Западняците обкръжиха Закрилника. Сил не помръдваше, дори не погледна двамата, дебнещи го в гръб. Следеше внимателно бойците, които пристъпяха към него с леко присвити крака, хванали здраво брадвите си. По уговорен предварително знак един от мечоносците се хвърли към широкия гръб на Сил. Закрилникът отби с нисък удар на брадвата, но нито се обърна, нито направи крачка. Нападателят се отдръпна и дебненето продължи.

Стилиан скръсти ръце на гърдите си. Изведнъж загуби желанието си да не допусне кръвопролитие. Може би западняците трябваше да видят това глупаво представление, за да им натрие носовете, че повторното превземане на Подкаменния проход не означава почти нищо за Магистрите от Ксетеск.

Знаеше, че застиналият като статуя Сил се вслушва в наблюденията на събратята си, усеща доколко е устойчива опората под краката му и следи всеки полъх по кожата на лицето си.

Западняците се подканиха безмълвно за общо нападение. Двете ръце на Сил сякаш се подчиняваха на отделни мозъци – мечът му отклони първия замах с брадва, а неговата брадва се завъртя назад и сцепи челото на единия от бойците, който се строполи и опръска земята с кръв и мозък.

Закрилникът светкавично направи обратен замах с брадвата, пресрещна удара над глава от следващия противник и завъртя оръжието си, за да избие неговото. В същия миг мечът се плъзна зад гърба му успоредно на земята и попречи на четвъртия да го намушка. Сил натисна с все сила дръжката на брадвата, извади от равновесие безпомощния западняк, пристъпи за пръв път в схватката и го запрати в другия до него. Двамата му противници се проснаха.

Пак се завъртя, за да отбие насочения към хълбока му меч, брадвата му изсвири на височината на корема и разпори гърдния кош на четвъртия западняк. Острието разпръсна широка кървава дъга на излизане от раната, а Сил вече се нахвърляше върху последните двама. Те се изправяха, но Закрилникът ги връхлетя, халоса с плоската страна на брадвата лицето на единия и прободе другия в сърцето. Преди Стилиан да му повяда да спре, вече бе обезглавил последната си жертва.

Отново зае същата поза, от остриетата на оръжията му капеше кръв

и попиваше в прахта, около него се въргаляха трупове, а тишината над неочакваното клане се разпростря като вълна.

Стилиан погледна към Риасу, който изцъклено зяпаше мъртвите си бойци.

– А сега помисли какво би ви сполетяло, ако се бие целият ми отряд, а аз го подкрепям с магия. Ти поиска тази смърт.

В очите на Риасу се появи страх, въпреки че позата му издаваше ярост от унижението.

– Ще умреш за това!

Той рязко спусна ръка надолу и от стената полетя цял облак стрели към плътно наредените Закрилници, които се взираха в Сил. Стрелите блеснаха в последните лъчи на слънцето и отскочиха от отдавна вдигнатия въздушен щит на Стилиан.

– Подлагаш ме на изпитание – кимна Магистърът от Ксетеск.

– Добре. Но сега искам да говоря с владетеля Тесая.

– Не смей да ми заповядваш! – озъби се вождът в гневна гримаса.

– Внимавай със следващите си думи – тежко изрече и Стилиан. – Твоите две хиляди бойци са далеч зад теб.

Очите на вожда пак показаха, че е уплашен – зашариха към десетината Закрилници, после и към равните им по брой, но не и по страховитост телохранители.

– Ще изпратя вест на Тесая, че желаш да беседваш с него.

– Добре. Не искам да се пролива още кръв.

Риасу кимна намусено и се обърна, но гласът на Стилиан го накара да се екове.

– Давам ти срок да ми предадеш отговора до утре по същото време. Иначе ще мина през прохода с твоето съгласие или без него.

– Няма да забравя какво направи тук, Стилиан, владетелю на Ксетеск. Ще настъпи и ден, когато ще си сам. Бой се от този ден.

Риасу закричи към дървената стена, но телохранителите му се бавеха, загледани в своите повалени сънародници.

– Отнесете телата – разреши Стилиан. – Той няма да ви стори зло.

Сил избърса оръжията си и прибра меча в ножницата, а брадвата в – калъфа. После се върна при отряда. Стилиан изпроводи с поглед Риасу и седна до огъня. Горкият глупак... Щеше да се убеди, вероятно от горчив собствен опит, че никой маг от Ксетеск, особено един от най-старшите, не остава сам нито за миг.

ГЛАВА 12

Гарваните вървяха бързо по дерето, където бяха спрели за няколко часа. Върколакът водеше, Незнайния вървеше до него, последен беше Хирад.

Имаше спорове за какви ли не идеи да се сдобият с лодка. Най-лесно би било маговете да се прикрият с Невидимо було, да откраднат една и да я откарат нагоре по брега. Отхвърлиха възможността по най-простата причина – и двамата трудно различаваха нос от кърма. Посмяха се, когато Илкар призна, че тъй и не се научил да плува и дори изпитвал страх от водата. А и Гарваните искаха да нанесат сериозни щети на враговете.

Накрая Дензър неохотно се съгласи с първия план на Илкар, но Хирад още се тревожеше. Тъмният маг не можеше да се справи със себе си и Илкар щеше да бъде в голяма опасност, когато се качат на наблюдателницата.

Трябваше да изчакат със саботажа, докато не си присвоят достатъчно голяма лодка. Все пак не се отказаха, Знаеха колко неотложна е главната им задача, но всички – и най-вече Илкар – се бяха настървили да прекъснат снабдяването на войската, застрашила Школите.

Спуснаха се по стръмен, но устойчив склон и се добраха до подножието на отвесните скали край водата. Внимаваха да остават в сенките, докато брегът се извиваше плавно към западняшкия лагер. Накрая Трун реши да спрат, за да не ги съзрат часовете. Оставаша малко повече от стотина крачки до първите палатки.

– Броим до триста и навлизаме след вас, ако не чуем преди това, че става нещо лошо – напомни върколакът. – Знаете къде ще се съберем отново. Готови ли сте?

Илкар кимна, Дензър вдигна рамене.

– Хайде да свършим тази работа най-сетне. Хирад навъсено се вторачи в него.

– Съсредоточи се. И с най-дребния пропуск може да си докарате белята.

– Не съм изгубил нито зрението си, нито разума... – намръщи се Дензър.

– Само дете не знаеш какво искаш – промърмори Илкар. – ... нито пък уважението към своите приятели – довърши изречението тъмният

маг, впил поглед в него.

– Радвам се да го чуя. Да вървим.

Двамата занареждаха тихо словата на заклинанието, дланите им се плъзгаха нагоре-надолу покрай телата. Дензър кимна отсечено, направи крачка и изчезна. След миг и Илкар се изгуби от погледите на останалите.

– Богове, дано не ме подведе... – въздъхна Хирад.

– Няма – обеща Ериан. – Поне не е глупак.

– Затова пък е упорит, несговорчив и вкиснат – изреди варваринът.

– Никой не е съвършен – усмихна се насила тя. Както се бяха разбрали, Илкар вървеше отпред, Дензър го следваше, пъхнал пръст под колана му, за да не се изгубят взаимно. Заклинанието обаче не заглушаваше звуците и елфът внимаваше да стъпва по гола земя, вместо да газии през високата до кръста трева, растяща на туфи.

– Започнем ли да се катерим по стълбата, не спирай – напомни Дензър.

– Няма – малко сопнато отвърна Илкар. – Известно ми е как действат заклинанието. А ти говори по-тихо.

– С удоволствие – изсъска тъмният маг.

– Какво става с теб, по дяволите?! – прошепна елфът, забравил гнева си.

– Не би ме разбрал.

– Нищо, опитай да ми обясниш.

– После.

В лагера беше тихо, когато доближиха крайните палатки около огнищата. Двамата забавиха крачка още малко. Зад най-близкото платнище някой похъркваше. Другаде изцвили кон, вятърът носеше тежката миризма на свинарник, опъваше въжета и подхвърляше откъслечна дума от разговор на кула или край големия огън.

Илкар умуваше над задачата си, докато мълчаливо доближаваха северната кула, висока двайсетина стъпки. Тя се състоеше от четири дебели стълба, вкопани дълбоко и укрепени с трамбован около тях чакъл. За здравина между стълбовете бяха заковани диагонални опори. Под навеса на площадката стояха на пост двама западняци. На една от гредите висеше хлопатар с привързан език, за да не го разлюлее вятърът или случайно побутване.

– Не забравяй – в гърлото или през окото направо в мозъка – прошепна Дензър. – Не бива да рискуваме някой от тях да извика.

– Знаем – увери го Илкар, но стомахът му се свиваше на топка.

Той бе свикнал да убива с меч или нападателни заклинания, за пръв път се промъкваше така.

Стълбата бе закована откъм лагера, а двамата скучаещи часови се облягаха на външния парапет, мълчаха или разменяха по някоя дума.

Илкар се хвана за страничните пръти на стълбата, като се постара да не прекратява движенията си нито за миг. Каза си, че някой от воините в отряда трябваше да свърши тази работа, но те не владееха заклинанието.

На пет стъпенки от площадката късметът им изневери. Още сурово-то дърво проскърцваше. Елфът понечи да се придърпва по-бавно, но беше неизбежно над него да се надвеси главата на сепнат часови, който се вираше с недоумение в мрака и не откриваше нищо.

Илкар усети как Дензър се хвана за стъпенката, от която току-що бе вдигнал крак. Не биваше да са толкова близо един до друг, но другият маг под него не забелязваше опасността.

„Отдръпни се“ – безмълвно внушаваше елфът на западняка, без да спира. Ако станеше още по-муден, онзи горе би го видял и тогава всичко щеше да свърши. „Отдръпни се!“ Опитваше се да стъпва в самия край на напречниците, но пак се чу скърцане и за Илкар звукът беше оглушителен. Западнякът се провеси през парапета, вторачи се още по-неспокойно. Знаеше добре какво чува, но се обърка, защото не виждаше това, което очакваше.

Илкар не можеше да се спусне, без да събори Дензър, а и промяната в посоката на движение също би го издала. Ама че глупаво се насадиха...

Часовият се изправи, но стоеше пред пролуката в дъсчения парапет около площадката. Без да вдига очи към него, Илкар хвана последната стъпенка, а с другата ръка извади кинжал от ножницата. Вече нямаше избор.

– Богове... – прошепна беззвучно и се хвърли нагоре.

Острието потъна в слабините на западняка, който изпъшка от болка и смайване. Залитна назад и се свлече на дъските. Дръжката на ножа се изскубна от пръстите на Илкар.

Елфът стъпи в лявата половина на площадката, защото Дензър щеше да мине отядно. Другият западняк се обръщаше, опулен пред неочакваната гледка. Отваряше уста, но кинжалът на Дензър се заби точно в гърлото му и раненият само изгъркори, впил пръсти в раната.

Илкар се наведе с втория си кинжал към мъжа, когото намушка между краката. Прекъсна скимтенето му, като заби острието в окото чак

до мозъка. Вторият западняк още дърпаше втрещен ножа в гърлото си и отстъпваше заднешком.

Елфът забеляза опасността твърде късно, Дензър също не скочи навреме. Докопа дебелиите кожи около тялото на жертвата си, но западнякът вече падаше и отметнатата настрани ръка цапардоса хлопатара. Стовари се мъртъв на пода, а хлопатарът се откъсна от въженцето и отлетя встрани от кулата.

– Дано ни провърви... – промърмори Илкар.

– Няма – отрезви го Дензър.

Хлопатарът издрънча гръмко на скалите и шумът сякаш отекна из целия лагер.

– Поне другите ще знаят, че сме на кулата – каза Дензър.

– Загазихме – прошепна елфът. – Как си със западняшките наречия?

– Никак.

От втората кула долетяха раздразвени гласове. И отдолу се чуваха неясни въпроси и подвиквания.

– Не се показвай над парапета – настоя тъмният маг.

– Благодаря за съвета. Имаш ли още някоя ценна идея?

– Ъхъ. Открадваме лодка, веднага се научаваме да движим платното и повече не се занимаваме с никакви наблюдателници.

Дензър изпълзя към пролуката в парапета. От близката кула викаха все по-настойчиво и сърдито. После млъкнаха и след миг техният хлопатар задрънча, за да вдигне на крак целия лагер.

– Богове, как се оплескахме...

Илкар надигна глава да погледне какво става, но Дензър го дръпна надолу. Очите му внезапно заискриха.

– Нали искахте саботаж? Ей сега ще ви изпълня желанието.

Затвори очи и се приготви за заклинание. Илкар се ухили.

Троун бе свалил раницата от гърба си и тъкмо събличаше кожените дрехи, когато Хирад настръхна от дрънченето на падналия хлопатар.

– Троун, може би няма нужда да го правиш... – нерешително каза Уил, бръчките се връзваха по дълбоко в челото му.

– Трябва да им отвлека вниманието, иначе ще убият Илкар и Дензър.

– Съмнявам се – отвърна Хирад.

– Ние сме седмина срещу триста. Нека имаме по-голям шанс в битката.

– Но не това е истинската причина, нали?

Уил вдигна поглед към обрамчените с жълто зеници на своя приятел. Те се разшириха от гняв преди Троун рязко да завърти глава.

– Сега не му е времето за тези приказки. – Той се обърна към Хирад. – Не ме чакайте на брега. Мога да плувам и ще ви намеря.

Голият върколак легна на земята. Незнайния нагласи на гърба си печката и меча на Троун. Уил направи вързоп от дрехите и ризницата му и го нарами.

– Хайде, тръгвайте – настоя Троун. – Ще ви настигна. Ношта се огласи от ядосани викове и шумна бъркотия.

Хирад поведе тихо Гарваните покрай канарите. Скоро видяха наблюдателницата, брегът извиваше наляво, където беше лагерът. Нищо не помръдваше под навеса.

– Къде са?

Сякаш в отговор на площадката се изправи силуетът на Дензър. Разпери ръце и ги сви към гърдите си. Шест пламтящи стълба разцепиха с вой въздуха и заляха ненадейно лагера с ослепителна светлина. Всеки се заби в голяма шатра, за да сее страховитото си опустошение.

Стълбовете на Адския огън търсеха живи души, за да ги изпепелят. Догадката на Дензър се потвърди – в шатрите спяха пазачи и кучета и огънят прогори платнищата, за да ги достигне. Овъгляваше сандъци, пушени бутове, сушен зарзават, зърно, въжета, стопяваше остриета на оръжия. В три от шатрите избухнаха чували с брашно. Могъщата ударна вълна разхвърля горящи парцали, трески и късчета, пламъците блъгнаха встрани, цели огнени стени поглъщаха хората и палатките наоколо. Бдящата около лагерния огън стража беше обречена.

– Гарвани, напред! – кресна Хирад, щом в лагера настана хаос.

Стори му се, че дочу смях със следващия повей на вятъра, докато тичаше към кулата. И Илкар стоеше до Дензър, отгоре полетяха Огнени кълба, стоварвах се върху палатките в северния край и ги подпалвах заедно с неуспелите да излязат хора. Нови писъци се смесиха с яростните заповеди и тътена на двайсетина пожарища. Западниците се разтичаха – носеха кофи, спасяваха припаси, изнасяха обгорени хора.

Малка група се устреми да пресрещне Гарваните и да се разправи с маговете на кулата.

– Ериан, вдигни щита – бързо каза Хирад. – Трябва да ги ударим, и то веднага.

– Ей сега.

Той изрева свирепо и налетя на първия западняк. На три разкряча вдясно Незнайния пазеше никой да не ги заобиколи отзад.

Варваринът замахна от ляво на дясно, противникът отби и се дръпна. Хирад го притисна с удар към шията, който западнякът отклони, но не успя да реагира на третата атака – Хирад обърна меча във въздуха и разсече огромна рана в гърдите му. Кожите върху племенния боец се просмукаха с кръв, той се олюля. Варваринът пристъпи напред и го прободе в сърцето.

Обърна се – Незнайния се разправи с двама, като разпори хълбока на първия и заби ботуша си в корема на втория чак до гръбнака. Идваха обаче още западняци и Хирад прецени какво могат да направят в момента.

– Илкар, двамата сте ни нужни тук! – подвикна той.

– Хрумна ни нещо по-добро – отвърна елфът. – Идете на брега, ще се видим там.

Хирад пак се съсредоточи в схватката. Огънят бушуваше в средата на бивака, вятърът го разнасяше към все повече палатки, а уплашените животни в огражденията вдигаха ужасен шум. Двайсетина западняци тичаха към Гарваните. Незнайния почукваше с върха на меча по земята и ги чакаше.

– Ще поема онези отляво – подхвърли той, щом усети погледа на приятеля си.

– Уил, застани вдясно от мен – веднага нареди варваринът. Ериан обаче се промуши между него и Незнайния, присви колене и разпери ръце.

– Леден вятър...

И те усетиха внезапното изстиване на въздуха, когато конусът от магически студ излетя от пръстите на Ериан и се заби в средата на настъпващата група. Ядрото на заклинанието обхвана шестима – стовариха се на земята, впили пръсти в лицата си, устните им слепени от лед, очите замръзнали и напукани, а мъчителните писъци заглъхнаха в мънкане.

Но и другите покрай тях усетиха как кръвта замръзва в голата кожа, мечовете паднаха от изтръпналите им пръсти. Всички се поколебаха пред напора на вледеняващия въздух. Преди да се опомнят, Троун им скочи изневиделица. Огромният вълк бе приближил тихо, но сега виеше. Разкъса гърлото на един боец, с могъща лапа зашемети друг.

Хирад понечи да се хвърли на помощ, но гласът на Незнайния го спря:

– Остави го да ги разпръсне. Не могат да му навредят. Да отидем на брега.

Минаваха край първите изгорени палатки, когато тъмна плетеница

от крайници и тела прелетя над Хирад, който трепна и сгуши глава. Дензър спря във въздуха, разперил Сенчести криле и обгърнал с ръце Илкар.

– Ще направим още поразии. Качвайте се в лодка и се отдалечете навътре. Ще ви настигнем По въздуха.

Илкар не каза нищо, подготвяше заклинание, стиснал клепачи.

– Внимавай, Дензър... – помоли Ериан.

– Само за това ще си мисля.

Той изхвърча стремително нагоре и се зарея към южния край на лагера. След миг-два портите на огражденията за коне и крави се пръснаха и животните се втурнаха навън обезумели.

– Хайде, Гарвани! – подкани Хирад и хукна към брега.

* * *

Троун надушваше пожарите, страха и кръвта, смесени с миризмата на вкусни животни и на кучета. Провираше се ловко в тревата, с която кафеникавото му тяло се сливаше в нощта. Спря в края на земята, заета от хора, не обръщаше внимание на безбройните миризми. Пред човека побратим се събираха врагове, заплашваха го с лъскави оръжия. В паметта на вълка отекваше ръмженето на глутницата, мирисът на гора го завладя и той скочи, тласнат от инстинкта.

Първият враг дори не успя да се извърти към него. Челюстите на Троун се склочиха на оголеното гърло, лявата лапа събори жертвата на земята, а дясната отхвърли друг враг встрани. Кръв пръсна в устата на вълка и полепна по муцуната му.

Стъписаните врагове побягнаха. Троун изви глава. Мъжът брат и другите се отдалечаваха забързано. Водата... Мозъкът му се бореше да си спомни. Да, щеше да ги догони при водата. Вълкът нададе вой и тръгна след мъжа брат, потисна желанието да подгони някое от вкусните животни, пръснали се наоколо.

Троун мина до първата редица от платнени бърлоги, чиито жители бяха мъртви или се щураха насам-натам.

Чу вдясно тревожен вик. Трима врагове бяха тръгнали към мъжа брат. Вълкът се връза в единия и го запрата в другите. Опиянен от кръвта, разкъсваше и дереше.

Някой враг го удари отгоре с остро оръжие. Хълбокът на вълка засмъдя и той изквича. Обърна се към мъчителя, който се блещеше тъпо в него. Макар да вложи цялата си ярост в удара, дори не бе порязал огромния вълк, който пристъпяше към него с блеснали зъби.

* * *

Дензър се издигна високо над догарящите шатри, за да огледа страшните поразии, които двамата с Илкар причиниха толкова зрелищно. Изпадналите в паника западници се мъчеха да гасят по краищата на пожара, но макар че си подаваха пълни кофи с вода, бяха безпомощни пред адската опустошителна жегата. А след Силовия конус, с който Илкар пусна на свобода животните, коне и крави газеха наред хора и палатки в стремежа да се отдалечат от пагубния огън.

По-наляво Троун прегриза ръката на окаян боец, който изтърва меч. Другите Гарвани тичаха към брега и засега никой не им налиташе.

Илкар започваше да натежава в ръцете на Дензър, колкото и силен да беше.

– Още какво можеш да направиш? – попита той.

– Огнени къмба или един Силов конус. Искам да ми останат запаси, за да вдигна щит над лодката. По-важно е ти колко ще издържиш.

– Ще научиш – обеща Дензър.

– Как?

– Като паднеш.

– Колко си остроумен...

– Хайде, направи ги тези Огнени къмба. Ако ударим и по онези, които носят вода, ще се измъкнем оттук невредими.

Илкар кимна и затвори очи, устните му помръднаха, пръстите му описваха сложни овали във въздуха. Дензър виждаше как опитният маг се подготвя с минимални движения, пръстите му създаваха формата едновременно със словата, Не прахосваше мана от запасите си. Елфът бе постигнал изключителна вещина с годините, през които бе прилагал магия в твърде опасни стълкновения.

И въпреки това започваше да го наляга умора, а Дензър се чувстваше свеж както преди мига, в който се прикри с Невидимо було. Нещо се бе случило с него, докато извършваше Крадеца на зората. Откриваше нова връзка с маната, вкоренена в самата му същност. Сега можеше да я оформя по непознати доскоро начини. Стигна до равнището, на което Стилиан използваше смайващо пестеливите си и светкавични похвати в заклинанията. Дензър обаче не само разбираше как да го прави, а се чувстваше слят с основата на магията.

Илкар даде знак с глава, че е готов. Сега се вираше в набеязаната мишена. Дензър прелетя над веригата от хора, подаващи си кофи.

– Огнени къмба...

Илкар плесна с ръце и разтвори длани, Между тях светнаха три оранжеви сфери, уголемиха се колкото портокали, преди елфът да ги запрати надолу с разперени ръце. Вече бяха колкото човешки глави, когато се врязаха в беззащитните западняци. Пламъците изригнаха, виковете на горящите хора заглушиха пукота на предишните пожари.

Дензър се спусна към брега, ръцете го боляха от раменете до китките.

* * *

Хирад подмина тичешком последните палатки до брега, а западняците се простиха с надеждата да опазят лагера си и се втурнаха да помагат на съплеменниците, чиито изтерзани писъци огласяха нощта.

Пред него Троун поспря да се убеди, че Уил е невредим, и се стрелна към Дензър и Илкар, стъпили на пясъка при лодките. Стовари се върху гърба на западняк, от чиято ръка се търкулна кофа, а виковете на другите бойци закъснях да го спасят.

Врявата позаглъхна. Пожарът си бушуваше, но западняците грабнаха оръжия и погнаха нападателите, защото най-сетне проумяха какво се случва.

– Трябва да се махнем по-скоро – каза Незнайния до рамото на варварина, – Уил, пази маговете! – извика Хирад и връхлетя онези, които се скупчиха около Троун.

Вълкът ръмжеше, челюстите му щракаха, лапите цепеха въздуха. Враговете кръжах наблизо, но се пазеха. Не можаха обаче да избегнат атаката на Гарваните.

Мечът на варварина пак проряза кожени дрехи и плът. До него острието на Незнайния блестеше в червено. Троун усети, че му помагат, и скочи, зъбите му схрускаха рамото на западняк.

Хирад спря с меч бравда, насочена към главата му, острието се плъзна по дръжката и отсече пръстите. Западнякът се разтресе от внезапната болка, а Хирад му разпори гърлото. От лагера прииждаха нови врагове. Троун прескочи последната си жертва и се вряза сред тях. Докато Хирад смазваше с юмрук носа на племенен боец, преди да забие меч в корема му, успя и да види, че въпреки настървено удрящите остриета по тялото на вълка няма рани.

Издад гърба му блесна синя мълния, изгори очите на трима западняци и те се затъркаляха по пясъка, притиснали длани към димящите си лица. Напорът на останалите отслабна. Хирад се гмурна под непохватен удар, отхвърли с глава противника и го намущка в гърдите. До него

мечът на Незнайния мина през гръден кош, от срязаните дробове пръсна кървав фонтан. Троун ръмжеше, около него се разнасяха викове на безсилна ярост.

Варваринът се озърна. Илкар и Ериан бяха избутали във водата лодка, дълга поне двайсетина стъпки, значи щеше да побере всички. Уил вече дърпаше въжетата, за да опъне платното. Време беше да отстъпят натам.

Западниците забравиха настървението си. Троун търчеше между тях и ги принуждаваше да се разбягват, за да стоят далеч от брега. Хирад и Незнайния доближаваха лодката заднешком.

От пръстите на Дензър се разклони нова мълния и още западници се стовариха на земята с почернели лица.

– Качвайте се, ние ще бутаме навътре – заповяда Хирад.

Малкото стрели, долетели до лодката, тракаха по въздушния щит на Илкар. Варваринът се ухили. Гарваните както винаги даваха всичко от себе си.

Двамата с Незнайния тичешком нагазиха в плиткото, опряха ръце в кърмата и напънаха мускули. Още стрели отскочиха от щита. Лодката преодоляваше с лекота вълните, които не бяха високи близо до брега на залива. Чу се шумно плискане на вода, Уил се изправи в лодката със скок. Хирад изви глава – трима западници напиха към тях, въртяха брадви над главите си и деряха гърла в бойни вопли. Тъй и не стигнаха до целта. Вдясно от тях сякаш изригна гейзер, един плъсна под тежестта на Троун, впил зъби в бедрото му. От брега се разкрещяха, другите двама се врътнаха и изтичаха към сушата.

Хирад се развика ликуващо, взрян за миг в пламъците над лагера. Незнайния го хвана за рамото.

– Да отплаваме.

Изджапаха последните крачки, Троун скочи в лодката едновременно с тях. Скоро вятърът изду тъмното платно и Гарваните се отпавиха на изток. Към дома.

ГЛАВА 13

Ша-Каан излетя с цяла дузина дракони от Люпилото, но вече знаеше, че сигурно няма да стигне навреме, за да спаси Джата и другите вестари, които трябваше да посрещнат Гарваните.

Разкъсването висеше над Терас като неумолимо растящо късогледо око. Пред него кръстосваше стражата в отбранителен ред. В този ден беше по-лесно заради ясното небе – щяха отдалеч да забележат всеки опит за атака и да го пресрещнат.

Но колко оставаше, докато се струпат облаци? Кога Ша-Каан щеше по неволя да праща все повече дракони от преумореното Люпило, за да пазят в гъстата влага, която най-често се пренасяше откъм планините в Бешара и се изливаше върху техните владения? Да, с дъждовете Огнената трева избуяваше, но облациите скриваха враговете.

А над опустошения Кеол, където вестарите хитро бяха прикрили портала на Септерн, се издигаха нови стълбове дим. Ша-Каан поведе рояка си нависоко, изръмжа приветствие и зов за бдителност към стражата, после стремително продължи над хълмовете на Дормар към покрайнините на безплодната Бешара. Там различи тъмните силуети – дракони от Люпилото Верет.

Изненадан, той отправи мислен въпрос към придружителите си. По-слаби и бързи, драконите от Верет прекарваха по-голяма част от живота си в морето. Обитаваха пещерите и дълбините северно от Терас и никога не се отдалечаваха от владенията си прекалено навътре в океана Шедара. Отличаваха ги синьозелените отънъци, тънките муцуни, късите шици, четирите еднакви ципести лапи и дългите, леко сплескани опашки, с които се изтласкваха във водата.

Освен това имаха отровни шипове по главите и шиците, но слабостта им беше в крилете – малки и извити назад, за да им е по-лесно във водата. Отдавна бяха загубили жлезите за мастна секреция, даваща на сухоземните дракони устойчивост към огън, вместо нея имаха други, разположени нагъсто, за да облекчават плуването. Ниското тегло ги правеше маневрени, но поради липсата на броня бяха уязвими към огъня. Е, да, враговете им първо трябваше да ги настигнат...

Ша-Каан долови страха на Джата, усещаше честите удари на сърцето му и тежкото дишане, докато бягаше с другите вестари. Осемте дракона от вражеското Люпило се бяха увлекли напълно в преследването.

Докато пикираше за първата атака, Ша-Каан още се чудеше защо Верет бяха навлезли в сушата и дали случайно са се натъкнали на неговите вестари, или са ги търсили.

Отначало осемте не забелязаха опасността, не подозираха, че над тях Ша-Каан е готов да ги облее с огън. Той се понесе във въздушния поток след млад морскосин дракон, двойно по-къс от него, който бе подгонил един от вестарите.

На мъжа не достигаше пъргавина, не криволичеше достатъчно ловко между обгорените дървета. Ша-Каан го виждаше да се стрелка наляво или надясно, да се търкаля презглава в неочаквана посока, да спира рязко, както бе научен. Вярно, инерцията на драконите във въздуха уж даваше шанс на жертвите им да се спасят, но не и срещу бързите Верет.

Ша-Каан застигна младока, но той промени полета си с умело свиране на крилете, отвори уста и блъвна две тънки огнени струи, които се забиха точно в бягащия вестар. Запратиха го в дънера на дърво, после трупът се свлече с пробити гърди и обгорена коса. Ша-Каан зави леко надясно и на свой ред освободи пълната мощ на огъня си към едното разперено крило на дребния противник. Главата на младока се изви смайно преди пламъците да унищожат тънката мембрана. Стовари се презглава в чернеещата гора и умиращото туловище се праметна няколко пъти преди да го спрат нацепени дървета сред облак прах.

Ша-Каан рязко застина във въздуха – търсеше Джата, чието присъствие още усещаше, и гледаше как протича схватката. Вляво под него един Верет се бе вкопчил в женска от Каан. Шиповете бяха пробили помеките люспи на шията ѝ, но тя стискаше челюсти зад главата на врага. Ша-Каан ѝ заповяда да го пусне и да се оттегли, но мисленият отговор го изпълни с печал. Отровата вече я маломошаваше.

Щеше да повлече врага със себе си в смъртта. Видя ги да падат като камъни към земята и отново потърси Джата.

Уплашеният мъж още тичаше лудешки и с голямо облекчение послуша Ша-Каан, който му нареди да спре и кацна пред него. Вестарите бяха на цял ден път от портала на Септерн, а Ша-Каан бе предполагал, че вече са там и чакат хората от Валея.

– Успокой се – изпрати мисъл, за да охлади трескавото съзнание на Джата. – Седни и остави сърцето си да откъдне. Ударите му кълтят чак в моята глава.

Джата се тръшна на земята, едва си поемаше дъх, но устата му трепна в сянка на усмивка. Над тях другите Каан бяха прогонили натрапниците и обикаляха в защитен ред над предводителя си. – Сега ми

кажи защо сте далеч от портала.

– В Кеол е настанало голямо оживление. Забавихме се по принуда – трябваше да се крием от служители на Наик и Верет. Изглежда си помагат. Иначе не мога да си обясня какво търсят драконите Верет в нашето небе. Вчера ги видяхме за пръв път. После ни издебнаха в засада служители на Верет. Мъртви са, но така бяхме разкрити. И накрая ни нападнаха от въздуха, както сам видя с очите си.

Ша-Каан наведе глава в размисъл. Съюз между Наик и Верет... Люпилото явно изпаднаше в по-голяма опасност, отколкото бе очаквал. Едва ли биха издържали, ако срещу тях се обединят три или повече Люпила.

– Уверен ли си, че сега са съюзници?

– Не се сражаваха при среща – отвърна Джата. – Наблюдавахме ги цял ден. Велики Каан, тези земи също са наши, макар че не ги браним. Не бива да допускаме враговете тук. Ще бъдат прекалено близо до Терас.

– Дори друго Люпило да ни отнеме мъртвите земи на Кеол, има и по-големи заплахи. Жизненоважно е за всички ни хората от Балея да се доберат невредими до владенията на Люпилото, когато дойдат в нашия свят. Не мога да пратя дракони да ви закрилят от въздуха. Ако догадката ти е вярна, още по-недопустимо е да привличам вниманието към вас.

– Има и друг начин... – запъна се Джата.

Главата на Ша-Каан се отдръпна като опарена, той изсъска.

– Човек няма да яхне Каан. Ние сме господарите тук. – Той издиша, за да се освободи от напрежението. – Ваша е задачата да ги доведете живи и здрави в Терас. Не помисли ли как ще ни нападнат, ако видят хора на шиите ни? Никой от възседнатите дракони не би оцелял. – Пак се наведе към земята. – Прогони тези прищевки от ума си. Разбирам, че ти ги внуши опасността, но повече не си ги позволявай. Каан ще предпочетат смъртта, но няма да бъдат обзядени.

– Разбирам, Велики Каан, и ти благодаря за търпението.

– Ако не беше толкова важен за мен, може би щях да постъпя друго. – В упрека на дракона прозвуча и присмех. – Но ти си предан помощник, Джата. Сега ние ще прочистим пътя пред вас, ще издирим враговете и във въздуха, и на земята. Не мърдайте оттук до падането на нощта. Ще чакам от теб знак, когато стигнете до портала. Джата стана, разпери ръце и опря коляно в пръстта.

– Ще бъде изпълнено, Велики Каан.

– Небесата да бдят над вас.

Ша-Каан размахна криле и се издигна полека, за да призове рояка си.

* * *

Търпението на Сенедай се изчерпи на четвъртия ден. Нямаше предупреждение, нито нов ултиматум. С ветровитото утро, натежало от облаци и тегнеща влага преди дъжда, Барас се събуди от сигнала за тревога, отекнал навсякъде из покоите на Съвета.

Мигновено препаса жълтата роба и obu ботушите на бос крак, за да изтича на двора. Не забелязваше, че вятърът навира сиви кичури от косата му в очите. Приглади я разсеяно, докато гледаше идващия Кард.

– Сенедай ли?

Старият пълководец кимна.

– Довел е пленници.

– Проклятие! Надявах се да го залъгваме още ден-два.

– И през отминалите дни ти спаси живота на хиляда и петстотин невинни. Все някога щеше да се вбеси.

Зад тях се засилваше тропотът от ботушите на тичащи хора. Войниците заемаха местата си над северната порта и по стените. Керела и Селдейн спряха до Барас.

– Значи се започна – тежко промълви Керела.

– Ако бях спечелил още малко време... Тя впи пръсти в рамото му.

– Даде ни повече време, отколкото смеех да се надявам. Единствен ти се досети колко дълбоко е вкоренен страхът на Сенедай от магията и се възползва от това. Не се укорявай.

– По-вероятно е, че тогава не бързаше, но сега нещо го е направило припряно. Тревожа се, че някакви събития другаде го подтикват да превземе Школата по-скоро. Може би враговете ни са влезли в някоя от Школите.

– Ясно е, че не иска да губи време – кимна Кард, докато изкачваха стъпалата, – но може и да не е заради победи на други вождове, а тъкмо обратното.

Загубиха желание да обсъждат подбудите на Сенедай, щом погледнаха към площада пред портата. Вождът бе скръстил ръце на гърдите си, хладният утринен вятър развяваше наметалото му, но не помръдваше тежките плитки.

Зад него повече от сто западници бяха наобиколили петдесет деца и старци от Джулаца. Всички пленници бяха видимо притеснени и уплашени, макар само да се досещаха, че ги използват като разменна монета в пазарлък. Нямаше сковаващ лицата ужас от близката гибел.

– Казах ти, че са ни нужни шест дни – напомни Барас от стената.

Сенедай вдигна рамене.

– И през четири от тях не правихте друго, освен да подготвяте войниците си за бой пред очите на моите съгледвачи. Повече няма за какво да говорим.

– Чакай! Нима си разчитал да видиш какво постигаме? Спирането на магията няма достъпни за окоето последствия. Скоро ще бъдем готови.

– Ти ме излъга, магьоснико. Ето какво ми казват предводителите на моите отряди. И ще ти взема главата за това, както се спогодихме.

– Доста време мина, докато се досети – промърмори Кард.

– Вие решавайте колко дълго ще се свирате в тази ваша Школа. Но докато камарата от трупове расте и вятърът носи вонята към носовете ви, ще нараства и омразата на хората от града, които са при вас.

Пленниците се размърдаха и си зашепнаха, Барас почти усещаше как се забързаха ударите на сърцата им. Стражите им изръмжаха и наложиха ред, но страхът изопна лицата, а недоумението у децата разкъсваше сърцето на елфа.

– Мислех те за човек на честта – изрече старият маг, – не за убиец на слаби и безпомощни. Щом се смяташ за боец, дръж се подобаващо.

Сенедай се почеса около устата, може би за да прикрие усмивката си.

– Изкусно боравиш със словото, магьоснико, но твоите думи вече не означават нищо за мен. Не аз ще убия пленниците. Нито един от тях не ще бъде посечен от ръка на западняк. Само се опитвам да ви ги предам. Ако махнете тази дяволска преграда, ще им съхраните живота. – Вождът посочи стоящите на крепостната стена. – Вие сте убийците. Сега гледайте как ще бъдат погубени петдесет души и нека ви тежат на съвестта.

Той размаха ръка, преди Барас да каже нещо. Западняците застанаха по двама зад всеки пленник и насила ги разместиха в четири редици, обърнати към Покрова точно пред северната порта. Първите бяха само на три стъпки от сивкавата завеса и тя сигурно ги вледеняваше.

Сенедай мина зад първата редица, сякаш преглеждаше оръжието и снаряжението на своите бойци.

– Недей! – примоли се Барас.

– Махнете защитата – вторачи се в очите му вождът.

– Не се предавайте! – отекна глас отляво.

В първата редица изпъчено стоеше висок маг, очите му гледаха

сурово над острия нос. Сенедай веднага прекрачи към него и обви с ръкавицата си гърлото му.

– Виждам, че нямаш търпение да срещнеш смъртта, старче. Искаш ли да си пръв?

– Ще умра горд, за да запазя достойнството на моята Школа! – Магът сякаш изплю думите в лицето на Сенедай и непреклонно срещна погледа му. – Повечето хора тук ще ме последват охотно. – Той тръсна рамене. – Я ме пуснете, проклети да сте! И сам мога да се крепя на краката си.

Сенедай даде знак на двамата бойци зад него да се дръпнат.

– Е, чакам...

Старецът се обърна към другите пленници.

– Днес ви моля да ме подкрепите, като дадете живота си, за да спасим Школата в Джулаца и всички, които са недостъпни за врага зад стените ѝ. Знам, че мнозина от вас нямат нищо общо с магията. Но вие сте родом от този град и всеки ваш ден е бил осенен от силата ѝ, която насочвахме за добро. Не бива да угасим тази сила. Столетие след столетие маговете в Джулаца посвещаваха живота си на благо на другите. Сами видяхте колко от тях паднаха в битката за града. В този най-тежък час е време да се отблагодарим. Искам да чуя кой ще навлезе доброволно в Покрова заедно с мен.

Пленниците надигнаха глас в нестроен хор, завършил с тъничкото „И аз!“ от детска уста. Магът пак впи поглед в Сенедай.

– Думите се гърчат в устата ти като червеи в разложен труп. Ти заповяда да бъдем убити, ти си палачът на пленници. Джулаца има право да се брани, а твоето гнусно изнудване ще навлече смърт и на теб, и на сънародниците ти. Но ние няма да те зарадваме с молби да ни пощадиш.

– Други ще го направят... – процеди с омраза вождът и Барас разбра, че магът постигна победа, макар и мимолетна.

– Пуснете всички! – властно изрече старецът. Сенедай нямаше избор. Махна с ръка отегчено и бойците му пуснаха ръцете на пленниците. Никой не се втурна да бяга и западняците ги зяпаха стъписано. Малцина от тях бяха разбрали по някоя дума от разговора на своя вожд с мага.

– Ще застанем един до друг, хванати за ръце. Задните редици пристъпиха безмълвно напред. Барас едва издържаше, но всяка слабост щеше да е недостойна за изумителната доблест, на която стана свидетел. Тя щеше да смути Сенедай по-силно от всеки напразен опит да се борят

за живота си или да избягат. Поне сега щеше да разбере какъв е духът на хората от Джулаца.

Всичко замря под стената. Петдесет жители на града стояха на крачка от Покрова, лицата им – застинали от ужаса на неизбежната смърт и от злото, което излъчваше творението на демоните. Отзад Сенедай и бойците му гледаха неуверено – целта им щеше да бъде изпълнена, но не както очакваха.

В средата магът държеше за ръка дете и друг старец. Поглед към стената.

– Керела и Барас, Кард, тази саможертва е чест за нас. Постарайте се да не е напразна.

– Няма да бъде напразна... – пресекна гласът на елфа.

– Теопа... – изрече печално Керела, – името ти ще остане вечно в паметта на всички магове от Джулаца.

– Нека пристъпим към славата! – извиси глас Теопа. – Боговете ще ни се усмихват, а демоните ще се смият над душите ни.

Погледът му обаче издаваше благата лъжа. Момиченцето до него заплака. Теопа се наведе и й прошепна нещо, което щеше да си остане тяхна тайна. Тя кимна и се засмя.

– Затворете очи и пристъпете заедно с мен! – разнесе се увереният му глас.

Петдесет души се свлякоха с отворени усти, мъчителните им писъци секнаха с изтръгването на душите.

Войник мина зад гърба на Барас и смънка нещо под носа си, но Кард го чу.

– Прибери се в казармата и не излизай! Не смей да говориш с никого. Лично ще реша как да постъпим с теб.

Пребледнял, войникът слезе по стъпалата.

– Не бъди суров с него – поклати глава елфът.

– Той те обвини в убийство!

– Прав е.

Пълководецът се изпречи пред него и го скри от погледите на западняците.

– Нито за миг не си позволявай да повярваш. Убиецът стои ей там, долу. И възмездие ще го застигне рано или късно.

Варас го помоли с жест да отстъпи встрани и извика:

– Владетелю Сенедай! Дано сънищата ти бъдат обременени от сенките на ада до края на краткия ти живот!

Вождът се поклони.

– Ще се върна по пладне и още от вашите хора ще умрат. Барас не можа да удържи желанието да изпепели западняка. Гласът на Керела му попречи да довърши заклинанието.

– Споделям омразата ти, но маната ще потъне безследно в Покрова. Нека запазим силите си, за да намерим начин да освободим и себе си, и пленниците. Да вървим, тепърва имаме да умуваме.

Висшата магьосница поведе плачещия елф по стълбата.

ГЛАВА 14

Нямаше избор – Тесая щеше да разбере, че той идва, но Стилиан беше склонен да плати цената и да поеме риска. Успя да убеди Риасу да го пропусне – обезсърчен от мощта на Закрилниците, вождът изпрати вестоносци на коне при своя повелител още преди пролятата кръв на четиримата западници да е изстинала.

За Стилиан това бе убедително доказателство колко слаби са враговете поотделно, дори вождовете им. Е, почти всички. Имаше и неприятни изключения, например онзи, който ръководеше обсадата на Джулаца. А Тесая... Той се различаваше от останалите. Славата му се бе разнесла бързо и Стилиан беше убеден, че Тесая изобщо не би помислил да преговаря с него. Щеше или да му отреди бърза смърт, или по-вероятно да го използва като заложник.

Тъкмо на това разчиташе магът в опасната игра. Получи шанса си да мине бързо под централния хребет. Не тръгна с Гарваните, защото не им се доверяваше, пък и не го засягаше освобождаването на Джулаца. А пътят на храбрия Дарик през Гиернатския залив беше непоносимо бавен. Унижението да му отнемат властта над Ксетеск беше по-важно от всичко за Стилиан.

Когато научи за заговора, загуби вяра в силите си, но скоро умът му се проясни. Повечето съхранени знания за магията на измеренията принадлежах на Ксетеск, дори имаше текст, наскоро изваден от заключените подземия на неговата Кула, който пряко засягаше задачата на Гарваните. Стилиан нямаше да загуби влиянието си в Балея... стига по-скоро да си върнеше властта като Господар на хълма.

За това избра най-прекия път към Ксетеск, както и най-трудното препятствие. Тесая. Но племенният владетел нямаше решаващо предимство. На него му бе съобщено, че Стилиан идва под охрана на западници да преговаря. Едва ли щеше да струпа цялата си армия пред източния край на прохода. Всъщност предимство имаше Стилиан – за разлика от Тесая той знаеше точно кога ще излезе оттам.

Слънцето се издигаше към зенита си, когато Стилиан, Закрилниците и стражата от четиридесет западници влязоха в Подкаменния проход. Само Стилиан яздеше кон. Риасу бе казал, че племенните бойци с него ще му бъдат водачи и почетна стража. Нима Стилиан можеше да се загуби в проход, който минаваше под планините без никакви

разклонения? И нима четиридесет бойци можеха да сторят нещо срещу деветдесет от най-страховитите живи бойни машини на Балея? Нищо, както се оказа съвсем скоро.

Той се огледа през прозявка. Отпред вървяха двадесет западняци, фенерите им хвърляха неспокойни сенки по тъмните стени. Естествена пукнатина над главите им проникваше нагоре в планинските недра. По-напред таванът се снишаваше рязко до височина само петнадесет стъпки, а от едната страна зееше адска бездна.

Досега не бе разменил нито дума със западняците, а тяхната напепеност скоро стихна до тревожен шепот и накрая до потиснато мълчание. Мнозина се плашеха от прохода. Неимоверната тежест на планината, тясната пролука в плътните скали ги караха да вървят забързано, забили погледи пред себе си.

Един час от навлизането в прохода. С това темпо биха им останали само още три часа път.

Стилиан се усмихна. Моментът приближаваше. За какво са му водачи с фенери или почетна стража? Да бяха си останали от западната страна на планините, щяха да поживеят още малко...

Не искаше да намалява запасите си от мана, а западняците не носеха лъкове – пропуск, за който нямаше да имат време. Наведе се към ухото на Сил, от вчера негов фаворит сред Закрилниците.

– Избийте ги!

Главата на Сил се наведе едва доловимо. Без да забави крачка, той мигновено предаде заповедта на събратята си. И Стилиан се усмихна отново – въздухът сякаш се изпълни с прилив на енергия и западняците се озоваха напред битка, която завърши преди да се опомнят.

Осмината Закрилници в първата редица грабнаха бравите си и ги стовариха по шиите и гърбовете на неподготвените противници пред тях. Трийсетина Закрилници отзад се извъртяха и връхлетяха втората половина от западняшкия отряд.

Заехтяха предсмъртни викове, бравите се вдигаха и политаха надолу, кръв оплиска скалите, глухите удари на остриета, потъващи в плът, стигаха отчетливо до ушите на Стилиан.

Западняците се скупчиха безредно. Неколцина се опълчиха с оръжие в ръка, но бяха посечени с неумолима точност и мощ – с всяка крачка Закрилниците печелеха изгодна позиция, нито един удар не отиваше нахалост. И нито един звук не излиташе изпод абаносовите маски.

По-упоритата съпротива отзад също бе смазана веднага. Един западняк не трепна, а призова с рев съплеменниците си. За две-три

секунди искри от сблъсък на остриета осветиха прохода, но Закрилниците само засилиха и ускориха нападението, ударите им привидно се сливаха в неспирен порой и принуждаваха малцината оцелели да отстъпват отчаяно.

Общо десетина западняци не издържах и побягнаха на запад и на изток с гръмки вопли, но нямаше кой да ги чуе.

– Догонете ги, не искам да избягат – заповяда Стилиан. Половин дузина Закрилници изтичаха в двете посоки, тропотът на краката им вещаеше неминуема смърт за злочестите им жертви.

Фенерите бяха стъпкани в мелето и Стилиан сътвори светлинно кълбо. Изви вежди при вида на касапницата.

– Великолепно! Някой от вас пострада ли?

– Един-двама са порязани, нищо сериозно – отвърна Сил.

– Великолепно! – повтори Стилиан. – Хвърлете трупове в пропастта. Когато тръгнем, ще яздя отпред, ти ще вървиш до мен.

Той подкара коня си по-напред, за да не пречи на Закрилниците, слезе и се облегна. Гледаше грапавата стена отсреща. Подкаменният проход беше сред малкото неща, които не го оставяха равнодушен. Прокopan в името на печалбата, досега се бе превърнал в гробница за хиляди хора. Стилиан се почеса под лявото око и сви рамене. Колко често добрите намерения водят до зло...

– Сега ще чакаме – подхвърли на Сил, – а през това време аз ще свърша малко работа. Необходими са ми и останалите, с които сте слели душите си.

* * *

В меката светлина на следобед Тесая обикаляше градчето пред прохода и се бореше с опасенията, които все повече го тормозеха. Новините в този ден бяха твърде противоречиви.

Съобщението, донесено от птицата, помрачи духа му, но не го лиши от решимост. А бързите конници на Риасу се появиха с прекрасна и неочаквана вест, която можеше да обърне всичко в негова полза. Ако държаша в ръцете си главния маг на Ксетеск, това би си струвало усилията да се опазят от могъществото му. Дори с неговите страшилища щяха все някак да се справят. Стилиан бе предложил помощта си срещу бързо завръщане в своята Школа. Чудесно! Тесая с удоволствие би обещал всичко, без да даде нищо, особено на маг.

Но сега надушваше неприятности. Отначало изпадна във възторг от наивността на Стилиан, от прекомерното му самочувствие, и веднага

върна конниците да предадат писмена покана за преговори. Поумува дали да пресрещне Стилиан, струпвайки огромна войска пред входа. Защо да губи хора, щом с малко търпение щеше да постигне желаното, без да се пролее капка западняшка кръв?

Но денят гаснеше и Тесая се поддаваше на тревогата. Стилиан и другите с него трябваше да са пристигнали още преди час. Нямаше ги и бойците му, които той изпрати със заповед да сменят отряда на Риасу.

Можеше да има какви ли не причини за забавянето – паднала подкова на кон, протакане преди тръгването от западния край, по-дълга почивка наскре прохода. Или пък Стилиан измисляше още какво да поиска при пазарлъците.

Тесая седна на плосък камък и се загледа на юг. Залязващото слънце хвърляше прекрасна червена светлина над градчето, сякаш гневно палеше облаците, през които лъчите му проникваха до земята. Отдясно дочуваше приглушено удари на чук и стъргане на трион. Отляво под него се отвори вратата на една от превърнатите в затвор казарми и унилите примирени войници от Изтока излязоха един по един, за да се разтъпчат преди свечеряване под зорките погледи на стискащи брадви стражи.

След три дни оградата от дебели дървени трупи щеше да обхване цялото градче, тогава можеха да се заемат с укрепленията вътре в прохода, за които досега нямаха време. Тесая се загледа над плитката падина, където бяха старите постройки. Навсякъде по южния склон и платото над него виждаше сиви платнища. Знамената на цяла дузина племена и поне стотина по-дребни знатни родове гордо се издигаха над огнищата, около които нагъсто бяха струпани полукръгове от палатки.

Самият той оставаше в странноприемницата със съветниците, тук беше и Арноан, когото искаше да държи под око. Малцина от семейството на Тесая бяха в градчето. Синовете му се сражаваха редом до Сенедай на север. А братята му отдавна бяха мъртви, погубени от магове на Ксетеск.

Озъби се и стана, опъвайки куртката по тялото си. Стилиан... Закрачи енергично към западния край на градчето.

– Нужен ми е съгледвач – каза на командира на стражата.

– Веднага, господарю.

Извиканото с все сила име отекна от близките сгради. От бойците, копаещи ров за заострени колове пред стената, се отдели един и тичешком се приближи.

– Това е Кесарин, господарю.

Тесая кимна и се обърна към мускулестия младеж, затъкнал

брадвичка под колана си.

– Добър бегач ли си?

– Да, повелителю – закима оживено Кесарин.

Желанието да бъде полезен тутакси прогони страха му от Тесая.

– Щом е тъй, влез в прохода. Вземи закрит фенер и внимавай със светлината. Искам от теб да намериш глупаците, които пратих вътре по-рано следобед. Не доближавай никого. Щом се върнеш, веднага ела да докладваш лично на мен.

– Слушам, повелителю.

– Върви.

Тесая се огледа към черната паст на прохода, която полека тънеше в плътните сенки. Никак не му се искаше да предизвика сблъсък със Стилиан и неговите страшилища, но с първите лъчи на зората не би му останал друг избор. Дано Кесарин се върнеше бързо. Мисълта, че и той може да излезне под планината, плашеше вожда повече, отколкото би трябвало.

* * *

Заобиколен от страховитите си воини, Стилиан се отпусна и оформи маната за мисловна връзка, от която може би щеше да извлече огромно удоволствие... или да се проклена вечно, че я е осъществил. Маната се усука като синьо въже и проникна през планината, За да стигне до един ум в Ксетеск – умът на човек, наслаждаващ се отскоро на властта, но неспособен да му се възпротиви.

Стилиан мигновено преодоля разстоянието и устните му помръднаха в усмивка, когато заклинанието се понесе над спящите съзнания на стотици магове. За него те бяха като малки вълнички в спокойно езерце, същинска карта, която умелият и знаещият можеше да разгадае.

Търсеше ум, нарушаващ картината като дъждовни капки по водата. Не беше трудно да го открие. Човек, чието светкавично издигане се дължеше на шанса, сграбчен навреме след изключителния успех с новото заклинание... и на задължителното за преврата отсъствие на Господаря на хълма.

Стилиан се възхищаваше на смелостта му, но унижението разпалваше у него омраза, а слабостта на собствените му поддръжници го вбесяваше. Върнеше ли си онова, което заслужаваше, щеше да настоява за отговори на твърде много въпроси.

Формата профуча като стрела, за да събуди изненадващо и много неприятно спящия маг.

– Моля за прошка, че ви търся в толкова късен час, господарю.

Мисълта на Стилиан преливаше от жлъчен присмех.

– Ст... Стилиан? – запъна се съзнанието на объркания събеседник.

– Да, Дистран. Аз съм. Достатъчно наблизо, за да помета немощната ти психическа защита. Упражнявай по-упорито похватите в борбата за оцеляване. Току-виж ти потрябват скоро.

Стилиан знаеше какво говори – досега никой не бе успял да му натрапи нежелана мисловна връзка.

– Къде си? – попита Дистран, вече съвсем буден.

– Не преграждай вратата със заклинание – подигра му се Стилиан.
– Засега...

– Какво искаш? – сопна се новият Господар на хълма.

– Освен очевидното ли? Малко помощ, за да бъде неизбежната ни среща по-дружеска, отколкото се очертава в момента.

– Ще се върнеш ли тук?

– Ксетеск е моят дом – остро отвърна Стилиан.

Успокои се, че заговорниците очевидно не бяха обмислили подробно последствията от преврата. Долавяше неспокойната въртележка от мисли в ума на Дистран. Как ли съжаляваше, че никой от съветниците му не е до него сега...

– Какво искаш? – пак попита Дистран.

– Сила. Огромна сила. Която незабавно ще потегли от Ксетеск на юг към Подкаменния проход. Ще ги пресрещна по пътя.

– За Закрилниците ли говориш?!

– Естествено. Господарят на Хълма се разпорежда със Закрилниците.

– Но сега аз съм Господарят на Хълма – на свой ред се присмя Дистран.

Стилиан прихна. Дистран поне не беше мекотело, макар че нямаше представа какво е направил. След успеха му със заклинанието, свързващо измеренията, той заслужи издигането си до Магистър. Но неразумното посягане към върховната власт в Ксетеск нямаше да облагодетелства никого, освен съветниците му. Явно го използваша като жертвен агнец, за да видят как ще реагират останалите в Школата. Жалко, но такава е участва на глупаците. И онзи, когото Стилиан бе използвал в същата роля, не се досети какво ще го сполети накрая...

– Въпреки това ще ми пратиш армията от Закрилници – самоуверено заяви Стилиан. – И може би ще бъде по-снизходителен по въпроса за властта над Хълма, когато се върна.

– Ако не ти ги пратя, може пък да не се върнеш, а? И тогава няма да обсъждам никакви въпроси с теб.

– Ама че си тъп! – Стилиан вложи сила в тази мисъл и умът на Дистран се замая. – Нима си въобразяваш, че останах толкова дълго Господар на Хълма само за да позволя на някакъв млад властолюбец да ми отнеме Кулата? – Вдиша дълбоко и се успокои. Искаше да научи още нещо. – Сигурно си се запознал с книгата, описващи задълженията на Господаря?

– Когато ми остава време.

– Налягат те много грижи, а?

Стилиан почувства, че Дистран си връща самообладанието.

– Така е. И се надявам, че можем да обсъдим тези проблеми, както подобава на достойни хора.

– Хм... Предполагам, че си отменил Повелята за закрила, за да я начочиш към себе си?

– Повелята за... Не съм чел за нея.

– Аха! – Стилиан си позволи тържествуващо злорадство. – Изглежда и твоите зле подбрани съветници не са чели за нея. Уверявам те, че скоро всички ще изпитате на свой гръб последствията от тази грешка.

Стилиан безцеремонно прекъсна мисловната връзка и веднага преодоля загубата на представа къде е попаднал.

Не се учуди, че Дистран е пропуснал да отмени Повелята за закрила. Обикновено новият Господар на хълма нямаше жив предшественик, който да е останал Повереник на Закрилниците. Но този път не беше така...

Стилиан се ухили и настрои съзнанието си, за да повика всички Закрилници, което беше негово право за голямо съжаление на Дистран.

* * *

Кесарин беше горд мъж. Неговият предводител го избра, а неговият повелител му възложи важна и тайна задача. И накрая пак щеше да се яви с наученото пред самия Тесая.

Маслото в малкия фенер би му стигнало за четири часа. Скъси фитила и нагласи капака колкото да прониква тъничък лъч и да влиза по малко въздух. Пробяга бързо по леко спускащото се от входа начало на тунела.

Меките ботуши не вдигаха шум, бравичката бе вързана здраво на гърба и ръцете му оставаха свободни, за да опипва стените. Познаваше ги добре като всеки умел съгледвач от племената Палеон.

Подсмиваше се при мисълта за стражата, пратена преди пет часа. Сигурно нещо бе забавило враговете от Ксетеск, защото съплеменниците му би трябвало вече да са в западния край на прохода или дори да седят около огньовете при бойците на Риасу.

Той обаче се съмняваше, че са стигнали далеч. Водени от гадния Пеласар, едва ли бяха вървели повече от половин час. Подозираше, че са спрели на мястото, където щяха да посрещнат Стилиан, макар да им е било заповядано да продължат до средата, ако не го намерят там. Кесарин с радост щеше да съобщи за провинението на Пеласар, за да гледа после как го пребиват с камшици.

Но не завари Пеласар и хората му там, където очакваше, не чу тракане на зарове от кост, нито видя факли и фенери, ненужно осветяващи прохода на сто крачки в двете посоки.

Виж ти, Пеласар е продължил... Съгледвачът стори същото.

Издръжлив и силен, той безшумно тичаше в мрака. Когато пресметна, че е минал около час, предпазливостта го накара да върви по-бавно. Лъчът от фенера бе насочен встрани, нито за миг не го обръщаше напред.

Дишаше равномерно и се заслушваше дори за най-тихия звук, но чуваше само тупкане на капки. Още половин час не откри никаква следа от Пеласар и стражата. А после надуши кръвта. Лекият повей в тунела донесе миризмата.

Кесарин застина на място, затъмни напълно фенера. Долепи се до лявата стена. Познаваше средата на тунела по-слабо, още не бе имал време да я проучи. Смътно си спомняше, че тук проходът се разширява и от двете страни, и нагоре.

Заслуша се. Никакви гласове или ехо от стъпки. Зрението му се напрягаше като слуха, но нямаше и светлина.

Колкото и хладнокръвен да беше, тишината и мракът го смущаваха, докато обмисляше как да постъпи.

Можеше да се върне и да съобщи, че не се чува нищо, но мирише на кръв. А макар че Тесая искаше да знае по-скоро какво става, Кесарин можеше да продължи, за да провери оправдани ли са опасенията му.

Нямаше какво толкова да умува – ако искаше да се прояви, трябваше да се промъкне по-напред с надеждата, че гневът на владетеля ще се уталожил, щом чуе какво е научил.

Плъзгаше пръстите на лявата си ръка по стената, стъпваше внимателно, но само след две крачки нагази в нещо лепкаво.

Наведе се, макар да знаеше, че това е съсирена кръв, а после те

сякаш излязоха направо от мрака и меко сияние блесна по кошмарните им маски. Един го стисна за шията с недоловимо за окото движение. Кесарин изгърва фенера, опита се да каже нещо, но от устата му не излезе нито звук. Ръцете му се мятаха безполезно, очите му се опулиха към същинското море от мъртвешки ликове, което се раздели и пропусна висок чернокос мъж. Зад него се рееше светещо кълбо.

– Бива си те – рече мъжът. – За малко да не те усетим. Сам си, нали?

Втрещеният Кесарин кимна, брадичката му опря в коравата ръкавица на маскирания пред него.

– Както и очаквах... Притъмня ли навън? Повторно кимане.

– Добре. Сил, чака ни работа.

Пръстите се стегнаха около гърлото на Кесарин и мечтите му за слава отлетяха в тъма, от която нямаше да се завърне.

* * *

Оставаше само един въпрос – как ще го посрещнат оттатък прохода, но заловеният съгледвач беше част от отговора. Стилиан прецени, че Тесая ще чака вести от него, преди да реши с колко силна войска да пресрещне идващите. Но засега вождът нямаше причини да подозира, че в бавенето на Господаря на хълма има скрити подбуди.

Стилиан и Закрилниците вървяха бързо под светлинното кълбо, което им стигаше да виждат няколко крачки напред. След по-малко от два часа доближиха източния край на прохода. Спряха на около четиристотин крачки от изхода, скрити от скални издатини и леки завой в тунела. Стилиан остави светлинното кълбо над Сил, слезе от коня и се прикри с Невидимо було.

– Стойте тук. Те няма да ме забележат.

От време на време докосваше стената, очите му се нагаждаха към все по-силната светлина, която стигаше до него откъм входа на тунела. По усет пресметна, че до изгрева остават четири часа. В сравнение с плътната чернилка на прохода дори нощното небе светлееше.

Не откри струпуване на западняци, само осмина стражи седяха около огън точно пред изхода. Стилиан ги съжали за миг. Продължи бавно и спря на десетина крачки от тях, скри се зад неразчистено дребно срутване, предизвикано от водното заклинание.

Каза си, че е малко странно никой да не се оглежда към тунела. Самонадеяност, стигаща до нехайство. Постара се да огледа градчето, колкото можеше. Укрепленията, построени по заповед на Дарик, бяха

разширени и заздрави, успя да преброи осем стражеви кули. Отблясъците на огньовете надолу по склона подсказваха, че пред стената са разположени още стражи.

Лагерът на западниците беше притихнал под ясното небе в хладно безветрие. Сега имаше най-благоприятната възможност. Скрит от заклинанието, Стилиан се върна при Закрилниците.

* * *

Нощта пред прохода беше тежка за Тесая. Вървеше по тихите улици на градчето и пак се колебаеше. Командирът на стражата го бе уверил, че Кесарин е сред най-способните съгледвачи. Щял непременно да намери изпратения отряд и да се върне да докладва... но не и преди утрото, ако му се наложи да отиде чак до западния край на прохода.

Положението, в което попадна, все повече го притесняваше. Защо се бавеше Стилиан? И защо никой не дойде да съобщи какво става? Тесая не беше склонен към нерешителност, но сега се чудеше какво да прави. Усетът направо крещеше в главата му да събуди всички наоколо и да изтрие проклетия маг от лицето на земята, щом го зърне. А умът му на тактик настояваше да пипа кротко и търпеливо. Да чака Стилиан с отворени обятия, да го примами в капана, както бе намислил.

Върна се по главната улица към кулата до портата и се покатери горе. Двамата часови го посрещнаха със сведени глави.

– Наблюдавайте – махна с ръка той.

Двамата пак се вторачиха в пустотата на прохода, осветена отдалеч от огъня на стражата.

– Никой ли не се мярна вътре?

– Не, повелителю. Няма никой и по пътищата на юг и на север.

– Какво им се е случило, дано пропаднат в ада? – изръмжа Тесая.

Макар и неуверено, единият часови си позволи да промърмори:

– Той е магьосник, повелителю. В нищо не може да му се върва.

Тесая отвори уста да го сгълчи за дързостта, но не би могъл да възрази срещу думите му. Кимна и си върна донякъде сдържаността.

– Да, защо да се изненадвам? Радвам се, че разбирате кого чакаме. – Обърна се към стълбата и добави: – Бъдете нащрек. Не бива да го изгървем.

Тогава насилието се развихри пред прохода.

Маскирани воители нахълтаха под нощното небе, стъпкаха огъня и изклаха стражите, които дори не успяха да ги видят. Не спряха нито за миг, а продължиха в стремглав бяг. Сред тях имаше ездач, подкарал

коня си в тръс. Страшилищата го пазеха от всички страни. Нямаше бъркотия, личаха само смразяващ устрем и решимост. Никой не се озърна към градчето, докато завиваха на север, изпроводени от стъписаните погледи на часовете по кулите.

Тесая изпусува, за да се отърси от вцепенението, и така стовари юмрук върху парапета, че кулата се разтърси, а дебелата дъска се сцепи.

– Събудете племената! – зарева той. – Вдигнете всекиго от постелята. С всички бойци ще подгоним тези мръсници, за да ги изтребим. Поживо!

Взря се в Стилиан. Не можеше да е друг. Остави го да дойде на изток и да вилнее тук с прокълнатите си маскирани чудовища. Ледена тръпка скова гърба му. А къде беше Дарик? Ами Гарваните? Прогони засега новите тревоги, но щяха да се върнат, когато яростта му се укроти. Не биваше да се разсейва.

– Кълна се в духовете на мъртвите от племената Палеон, че ще ти изпия кръвчицата, Стилиан от Ксетеск – изръмжа владетелят.

Но преди врявата на бъдещата се армия да стане оглушителна му се стори, че дочу ехтящ под планините смях, От три дни Съветът на Джулаца отиваше на страшно поклонение над северната порта, за да гледа как Сенедай и бойците му избиват невинни. Принасяха ги в жертва пред олтара на Покрова. През първия ден умряха още сто души.

През втория – общо триста, мнозина с гордата непреклонност на стария маг, но все повече от обречените изкрещяваха гневни обвинения към Съвета.

В третия ден започнаха и раздорите зад стените на Школата. По пладне пред портата бяха пожертвани сто и петдесет старици. А щом се обърнаха, членовете на Съвета видяха в двора разярена тълпа, която Кард и войниците му възпираха. Зад преградата от стоманени остриета имаше и магове, готови да ударят със Силови конуси, ако се наложи.

Начело на тези двеста души стояха избраните да говорят от тяхно име и войникът, когото Кард наказа. Пълководецът успя да ги усмири, но млчанието им беше зловещо. Всички се бяха вторачили в Съвета.

– Е, и това се знаеше – кимна Керела.

– Моментът не е много подходящ да говорим с тях – промърмори Селдейн.

– А кой момент е подходящ? И все пак се надявах, че Кард е бил по-убедителен...

– Подозирам, че онези, които са се вслушали в думите му, сега се молят, а не идват да беснеят – каза Барас. – Немислимо беше да

привлечем всички на наша страна.

– И какво се надяват да постигнат? – вметна Ендор.

– Да попитаме самите тях.

Керела тръгна първа надолу по стъпалата, после и през двора. Даде знак на Кард и войниците да се отдръпнат. Барас спря до лявото й рамо, другите от Съвета застанаха зад тях. Взираха се спокойно в лицата на възмутените си съграждани, губещи все повече приятели извън несигурното убежище на Школата.

– Тези дни са най-трудните в живота ни – започна Керела и шепотът в тълпата веднага секна. – Стотици от нашите хора умират, защото орда убийци ги принуждават да влязат в Покрова на демоните. Същите убийци, които искат да унищожат Школата. Но ако премахнем Покрова, животът на всеки в Джулаца ще остане застрашен.

– Нали убийствата ще спрат? – провикна се някой и тълпата зашумя.

– Ще спрат ли? – натъртено попита Керела. – А според вас защо западняците изстребват първо най-малките, най-старите и жените над детеродна възраст? Те дойдоха като завоеватели. Онези, които не са им потребни тук и сега, само хаят храната, а трябва и да бъдат охранявани. Излишни разходи, които те не могат да си позволят. Като ви гледам, една трета от вас също ще бъдат убити, ако премахнем Покрова преди да сме готови за съпротива.

– Не може да си седим вътре и да гледаме как растат камарите от трупове – възрази представител на недоволните, младолик мъж на име Лорон. – И вие знаете, че е така.

– Аз ще ви кажа къде е разковничето – намеси се войникът. Барас си представи как го гледа Кард. – Май сте готови на всичко, за да си опазите Школата, та ако ще западняците да убият и последния пленник.

– Ти обаче си се приютил в Школата, както виждам – промълви Керела. – Подслонът тук вече не те задоволява, така ли? – Острите върхове на ушите й почервеняха. – Искам да чуя от теб какво трябва да бъде направено – добави магьосницата с плашещо спокойствие.

– Да се сражаваме, какво друго?! – възкликна войникът и пак се надигна гълчава.

– Разбирам – кимна тя. – И може би си мислиш, че ще победим въпреки огромното превъзходство на западняците?

– Поне ще се опитаме да направим нещо. Имаме и магията на своя страна – настоя Лорон.

– Ще я използваме, когато й дойде времето! – загърмя гласът на

Керела и мощта му стресна всички.

Барас прикри неуместната си усмивка.

– Нима си мислите, че искам да гледам как умират невинни хора от града? – не млъкваше Керела. – Уви, принудена съм. Защото поне половината от моите магове са безсилни за заклинания заради рани или изтощение. Пострадаха, докато даваха шанс на вас да ми се опълчвате днес живи и здрави. Генерал Кард е съставил план за пробив, но лазаретът още е пълен с ранени войници. Да ги зарежем ли? Те по-маловажни ли са от хората навън? От Дордовер са ни изпратили на помощ войска, може би и магове. Да не ги ли чакаме? Изтреблението на пленници пред портата ме поболява, но още повече ми тежи, че според някои пренебрегвам задълженията си. – Керела укроти гласа си. – Малцина сме. Трябва да нападнем в изгоден за нас момент, иначе ще ни избият с лекота. Съчувствам на нетърпението ви, но така ще спасим повече хора. Нали това е целта?

– А Школата? – непримиримо попита войникът.

– Тя е ръката, която ни храни, и силата, от която черпим. Ще се борим да я опазим по всеки възможен начин. Няма да ви заблуждавам. Каквото и пробив да опитаме, не бива да оставяме Школата в ръцете на западниците. – Тя почака дали ще ѝ възразят. – Ничия смърт няма да е напразна, ничий живот няма да бъде прахосан, докато аз съм Висша магьосница. Някой иска ли да каже още нещо?

Хората се споглеждаха или навеждаха глави.

– Добре. Тогава чуйте нещо от мен преди да се разотидете. Аз съм Висшата магьосница и тази Школа е под пряката ми власт, както и под командването на генерал Кард, защото сме обсадени. Ако за някого това е неприемливо, има моята благословия да си опита късмета отвъд Покрова, ясно ли е?

Някои кимнаха, за повечето калдъръмът в краката им изведнъж стана най-интересната гледка. Керела поведе Съвета към Кулата. За тях се разнесе гласът на Кард:

– Разпръснете се. Вършете си работата. Не ти, войнико. Застани пред мен!

* * *

Троун още стоеше на кърмата на едномачтовата лодка и ръмжеше към струпаните на брега западници. Налагаше се седналият отзад Дензър да държи румпела и да го помръдва наляво или надясно по указания на Незнайния. Никой не ги преследваше.

Хирад изля водата от ботушите си. Чувстваше се уморен. Шест дни неспирна езда и ходене, последвани от нежелано сражение. Да, избягаха от враговете, но защото имаха резервен план. Той не беше доволен.

– Илкар, какво се случи горе?

– Попаднахме на непохватен западняк – промърмори елфът и другите се усмигнаха. – Уж се мъчеше да извади от гърлото си ножа на Дензър, а събори хлопатара.

– По неволя нападнахме още преди да се качим на площадката – обясни Дензър. – Онзи стърчеше над стълбата и нямахме никакъв избор.

– Не ги убихте безшумно – поклати глава варваринът.

– Ние сме магове, а не майстори на ножа – по-остро отвърна Илкар. – Досега не съм нападал така, съмнявам се и ти да си го вършил.

– Май не съм – сви рамене Хирад. – Но не е излишно да ти покажа най-добрите удари.

– Стъпим ли на сушата, ще се упражнявам с удоволствие. Засега се мъча да не си изповръщам червата.

Хирад прихна. Лодката почти не се клатушкаше, а лицето на елфа белееше в нощта.

– Ще ти мине.

– Гледай хоризонта – обади се Незнайния. – Той не мърда. Илкар кимна и се взря на изток, където се срещаша морето и небето.

Троун явно остана доволен от гледката на брега и се обърна, избивайки за миг румпела от ръката на Дензър. Заприсъпя в лодката, спираше да погледне всеки от Гарваните. Хирад видя жълтите петънца в зениците му и помисли за временно потиснатия човешки разум – според Уил. Будният поглед обаче нямаше нищо общо и с обикновен звяр. Хирад не се почувства застрашен, макар че едно щракане на челюсти го делеше от смъртта.

Вълкът се провря с лекота между Уил и Ериан. Ръката на Уил се плъзна по гърба на Троун, който изви глава и облиза цялото му лице.

– Обичлив е, а? – подхвърли варваринът.

– Чудя се дали ще му е неудобно, ако чуе какви ги е вършил – промълви Дензър, отърсил се от настроението си през последните дни.

– Колко остава до брега? – попита Илкар.

– Ще плаваме половината нощ или малко повече – пресметна Незнайния.

– О, богове...

Елфът се вкопчи още по-здраво в борда на лодката. Хирад го потупа по рамото.

Уил си избърса лицето и хвана муцуната на Троун.

– Трябва ли да го правиш? – Вълкът го гледаше тъжно и някак отнесено. Уил се начумери угрижен. – Какво ти е, Троун? Какво те мъчи? Можеш да се преобразиш още тук. Защо да чакаш? Помни!

Тази дума трябваше да призове човека, скрит в тялото на вълка. Но Троун само намести глава върху предните си лапи и погледна към вътрешността на залива.

Уил се озърна към Ериан. И тя се мръщеше с тревога.

– Всичко ще е наред – опита се да го утеши Ериан. – Ще се преобрази на сушата.

– Нали го видя миналия път? Преобрази се веднага щом избягахме от Дордовер. Нямаше търпение. Колкото повече се бави, толкова по-трудно му е да си спомни, че може да го направи.

Пак притисна длан към гърба на Троун, който размаха опашка лениво, все едно беше куче, легнало в краката на стопанина си.

Уил поклати глава. Троун винаги бързаше да си върне човешкия вид, защото мразеше животинския, плащеше се от него. Така казваше. А този път... Може би го смущаваше клатенето на лодката. Но защо изглеждаше, че му е приятно така? Никога не бе виждал вълка в това състояние, а Троун се бе преобразявал пред очите му поне десетина пъти.

– Троун, погледни ме. – Вълкът го послуша и примигна. И това беше нещо... – Помни! Моля те!

Троун понадигна глава и подуши въздуха. Изръмжа гърлено и пак се загледа във водата. Уил се обърна. Всички останали го гледаха втренчено.

– Тази лодка не може ли да плава по-бързичко? Май си имаме ново затруднение...

ГЛАВА 15

И това утро беше слънчево, ветрецът от северозапад се засили и разпиля тънките облаци, плъзнали призори. В ясното небе се виждаше само слънцето, а долу – неспирно растящата сянка.

Групата, останала да я наблюдава – петнадесет войници и трима магове, се бе настанила в една от големите двуетажни къщи до площада. Събраха достатъчно припаси от сградите наоколо, за да не се лишават от нищо, но и нищо не ги подтикваше да изпаднат в безгрижие.

Всеки от тях бе решил доброволно да изпълнява задачата, макар да знаеха, че е почти невероятно да видят отново градовете на Школите. Пътя им към дома преграждаха пълчищата западняци и хребетът Чернотрън. Над главите им разкъсването, водещо към измерението на драконите, вещаеше непосилна и за въображението заплаха. А привидно мъртвият град наоколо не бе опустял, както изглеждаше.

Джаяш, командирът на взвода, заповяда да бъдат поне по трима, когато отиват някъде. Маговете не биваше да прекрачват прага, без да ги охраняват най-малко двама войници. Ако трябваше да пратят патрул по-далеч от относителната безопасност на площада, включваха шестима кавалеристи и един маг.

Не че бяха зърнали някого досега, но имаше звуци – непредпазливо отекнала стъпка, по-шумно затворила се врата при пълно безветрие, призрачно ехо на тих глас. Може би някои от поклонниците на Върховните вечери се бяха спасили. Парве си оставаше твърде неприятно място.

Наближаваше пладне в единадесетия ден, откакто започнаха да мелят сянката. Вече знаеха приблизително колко бързо нараства, но усърдно проверяваха за грешки.

Не споменаваха за това, но повечето знаеха още нещо – при злополучен обрат пак те щяха да предупредят за нахлуването на драконите... и да станат първите им жертви.

Джаяш и трима войници гледаха как маговете се подготвят за поредното измерване. На площ от почти хиляда крачки на дължина и седемстотин крачки ширина, се виждаха осем линии от железни клинове, забити между каменните плочи. Всяка линия съответстваше на посока на компаса, а удължаването ѝ към края на площада показваше с колко расте сянката.

Джаяш обикаляше отбелязания терен и се вираше в разстоянията между последните клинове. Намръщи се – крайните два в югоизточната линия бяха малко по-далеч от другите, като че сянката се разтягаше. Озърна се наляво и надясно. Ако не го подвеждаше зрението, така беше и с южната, и с източната линия.

– Делир!

Магът от Ксетеск прекъсна разговора си със Сейпън, маг от Дордовер.

– Слушам те, Джаяш.

– Нов проблем ли си имаме през последните дни?

– Не бих казал – сви рамене Делир. – Сянката може би расте по-бързо. Това се забелязва, но не знаем дали ускорението е чак толкова значително. Нищо чудно заради облаците вчера да не сме измерили съвсем точно краищата ѝ. Ще ти съобщим резултатите веднага след изчисленията днес. Време е да мерим.

Посочи скъсената сянка на пирамидата.

Маговете вече бяха оставили нов клин в края на всяка линия. Сега стояха до източната стена на пирамидата при маркера – дълъг гладък прът. Щом естествената сянка там изчезнеше, припряно започваха да мерят.

Джаяш си мислеше, че засега се справят добре, но този метод имаше недостатък. Сянката на разкъсването беше достатъчно малка в момента и обиколката по краищата на линиите не отнемаше много време. Но скоро тази сянка щеше да обхване и пирамидата, затруднявайки налучкването на мига, когато настъпва пладне. А измерването щеше да се проточва и да става все по-безнадеждно неточно.

Досещаше се, че по неволя и неговите войници щяха да участват, вместо да пазят площада, и въпреки това Гарваните приблизително щяха да знаят с колко време разполагат.

Пладне... Делир и Сейпън се разделиха, единият се втурна към северната линия, другият – към южната. Този път сянката беше ясно очертана по земята, без да пречат облаци или мъгла.

Двамата се наведоха да погледнат отблизо, сложиха клиновете и ги забиха с малки чукове. Обиколиха и останалите линии за по-малко от пет минути.

Джаяш веднага забеляза колко са обезсърчени и тръгна към тях. Маговете се срещнаха при южната линия и премериха разстоянието между последния клин и вчерашния. Направиха същото на още две линии, после Делир извади пергамент от кожената торба, оставена на

земята.

– Какво става? – попита Джаяш, но вече знаеше.

– Почакай малко – помоли Делир.

Сейпън старателно пресмяташе върху пергаментата. Повториха измерванията и чак тогава записаха резултатите в дневника си.

– Да чуя първото ти впечатление – подкани пак Джаяш.

– Много сме зле.

– Защо?

– Ще проверим и утре, но сянката нараства все по-бързо. Изобщо не е устойчива. Колкото по-широко е разкъсването, толкова по-стремително се уголемява.

Джаяш разсеяно побутна бузата си с език.

– Значи остава доста по-малко време, отколкото предполагате.

– Да, доста по-малко. И не знаем дали няма да намалява все по-бързо. Тъкмо това очаквам.

– Какво е новото ви предвиждане?

Делир се озърна към Сейпън, който подчерта число на пергаментата и му го подаде. Зениците на Делир се разшириха.

– Сигурен ли си?

– Да. Точността е приемлива.

– Ето ти предвиждането – преди си въобразявахме, че сянката ще покрие Парве след тридесет дни. Сега знаем, че остават осем.

Джаяш мълчаливо вдигна поглед към разкъсването, потрепери и си представи как драконите нахълтват в небето.

* * *

Тази нощ сякаш беше най-дългата в живота на Илкар. Незнайния и Дензър с общи усилия насочваха лодката към мястото, където хребетът Черногрън стигаше до морето по източния бряг на Тривернския залив. Магът от Ксетеск поне се опитваше с искрено усърдие да усвои тънкостите в управлението на лодката. Малкият съд не беше застрашен от силните вълни на сред залива и макар че се люлееше, упорито напредваше с издуто от вятъра платно.

Но нещо не беше наред. Илкар открай време вярваше, че има дарбата да вниква в чувствата на другите. Въпреки това умуваше озадачен защо Хирад не разбира, че тягостното настроение не се дължи само на нежеланието на Троун да си върне човешкия облик.

А за самия Илкар всичко беше очевидно като слънце в ясно небе. Вслуша се в съвета на Незнайния и внимаваше да гледа към хоризонта.

Гаденето стихваше полека, докато мозъкът му се уверяваше, че надеждната опора на сушата не е чак толкова далеч. Затова мислите му все често се отклоняваха към другите пътници в лодката. Мълчанието го потискаше. Отначало Хирад ръсеше неспокояните си шегички, неизменно излитащи от устата му по време на отдых. В отговор рядко се чуваше смях или неохотно промълвена дума. Накрая варваринът сви рамене и млъкна като останалите. Твърде неприсъщо за Гарваните. Не им се говореше дори за посоката, в която ще поемат, щом стъпят на източния бряг, само пак си напомниха, че трябва да намерят коне, за да стигнат по-скоро до Джулаца. Дори Незнайния не ги подканяше към разговор.

Илкар си наложи да забрави за спазмите в стомаха и замайването, изви глава да погледне грамадния си съратник и сякаш усети студен повей. Незнайния не беше веселяк, но обикновено зорко оглеждаше какво има наоколо, поел задължението да бди над другите, да надушва опасността за своите приятели преди да е станала смъртоносна. А сега и той се бе затворил в себе си. Нарядко вдигаше глава да провери платното, още по-рядко промърморваше на Дензър да завърти леко румпела или да отпусне малко платното.

Илкар знаеше какво го яде отвътре. Другите бяха безсилни да облекчат товара му. Промени се безвъзвратно, макар че не остана за дълго сред Закрилниците. Не заради безмилостната власт на демоните над слетите им души, а тъкмо заради неописуемата с думи близост с останалите.

В началото изглеждаше, че се отърсва от спомените за пълното обвързване със Закрилниците, но със завръщането на изток те като че отново се натрапваха. С всеки изминал миг доближаваха Школите, а значи и Ксетеск. Илкар се питаше дали Незнайния още долавя зова на Закрилниците.

– Незнаен? – Погледът на мъжа канара бе натежал от болка. – Можеш ли да се свържеш с тях?

– Не. Но те са някъде там, а аз... не съм с тях. Гласовете им още разкъсват сърцето ми. Празнотата в душата ми не се запълва. Не вярвам това да се случи някога.

– Но...

– Моля те, Илкар. Знаем, че се опитваш да помогнеш, но не можеш. Никой не може. – Незнайния се загледа в дъното на лодката и промърмори едва чуто: – За да стигнем до измерението на драконите, ще мина покрай собствения си гроб...

Нещо сякаш бодна елфа в гърдите и той вдъхна рязко. Срецина

погледа на Дензър – не му се видя по-бодър от Незнайния и Илкар се поддаде на отчаянието. Надяваше се, че поне рискованото измъкване от лагера на западниците е върнало тръпката в душата на тъмния маг, но сега се убеди, че тази искра е пламнала за малко единствено от инстинкта за самосъхранение.

А трябваше да затворят разкъсането, за да не нахлуят рояците дракони. Иначе в цяла Балея не би имало безопасно място нито за Дензър, нито за Ериан и нероденото им дете...

Защо не искаше да заеме предишното си място, да си върне настървението, с което пришпорваше всички по пътя към Парве?

– Благодаря ти, че не ме изпусна, докато хвъркахме напред-назад – подхвърли Илкар.

– Няма за какво. Предпочитам да си жив, а не да те заколят западници.

Звучеше приятно, но елфът се натъжи. Предишният Дензър, появил се за малко с такава мощ, скоро потъна под товара на самосъжалението. Илкар си прехапа езика, за да не изгърве тези думи.

– Сигурно си уморен.

– И по-зле е било – вдигна рамене Дензър. – След като си извършил Крадеца на зората, всяка друга умора е като на шега.

– В лагера не ти личеше да си изтощен – обади се добродушно Хирад.

Илкар се озърна към изтегналия се варварин, положил сънено глава на сгънатото си наметало. Добре че имаха поне него. Той не забелязваше унието, налегнало Гарваните, а несъмнено щяха да се нуждаят скоро от неговата сила и свирепост.

На Илкар му се отця да въвлеча Дензър в разговор. Нямаше да чуе нищо, освен вяло процедени думи от човек, който още търсеше някаква причина да продължи живота си. Дано я намери в Ериан и детето им, но дори тя не успяваше да проникне през черупката, в която той се криеше. И сега седяха колкото се може по-далеч един от друг.

А на носа на лодката се излежаваше най-неотложният им проблем. Часове наред Уил не отместваше нито ръката си от гърба на вълка, нито погледа си от главата му. Колкото и да му шепнеше, предизвикваше само потрепване на ушите и тихо изръмжаване. Троун не искаше да го слуша.

И какво щяха да правят, ако не се преобрази? Илкар едва не се изсмя на собствения си въпрос, но предпочиташе да не стряска другите с неуместния изблик. Разбира се, решението изобщо не зависеше от тях.

Не биха могли да заповядат на вълка да не се отдели или да се махне. А с времето щеше да става все по-див. Илкар предполагаше, че накрая вече няма да ги познава. Значи за него щяха да бъдат плячка като всеки друг човек... и тогава волно-неволю биха се опитали да го убият.

Знаеше, че тъкмо тези невесели мисли се въртят из главата на Уил. Всички имаха за какво да се тревожат.

А самият той се боеше от онова, което щяха да заварят в Джулаца. Щеше да усети, ако Школата бъде превзета, а Сърцето – унищожено, както и всеки друг оцелял маг от Джулаца. Това още не се бе случило, но не си затваряше очите за вероятността градът да е в развалини.

И ако Гарваните не успееша да проникнат в Библиотеката, ако не намереха каквото бяха длъжни да издирят, западняците още в мига на победата си щяха да обрекат Балея на гибел от огнения дъх на драконите. Каза си, че няма да е голямо удоволствие да им обясни какво са сторили...

Стъпиха на сушата далеч от западняшкия лагер на източния бряг. Проникнаха в тесен клин вода, затворен между почти отвесни назъбени скали. Над тях тъмнееха могъщите планини Чернотрън, завършващи със стръмни склонове, надвесени над водата.

Изгазиха в плиткото и докато Незнайния връзваше здраво лодката, а Дензър прибираще платното, както той му бе обяснил, Уил и Троун се изкатериха по покрития с тънък слой почва и проскубана трева камънак. Уил носеше дрехите на своя приятел – явно още се надяваше.

– Защо си правиш труда да се учиш на това? – изтърси Илкар преди да се усети.

Дензър прекъсна работата.

– Моля?

– Щом не ти пука за бъдещето, защо се учиш да управляваш лодка?

Очите на Дензър се присвиха.

– Ами може би си търся някакво нормално занимание. Поне се опитвам. Нещо лошо ли правя?

Илкар се опита да разсее с усмивка напрежението, което породил против желанието си. Усети, че всички останали го гледаха.

– Просто ми се видя малко нелепо, но не съм искал да те засегна.

Тъмният маг прекрачи към него.

– Засегна ме, и още как! Като не знаеш какво ми е на душата, поне не пускай такива дребни закачки. Всъщност какво се опитваш да ми кажеш?

– Опитвам се да ти втъпя, че си напълно непредсказуем, а това

пречи на всички ни. Докато свиваш платното, уж се държиш нормално, пак си онзи Дензър, когото познаваме. И докато мигнем, вече си нацупен и затворен в себе си. Не знаем какво да очакваме.

– Тъй ли било? – Лицето на Дензър почервеняваше. – Аз да не би да знам? В главата ми е адска каша и се напъвам с всички сили да разбера какво е останало вътре. Искам от вас малко търпение, не заяждане! Стой настрана от мен, когато нямаш нищо смислено за казване.

Той тръгна сърдито нагоре по склона, Ериан го последва. – Добре го даваш, Илкар – поклати глава Хирад.

Варваринът се катереше бавно след маговете и се вираше в ясното небе, в което зората напираше от изток. Скоро трябваше да намерят къде да се скрият. За техен късмет долината на река Три, изтичаща от Тривернското езеро към океана, беше гориста и далеч от пътищата за нахлуване на западняците. И все пак беше необходимо да внимават – сякаш бяха чужденци в собствената си страна. Безпокоеше ги и липсата на коне. Така щяха да се придвижват към Джулаца тройно, дори четворно по бавно.

* * *

Миризмата на дом беше навсякъде, просмукваше се от пръстта и камъните, по които Троун стъпваше. Щом стигна билото, той вдигна глава и подуши въздуха. Без да се смесват със соления дъх на морето, останало далеч долу, уханията на земя и обитателите ѝ сякаш разстилаха карта пред него. Обърна се към човека брат, който бе приклепнал към него и се опитваше да хване муцуната му. Човекът издаваше звуци. Вълкът изръмжа с лека досада.

Разпозна изречената дума, без да помни какво е говор. Загърмя в главата му, но вратите не се отвориха. Всичко се обърка.

Стоеше на задните си крака и нямаше козина по лицето. Не искаше да вие и можеше да тича на два крака, без да падне. Но нямаше радост, не усещаше глутницата. Почувства се силен, но тромав, не разбираше истински земята, пляквата и опасностите наоколо... Тези спомени бяха смътни, макар и да се досещаше, че са само спомени. Причиняваха му болка отвътре, тормозеха тялото му и го измъчваха. Знаеше, че има начин да прекрати болката, но се съпротивяваше.

Мъчението го плашеше.

* * *

Троун се отскубна от ръцете на Уил и присви крака към земята. Жълтите очи се вторачиха в мъжа срещу него, зъбите се оголиха. Тихото гърлено ръмжене беше заплашително. Уил се надигна смаян и отстъпи крачка назад, разперил ръце.

– Троун, всичко е наред. Успокой се. Успокой се... Хирад стъпи на билото навреме, за да види какво става, и дъхът му заседна в гърлото. Вълкът като че щеше да скочи. Но Уил заслужи възхищението на варварина – остана спокоен, както увещавахе и преобразования си приятел. След малко и мускулите на Троун се отпуснаха. Той тръсна глава и изтича към малка горичка наблизо.

– Какво стана? – веднага попита Хирад. Лицето на Уил беше като тебешир. Той сви рамене. – Какво му направи?

– Нищо... Исках да го накарам да се съвземе и му казах думата.

– Коя дума?

– „Помни“. – Уил разтри слепоочията си, вторачен в губещия се от погледите им вълк. – И той си я казва преди да се преобрази. Би трябвало да събуди спомените му. Сега не действа.

Гласът на Уил звучеше отчаяно. Хирад отпусна длан на рамото му.

– Той ще се оправи. Дали не се шмугна в гората, за да се преобрази?

Очите на Уил блеснаха влажно.

– Не ми се вярва.

– Какво се обърка този път? Досега не се е държал така, нали?

– Да, за пръв път е. Мрази вълчия си облик. Най-страшният му кошмар е да остане вълк завинаги, да загуби способността си за преобразяване. Но през всичките години, откакто се познаваме, не е опитвал кръвта на толкова жертви като снощи. Чудя се дали не е пощурял от това и човешката му същност не може да се наложи.

– А ние как да постъпим?

– Де да знам – въздъхна Уил. – Няма заклинание, с което да го върнем. Ще чакаме, а аз пак ще се опитвам да му повлияя с думата.

– Доста е рисковано.

– Няма друг начин. – Уил се взря в очите на варварина. – Не мога да загубя и него, Хирад. Все едно да умра наистина. По-добре да умра, докато опитвам да направя нещо, вместо да пукна от самота.

– Разбирам те – кимна Хирад.

– Знам.

ГЛАВА 16

Когато стигнаха до по-равната местност над склона към залива, Гарваните тръгнаха към долината на река Три, а Троун се провираше ту по-далеч, ту по-близо до тях.

Добраха се до реката и веднага откриха, че по гъсто обраслите й брегове ще се крият лесно, но ще напредват трудно. Троун кръстосваше наляво-надясно пред тях, може би дори с желанието да помогне, и Гарваните проникнаха толкова навътре в сушата, колкото им стигна дързостта. Но накрая кривнаха към реката, намериха си миниатюрна полянка, колкото да сложат печката, която Незнайния носеше, но да не ги виждат от юг и от север. Троун изчезна нанякъде, другите обаче не се съмняваха, че знае точно къде са спрели.

– Хубаво е, че пак сме от тази страна на Чернотрън – промълви Хирад, изпружил крака.

Отъркваше си гърба в грапавия дънер на дървото, за да поразмачка схванатите мускули. Разхлаби вървите на куртката си и вдиша с пълни гърди. Незнайния си замълча, само оглеждаше околните гори. Дензър завъртя глава, Уил промърмори:

– Не си струва цената, която май ще платим.

Хирад не очакваше да види и чуе това. Озърна се към Илкар, но неговото лице не показваше да е изненадан от мрачното, едва ли не унило настроение на полянката.

– Дали не е по-добре да поспим, пък тогава да си блъскаме главите – предложи варваринът.

– Троун ни е необходим – изрече Незнайния. – Да избира пътя и да предусеща опасностите. Ако тук има вражески патрули, а според мен има, току-виж си навлечем беля.

– Ти не можеш ли да вършиш това? – попита Ериан.

– Изобщо не мога да се меря с Троун.

– А как се справяхте преди ние да дойдем в отряда? – учуди се Уил, чиито очи шареха с надеждата да зърнат грамадния вълк из храсталациите.

– Не сме изпадали в такова положение – увери го Хирад. – Обикновено бяхме в замъци или на бойното поле посред бял ден, сражавахме се от зори до мрак, прибирахме си парите и толкова. Нямахме никакъв смисъл да се крием.

– Значи ще се опитаме да бъдем по-предпазливи – бездушно каза Дензър.

– Нямаме време за предпазливост – остро възрази Илкар. – Ако унищожат Библиотеката в Джулаца преди да влезем в Школата...

– Знам, знам – прекъсна го тъмният маг. – Не ми го набивай в главата постоянно.

– Че защо не? По нищо не личи, че разбираш колко неотложна е задачата.

– Само исках да напомня, че ще е глупаво, ако от припряност се оставим да ни убият. От това също няма полза.

– Не повишавайте глас! – сопна им се Незнайния тихо, но властно.

Не бяха вървели колкото той се надяваше. Настроението на Дензър лишаваше и другите от желание. На това трябваше да бъде сложен край преди отново да бъдат въвлечени в схватка. Стремешът към целта беше решаващ, но тъкмо той липсваше у Гарваните.

– Ако сте привършили с предъвкването на очевидното – тежко започна Незнайния, – нека потърсим най-доброто решение. Уил, доколко те разбира Троун?

Жилавият дребосък сви рамене.

– Трудно ми е да преценя. Естествено, разпознава гласа ми, но мога само да гадая какво разбира. Според мен схваща думи като „не“, „спри“ или „бягай“, но не се надявам да го убедя да търси удобен път и да проверява има ли врагове пред нас. Особено сега. По-див не съм го виждал.

– Остава да го накараме да се преобрази – натърти Илкар.

– За теб е непосилно. Не съм сигурен и че аз ще успея. Не иска да ме чуе.

Уил си прехапа устните.

– Щом е така, нека смятаме, че го няма. Извинявай, Уил, но и ти разбираш защо го казвам. – Незнайния смали нагръдника на бронята си и го остави на земята. – Ще настъпи ли ден, когато ще нападне някого от нас?

– Това също не знам. Ще ми се да вярвам, че ще ме познава колкото и време да мине. И той самият казваше, че накрая ще се превърне в истински звяр.

– Много по-труден за убиване от обикновено животно – напомни Дензър.

– Да, много по-труден – съгласи се Уил. – Но няма да се стигне до това. Вълците не убиват за удоволствие, а хората не са предпочитаната им храна.

Троун сякаш бе усетил, че говорят за него, и тихо се примъкна в би-вака. Ериан трепна, щом го видя ненадейно до рамото на Уил, който се извъртя и обви с ръка шията на великанския вълк.

– Радвам се, че реши да си при нас.

Троун побутна с муцуна бузата му и полегна, обърнат към печката. Върхчето на носа му потрепваше от миризмите на дърво, кафе и нагорещ метал.

– Какво ви казвах? – поклати глава Уил. – Ще прави каквото той поиска, а ако някой от вас си мисли, че може да му попречи...

На полянката прозвуча невесел смях.

– Добре – каза Незнайния безстрастно. – Пеша имаме шест дни път до Джулаца. Трябва се сдобием с коне по-скоро, но не бива да рискуваме сблъсък с голям западняшки отряд. Няма ли наблизко стопанства или села, които западняците може и да не са намерили?

– Няма – отвърна Илкар. – Най-близките селища, където засега може да не са проникнали, са във владенията на лорд Джейдън на север. Но така ще вървим два дни през земи, където има нашественици, и то в обратната посока. Единственият шанс да намерим коне, без да се бием или да ги крадем, е при Тривернското езеро. Точно както ни каза и Стилиан.

– Трябва да са стигнали и до езерото – възрази Хирад.

– Не съм убеден – натърти елфът. – То е средоточие на древна магия, значи за западняка е място, обладано от черно зло. А охраната на Останките при езерото наброява двеста души. Нищо чудно да ги заварим там. Не забравяй и че прекият път към Джулаца от западняшкия лагер на този бряг не минава през Тривернското езеро.

– Мисловна връзка?... – предложи Ериан.

– Ако се налага – сви рамене Дензър. – Първо трябва да си почина.

– Аз ще опитам – веднага каза тя. – Това ми е по силите.

– Както искаш.

– Чудесно. – Незнайния се насилваше да забрави своите несгоди, докато се старееше отново да събере в едно нишките, свързващи отряда. – Признавам, че не ми се вярва да ни провърви така, но ще е много добре, ако научим с мисловна връзка какво става там. Иначе не мисля, че си струва да се отклоняваме от пътя. Необходимо е да се свържем и с магьосницата, която е някъде до Джулаца. Да научим положението около Школата. Дензър обаче е прав, нека първо отдъхнем. Аз ще бдя, не се съмнявам, че и Троун ще бъде нашрек. След пладне продължаваме.

* * *

Със зората на единадесетия ден от обсадата се разрази и първият открит сблъсък зад стените на Школата. Току-що бяха умрели двеста и петдесет невинни жители на града. Трупите на предишните жертви гниеа по границите на Покрова. Барас долавяше напрежението. Членовете на Съвета слизаха от бойниците над северната порта опечалени, отвратени и уплашени. Този път никой долу не бе проявил храброст – преди края имаше само ридания, писъци и яростни обвинения към застаналите на стената.

И докато Съветът се тътреше към Кулата, от околните здания наизлязоха техни съграждани. Кард беше готов и за това, гръмогласните заповеди към неговите войници осигуриха на маговете достатъчно охрана преди тълпата да се скупчи около тях.

Барас се озърташе трескаво. От врявата ушите му звъннаха, а неударжимият гняв на хората наоколо като че щеше да прелее в насилие. Мнозина размахваха оръжия или стиснати юмруци, очите войнствено пламтяха на зачервените лица.

Никой не чуваше призивите на Кард за тишина. Гъмжилото напираше и старият пълководец се обърна разтревожен към Барас.

– Ваш ред е, като гледам.

Елфът кимна и се наведе към ухото на Керела.

– Време е за Гласов удар.

– Само една дума – предупреди тя. – Ей сега ще кажа на другите.

Барас вдъхна дълбоко и затвори очи, за да си припомни разположението на сградите в Школата. Оформената мана не беше нищо повече от линия, която свързваше всички тях, за да предават и усилват гласа му. Отвори очи и кимна.

Керела докосна рамото на Кард, всички членове на Съвета и войниците незабавно затиснаха ушите си с длани. Преди тълпата да реагира Барас настрои гласа си към потока от мана и изрече:

– Тишина!

Думата нахлу в незащитените уши, разтърси черепи и зашемети хората така, че ги принуди да млъкнат. Отекваше като божествено слово, оглушителна и неустоима. Металът зазвъня, стъклата задрънчаха в рамките, дори зидовете сякаш се разклатиха. И се възцари тишина.

– Ще разговаряме или ще се разотидем, но няма да си крещим и да се бием – започна Керела.

И нейният глас бе усилен от оформената мана, която старият елф

поддържаше безупречно, но не звучеше толкова стъписващо. Все пак стигна до всички, които опипваха болящите си уши. Гневът на множеството обаче не отслабваше.

– Нима не разбирате – попита тя, – че точно това искат от вас Сенедай и неговата шайка убийци? Земните богове да са ни на помощ, но ако се бием помежду си или дори затънем в раздори, ще постигнем именно онова, което той не би се и надявал да получи. Нека останем единни, иначе ще бъдем негодни за битка.

– Ама навън скоро няма да остане и един човек, заради когото да се бием! – изкрещя някой.

И други отприщиха гласовете си, Барас чу ясно как някои мърморят „Вие сте убийците“.

– Умолявам ви – каза Керела – да проявите и занапред разбиране и търпение.

– Докога, а? Докога?! – изръмжа висок мъж в предната редица. Мускулите изпъкваха под дрехите му, на хълбока му висеше боздуган. – Майка ми лежи ей там, пред стената. Душата ми е смазана, а вие искате да слушам как протакате, за да отървете собствените си мръсни кожи.

– Разбирам болката ти...

– Нищо не разбираш! Кой от твоето семейство е умрял, за да са си живи и здрави маговете, които твърде дълго смучат кръвта на Джулаца?

– А кой те отърва от мечовете и брадвите на западняците? – изсъска Керела и Барас видя, че тя едва се сдържа. – Същите магове, които гинат в Покрова, защото стояха пред стените твърде дълго да бранят вас, които се скрихте тук. Не ни обвинявайте в безразличие към участта на нашите хора.

– Не сме „ваши хора“! – Всички се бяха заслушали в спора между двамата. – И искаме веднага да махнете Покрова, да ни пуснете да се сражаваме.

– Ще се сражаваме, когато дойдат подкрепленията от Дордовер. И когато войниците на Кард излязат в битка, присъединете се към тях – заяви Керела със същата сила, без да я е грижа, че думите ѝ може би се чуват и отвъд стените.

– Те не трябваше ли да дойдат преди няколко дни? – Лицето на мъжа потъмня от прилива на кръв. – Докога ще ни пробутвате тази лъжа? Веднага махнете Покрова!

– Ами ако откажа?

– Може и ние да принесем някого в жертва...

Сърцето на Барас пропусна един удар. Проліча, че Керела не е

очаквала такъв отговор. Той реши да се намеси и придаде още мощ на Гласовия удар.

– Значи ще убивате жители на Джулаца, за да ни подтикнете към решение? Ще лишавате от живот още невинни хора?

– А, няма да са невинни. Ще убиваме магове. – Мнозина се омръзнаха, явно не бяха подготвени за този замисъл. – Не всички са толкова неприкосновени като вас...

– И какво ще се промени навън според теб, ако премахнем Покрова? Малцина сме. Ако сме разделени, толкова по-зле за всички ни.

– Хич не ви е грижа за Джулаца! – закрещя мъжът. – Искате да опазите само това! – посочи с боздугана към Кулата и врявата пак се надигна. – Още колко хора искате да умрат в тая гадост, дете вие ни я натрапихте, та и вашите кухи тикви да проумеят какво става?! Трябва да спрем изтреблението!

Той прекрачи напред, но един войник го блъсна в гърдите. С изцъклени от омраза очи мъжката стовари боздугана си върху шлема му. Войникът се строполи, изпод шлема по челото му плъзнаха струйки кръв.

Миг по-късно друг войник заби меч си в корема на нападателя, който се свлече с писък. Тълпата побесня. Хвърлиха се напред, но добре обучените войници на Кард удържаха натиска. Дори усиленият с магия глас на Барас не подейства на никого. Видя как мнозина се отделиха и хукнаха към сградите, където имаше настанени магове.

Обръчът около войниците се сгъсти, но лътящите в утрото мечове възпираха предните редици, в които очевидно нямаше самоубийци.

– По-бързо – нареди Керела, – пригответе се за Светлинен взрив. Нека обхване цялата Школа. После тичайте към Кулата. Кард, чуеш ли заповедното слово, заслони очите си с ръка. Кажи и на войниците да сторят същото.

Пълководецът обиколи припряно пръстена от войници около маговете.

Барас се съсредоточи върху новото заклинание. Неговата форма беше плоска и когато настрои зрението си в спектъра на маната, видя жълт диск с нарастваща яркост – всеки от Съвета добавяше усилията си и вливаше мана, за да разшири обсега. Неусетно формата обхвана Школата, оцвети се във всевъзможни оттенъци на жълтото, прорязани от черни линии. Щом всички показаха, че са готови, като белязаха средата на диска с личния си знак, Керела избълва:

– Сега, Кард! Вилиф, поеми заклинанието.

– Светлинен взрив – изрече напевно старият маг. – Мигновен проблясък...

Формата изчезна. Барас стисна клепачи и долепи длани до очите си. Бяло сияние обля двора и временно ослепи всеки, който не бе закрил очи. Дори Барас усети яркостта му, знаеше колко болезнено и плашещо е за неподготвените.

Вопли на страх и неочаквана болка закънтяха в околните стени, стотина оръжия паднаха изтървани. Елфът отвори очи. Хората се бяха натръшкали на калдъръма или тичаха незнайно накъде, гневът им бе сподавен от желанието да избягат слепешком.

– Да вървим! – нареди Кард и поведе Съвета към Кулата.

Увери се, че са в безопасност, после се обърна да разпрати дисциплинираните си отряди за защита на основните сгради в Школата. Барас затвори вратата и последва останалите към терасата на покрива. – Наистина къде се бавят тези войници от Дордовер? – промърмори бледият Ендор.

Взираше се на север през подвижната сивота на Покрова.

– Нямам представа – отвърна Керела. – Но горкият човек беше прав. Досега трябваше да са дошли. Ако са се върнали или са избити, не се сещам какво би могло да ни спаси. Приятели, близо сме до гибелта на Школата. Вече имаме врагове и тук, зад стените. Време е да направим нещо. Щом духовете се уталожат, ще се срещнем с Кард и ще определим деня, в който ще се опитаме да пробием обсадата.

– Но така онези просто ще ни накълцат и ще завземат Школата! – възмути се Селдейн. – Нищо не се е променило, само умират все повече наши съграждани, а западниците се окопават в града.

Керела помълча, загледала в двора, където отнасяха двамата мъртвци. По камъните останаха кървави петна.

– Чакахме колкото можяхме – промълви тя накрая. – Не вярвам, че от Дордовер ще ни помогнат. – Обърна се към останалите и първите сълзи се стекоха по бузите ѝ. – Ще загубим Школата.

* * *

Ша-Каан се поддаде на чувство, което уж му беше неприсъщо. Върна рояка от Кеол с победа, но неуморно размишляваше какво означава явният съюз между Наик и Верет. Заключениеята никак не му допадаха. Сърцето му туптеше тежко в огромния гръден кош. Старият дракон изпитваше неувереност в бъдещето.

Значи поне две Люпила се търпяха дотолкова, че да се договорят.

Естествено обединяваше ги целта да унищожат Каан. След това съюзът им беше обречен.

Каан и Верет отдавна не си досаждаха взаимно просто защото стремежите им бяха твърде различни. Но тогава защо Верет са се съгласили да помагат на Наик? Дали не се надяваха, че река Тере ще им предложи поносими условия за живот? Ша-Каан знаеше, че това е немислимо. Наик ламтяха за земите на Каан. Не биха ги отстъпили на Верет.

Оставаше другата възможност – Верет са били заплашени и са дали съгласието си по принуда. Защо обаче не са потърсили помощта на Каан, за да се избавят от опасността? Никой не би посегнал на огромните им владения в океана Шедара. Верет отдавна бяха изтребили другите Люпила, обитаващи моретата.

Все пак нищо не пречеше на Наик и да им обещаят унищожение, и да осъществят намерението си, защото си бяха отмъстителни. А както бяха заплашили едно Люпило, можеха да си опитат късмета и с друго.

Имаше ли значение, че съюзът ще се крепи на страха? За Каан щеше да е все едно по какви подбуди са били избити. Досега Ша-Каан бе разчитал тъкмо на взаимната омраза и недоверие, за да даде на Гарваните колкото се може повече време.

За разлика от своите предшественици той не подканяше другите от Люпилото да обсъждат затрудненията. Обявяваше какво е намислил си и чакаше да му посочат недостатъците и да предложат други пътища. Така по-бързо се стигаше до решения.

Сега умуваше над две задачи, с които не биваше да се помайва. Първата – да говори с Верет и да научи как са сключили този съюз, а после да го провали, може би да създаде свой или да се заеме с унищожаването на по-слабото Люпило. Но последният избор не му харесваше – силите на Каан бяха отслабени.

Другата задача засягаше лично него, а не биваше да я пренебрегва толкова дълго. Нямахме досег с Балея, не научавахме накъде клонят битките там и още по-важно беше, че не можеше да се възползва от целителния поток енергия между измеренията. Нямахме как да избегне избора на нов Драконан за себе си.

А това не беше лесно. Заради сраженията около Школите имаше твърде малък шанс другите Драконани да намерят някой маг, способен да се погрижи за нуждите на Ша-Каан.

Добре познаваше Септерн и другите след него чак до смъртта на Серан, избираше ги с тяхното охотно съгласие и знаеше, че съзнанията им притежават задължителните качества. Проникнеше ли в съзнанието

на неподготвен маг, колкото и да е прехвален от събратята му, можеше непоправимо да смути своя ум и да причини смъртта на човека.

Оставаше му само онзи, който имаше силата да понесе връзката на съзнанията, а съратниците му владееха магията. Така нарушаваше традиция, запазила се четири столетия по мерките на Балея, но отмина времето, когато можеше да бъде придиричлив. Щом се канеше да отлети за преговори с Верет, задължително беше да има достъп до лечебните убежища между измеренията, а без насочващите отличителни белези на Драконан от Балея те бяха недостъпни за него.

Ша-Каан протегна шия, захапа стиска Огнена трева и я предъвка.

– Така да бъде...

Отпусна се в цялата си дължина върху топлата влажна пръст във Волнокрил и отвори съзнанието си, за да потърси своя нов Драконан.

* * *

Мина час след пладне. Денят захладна, щом слънцето се премести на запад зад близката грамада на Чернотрън и югоизточният вятър донесе купести облаци. Гарваните си отспаха на закътаната полянка и се наслаждаваха на меката топлина от печката. Незнайния не бе мигнал, а дори Троун задряма и неспокойният Уил облягаше глава на хълбока му.

Когато се събудиха, Ериан потърси мисловна връзка с избягалата магъосница, която се криеше по хълмовете северно от Джулаца. Размяната на мисли не се проточи и щом Ериан отвори очи, Илкар забеляза, че тя не знае дали да се смее или да се мръщи.

– Владееш ли се? – попита елфът.

С прекъсването на мисловната връзка насочената мана изведнъж оставаше без фокус, но не се разпръскваше веднага в естественото си хаотично състояние. Понякога това объркваше съзнанията и на двамата участници.

Тя кимна и с усмивка погледна Дензър, а той прибра зад ухото непослушен кичур от косата ѝ. Усмивката ѝ грейна от дребната проява на нежност.

– Школата не е превзета. Сърцето е непокътнато – побърза да каже тя и се запъна. – Не знам в какъв ред да ви съобща останалото.

– Научила ли е колко са западниците в Джулаца и наоколо? – попита Незнайния.

– Да. Тя... тоест Фиона твърди, че десетина хиляди племенни бойци са окупирали Джулаца и издигат дървена стена около града, за да го бранят. Пристигнаха са и подкрепления. В палатките, разпънати извън

Джулаца, имало още пет хиляди. Не са потеглили на югоизток към Дордовер.

– Ами бегълците? – продължи да разпитва Незнайния, докато требваше кафе от котлето.

– Засега не ги преследват. Фиона смята, че е така, защото Школата не се предава.

У Илкар се бореха гордост и горест. Неговият град бе завладян от нашественици, а успелите да избягат се скитаха без подслон. Школата обаче бе устояла някак...

– Фиона не знае колко жители на града се крият около него. Една група на югоизток пресрещнала подкрепленията от Дордовер – над три хиляди пехотинци и конници, – за да не се натъкнат на предните постове на западниците.

– Тъй... Значи недалеч от града има войска с командир. Дали подготвя атака?

– Чудя се как още не са опитали да пробият обсадата. Защо не се разберат с маговете в Школата, за да ударят едновременно?

– Никой не може да се свърже с Школата – обясни Ериан. – Пък и не е лесно да организираш за нападение толкова хора, пръснати навсякъде около Джулаца.

– Но защо да не може? – трепна Илкар. – Тя сигурна ли е, че западниците не са превзели Школата?

– Да, защото магическата им защита пречи на мисловната връзка. – Ериан си пое дъх преди да добави: – Илкар, те са се предпазили с Покрова на демоните.

– С какво?! – зяпна ги Хирад.

– Небесни богове, наистина ли... – промълви ококорен Илкар.

Чак сега прозря, че това е било единственото възможно обяснение – нищо друго не би възпряло петнайсетина хиляди нашественици, колкото и да се боят от магията. Но за Гарваните това също бе препятствие. Илкар набързо обясни какво представлява Покровът на демоните и подчерта проблема, заради който Ериан и Дензър бяха посърнали.

– И как ще влезем, дяволите да го вземат? – възкликна Хирад.

– Няма да влезем, докато не премахнат Покрова.

– Това го схванах – чукна се по слепоочието варваринът. – Може да не съм умник като теб, ама ми сече пипето. Питам за друго – ако и когато махнат Покрова, как ще изпреварим ония десет хиляди гадини, та да влезем в Библиотеката?

– Няма да стане – поклати глава Незнайния. – Трябва да ги махнем

от Школата, за да влезем. Знам, че звучи нелепо, но разполагаме със себе си, незнайно колко бегълци от града и три хиляди професионални войници, за което пък западняците май не подозират. Имаме време, защото онази сянка не расте чак толкова бързо и може да измислим нещо.

– Нима? Какво по-точно?

Не само Дензър го гледаше недоверчиво. Незнайния не успя да обясни плановете си, защото тъмният маг изпъшка и тръсна глава.

– Търсят мисловна връзка с мен... Май е Делир.

Легна по гръб и затвори очи, за да се свърже с мага, останал в Парве.

Това щеше да промени всичко.

ГЛАВА 17

Залата на Съвета беше неприветлива и студена. А извън Кулата се бе спуснала призрачна тишина. Двама лежаха мъртви, раните на десетина трябваше да бъдат лекувани, Кард незабавно наложи забрана за събиране на хора в двора и около сградите. Всеки, който нямаше работа извън тях, бе затворен вътре със силна охрана пред вратите, особено на две от изпитателните зали, където се свираща бежанци от града.

Осемдесет войници бдяха около Кулата и за пръв път стражите по стените гледаха по-често навътре, не към западниците.

Барас си мислеше наскърбен, че сблъсъкът е неизбежен, ако решат да запазят Покрова. Вече разбираше, че дори това да означава гибел за Школата, не бива да допускат междуособици.

– Защо не искат да разберат?! – с безсилна досада промърмори Ендор.

– А твоето семейство къде е? – попита Кордолан, от чието жизнерадостно изражение не бе останала и следа.

– Знаеш, че нямам семейство.

– Затова никога няма да разбереш защо те не искат да те разберат. Твоите близки не са безпомощни фигури в злата игра на късмет, в която загубилите биват жертвани.

– Ето ти я същината, Ендор – намеси се Барас. – С тази страшна капаница пред стените е немислимо да упорстваме и занаят в съхраняването на Школата. И аз бях убеден – също като теб, не се съмнявам, – че Школата и магията на Джулаца са по-важни от живота. Но те не са. Не вярвах, че Сенедай ще изпълни закана си, или поне се надявах, че ще спре, след като веднъж се опита да ни сплши. Сбърках. Видях лицата на онези, които умираха пред очите ни, видях и гнева на другите, които ни се опълчиха днес. Ако не си спял, ти също си видял, че изстреблението на съгражданите ни не бива да продължава.

– Каква внезапна промяна! – поклати глава Селдейн. – Неотдавна седяхме тук с генерал Кард и стигнахме до съгласие, че дори животът на заложниците не може да се мери по значение с Школата.

– Да, показахме колко безчувствени и безнравствени можем да бъдем – кимна Барас.

– Недопустимо е Школата да бъде заличена – натърти Торвис. – Недопустимо е магията на Джулаца да бъде погубена. Неравновесието в

силата ще застраши цяла Балея.

– Можем да скрием Сърцето в земята. То ще остане живо завинаги.

– Защо да си правим труда? – възрази Селдейн. – Ако загубим Залата за мана, Кулата и Библиотеката, не би останало почти нищо. Какво ни дава Сърцето, освен духовно средоточие за нашата магия? Нашите книги, здания и местата, където се посвещаваме на призиването си, ни превръщат в магове от Джулаца. Колкото и незаменимо да е, Сърцето е само едно от условията Школата да съществува.

– Ако бездействаме, ще се развихри битка тук, а аз не желая хора от Джулаца да проливат взаимно кръвта си в моята Школа.

Този път очите на Керела показваха, че не допуска да бъде оспорена властта ѝ.

– Излезем ли през портата, всички магове ще бъдем убити, а останалите – поробени. Не мога да проумея какъв е смисълът да им се предадем и да ги оставим да вилнеят в Школата – упорстваше Вилиф.

– Обещавам, че няма да се оставим покорно в ръцете им – рече му Керела.

– В битка ще бъдем победени – възрази Селдейн. – Тук можем да издържим, докато ни се притекат на помощ.

– Никой няма да дойде! – сопна се Керела и плесна с длан по масата. – Още ли не сте разбрали онова, което трябваше да е очевидно поначало? Докато има Покров, никой няма да ни помогне. Издигнахме непреодолима преграда. Тук сме в безопасност. Никой не знае какво се случва в Школата. Ако аз бях на мястото на войската от Дордовер, нямаше да се хвърля към западняшките мечове, без да знам ще излязат ли да се сражават и онези, които уж спасявам. А вие?

Някой потропа на вратата. Влезе Кард. Изглеждаше измъчен, лицето му с изпъкнали вени беше цялото в капки пот.

– Навреме се присъединяваш към нас – посрещна го Керела. – Пий-ни нещо, седни и ни кажи какво става навън.

Пълководецът кимна, доволен от възможността да се опомни. Изгълта на един дъх водата от чашата, лицето му поляка възвръщаше нормалния си цвят.

– Твърде стар съм за това...

Думите му предизвикаха бледи усмивки около масата.

– Важи за почти всички тук – увери го Вилиф и Кард също се засмя за миг.

– Тъй, запушихме бутилката засега, но не мога да държа тапата натикана безкрайно дълго. Тези хора не са затворници, имат си оръжия и

са двойно повече от моите войници... което не ме притеснява, защото няма да се стигне до схватки. Особено ако оттук бъде разгласено правилно решение преди пладне. Длъжни сме да спрем убийствата, които върши Сенедай.

– Какво искаш от нас, генерале? – неприветливо попита Селдейн.

– Да махнете Покрова...

– И да се оставим да ни изколят ли? – разгорещи се Ендор.

– Не, слабоумнико недорасъл! – Държанието на Кард се промени изведнъж, заговори с отсечения тон на военен. – Стражата на Школата няма да чака покорно да я изколят. Запази си острия език за твоите заклинания.

– Кард, успокой се – протегна ръка към него Барас. – Всички сме изнервени.

Пълководецът кимна и приглади туниката си.

– Необходимо е да направим няколко неща едно след друго, ако искаме да спечелим нужното ни време. Всичко ще зависи от маговете. Ще чуете ли препоръките ми, без да ме прекъсвате?

– В това сме единодушни – усмихна му се Керела.

– Добре. Според мен войската на Дордовер се крие, вероятно са на половин ден езда оттук и е почти сигурно, че са срещнали хора, избягали от града. Ако не са... лошо ни се пише. Щом махнете Покрова, маговете трябва да изпълнят две задачи, докато западниците вдигнат тревога. Първо, мисловна връзка с всеки, когото откриете, но преди всичко с маговете от Дордовер. Искам всички, които са извън града, да ударят западниците в тил. Може би ще успеем и сами да ги отблъскваме два-три дни, но не се знае. Второ, искам онази проклета подвижна кула да бъде пръсната на парченца. Направете каквото е нужно, иначе ще ни зяпат и ще ни обстрелват. Войниците ми са готови да заемат позициите си в уречения миг, искам от вас разрешение да разположа и магове за защита на стените. И последно – Барас, искам да говориш отново със Сенедай. Кажи му, че излизаме да се предадем след три дни. Опитай се да предотвратиш безсмислената смърт на още малко хора. Това е.

– След три дни ли ще опитаме да пробием обсадата? – уточни Торвис.

– Не, след два. Но не бива западниците да са готови. Всеки изкопчен миг е скъпоценен.

– Щом е така, нека премахнем Покрова през нощта. По-малко от тях ще забележат веднага – напомни Ендор.

– Вярно – кимна Кард. – Мислех си за притъмняването преди

зората. Помнете, че ако изскочим посред нощ, войската на Дордовер ще е потънала в сън. Не бива ида събаряме подвижната кула преди западняците да се усетят, че Покровът е изчезнал. Ако така спечелим час, за да повикаме помощ отвън, това ще е решаващо.

– Но не променя факта, че им оставяме Школата – промълви Селдейн.

Кард се вторачи в нея.

– Госпожо, нямам никакво намерение да им оставя тази Школа.

– Тогава защо ще премахнем Покрова, за който Дийл даде живота си, ако не сте забравили? – троснато рече Ендор.

– Защото дойде време да се борим за свободата си. И да заложим на надеждата, че ще ни помогнат. Ако пак изпаднем в отчаяно положение, можем да скрием Сърцето в земята. Ще съхраним живота на Джулаца до дните, когато ще възстановим всичко.

– Само не ми казвай, че вярваш в нашата победа – усмихна се кисело Ендор.

– Младежо, никога не влизам в битка, ако не вярвам в шансовете си за победа. Сам видя как им е накупяло на хората. Ако насочим гнева им във върнатата посока и ако чакащите извън града ударят западняците в гръб, може и да победим.

– Благодаря ти, Кард – каза Керела. – Ти и Барас се опитайте да преговаряте със Сенедай. Ние ще останем тук, за да разпределим задачите на маговете.

Барас вървеше с пълководеца и охраната към северната порта и долавяше как всичко е настръхнало в Школата. На кулата от дърво и желязо, разположена в момента срещу изпитателните зали, половин дузина западняци се облягаха на парапета и ги гледаха почти равнодушно.

– Трябвало е да станеш посредник на Школата, а не генерал – подхвърли елфът в плах опит за шега. – Горедолу си ми равен в умението да лъжеш.

– Изобщо не схващам намека ти.

Кард гледеше право напред, но Барас видя как ъгълчето на устните му трепна.

– Зад тези стени има поне десет хиляди добре въоръжени и настръвени западняци. А тук разполагаме със седемстотин войници, още няколкостотин разярени мъже и по-малко от двеста магове. Та за какво бих могъл да намеквам според теб?

– Ако не се заблуждавам за числеността на подкрепленията им, нищо чудно да са станали и двадесет хиляди.

– Ти наистина ли си убеден, че войската на Дордовер чака наблизно сигнал от нас? По-скоро са им заповядали да се върнат, щом са научили за падането на града.

– Предполагам, че още са наблизно. Само че са твърде малко.

– И колко време ще отблъскваме враговете?

– Трудно ми е да преценя – сви рамене Кард. – Здравият разум подсказва не повече от три дни, но може да ни прегазят и в първия, ако се огънем.

– Значи не вярваш, че можем да победим? Пълководецът прихна, тупна го по гърба и отвори вратата на стълбата към бойниците над портата.

– Стар съм, но не и изкуфял. Настоятелно ви съветвам да сложите най-ценните си писания при Сърцето преди да го потопите в земята. След теб, моля.

* * *

Блекторн и Гресе закъсняхха да се хвърлят с пъстрия си отряд от войници и селяни в битката за южния пристанищен град Гиернат, но не и за разчистването. Докато барон Блекторн разпределяше работата на хората, не можеше да сдържи облекчението си въпреки белезите на смъртта и разрухата наоколо.

Видяха пожарите още когато до града им оставаше цял ден път – оранжево зарево над планините по северните граници на Гиернатските владения. Тогава двамата с Гресе се бояха от най-лошото, представяха си как градът е разграбен, а армията му разгромена. С това и техните плахи надежди за победа щяха да повехнат в зародиш.

Но Гиернат бе отблъснал нашествениците и сега останките от техните отряди се влачеха обратно към град Блекторн. Бързите вестоносци на барона бяха предупредили навреме за заплахата и няколко дни за подготовка на отбраната наклониха везните.

Осем денонощия защитниците непоколебимо пресрещяха ордите, напираси и по сушата, и откъм морето. Накрая сломиха духа на западниците, макар че старото пристанище гореше, а оставаха все по-малко живи магове. Само че Гиернат не пострада от страшния черен и бял огън на шаманите.

Половината от редовната армия и западниците бяха паднали в боя или страдаха от тежки рани. По улиците почти не се срещаша мъже, които да нямат и драскотина по себе си. Западниците се нахвърляха с особена злоба срещу маговете, затова сега те бяха по-малко от сто.

За Блекторн спасяването на пристанището беше великолепно новина, но не можеше да поведе оттук войската, с която се надяваше да си върне и своя град.

– От друга страна, там ще заварим жалки останки от западняшките отряди, които си представяхме – успокои го Гресе.

Стоеше уверено до него. След тежката контузия още го тормозеха само смъдящо главоболие и временно помътняване на зрението.

– Зависи колко от нападателите са тръгнали от моя град и колко направо са прекосили залива с кораби и лодки.

– Винаги си песимист – поклати глава Гресе.

– Лесно е да изпаднеш в песимизъм. Погледни в какво превърнаха и този прекрасен град.

Застанали върху ниския хълм, двамата добре виждаха цялото пристанище под косите слънчеви лъчи на следобеда. Дим от потушени пожари се виеше към небето. Главната улица, в чието начало бяха спрели бароните, беше печална гледка. Личеше, че най-разгорещените схватки са били тук. Хановете, къщите, пекарните, ковачниците, дюкяните и канцелариите на корабните сдружения лежах в развалини.

И наляво, и надясно се виждаше по съсирената кръв и пепелищата докъде са стигали сраженията за всяка улица, за всяка сграда. Навсякъде пламтяха погребални клади. Чак когато спреше на пристанището с неговите кейове, кранове и складове, погледът започваше да разпознава нещо. По-навътре в морето се извисяваха мачтите на четири големи кораба. Западняците, които не бяха опитни мореплаватели, не бяха пробили нито веднъж блокадата на пристанището.

Но след тези осем дни хиляди останаха без съпрузи, бащи и братя, без дом. Който още можеше да ходи, изцеждаше остатъка от силите си, за да спаси каквото успее от руините и да направи повече постройки обитаеми. Само че по-често се чуваше грохотът на съборени неустойчиви останки, а не удари на чукове, закрепващи с греди и дъски пукнатите. Гиернат се бе простил с красотата си.

Висок мъж на средна възраст вървеше нагоре по Говедарския път, както наричаха главната улица. Носеше официалната роба и емблемата на кмет, в ръката си стискаше навит пергамент.

– Щеше ми се да те посрещна с добре дошъл при нас, Блекторн, но от града не остана много.

– Е, аз не мога да ти предложа и толкова в моя град – отвърна баронът. – Скалийър, позволи ми да ти представя моя приятел барон Гресе.

Кметът и Гресе се здрависаха.

– Чух какви битки сте водили – кимна Скалиър. – В наши дни сред бароните е рядкост да видиш човек с вашата чест и доблест.

– Още по-трудно е да срещнеш човек от Източна Балея, който е победил. Поздравявам ви за разгрома на западниците.

Усмивката на кмета избледня, лицето сред дългите сиви кичури помръкна.

– Ако може да се нарече така... Няма да издържим на повторна атака, направо ще ни изритат в морето.

– Разбирам те като никоой друг. Но ти знаеш, че искам от вас войници и магове, за да не допусна подобна атака. – Блекторн се почеса по брадичката. – Този пергамент май е решението на градския съвет, което ни носиш...

– Да. Съжалявам, че се забавихме толкова с отговора.

Скалиър подаде пергаментата и Блекторн го разгърна нетърпеливо. Сърцето му се разтуптя от гордост, щом зърна числата. Лицето му се набръчка в широка, макар и кратка усмивка.

– Как ще отделите за мен толкова войници и магове, нали трябва да остане някой да ви брани?

Даде пергаментата на Гресе, който вдиша през зъби от изненада.

– Защо? – отвърна Скалиър. – Я се огледайте отново. Западниците трябва да бъдат спрени, а вие можете да се справите, ако поведете остатъка от нашата армия и всички магове. Ще разположим съгледвачи, готови да запалят сигнални огньове. Ако ни нападнат отново, качваме се на корабите и отплаваме навътре в морето. Ти ще командваш нашата войска и дано боговете ви благословят за битка.

Блекторн го награби в такава прегръдка, че кметът се закашля.

– Ти даде шанс на Балея. Щом си върнем моя град и унищожим биваците им по двата бряга на залива, ще тръгнем на север и ще се сражаваме за Подкаменния проход. И този път победата ще бъде истинската ни цел. А после... – той изви глава към Гресе – ще дойде време и да уредим някои сметки.

– Кога ще бъдат готови вашите хора? – попита Гресе.

– Първо ще натоварим припаси на корабите, а и вие ще се нуждаете от време да обсъдите тактиката си с моите капитани. Да не говорим, че всички трябва да си отспим. Можете да отплавате с отлива сутринта в другиден.

– Да намерим кръчма, която още има покрив, и да прием за бъдещето на Гиернат и на Балея – каза Блекторн.

Тръгна по Говедарския път с високо вдигната глава. Очакваше го

победа в битката за собствения му град. С тези осем хиляди мъже от Ги-ернат щеше да изгласка западниците отвъд залива, нека се свират в земите си и да ближат рани. Надяваше се оцелелите сред тях да проклинат глупостта си, че са дръзнали да събудят гнева на барон Блекторн.

ГЛАВА 18

Троун предусети пръв, но Хирад узна за това чак когато всичко мина. Дензър още беше в мисловна връзка, лицето му се кривеше, устните му шаваха беззвучно.

За другите Гарвани наглед нямаше нищо необичайно, вълкът обаче вдигна глава сепнато и издаде гърлен звук, който премина в скимтене. Разлюля едрата си муцуна, изправи се и започна да души въздуха настъръхнал. Предните му лапи потръпваха леко.

Заотстъпва от печката, без да го успокоят докосването и гласът на Уил. Скимтенето секна отведнъж. Впи поглед в Хирад, който щеше да се засмее – вълкът май се тревожеше за него. Но в този миг болката обгори мозъка на варварина.

Кресна и се хвана за главата, напъна се да стане, обаче тутакси тупна по гръб, краката му се мятаха, а мускулите на лицето му се гърчеха в ужасни гримаси. Чуваше като през памук гласа на Илкар, нечии ръце го притиснаха да не се търкаля.

Нищо подобно не бе преживявал досега. Струваше му се, че назъбени чукове размазват мозъка му по вътрешната повърхност на черепа, а гигантски юмрук го смачква до размерите на ябълка. В тъмата, скрила света наоколо, проблясваха златисти и червени ивици, в ушите му гърмеше шумът на хиляди криле. За кратък миг съзнанието му се проясни и той усети, че от носа му тече кръв.

Това изтезание имаше глас. Хирад първо чу ехото – то налиташе като безмерно далечен шепот, плъзгаше се покрай вцепенения му ум преди да се вкопчи в него. Искаше да отвори очи, а не можеше. Ръцете и краката му тежаха като олово.

„Май това е смъртта...“ – Не, Хирад, лъжеш се. – Толкова познат глас, чуваше го неведнъж и в кошмарите си, но сега носеше чудат покой. – Съжалявам, че е толкова неприятно, но беше неизбежно. Първото свързване е трудно, после е по-леко. Ще те науча.

– Ша-Каан, нали?

– Прекрасно! Не съм ти навредил.

– А, не съм убеден, пък и „неприятно“ е доста слаба дума за това, което току-що ми стори.

Драконът се засмя благо.

– Притежаваш същото безстрашие, което открих у Септерн. Жалко

че не си маг.

– Защо?

– Защото връзката между нас би станала могъща и пълноценна.

– Каква връзка?

У Хирад се пробудиха опасения. Чак сега се запита какво е подтикнало Ша-Каан да го потърси.

– Длъжен съм да те помоля за нещо, което ще допринесе за оцеляването на моето Люпило. Дори по мерките на Каан аз съм стар, но нямам свой Драконан след смъртта на Серан в замъка Таранспайк. Ти си единственият човек, чието съзнание е достатъчно силно да се отзове на моето повикване. Може би ще имам нужда от теб преди деня, когато ще се пренесете в моите владения.

Хирад се стъписа, но почувства неимоверна гордост, макар и сам да недоумяваше защо. За Драконаните не знаеше почти нищо друго, освен че до един са магове.

– Но какво мога да направя аз? Не владее дори едно заклинание. Защо избра точно мен?

– Други от Гарваните могат да насочват енергията в пространство между измеренията и да се погрижат за моите рани и изтощение. Но твоето съзнание е като ярък пламък за мен, а до приятелите ти не мога да стигна. Дори ако пострадам тежко, ще успея да те намеря и чрез теб да се добера до убежището. Моля те да дадеш съгласието си. Ще те науча на всичко необходимо.

– А аз ще мога ли да те търся?

– Да, при нужда, но не бих се зарекъл, че всеки път ще ти отговоря незабавно, нито обещавам, че винаги ще ми е по силите да ти помогна... макар че аз искам тъкмо това от теб.

– Ами ако съм в разгара на битка?

Хирад си представи как болката го поваля по-сигурно и от вражеска брадва. Не биваше да се случи – дългът му към Гарваните беше на първо място.

– Ако съзнанието ти е открито, ще доловя дали всичко около теб е спокойно преди да се свържа.

– Щом е тъй, приемам – реши Хирад преди да е осъзнал какво прави.

– Великолепно! Сега ми кажи как напредвате в търсенето на начин да затворите разкъсването.

Хирад набързо сподели каквото бе разбрал за Покрова на демоните и колко път им оставаше до Джулаца.

– Трябва да науча повече за този Покров. Многоизмерно творение ли е?

– Изобщо не схващам за какво си мислиш – призна варваринът. – Знам само, че нищо живо не може да мине през него, простира се до небето и до дълбините на ада, а който опита да се промуши през него, дава душата си за храна на демоните.

Ша-Каан се смълча, но Хирад чувстваше тревогата му със същата сила. Останаха му миг-два да поумува за този обрат в живота си. Откри, че изобщо не се притеснява. Но нещо го човъркаше...

– Защо ме избра точно сега?

– Защото ми предстоят дела, заради които е вероятно да ме нападнат и ранят. Трябва да имам Драконан. А сега... Ще проверя каквото мога за този Покров. Вашите магове пак са прибегнали до средство, което нито разбират добре, нито владеят напълно. Ще обсъдя това с Люпилото, ще се опитам и да проуча пространството около града, към който сте се запътили. Все ще има начин да проникнете в него. Бъди готов да те потърся утре, когато вашето светило е в зенита си.

– Ще чакам.

– Благодаря ти, Хирад. Ти даде обвързващ обет, но не си единствен. Където има магове, има и Драконани. До утре.

Присъствието на дракона в ума му секна и Хирад се сети, че още не знае как на свой ред да потърси Великия Каан. Отвори очи.

– Земни богове!... Хирад, какво те прихвана?!

Илкар се бе навел над него, изопнатото му лице се отпуснаше полека.

Хирад се усмихна, макар че още усещаше главата си обвита в памук, а стихващата тъпа болка напомняше, че не е сънувал. Лежеше по гръб с подложено под главата наметало. Женска ръка посегна с парцал и избърса кръвта под носа му.

– Колко дълго не бях на себе си?

– Две-три минути – пресметна Незнайния.

– Може и да са по-малко... – проточи Илкар.

Чу се тихо ръмжение, пред очите на Хирад внезапно изникна вълча муцуна. Жълтите очи се взряха в неговите. Вълкът явно остана доволен, близна бузата на варварина и се отдръпна.

– И на него му олекна, като гледам – подхвърли Хирад.

– Но преди малко хич не се радваше – поклати глава Незнайния.

Помогнаха на Хирад да седне. Дензър се бе настанил със скръстени крака малко по-надалеч, току-що запалил лулата си. Гледаше твърде

мрачно. Уил стоеше до Троун и му чешеше гърба. Илкар подаде на варварина чаша кафе.

– Изгърва предишната.

– Не помня...

Хирад се бе окопитил, мисълта му се изостри заедно със зрението.

– Та какво стана? – попита отново елфът.

– Ша-Каан... поиска да говори с мен от своя свят. От Волнокрил.

– Откъде?! – учуди се Незнайния.

Хирад сви рамене. Не знаеше как изскочи думата в главата му. Драконът не я бе споменавал.

– Волнокрил. Дворецът на Ша-Каан или нещо подобно. Илкар го гледаше замислено, Незнайния – угрижено.

– Сигурно не е имал добри вести... – промълви елфът.

– По-интересно ми е как точно го направи – вметна Незнайния. – Ако можеше да се видиш – по-блед си от човек, споминал се завчера.

– Благодаря за комплимента – кимна варваринът. – Слушайте, за вестите не знам, ама той се бои да не пострада, затова имал нужда от нов Драконан. Тоест от мен.

– Какво?! – подскочиха и тримата магове.

– Ъхъ, и аз се сачисах. Но той си мисли, че аз мога да бъда връзка-та, пък вие тримата ще правите каквото му е потребно. Избрал ме, защото познавал съзнанието ми. Много силно било, тъй рече – поизпъчи се Хирад.

– Да, на твоето вироглавство може само да се завижда – ухили се Илкар.

– Не си се съгласил, нали... – отрони Дензър. Хирад изви вежда насреща му.

– Съгласих се, разбира се. Нямахме как иначе.

– Много съм ти признателен – озъби се тъмният маг.

– Какво те мъчи, а? – започна да се ядосва варваринът. – Да имах някакъв избор случайно?

– Имал си, да. Можеше да му откажеш. Ами ако не искам да бъда Драконан?

– Ти няма и да бъдеш Драконан. Аз ще бъда. А ти ще си нещо като... де да знам, помощник.

– Голям майтапчия си, Хирад. Помощник, значи. Я си го заври това в...

– Дензър, по-кратко с този твой глас – скастри го Незнайния. – Вдигаме такъв шум, че ще си докараме на главите всички западняшки

племена. Ние сме Гарваните, спомнете си това понякога.

– Ти не беше в главата ми... – разпалено каза варваринът на мага от Ксетеск.

– Хирад! – намръщи се Незнайния.

– Чуйте ме де! – заговори по-тихо Хирад. – Усещах, че аз... всички ние сме нужни на Ша-Каан колкото и той на нас. Дензър, нали не си забравил, че ако той и цялото му Люпило умрат, това ще е краят и за нас? Наш дълг е да му помогнем да се опази. Затова и аз се нуждая от вашата помощ. Нямаше време да питам искате ли или не. Направих каквото беше редно.

Дензър се премести до огъня и срещна укорния поглед на Ериан.

– Поне в едно си прав – промърмори тъмният маг. – Нямаме време.

Всички се обърнаха към него – едва сега се сетиха, че не знаят какво е научил от мисловната връзка.

– Добре, вече съм уплашен – процеди Илкар, след като се прокашля. – Защо нямаме време?

– Защото ни остават само осем дни да затворим разкъсването.

* * *

Дарик беше въодушевен. След осем дни неспирна, ободряваща духа му езда кавалерийският отряд се готвеше да удари по снабдителния лагер на западниците от западната страна на Гиернатския залив. Съгледвачите съобщиха, че няма много войници и работници, едва ли са повече от сто и петдесет. Понякога пристигали каруци с товари откъм река Южни сили – тя извираше от Гаранските планини, течеше към Южния океан и бележеше границите на древната родина на западниците.

Дарик знаеше, че конете няма да издържат дълго, но краят на похода даближаваше. След унищожаването на лагера предстоеше кратко плаване през залива и може би ден отдих.

Разполагаше със сто и деветдесет бойци и осемнадесет магове. Съставиха плана за атаката. Най-сериозна опасност представляваха трите наблюдателни кули с по трима часови на всяка. Дарик отдели за ликвидирането им всичките си стрелци с лък – общо четиринадесет, и достатъчно магове, които да ги пазят с въздушни щитове. Основните му сили щяха да ударят по големите складови шатри, заобиколени с палатки, след като останалите магове стоварят огнените си заклинания върху лагера.

Спря коня си начело на отряда и се обърна към своите войници.

– Те нападнаха земите ни, убиват наши сънародници. Колко от

нашите загинаха при Подкаменния проход и в Джулаца досега? А само на боговете е известно какво става в Блекторн, Гиернат и Арлън, в Ерс-кан, Денебре и Еймот. Те не знаят що е милост. Забравете я и вие. Убийте ги, за да не ви убият. Искам този лагер да изгори, нека почернялата земя остане за спомен и за назидание. Изтокът няма да преклони глава пред Запада. Школите ще се съхранят. Западняците ще бъдат прогонени от нашите земи, домове и постели. С мен ли сте?

Дружният рев подплаши птиците наоколо. Дарик кимна.

– Тогава напред!

Кавалерията се понесе в галоп към залива.

* * *

Гарваните седяха притихнали около печката, всеки улисан в мислите си след чутото от Дензър. Уил се бе облегал на лежащия вълк, който се заслушваше и оглеждаше тези нови земи за лов.

Ериан се озърна към двамата, които си оставаха приятели дори сега. А нейната близост с Дензър като че изчезна. Той стискаше в зъбите си отдавна угасналата лула и разсеяно побутваше изсъхнали листа по земята. Тя се намръщи и внимателно опита да достигне съзнанието му чрез маната, но както често се случваше напоследък, долови само плътна преграда. Не знаеше дали Дензър съзнава, че се е затворил за нея, дали мислеше за друго, освен за Крадеца па зората и какво му е причинило заклинанието.

Премести се до него и беше посрещната със слаба усмивка, от която цялото ѝ тяло изтръпна.

– Искаш ли да отидем при реката? Притъмня, няма опасност да ни видят.

Дензър се вторачи в нея, челото му се набръчка.

– За какво да ходим там?

– Не се ли подразбира? – смънка под носа си Илкар.

– Не ни се бъркай! – сопна му се Ериан. – Дензър, моля те...

Той вдигна рамене и мудро се изправи с въздишка.

– След теб – посочи вяло. Ериан присви очи, но си замълча.

– Не се отдалечавайте – предупреди Хирад. – Не знаем кой може да е наблизо.

Тя се шумгуна под провиснал клон и тръгна надясно по склона към реката. Лунната светлина ѝ стигаше да вижда къде стъпва.

Над брега от заоблени камъчета и тиня надвисваха клони и тя свърна наляво, заобикаляше локви и накрая намери по-равно място встрани

от реката, заобиколено от дървета. Седна на леко влажната земя и се загледа в широката бавна Три, която си течеше неизменно към Тривернския залив. В сумрака водата изглеждаше тъмносива като мръсна киша и гледката не я разведряваше.

След малко се появи и Дензър. Запаля лулата си, защото май не знаеше какво друго да направи.

– Седни – потупа тя тревата до себе си.

Той пак сви рамене, но се постара да не е съвсем близо до нея.

– Защо не ми говориш? – попита Ериан.

Не знаеше как да подхване този разговор, но трябваше някак да го разприказва – не само заради себе си, а за доброто на всички Гарвани.

– Говорим си – отвърна Дензър. – О, да, много се радвам на тези „Как си?“ и „Добре съм“. Много смислени и приятни беседи водим.

– А за какво искаш да говорим?

– За теб! В името на боговете, Дензър, не разбираш ли какво ти се случи, след като извърши Крадеца на зората?

– Нищо не се е случило – защити се той. – Просто вникнах докрай в същината на магията.

– Ха, чудесно ти се е отразило. Откъсна те от нас... и от мен, започна да се държиш адски надменно. Все едно изведнъж станахме недостойни за теб.

– Не съм си го и помислял.

– Но така изглежда отстрани. Зъбиш се на Илкар, ядосваш Хирад, а мен почти не ме забелязваш.

Очите ѝ се наляха със сълзи. Само преди няколко дни бе положил глава в скута ѝ, а тя толкова се гордееше с него, щастлива да го види жив и слисана от успеха му. Но той издигна стена около чувствата си и сега беше толкова безпомощна...

– Какво се мъти в тази твоя глава?!

– Нищо – тихо отвърна Дензър.

– Именно! – изфуча Ериан. – Откакто си възвърна запасите от мана, сякаш нищо не те интересува. Нито аз, нито Гарваните, нито нашето дете.

– Не е вярно.

Още не искаше да я погледне. Понечи да го докосне, но сърцето ѝ се сви, щом си представи как той ще се отдръпне.

– Добре, тогава говори с мен. Моля те...

Дензър въздъхна и малко оставаше Ериан да го шамароса. А после погледите им се срещнаха най-сетне и тя прозря, че му е трудно да

намери думи.

– Не знам как да започна...

– Имаме цялата нощ.

– Не бих казал. – Устните му трепнаха в усмивка. – Ти разбираш магията, знаеш колко енергия изсмуква контролът над маната и как запасите от мана се изчерпват при заклинание. Знаеш и че всеки маг търси нови начини да намали това изчерпване. А на мен почти всичко ми бе дадено наготово. Но не е само това...

Ериан се съдържаше да не го прекъсне. Не знаеше имат ли неговите мисли нещо общо с онова, което я мъчеше, но поне й олекна, че чува гласа му.

– Там е работата, че всички имаме дело на живота си и съкровени мечти. А аз открих, че разковничето е никога да не сбъдваш най-великата си мечта.

Дензър пак се зазяпа в реката.

– Обърках се – промълви Ериан. – За какво му е на човек да преследва цел, която всъщност не иска да постигне?

– А какво ще прави, когато е преодолял най-голямото предизвикателство в живота си? – попита на свой ред Дензър.

Тя не можа да измисли отговор веднага.

– Винаги има нещо друго за вършене...

– И аз си мислех същото. Но ако то не може да се мери по значение с вече направеното?

– Аз...

Стори й се, че го разбира по-добре. За миг късметата като че се наместиха в пълна картина... но не съвпаднаха.

– Как тъй не ти е останало нищо? Тук сме, защото трябва да затворим онова разкъсване и защото никой друг не може да го направи. Как е възможно това да не е важно за теб?

– Не знам.

– Ако се провалим, ще умрем. Ти също.

– Но смъртта вече не ме плаши. Аз извърших Крадеца на зората. Постигнах нещо, което уж беше непосилно за мен. Единственото, за което можех да си мечтая, защото знаех, че никога не бих успял да го направя. Само че успях и сега съм опустошен. И ако умра сега, ще знам, че съм си свършил работата.

Този път Ериан го зашлеви с все сила и плесницата отекна в нощната тишина. Знаеше, че другите може да дотичат всеки миг, но не я засягаше. Всички мигове на униние, всички негови равнодушни погледи,

всяко обидно подминавана сякаш изригнаха от нея. Но и от това не й олекна.

– Направи го за другите! Какво ще кажеш да е заради мен? Или заради твоето дете? Себичен мръсник...

Дензър хвана ръката й.

– Извърших заклинанието, за да спася всички.

– Не, направи го за себе си – изръмжа Ериан, смръзнала се от внезапно презрение. – Току-що го каза без увъртане. – Издърпа ръката си от пръстите му. – Изненадвам се обаче, че не отприщи цялата мощ в Крадеца на зората. Защо да не стигнеш до върховната себичност и да отнесеш всичко със себе си в забравата? Поне щеше да си спестиш това самосъжаление.

Тя се надигна, но следващите му думи я спряха.

– Едва не го отприших. Но не можах, защото те обичам. Тя се извъртя. Рече си, че заслужава още един шамар, щом си позволяваше тази гавра с чувствата й. Нещо в гласа му я разколеба.

– Какви необичайни слова! – каза студено.

– Затова пък верни.

– По твърде странен начин показваше любовта си след заклинанието...

Дензър вдигна глава към нея, очите му блеснаха в мрака.

– Сега не съм такъв, какъвто ти се иска. Откровено казано, убеден съм, че направих огромна саможертва. Не само за теб, а за всички Гарвани. В последните мигове не можах да предам доверието ви. И макар че Крадеца на зората ме подлъгваше да отнесе света със себе си, не можах да го сторя. – Той пак се вторачи в тревата пред себе си. – Чудно... Не си помислях, че ще доживея да извърша заклинанието, а когато вече го правех, неистовото желание ти да живееш надделя дори над ужасната съблазън да видя как делото на живота ми е завършено в целия си размах.

Ериан седна до него и обви с ръка шията му.

– Любими мой, сега пък имаш шанса да успееш в ново велико начинание. Цял живот си се учил да разрушаваш, но двамата с теб създадохме нещо. Погрижи се то да не погине.

Дензър трепереше, но дали от нощния хлад или от чувствата си? Когато се обърна към нея и стисна ръцете й, лицето му беше мокро от сълзи.

– Това искам повече от всичко, но се чувствам изигран. Не разбраш ли? Откакто се помня, останалото в живота ми беше второстепенно

пред проклетото заклинание. Набиваха ми го в главата толкова упорито, че не оставаше място за нищо друго. А сега го няма и се лиших от опора, у мен го няма онова ядро, което позволява да устоя в негодите и да ги надмогна. – Дланта му се плъзна по бузата ѝ. – Знам, че сигурно ти е тежко да ме слушаш. Знам и че не е добре да се чувствам така. Но какво ще стане, ако никога не се почувствам както преди? Ако не поискам нищо със същата сила, както исках Крадеца на зората?

– Ще поискаш, довери ми се. Просто не се предавай.

Тя го целуна кротко, езикът ѝ се плъзна по устните му. Неговата целувка се разгорещи, ръцете му изведнъж се притиснаха в гърба ѝ. Ериан знаеше колко го желае, но го бутна настрана.

– Не е толкова лесно...

В лицето ѝ нахлу топлина. Той я гледаше отблизо с онази искрена усмивка, която я привлече още при първата им среща, а тя се бе страхувала, че няма да я види повече.

– Виж как се е погрижила за нас случайността – мека тревичка, ро-моленето на реката, луна в небето. Неучтиво е да пренебрегнем усилията ѝ.

– Толкова дни се правиш, че не ме виждаш, а сега ти се прииска?

– Все отнякъде трябва да започна...

Дланта му се спря на гърдата ѝ. Ериан пак искаше да се отмести, но не ѝ стигна воля. Позволи на Дензър да я положи на тревата и целувките му я потопиха в страстта, но ѝ се стори, че някой тихо се отдалечава към бивака.

Ша-Каан отдели време за почивка. Омръзна му да дъвче Огнена трева и погълна цяла коза, заклана наскоро, за да утоли поне малко глад си.

Размишляваше над разговора си с Хирад Хладнокръвния – силата на духа му го впечатли, но още се питаше дали постъпи разумно. Ако опитът за връзка се бе провалил, Ша-Каан би продължил да търси Драконан, Хирад обаче щеше да умре неизбежно. Драконът не обичаше да си позволява подобни рискове.

Настъпи и времето за действие. Съсредоточи се и прехвърли тялото си извън Волнокрил наред реката. Пи дълго от хладната вода. Над него през мъглите се спусна много едър млад дракон, разпери криле да забави движението си и малко тромаво намери опора в плоска скала, в която ноктите му оставиха дълбоки драскотини.

Ша-Каан изви шия като ченгел и изпъна предни крака в поза на учтивост. Младият дракон наподоби позата му, но сведе глава почтително.

Елу-Каан приличаше на самия него в младостта му – силен, голям, убеден в способностите си, но неуверен пред по-старшите.

– Небесата да бъдат гостоприемни за теб, Елу-Каан – поздрави Ша-Каан.

– Твоят зов е чест за мен, Велики Каан.

– Ще ти възложи работа. Доколкото знам, твоят Драконан е в град Джулаца в Балея?

– Да, Велики Каан, но не съм се свързвал с него от няколко цикъла. Имах късмет в битките.

Младият дракон наведе глава още малко, макар да изпитваше гордост.

– Не е било късмет. Спасило те е умението. Но сега искам да се пренесеш в пространството между измеренията, за да говориш със своя Драконан... ако успееш. Маговете са защитили града си с енергия, извлечена от измерението на арахите. Опасявам се, че пробивът в небето може би дава допълнителна мощ на арахите, а не мога да допусна те да имат свободен достъп до Балея. Провери дали твоят портал ще ти позволи да проникнеш през защитата, но не излагай на опасност живота си. Задачата е рискована. Оттегли се в мига, когато ги усетиш да напират, те са труден противник.

– Ще се заема веднага.

– Елу, нуждая се от отговор, когато изгрее нощното светило.

– Да, Велики Каан.

– Ще напусна земите на Люпилото за малко. Трябва да говоря с Верет. Ако не се завърна, постарай се да запомниш отличителните белези на Хирад Хладнокръвния от отряда на Гарваните. Ще ги намериш съхранени в паметта на Волнокрил, а само ти имаш разрешението ми да влезеш там, ако умра.

– Пак ми оказваш чест, Велики Каан.

– Още си млад, Елу, но има величие в душата, ума и крилете ти. Учи се от мен и след време ти ще бъдеш Великият Каан. Небесата да бъдат свободни за теб!

– И за теб, Велики Каан. Пази се. Люпилото се нуждае от теб.

Вятърът бе стихнал в небето, имаше само високи облаци и въздушните течения подпомагаха полета на Ша-Каан. Издигна се над облаците и се наслади на светилото и красотата на света. Тук поне за миг можеше, да повярва, че има мир. Топла жълтооранжева светлина изпълваше света, отразяваше се от облаците и искреше в очите му. Той затвори вътрешните мембрани на очите си и потърси със съзнанието си.

Нямаше рояци дракони, които да раздвижват въздуха, нито пък сблъсък на умове запълваше пустотата е шума си. Нямаше предизвикателен рев преди битка, нито вопли на болка след поражение. Успокои се и размаха по-силно криле.

Океанът Шедара заемаше голяма част от северното полукуълбо. Започваше от бреговете на земите Дормар и Кеол, осеян тук-там с острови, рифове и пясъчни плитчини. Но драконите имаха нужда и от суша, затова приспособилите се към морския живот Верет предпочитаха да живеят и да се плодят в пещери и кухни.

Ша-Каан знаеше къде се събираха и нарочно влетя в мрежата на общата им бдителност, спусна се стремително и зачака неизбежната реакция, която не закъсня.

Рояк от шест дракона разпори влажния въздух с нескрита враждебност. Ша-Каан уталожил гнева им преди да го доближат за атака.

– Желая да говоря с Танис-Верет. Аз съм Ша-Каан.

Те се издигнаха по спирала и сурово го предупредиха да не доближава техните владения под водата. Морскосините им люспи блестяха влажно, обтекаемите им тела не срещаха съпротива от въздуха. Ша-Каан прецени изящството на полета им и си каза, че стигне ли се до схватка, вероятно ще го убият. Те се подредиха да го придружат – по един от всяка страна, отдолу и отгоре. Долавяше, че им вдъхва страхопочитание, но се гневяха, а летящият отдясно явно го мразеше.

– Няма да се откъсваш от нас, докато се спускаме. Няма да призоваваш никого с мисълта си – предупреди драконът, който изпитваше омраза.

– Разбирам. Ясно ви е, че не съм заплаха за вас. Дойдох сам, за да преговарям.

– Така е прието при нас – отвърна онзи по-почтително. – Всички гости трябва да бъдат съпроводени до площадката за кацане.

– Предпазливостта никога не е излишна.

Роякът съдържаше привичната си бързина, за да остане наравно с не толкова маневрени Ша-Каан. Насочиха се към малък скалист остров, в чийто край стърчаха пет високи скални шипа.

– Кацни в средата – заповяда му придружителите. Отдръпнаха се, а Ша-Каан разпери огромните си криле и слезе право надолу между скалите. Почти в същия миг водата пред него се разлюля и в нея изригна фонтан. Танис-Верет изхвърча над повърхността, от тялото му се стекоха пенести струи, а той прониза като стрела въздуха, докато надаваше приветствен вик. Превъртя се и кацна в края на острова, потопил

опашка в океана.

– Колко приятен е вятърът по мокрите люспи! – подхвърли Танис. – Далеч си от дома си, Ша-Каан.

– Но и положението, в което се озовахме, е необичайно – отвърна гостът.

Късата шия на Танис-Верет не можеше да се извие подобаващо, но и той се опря на изправените си предни крака, оголил по-меките люспи на корема си.

Над тях драконите от рояка се раздалечиха и се гмурнаха безупречно под вълните.

– Няма нужда да ни наглеждат, нали? – каза Танис-Верет. Ша-Каан наклони глава.

– Радвам се на доверието ти и отворявам със същото.

– Говори, Ша-Каан, макар да ми се струва, че знам за какво си дошъл.

– Ще говоря направо. Досещам се, че сте се съюзили с Иаик за битка, която не ви засяга, нито пък може да донесе някакво благо на вашето Люпило.

Танис се извърна, пристъп на кашлица сви гърдите му, помътняващите люспи издаваха напредналата му възраст.

Той беше много по-стар от Ша-Каан, но Верет спазваха строги обичаи и никой не би оспорил властта и способността му да води. Едва след смъртта му щяха да решат кой да го замени. А за Каан силата на съзнанието беше определяща. Ша-Каан знаеше, че някой ден Елу-Каан ще го надмине и тогава щеше да се оттегли, за да заеме мястото си сред Старейшините.

Люпилото се прекланяше пред тях, но Великият Каан беше начело.

– Ша-Каан, дойде време на страшна заплаха за Верет. Все по-рядко се излюпват малки дракони и най-голямата ни грижа е да опазим снасящите женски. Малко сме и не можем да защитим границите си от нападение.

– Значи съм познал... – Гневът на Ша-Каан се разгоря. Съжали за миг Танис, но презрението надделя. – Защо не дойде при мен?

– Наик вече бяха тук. Имаха сила да ни довършат. Не ни оставиха избор.

– Наик! – Устата на Ша-Каан блъвна дим. – А после... Защо не долетяхте при мен после?

– Щяха да научат. Вече знаеха колко сме затруднени и не се съмняваха, че ще свием криле пред тях.

Ша-Каан се взря в Танис-Верет и презрението отстъпи пред разочарование. Старейшината на Верет беше сломен и покорен. Няваше сила дори да направи опит да върне свободата на своето Люпило. Наик нямаше да ги пощадят накрая. Каза това на Танис.

– Може би. Принуден съм да вярвам, че няма да го направят.

– Позволяваш Люпилото ти да измре – ядоса се Ша-Каан. – Дойдох да ти предложа помощ. Но защо ли не си отида, за да ви оставя да изчезнете в миналото...

– Как ще ни помогнете? Вашето Люпило е на края на силите си, всички виждат пробива в небето, водещ към сродното ви измерение. Самите вие се сражавате за оцеляването си.

– А вие правите борбата още по-тежка за нас, като подкрепяте Наик. Не виждаш ли?

– Длъжен съм да опазя своето Люпило, не другите. Моля те да ме разбереш.

Танис огледа небето неспокойно.

– Няма никой наблизо.

– Те винаги са наблизо.

– Отминалият светъл период беше най-болезненият за мен от много цикли насам – каза Ша-Каан. – Убих дракон от вашето Люпило, който подгони и погуби с пламъците си един от моите вестари. Друг от вашия рояк отрови с шиповете си женска от Каан, но тя го отнесе със себе си в смъртта. Драconi от Каан преследваха и убиха още драconi от Верет. Танис, ние не сме във война с вас, защо ни се опълчвате?

– Защото иначе ще бъдем изтребени.

– Разбирам колко ти е трудно и защо си объркан. Но сега аз съм пред теб и казвам: моето Люпило ще ви брани, ако нарушите този съюз на страха с Наик.

Ша-Каан помръдна за пръв път, откакто бе кацнал на острова – разпери криле и се облегна на задните си крака в знак за нерушимо обещание.

– Вашето Люпило няма силата да ни защити от Наик.

– Време е да проумееш какво става – съвсем спокойно му отвърна Ша-Каан. – Ние сме във война с Наик, както и с другите по-дребни Люпила, които искат да нахлуят през пробива над нашите земи. Сключили са съюз с вас, очакваме да успеят със заплахите си и към други. Нямаме друг избор, освен да воюваме и със съюзниците на Наик. Откажете се от съюза. Доверете се на мен. Доверете се на Каан.

– Не мога.

– Тогава ще продължим да убиваме дракони от твоето Люпило, когато са заплаха за нас. А ако заплахата от вас нарасне, следващия път ще ме видиш тук начело на огромен рояк. Опитайте се да стоите настрана от нас. Няма да допусна Каан да бъдат победени.

– Съжалявам, че всичко се обърна така.

– В твоята власт е да го промениш, Танис-Верет. Ако решиш, ще те изслушам, знаеш това.

Най-сетне Танис срещна погледа му.

– Време е да си тръгнеш. Няма да предам твоето послание на другите, докато не се отдалечиш от нашите небеса.

– Нека ветровете и теченията са благоприятни за теб.

– Победете Наик.

– Това и ще направя – изрече Ша-Каан. – Колко тъжно е, че нямаш вяра в мен!

Той излетя и се понесе нависоко, където беше по-безопасно, а вятърът му помогна да се отърси от гнева.

ГЛАВА 19

На триста разкрача от лагера пътеката заобикаляше нагъсто израснали дървета, които скриваха препускащата конница. Дарик обаче знаеше, че грохотът на атаката се чува отдалеч, и кресна на отряда да се раздели и да нападне според плана.

Яздещите пред него стрелци с лък пришпориха конете, от двете им страни дванадесет бойци с мечове, петима магове зад тях ги покриха с въздушни щитове. Кривнаха към наблюдателниците, а Дарик нахлу с основната част от отряда в лагера.

Показаха се в галоп иззад дърветата в мига, когато засвириха първите стрели. Западняшките отскачаха, но неговите стрелци улучваха. Не преставаше да се чуди на точността им. Още с първия залп повалиха четирима от часовите на кулите.

Лагерът изобщо не беше подготвен за защита срещу добре обмислена атака на кавалеристи, а и срещу какъв и да било набег. Нямаше събрани нагъсто палатки, които да попречат, нямаше дълги тесни проходи, където нападателите да попаднат в капан. Всичко беше подредено горе-долу с единствената цел да улесни съхранението и превоза на припасите през Гиернатския залив. Златен шанс за всеки способен тактик, а в това западниците трудно можеха да срещнат по-опасен враг от Рай Дарик.

Той вдигна ръка, замахна наляво, после и надясно, докато изреваваха заповедта за атака от две посоки към складовите шатри. Конниците профучаха с проблясващи под следобедното слънце мечове, повалиха притичващите защитници, срязваха въжета, пореха платнища, съсичаха прътове и събаряха палатки върху безпомощните западници или направо прегазваха онези, които им се изпречваха. Стигнаха до брега, завъртяха конете и спряха за миг да видят опустошението, което причиниха.

На наблюдателниците имаше само трупове, стрелците търсеха нови цели. Насред лагера писъците за помощ се смесваха с яростни викове, докато враговете се мъчеха да проумеят що за стихия ги връхлетя. Кане-ха се да дадат отпор, но бяха малцина и закъсняха.

– Магове – огън, моля ви.

В отговор две дузини Огнени кълба пронизаха въздуха и поразиха защитниците. Лагерът пламна и настана пълно безредие. Още преди да е чул воя на подпалените врагове, Дарик заповяда втора атака. Копитата

тъпчеха овъглен брезент, окървавени мечове се стоварваха върху войници и работници, чието нехайно спокойствие бе отнето с такава лекота. Стрелците забиваха стрели във всеки, който застрашаваше мечоносец или маг, маговете пък запращаха по противника Заличители на умове, Силови конуси и Смъртна градушка, помитаха огради, плът, мозъци и камъни. Всичко свърши бързо.

Сред своя надаващ победни възгласи отряд Дарик огледа разрухата. Също като в доброто старо време, рече си той.

И не загуби нито един боец.

* * *

Три от тях го причакаха откъм подветрената страна, но не бяха преградили добре съзнанията си. Искаха да го изненадат, мислите им обаче бяха кристално ясни за Ша-Каан.

При завръщането към Терас летеше равномерно срещу вятъра. На Наик явно бе предадено, че е бил при Верет, и той усети как го доближават отдолу и отдясно още преди да огласят студеното небе с предизвикателството за битка.

Ша-Каан побърза да завие и пикира към тримата, възползвайки се от предимството, което му даваше набраната височина. Разделиха се в три посоки с намерение да го объркат, но бе преживял твърде много схватки и вече знаеше кого напада. Този дракон беше дребен, малко над петдесет стъпки, но въпреки това не летеше както трябва.

По-отблизо Ша-Каан забеляза, че положението на крилете му е съвсем неправилно, тялото не беше нагласено според посоката на полета, краката бяха прекалено разперени. Или беше непохватен, или... Ша-Каан кривна встрани и рязко зави нагоре, а огнените струи прогориха въздуха под корема му и встрани от едното крило. Двамата от Наик заръмжаха разочаровано, че се провалиха с клопката, подминаха се взаимно под него, а той се завъртя с гърба надолу и устремно пропадна след послужилия за примамка дракон, който още не можеше да уравни полета си.

Ша-Каан отвори уста и избълва пламъци надолу и наляво. Успя да обгори хълбока и крилото на врага. Онзи се отклони с измъчен вой. Повреденото крило се сцепи, по тялото изскочиха мехури.

Ша-Каан сви криле за миг, пак се превъртя около оста на тялото си и пое отвесно нагоре и надясно. Озърна се, но виждаше само двама от нападателите.

Закъсна със защитната маневра. Третият го връхлетя отгоре, за да

порази уязвимия му корем. Ша-Каан знаеше, че няма надежда да се отърве невредим. Извъртя се и прибра криле до тялото си в очакване на болката, докато ускорението още го носеше нагоре. Пламъците го улучиха в основата на шията и пред крилото. Усети как се разкъсват люспи и се напуква кожа, но не се отказа от изгодната позиция – знаеше къде този Наик ще завърши движението си.

Облърна го въздушна вълна от прелетелия наблизо враг. Ша-Каан отвори отново здравите външни клепащи на очите си, разпери криле и въпреки болката изви шия назад, за да захапе крилото на противника. По-младият от него дракон беше извънредно силен, можеше да се изтръгне, но Ша-Каан знаеше какво върши. Дръпна в обратната посока така, че разкъса мускулите и мембраната на крилото. После довърши унищожението на крилото с огън и пусна осакатения враг да се премията дълго надолу към смъртта си.

В рева на Ша-Каан се съчетаха страдание и ликуване, докато размахваше криле с все сила. Пред него кръжеше невредимият Наик, търсеше удобен момент за атака. Отстрани беше раненият, който обаче се стрелкаше много ловко във въздуха.

Ша-Каан позна какво предстои. Те си дадоха знак, единият се устреми нагоре, другият – надолу, миг по-късно и двамата свърнаха рязко към него. Твърде позната заучена маневра, очевидно им липсваше опит от истински сражения.

Не напразно драконите имаха естествена броня по телата си. При опит да приклепят противника от две страни бяха загинали мнозина, които забравяха този факт. Ша-Каан нямаше намерение да се изплъзва и от двамата. Примири се с новата болка, но знаеше как да намали вредата. Размахва криле така, че да забави полета си, сви ги изведнъж, долепи шия до корема си и профуча надолу.

Врагът над него реагира навреме, пикира още по-стремително и обля с огън гърба на Ша-Каан. Но раненият закъсня, Ша-Каан за пръв път можа да се възползва и от късмет в тази битка. Блъсна се в тялото на дребосъка, изплющя с опашка и я уви около шията му.

Противникът се задави със собствения си огън, не можеше да си поеме дъх. Ша-Каан още се носеше надолу, лишил от равновесие младия Наик. Изпъна шия и заби огнени струи в муцуната му отблизо. Пусна трупа и се отклони и дъга нагоре с разперени криле, макар че пострадалите мускули под люспите не се подчиниха лесно. Изрева отново, но този път врагът не отговори.

Щом видя, че поражението е неизбежно, последният оцелял

побягна. Ша-Каан проследи с поглед изчезващото в по-ниските облаци тъмно тяло. Не полетя след него, а отново набра височина и продължи по-мудно към Терас и толкова нужните му в момента потоци между измеренията, в които щеше да го потопа Залата на сливането.

Гарваните не потеглиха до средата на следобеда. Хирад скоро забрави умората след неочакваната връзка с Ша-Каан, но пък огладня безмерно. Троун и Уил се шмугнаха в шубраците и се върнаха смайващо бързо с четири заека и цяла връзка горски гълъби. Уил сготви улова на печката, като напълни дивеча със зърно от раницата на Незнайния, корени, изровени край реката, и току-що набрани билки.

Варивото беше вкусно, но на Хирад му липсваше дебелия комат, с който обикновено преглъщаше готвеното. Впрочем липсваха му също бирата и виното.

– Чак ми става криво, като се сетя откога не съм си пийвал – подхвърли той.

– Да, печалбите ми трябва да са се сгромолясали, щом си толкова далеч от моята кръчма – отвърна Незнайния.

Варваринът се озърна, но не видя смях в очите му. Корина им липсваше, особено „Гарвановото гнездо“. В този миг Хирад би дал какво ли не, за да е изпружил крака пред огнището в задната стая с чаша вино в едната ръка и чиния с месо и сирене в скута си.

Но спомените за странноприемницата го натъжаваха. Още беше прясна мъката – последния път, когато Гарваните бяха там, в кръчмата умря най-старият му приятел Сирендор Ларн. И сега Хирад не намираше утеха в мисълта, че Сирендор се пожертва, за да спаси Дензър, колкото и незаменим да бе тъмният маг в спасяването на Балея.

Толкова приятели умряха, толкова много постигнаха, но край брега на тази река Хирад осъзнаваше колко нищожни са силите им. И сега отрядът се състоеше от седем души, а само той, Незнайния и Илкар имаха голям боен опит. И тъкмо на Гарваните се падна задачата да затворят разкъсването преди небето над Балея да загъмжи от дракони.

Дори в най-спокойни времена трудно биха убедили недоверчивите магове колко е важна тази задача, за да ги пуснат в Библиотеките на поне две от Школите. Сега западнешките орди господстваха в земите на Школите и задачата ставаше непосилна. Западниците нямаше да им повярват, то се знае. И те бяха застрашени от гибел, но защо да се вслушват в историите, разказани от отряд наемници, макар и прочути? Оттук никой не виждаше разкъсването. Обясненията биха прозвучали неправдоподобно, дори думата на Стилиан и Дарик не би помогнала.

Значи бяха принудени да крият подбудите си от всички, които сре- щаха по пътя. Нямаха нито времето, нито неизчерпаемото търпение да убеждават. Хирад си рече, че всъщност единствените, които биха прие- ли историята сериозно, са Драконаните сред маговете. Те пък бяха тол- кова потайни, че нямаше почти никаква полза от доверието им. Никой от тях не би се съгласил да разкрие, че е Драконан, дори пред други ма- гове, камо ли пред непосветени.

Да, много несправедливо, но каква полза да умува над това отново? Котлето се опразни, всички се нахраниха.

– Време е да тръгнем – реши Хирад. – Уил, изстуди печката, моля те. Незнаен, бъди така добър да избереш пътя. Който трябва да се облек- чи, нека го направи сега. Няма да спираме до вечерта.

Дензър изсумтя и се провря към брега с пращане на счупени клонки.

– Голям веселяк, а? – промърмори Илкар.

– Уви, такъв си е – потвърди Хирад. – Ериан, ти наистина ли си ре- шила да го търпиш чак докато побелееш и се прегърбиш?

– Кой казва, че ще побелея? – усмихна се тя. – Е, сега е малко труд- но да го обича човек, но...

Незнайния помогна на Уил да струпа пръст върху печата, за да из- стине скоро, и каза:

– Ако сме съгласни, че няма време да се отбиваме към Тривернско- то езеро, изборът не е голям. Според мен трябва вървим право към Джу- лаца. Ще поемем риска да се натъкнем на западняци, но само защото си мисля, че Троун ще ни предупреди навреме. Трябва да се отклоним от реката и да тръгнем към града. Местността дотам е доста равна и почти навсякъде има къде да се скрием. – Тогава напред – рече Хирад.

Незнайния поведе отряда, Троун изтича към реката да се напие, Уил нарами разглобената и увита в кожа печка и закрачи последен след тримата магьосници.

Хирад си мислеше, че пътят до Джулаца ще е дълъг. Откри, че си мечтае да попаднат на неколцина небрежни западняци.

* * *

Троун лочеше студената вода и усещаше как охлажда гърлото му преди да се стече в стомаха. Той беше смутен, но пък не помнеше вре- ме, когато в ума му да е имало ред.

* * *

Малко по-рано изпита страх и това не му хареса. Не откриваше нищо, което да нападне, само дебнеше безсилно, докато силата на огромния звяр навличаше такава болка на водача.

А Троун я бе открил преди хората, те дори не се уплашиха, макар че имаше от какво. Защото тази сила дойде отникъде. Нямаше лик, нямаше форма, не дишаше. И си оставаше животинска. Троун знаеше, че тъкмо затова трябва да се бои от нея.

Само водачът я преживя и макар да даде глас на болката си, не пострада. Умът му запази остротата си – Троун се увери в това.

Но не знаеше дали водачът е в безопасност. Силата можеше да се завърне всеки миг. Троун беше длъжен да се грижи за човека брат сред тези хора. Само него разпознаваше истински, въпреки че и другите бяха запечатани в паметта му. Сред тях човекът брат се успокояваше и това беше добре. Докато закриляше него, Троун пазеше и останалите.

Вдигна муцуна от водата. В главата му властваше миризмата на глутница, гората го примамваше, оплиташе го в мрежата си, за да го придържа в своите дебри, където нямаше да е обвързан с никой човек.

* * *

В студената зала Кард говореше на Съвета за приближаващата битка. Все пак той и Барас склониха Сенедай да прекрати избиването на невинни. Предводителят на западниците обаче се зарече, че ще принесе в жертва всички оцелели досега, ако отново го измамат. Този път хазартният залог си струваше – щом сраженията започнеха цял ден по-рано с изчезването на Покрова, Сенедай сигурно щеше да хвърли всичките си сили към стените на Школата. И тогава би имало някакъв шанс за пленниците.

– Извънредно важно е да ударим колкото се може по-тежко по онези около стените още преди Сенедай да струпа армията си тук. Ето в какъв ред ще направим всичко. Час преди зазоряване ще премахнем Покрова на демоните. Ако часовите на подвижната кула не вдигнат тревога незабавно, осмина магове ще опитат да достигнат с мисловна връзка войската и бегълците извън града. Ако пък забележат какво става, всичко ще се случи много по-ускорено.

Иначе ще забавим атаката, докато западниците не се раздвижат. В този момент магове ще изпепелят кулата с Огнени кълба, и ще отворим северната и южната порта. Стрелците с лък и основната част от маговете ще се качат на стените, а всички войници от градската стража и стражата на Школата ще излязат навън. Тяхната задача е да нанесат

възможно най-много щети на първата линия и стражевите постове около стените преди да се съберат главните сили на Сенедай. Щом те настъпят, нашите войници ще се оттеглят, ще затворим портите и ще бъдат залостени и укрепени със заключващо заклинание, а обсадата нека си продължава. И накрая – лично подбрах дванадесет души, които ще се опитат да намерят и да освободят пленниците. Това още повече ще обърка западниците. Имате ли въпроси?

Кард се облегна на стола и скръсти ръце. Другите кимаха одобрително.

– Можем да усилим мисловната връзка, ако заетите с нея магове влязат в Сърцето – напомни Вилиф.

– На всички освен членовете на Съвета и другите старши магове е изрично забранено да влизат в Сърцето – възрази Ендор.

– А още си толкова млад... – подсмихна се Керела. – Бих очаквала това от Торвис, не от теб. Доволна съм, че толкова ревностно защитаваш нашите обичаи и закони.

– Макар че сега не му е времето – добави Торвис.

– Точно за това говоря – подчерта Керела. – Ако няма други възражения, давам съгласието си Сърцето да бъде използвано в тези извънредни обстоятелства.

– А как твоите хора ще научат кога трябва да отстъпят? – обърна се Селдейн към Кард.

– Щом се отървем от западниците на кулата, ще изпратя в небето магове със Сенчести криле, за да наблюдават струпването на нашествениците към Школата. Трима са достатъчно. Искам само да ухапя до кръв онези, които пазят около стените, не цялата армия на западниците. Нямам намерение да опожаря Джулаца, за да си върнем свободата. Впрочем времето няма да стигне, така че подобна тактика ще се окаже безполезна. Ако се сражаваме по улиците, теснотията ще е изгодна за нас, защото сме далеч по-малко. Щом маговете видят толкова много западници, че да пометат моите войници пред портите, ние ще се приберем. Знаят за какво да бдят и сигналите са уговорени.

– Защо изобщо си решил да рискуваш хората си в такъв набег? – озадачи се Вилиф. – Не е ли по-добре да ги съхраниш, за да бранят стените?

Кард завъртя глава.

– Не е така. Няма да се забавим дълго отвън, но тази атака ще постигне две цели. Ние ще нанесем първия удар и това ще ни вдъхне увереност. Уверявам ви, че когато просто стоиш на стената и гледаш как

враговете настъпват към теб, може да загубиш ума и дума от страх. Второ, ако ги цапардосаме болезнено, може и да подроним малко тяхната самонадеяност. Освен това в началото ще стоварим доста заклинания върху тях. Не е изключено настървението им да отслабне.

– Не ми се вярва – каза Вилиф. – Те са почти десеторно повече от нас.

– Но техният дух не е здрав. А когато бъдат ударени и в гръб, е... не можем да знаем предварително какво ще сторят накрая.

Барас изви вежди иронично. Той можеше да предвиди какво ще сторят западниците. Ще започнат клане. Но бездруго нямаше друг изход. Дори да се бяха крили зад Покрова стотина дни, нищо добро не ги очакваше. Храната им щеше да свърши, още души щяха да подхранят творението на демоните, а в Школата щеше да избухне бунт.

– Какво ни прихвана, та решихме да спуснем Покрова около Школата? – промълви той, внезапно отдал се на мъката.

Залата притихна за миг, Керела докосна ръката му, отпусната върху облегалката. Отговори му Кард.

– Искахме да спечелим време – каза той благо. – От самото начало го знаехме, нашият храбър приятел Дийл – също. Попречихме на западниците да ни прегазят набързо в мелето. Колкото и смело да приказвахме, всички се надявахме как ще видим армия да преваля билата на хълмовете, за да спаси нас, Школата и града. Минаха дванадесет дни и е неизбежно да признаем, че това няма да се случи... поне докато съществува Покровът. Недопустимо е да гледаме безучастно как умират наши съграждани. Дори ще е по-мекко да видим как ги обезглавяват или изкормват, поне няма да загубят душите си. А в Покрова! Небесни богове, не можем и да си въобразим страданията им!

– Редно ли е да опетним тези жертви, като се предадем покорно накрая? – вметна Ендор.

Очите на Кард блеснаха, но погледът на Барас не му позволи да даде воля на гнева си. Гласът на пълководеца остана спокоен.

– Твърде късно е да направим нещо за онези, които загубихме в Покрова на демоните. Но не е късно да спасим онези, които са живи. Ендор, ти си маг, но си млад и наивен. Никой не възнамерява да се предаде покорно. Очаквам и ти да дадеш своя принос, за да вдъхнем на западниците страх от Джулаца завинаги. И ако в тази битка загинем всички, но поне едно от децата тук успее да се изплъзне на враговете, това ще е достойна победа. Разрешавате ли да започна?

Те кимнаха един по един.

– Значи е решено. Утре, един час преди зазоряване, ще ви помоля да премахнете Покрова на демоните. И от този миг ще командвам всички сили на град Джулаца и Школата, магове и войници, мъже и жени. Давате ли ми тази власт?

– Да, генерал Кард – потвърди Керела. – Имаш и нашата подкрепа, благословия и молитви. Спаси Школата. Не допускай нашите хора да измрат.

Кард се усмихна.

– Ще видя какво мога да направя по въпроса.

* * *

Ша-Каан не се завърна тържествуващ както предишния път. Плъзна се надолу през мъглите незабелязано и обяви появата си на грижещите се за него вестари чак когато кацна. Пропусна обичайните любезности на посрещането и пожела да използва Залата на сливането. Застина неподвижно и се прехвърли вътре.

А там беше проснат на хълбок Елу-Каан с безсилно изпънати шия и опашка. По главата и шията му личаха всевъзможни драскотини и ранички. Едното крило беше разгънато, мембраната – покрита с белези и пресъхнала, но за щастие без разкъсвания. Ша-Каан обаче се разтревожи най-силно от дишането му, плитко и накъсано, сякаш дробовете му не можеха да си вършат работата.

Въпреки че беше уморен, схванат и ранен след битката и изтощителното завръщане в Терас, Ша-Каан тутакси заповяда на вестарите да се заемат с Елу-Каан. Премести се, за да не им пречи огромното му туловище, отпусна се на земята и доближи глава до Елу.

Не се налагаше да задава въпроси. Младият дракон очевидно бе пострадал при сблъсък с арахите, а не се намираше в целебния поток между измеренията, защото не бе успял да достигне съзнанието на своя Драконан в Джулаца.

Отблизо се виждаше, че по муцуната му има безброй драскотини от ноктите и зъбите на арахите. Те бяха почти неуязвими за драконовия огън и си оставаха опасен противник, но пък рядко дръзваха да излязат от измерението си, за да досаждат на огромните същества, чиито души не смееха да поробват. Този път обаче Покровът на демоните бе нарушил неприкосновеността на пространството между измеренията, а Елу-Каан бе предизвикал присъщия им бяс. За малко не бе платил с живота си.

Двете раси не общуваха помежду си. Драконите поначало не бяха

склонни да преговарят, а арахите изобщо не желяха да говорят. Придържаша се към простичкото убеждение, че всички раси в останалите измерения са по-низши и заслужават само да бъдат използвани или унищожавани според случая. Ша-Каан се сблъска с тях един-единствен път през дългия си живот, но беше склонен да признае, че в повечето случаи имат основания да са надменни. Драконите, а по-късно елфите и хората се научиха или да използват арахите на свой ред, или все някак да се спазаряват с тях. От това арахите станаха още по-непредсказуеми.

Щом усети по муцуната си дъха на Ша-Каан, младият дракон немошно отвори очи.

– Съжалявам, Ша-Каан, не изпълних задачата...

– Говори ми с ума си, готов съм да те чуя. Не насилвай гърлото и дробовете си.

– Благодаря ти!

Елу вложи в думите си искрена признателност, че му е позволено да беседва мислено с Великия Каан.

– Скоро това ще бъде твое право – увери го Ша-Каан. – Сега ми разкажи за пътуването и стълкновението с арахите. Не искам да чувам, че не си изпълнил задачата. Поверих ти опасно задължение и щом си оцелял, това доказва колко си надарен и силен. Ако се умориш, кажи ми, ще продължим по-късно.

– И ти си ранен, Ша-Каан.

– Елу, мисли за раните си. Трябва да предам на моя Драконан каквото си научил. Разкажи ми, докато още имаш сили.

– Трудно е да се следва прохода без личният Драконан да ти бъде ориентир, но аз се водех по познати потоци, а отличителните белези на Балея са ярки...

Елу-Каан пак затвори очи и Ша-Каан се намръщи угрижено. Още по-мъчително вдишване разлюля тялото на младия дракон. Гласът на ума му пресека за миг.

– Усетих присъствието, което ти наричаш Покров, щом доближих Джулаца, но зад него цареше пълна тишина. Досущ като пустотата, която почувствахме, когато хората от Балея извършиха заклинанието си и отвориха разкъсването.

– Успокой се, Елу.

Ша-Каан долови, че пулсът му се ускорява. Взря се във вестарите, които трескаво мажеха гърдите на Елу със загрята кал и слагаха около него съдове със сгорещени ароматни отвари. Щеше да мине време, докато изпаренията се просмучат през кожата. Един вестар мина между

драконите и постави вдигащ пара котел до устата и ноздрите на Елу, който се сепна от новото уханье, но мускулите на шията му се отпуснаха веднага, а меката миризма на мъгла и листа достигна до дробовете, за да ги облекчи.

– За щастие вестарите са толкова изкусни.

Ша-Каан кимна на служителите си, които се поклониха в отговор, макар да не чуваха размяната на мисли между драконите.

– Каж ми как арахите успяха да те доближат.

– Убедих се, че мога да мина през Покрова, но щом влязох в досег с него, почувствах силата на магията – създаваше връзка между измерението на арахите и Балея, която не бе сътворена само от арахите. Там гъмжеше от тях, нахлуха в прохода, без да ги засегне моят огън. Нападаха ме с крака, ръце и зъби. Онези, които ме ухапаха отвътре в устата, ме нараниха. Сякаш лед гасеше огъня ми, сега ми пари в гърлото и навътре в мен...

Кашлица разтърси Елу, опашката му плесна по земята и вестарите отскочиха пъргаво. От ноздрите му плисна тъмна слюз и събори котела. Вестарите веднага сложиха нов на мястото му.

– Стига, Елу-Каан, време е да си починеш.

– Не, Велики Каан, има още нещо. – Мисълта на младия дракон гаснеше и Ша-Каан се досети, че мехлемите и отварите са предназначени и да го потопят в сън. – Покровът е пълен с арахиди, гладни за душите на хората от Балея. Те си мислят, че им е даден пробив към измерението на Балея, който маговете не могат да затворят. Да се молим на небесата да грешат, защото няма как да се притечем на помощ, Арахите са прекалено силни, а ние сме заети тук. Още един портал, Ша-Каан – и той може да погълне нашето сродно измерение със същата лекота както и разкъсането над Терас...

Връзката със съзнанието на Елу прекъсна и за миг Ша-Каан се заблуди, че е мъртъв. Но вестарите се грижеха за него все така спокойно. Значи най-после се бе унесъл.

Ша-Каан се изправи. Нямаше време за губене тук, за да лекува собствените си рани. Пак бе познал. Хората в Балея отново опитаха да се защитят, но задвижиха верига от събития, над която нямаха власт. Този път нямаше да говори само с Хирад Хладнокръвния, трябваше да го чуят всички Гарвани. Без да се огледа, Ша-Каан тръгна по коридора и се настрои за прехвърляне в пространството между измеренията, воден от отличителните белези на Хирад.

ГЛАВА 20

Барас почука леко на вратата с надеждата генералът да е заспал, но дрезгавата покана да влезе последва незабавно. Старият елф прекрачи прага в стаята на Кард, разположена в основата на Кулата. Завари го до малкото огнище, придърпал стол пред отворен прозорец. От пълна чаша на перваза се виеше пара, а пълководецът се взираше в звездното небе. Ношта носеше облекчение дори и защото Покровът почти не се забелязваше в мрака, заплахата му изглеждаше някак по-смекчена, макар излъчването да вледеняваше всеки, попаднал в обсега му. Оставаха около два часа до изгрева.

Нямаше какво друго да правят, освен да чакат първата заповед, а после да видят какво ще им донесе този ден. Цялата Школа бе притихнала неспокойно. Нямаше мъж, жена или дете, които да не знаят отредената им роля.

Кард бе организиран не само групи от войници и магове, а възложи на всеки от цивилните някаква задача. Трябваше да носят на войниците всичко необходимо – от стрели до хляб, да запушват пробиви и да укрепват стените, да отнасят ранените и да се грижат за тях, да гасят пожари.

От своя страна Керела нареди на всички магове да му се подчиняват, докато не стане ясно дали битката клони към победа или поражение. Ако разгромът се окажеше неминуем, от всички незаети със задачата да потопят Сърцето в земята се очакваше да умрат, докато ги бранят, за да им дадат време. И докато останалите в Школата спяха преди сражението, Барас заръча на Ендор и Селдейн да пренесат стотици от най-скъпоценните текстове в Сърцето или около него. Преди премахването на Покрова то заприлича повече на склад, а не на средоточие на магията в Джулаца.

Елфът огледа оскъдно обзаведената стая. Завивките на нара не бяха отменати. По бюрото бяха натрупани схеми, пергаменти и пера, по другия стол – книги и дневници. Кард ги премести, щом видя стария си приятел.

– Седни, ти също имаш нужда от отдых. Напуканите му устни помръднаха в усмивка. Наскоро избръснатото му лице лъщеше от пот в затоплената стая.

– Сигурен ли си, че така е най-добре? – кимна пълководецът към

Покрова. – Отново да се впускаме в битка...

– Има ли друг начин?

– Можем да усмирим хората и да преживеем някак зад стените още... – дръпна изписан лист от купчината – ... сто и седемнадесет дни. Ако се примирявахме с оскъдните дажби и внимавахме какво правим с отпадъците.

– А после?

Кард пак се подсмихна и вдигна рамене.

– Светът щеше да се завърти много пъти дотогава. Може би щяха да ни отгърват от обсадата.

– А на Сенедай щяха да му свършат пленниците, които да принася в жертва, затова пък купчината гниещи трупове щеше да стане по-висока от стените. За какво ни е да го обсъждаме отново?

Усмивката на Кард изчезна, той тръсна глава. – О, не е нужно. Май се надявах, че си дошъл да предложиш друго решение, което няма да причини смъртта на повечето хора около нас утре, вдругиден и в следващите дни.

– Не съм предполагал, че си позволяваш съмнения.

– Не си ги позволявам, както ти е известно. Само че... Де да знам, имах големи надежди, когато Покровът ни защити.

– Иска ли ти се да не бяхме постъпвали така? – попита Барас.

– Не, не, дори снощи... или беше миналата нощ... Както и да е, лежах тук и умувах какво щеше да ни сполети, ако не бяхте спуснали Покрова.

– Е?

– И ти знаеш. Западниците щяха да влязат тук преди да се опомним – нямахме годни за заклинания магове, армията ни отстъпваше безредно, всички се вцепениха от ужас. Но сега сме възстановили силите си, бойният дух е по-висок, макар че всички са си уплашени както преди, струва ми се. Поне ще им дадем добър урок.

Барас съжали, че е прекъснал размишленията на Кард. Старият войник може би си припомняше живота, защото предчувстваше, че не му остава много. А съмненията, които изрази, само показваха, че му стига здрав разум да търси по-добро решение, докато времето не изтече и не се наложи да признае, че такова просто няма. Елфът реши да не се засеждава, но все пак бе дошъл и по работа.

– Впрочем защо дойде? – сети се и Кард.

– Събрахме се в залата на Съвета и решихме да започнем призоваването скоро. Може би Хейла няма да ни се яви веднага, а после трябва

да се спогодим с него за премахването на Покрова. Трудно е да обещаем, че ще изчезне точно един час преди разсъмване, но едва ли ще е много по-късно. Не е зле да подготвиш маговете, които ще се заемат с подвижната кула.

– Ще събудя и войниците. – Кард стисна ръката на Барас силно и уверено. – Желая ви късмет.

– Ще се видим горе рано сутринта – кимна елфът към покрива. – Дано боговете са с нас.

– Ако не са, скоро ние ще бъдем с тях.

– Ама че черен хумор! – ухили се елфът.

– Но правдив.

Барас закричи към Сърцето на Кулата.

* * *

Гарваните спряха за почивка в подножието на малко възвишение, което ги пазеше от вятъра. Над тях прошумоляваха хрусталаци, от двете им страни се простираха потоци, блата, мочурища и бурени.

Вървяха и по тъмно, докато Дензър не напомни, че Ериан се нуждае от отпих. Тя си мълчеше, но лицето ѝ издаваше умора още от следобедна и макар че уж се подразни от проявата на внимание, заспа с доволна усмивка.

Щом запали печката, Уил се отдалечи от бивака с Троун. Забавиха се дълго и когато се върнаха, дребосъкът стискаше устни, а върколакът легна встрани от спътниците си с мрачно дори за вълчатата му муцуна изражение.

Дензър остана да бди пръв, смени го Незнайния, а после дойде ред на Хирад. Облягаше се на склона, оглеждаше спящите и се взираше на там, откъдето дойдоха.

Тюхкаше се мислено, че не им провървя да се сдобият поне с два коня, за да не мъкнат багажа по дългия път, а и да яздят поред и да им олеква на подбитите крака. Още по-смутно му беше на душата, защото колкото и малко да разбра за Покрова на демоните, поне се увери, че няма как да минат през проклетията. Откри, че очаква с нетърпение следващия зов на Ша-Каан. Дано могъщият дракон бе измислил как да се промъкнат.

Завъртя глава, за да прогони прозявката. До зазоряване оставаха около два часа. Стана да си напълни чашата от котлето. Запасите им от кафе се изчерпваха бързо и варваринът сбърчи нос – скоро щяха да сърбат билковите отвари на Илкар. Понечи да седне на мястото си, но

ръмжене го накара да се извърти, по ръкавицата му плисна кафе. Троун бе приклепнал на задни лапи, впил в него студения зъл поглед на жълтите си очи. Хирад се усмихна насила.

– Ей, това съм аз, не ме ли помниш?

Но Троун още ръмжеше настръхнал. Отмести се назад. До него Уил се размърда.

– Какво става? – попита замаяно.

– Не знам. Той...

Вълкът изджафка и скочи нанякъде в мрака, а болката скова Хирад. Кратка и силна, тя смрази сетивата му и го повали на колене, а кафето от чашата попи в пръстта.

– Хирад, чуй ме.

Варваринът нямаше представа защо този път гласът на Ша-Каан в главата му звучеше отблизо и беше различен – не толкова могъщ и властен, някак страдалчески.

– Чувам те, Ша-Каан.

– Трябва да отворя портала, за да ме чуят всички Гарвани. На безопасно място ли сте? Ритмите на тялото ти и твоите отличителни белези показват, че си в покой.

– Да, Велики Каан.

Малко по-надолу по склона трепна ярка линия и очерта правоъгълник, завършващ десетина стъпки над земята и широк към седем стъпки. Целият беше череп, но около него всичко си остана същото.

Хирад се изправи и огледа бивака. Уил се блещеше към светлината, другите се надигаха, сепнати незнайно от какво, но разтревожени.

– Не се плаши, Уил, това е Ша-Каан.

– Всичко е наред, аз съм си добре – Смъкна треперливо Уил. – Как тъй Ша-Каан?!

– Ами не мога да ти обясня, но се е пренесъл от неговото измерение към нашето, за да поприказваме.

Очите на варварина се извиха сами към правоъгълника. В него се мярнаха златисти искри като чудата виелица, която се измести наляво и откри осветен от факли коридор към малка празна стая, която Хирад помнеше.

– Това пък какво е? – промърмори Уил.

– Пътят към Великия Каан.

Гласът на дракона прошепна в съзнанието му:

– Чудесно, Хирад, отличителните ти белези са силни. Доведи спътниците си.

Варваринът не би могъл да налучка какво чувстваше, но беше близо до възторга, главата му олекна, мускулите му се наляха с жизненост, сърцето му се разтуптя от радост. Забравяше тревогата си. Ша-Каан беше тук.

– Пак същото, а? – каза Илкар до рамото му без изненада, дори малко отегчен.

– Но този път срещата ни ще протече по-лесно, като между приятели – обеща Хирад.

– Е, поне нищо няма да бъде откраднато, в това съм сигурен.

Незнайния спря мълчаливо от другата страна на Хирад с помръкнало лице и угаснали очи.

– Като в доброто старо време, нали? – усмихна му се варваринът.

– Не съвсем.

Незнайния прекрачи пръв към прохода, но Хирад почака, защото Дензър и Ериан минаха зад правоъгълника.

– Брей, че интересно! – отрони тъмният маг. – От тази страна те виждам през него, но не мога да провра ръка и да ти помахам. Сякаш съществува само докато го виждаш ти. – Дензър се върна при Хирад. – Хайде да опитаме нещо...

– Щом искаш – сви рамене варваринът.

– Обиколи го и ти, а аз ще стоя тук. Хирад тръгна, но спря след две крачки.

– Ей, тук има нещо сбъркано. Проходът се бе завъртял заедно с него.

– Има, да – натърти Дензър. – Сега ние сме зад него, ако думата „отзад“ изобщо подхожда в случая.

– Ти вече си Драконан – промълви Ериан. – Порталът съществува единствено чрез теб и връзката ти с Ша-Каан.

– О, ясно – изсумтя Хирад, макар че не проумя нищо.

– Има ли някакъв шанс и останалите да влезете? – показва се пак лицето на Незнайния. – Размърдайте се!

– Уил, ами Троун? – сети се Хирад. – Той ще дойде ли?

– То и аз трудничко се навивам да вляза – въздъхна жилавият дребосък, чиито сиви кичури напомнях за онова, което още го навестяваше в кошмарите. – Но ако му се иска да ме закриля, сигурно ще дойде. Май твоят дракон го плаши.

– Не само него – вметна Ериан.

– Да вървим, Гарвани, време е за среща с Великия Каан – подкани Хирад и добави: – Мечовете да останат в ножниците.

Все едно навлизаше в собствените си отчетливи спомени от деня, когато се хвърли слепешком подир Дензър в прохода на Ша-Каан.

Незнайния ги чакаше в края на късия коридор, не бе отворил врата към предната зала. В по-голямото помещение имаше каменни скамейки до стените, подът бе настлан с плочи, а стените бяха изрисувани с джунгли и огън. Двойната врата, изпепелена тогава от дракона, бе заменена с нова, а в огнището под емблемата на Драконаните горяха големи цепеници.

Хирад пристъпи към емблемата, привлечен от изображението на остри нокти под драконова паст, бълваща пламъци. Това, което видя отдолу, го накара да изопне рамене – гербът на Гарваните с птичата глава и крило на червен фон изпъкваше гордо, макар и подчинен на по-големия символ. Той не би възразил срещу такова послание кой има старшинство в отношенията им.

– Виж ти, виж ти... – поклати глава Илкар, чиито зорки очи веднага видяха добавката към емблемата.

Хирад се усмихна.

– Щом един от нас участва, всички сме в играта.

– Откъде да минем, за да видим Ша-Каан? – обади се Ериан.

– Оттам – посочи надясно Хирад и тръгна пръв.

И тази двойна врата беше възстановена, златото по емблемата проблясваше в отблясъците от второто огнище отсреща и факлите по стените на предверието.

Незнайния отвори и пред погледите им се откри залата на дракона с нейните огнища, гоблени, задух и Ша-Каан, отпуснал се на пода и протегнал шия към тях. Опашката беше извита покрай грамадното тяло. Драконът заговори на глас, за да го чуват всички.

– Приветствам те, Драконан Хирад. Приветствам ви, Гарвани.

Ша-Каан беше изумително голям. Хирад не си бе позволявал да признае докрай този факт след първата им среща. Сега разбираше защо – размерите на дракона вдъхваха ужас, но и да приеме, че звяр, достигаш сто и двадесет стъпки на дължина, го превъзхожда несравнимо по ум и знания... това си беше първата крачка към лудостта.

Сега го видя за пръв път като Драконан и взорът му се проясни. Не го потискаше могъщото тяло, защото съзираше духа в него. Долавяше мислите и страховете му. Знаеше и че Великият Каан е ранен.

Барваринът поведе отряда по каменните плочи към мократа пръст, върху която се възстановяваше Ша-Каан. Десет огнища бумтяха от три страни, въздухът беше наситен с влага. Отблизо Хирад забеляза, че

шията на дракона е обгорена.

– Кажете ми какво да направя.

– По-късно ще се занимаваме с това... ако някой от нас оцелее. В Джулаца се надига страшна опасност. Вашите магове там са отприщили сила, която не са способни да овладеят, но се боя, че дори не съзнават това.

– Позволяваш ли да говоря? – промълви Илкар. Ша-Каан вдигна глава няколко стъпки над пода и прастарите му очи примигнаха бавно.

– Елф от Джулаца... За мен е особено интересно да те изслушам, но бъди кратък. Времето ни свършва.

– Благодаря. – Илкар застана до Хирад. – Силата, която спомена, е свързана с отдавнашно и изпитано заклинание, наречено Покров на демоните. Всички в Съвета на Джулаца имат вещина в извършването и премахването му. Уверявам те, че способностите им са достатъчни да държат здраво демоните. А и Покровът по самата си същност е ограничено творение. Демоните не могат да излязат от пределите му. Не е възможно.

Драконът помълча, дебелите рогови дъги над очите му се събраха. Горещият му кисел дъх смъдеше под клепачите и пареше в гърлата на отряда.

– В това ли вярва вашият Съвет?

– Записано е в нашите кодирани знания, структурата на маната за това заклинание е устойчива, проверена и напълно надеждна – отвърна елфът.

– Но... – гласът на дракона заехтя като погребален звън – структурата на цялото ви измерение не е устойчива. В небето ви има пробив между измеренията, а арахите... по вашето демоните имат силата да се възползват от това. И в момента Покровът им дава достъп, макар и ограничен, до Балея. В мига на премахването му ще съществува възможност да закрепят този достъп завинаги. Случи ли се това, ще застрашат и вашия живот, и нашето родно измерение.

– Няма – завъртя глава намръщеният елф. – Това творение от мана е изцяло под властта на Джулаца. Вярно, демоните назовават катализатора за него, но иначе са принудени да създадат Покрова като продължение на тяхното измерение в Балея, ограничено от нашата магия.

Очите на Ша-Каан светнаха, Хирад съпреживя мимолетния изблик на гняв.

– Илкар, според мен не си... – започна варваринът.

– Просто обясних какво знам.

– Твърде малко знаеш! – закънтя гласът на дракона. – Покровът да ва на арахите проход през вашето измерение, този стълб от мана се проточва от тяхното измерение през пустотата до друго измерение, в което не прониква засега. И само небесата знаят къде е то. Не се ограничава с достъпа до Балея, а поради отслабването на структурата при вас те получават повече мощ, отколкото можеш да си представиш... защото основните енергии на измерението ви изтичат в пустотата и арахите могат да черпят на воля от тях. Имат силата да надделеят над вашия Съвет.

– Довери му се – настоя Хирад, раздразнението на Ша-Каан го изтощаваше. – Хич не вдявам за какво говори, но си знам, че е прав.

Илкар кимна, обаче Дензър отвори уста.

– Един въпрос, Ша-Каан, ако нямаш нищо против... Главата на дракона се обърна ловко и сините очи изгледаха пронизващо човека.

– Ааа... – проточи с презрение, което долови и Хирад. – Онзи, който открадна от мен. Трябва да се радваш на късмета си, че не реших да взема живота ти в замяна. Но както ние казваме: „Щом небесата почернеят от вражески криле, ще дъвчеш и гнилите стръкове, за да подхраниш огъня си.“ Помни това, крадецо. Питай.

Хирад се озърна – Дензър пребледня, но не сведе поглед.

– Крадеца на зората беше единствената ни надежда да оцелеем...

– Не изпитвай търпението ми. Важна е кражбата, не подбудите за нея. Говори.

Варваринът въздъхна, Дензър вдиша дълбоко.

– Бих искал да знам как си научил толкова много и защо си толкова...

– Уверен ли? Защото един от най-силните ни млади дракони лежи пред прага на смъртта след сблъсък с арахите на място, където не би трябвало да ги има. Победили са го в собствения му проход към сродното измерение. Ще изпреваря следващия ти въпрос – да, това също би трябвало да е невъзможно.

– Какво ще правим, Велики Каан? – попита и Хирад. Вече се пласеше от отговора.

– Имаме един-единствен шанс, но ще се нуждаем от вашата човешка сила и магия. И от вашите души.

– Ние ще бъдем примамката – промърмори Незнайния.

Ша-Каан се изсмя сухо.

– Да, но примамката ще е отровна. – Гарваните се споглеждаха и пристъпяха от крак на крак. – Ще ви обясня какво трябва да направим.

Хирад се вторачи в очите на Великия Каан. Откри не

злонамереност, а неугасимо желание да оцелее и да победи. Склони глава и се пригответи да слуша.

* * *

Троун доближи предпазливо отвора, откъдето лъхаше миризмата на звяра. Знаеше, че вижда нещо неправилно, и това подклаждаше тревогата му. Можеше да надникне към примигващите светлинки в отвора, но покрай него виждаше ширналата се земя. Уж заръмжа, а от гърлото му изскочи скимтене на вкоренен страх. През този отвор обаче се стигаше до човека брат... но и до звяра с плашещата миризма. Това не беше гора или равнина, нито пък вода или небе.

Надуваше вътре дърво и масло, човек и елф, все познати миризми. Примесваше се и нещо чуждо, което не успяваше да свърже с гледка. Промуши глава в отвора. Човекът брат бе оставил следа, белязана с боязън, но не и ужас.

Вълкът се озърна с разтуптяно сърце към опустялото място за почивка, вдигна глава още веднъж към истинските светлини в небето и внимателно се промъкна в отвора.

ГЛАВА 21

Сериозно, едва ли не тържествено Хирад се взираше поред в лицето на всеки от Гарваните. Думите на Ша-Каан още звучаха в ума му, но беше трудно да осмисли двойната опасност, която вещаеха. Както винаги Великият Каан уж им предоставяше избор, но решението можеше да бъде само едно.

Ако разчитаха, че Съветът на Джулаца има силата да се разправи със заплахата на демоните, но се излъжеха, тези твари щяха да нахлуят във всяко кътче на Балея, заливайки света с вълна от плътна мана. За тях беше като въздух, но така биха погубили всеки мъж, жена или дете, които маната докосне. Съсредоточената ѝ мощ щеше да изсмуче дробовете им, а имаше и по-лошо – душите им щяха да попаднат в безмилостната власт на демоните или арахите, както ги наричаше Ша-Каан. Балея би се превърнала в придатък към тяхното измерение и щеше да бъде загубена за Каан, а това би ги обрекло на сигурна смърт.

Но можеха и да застрашат арахите дотолкова, че да отвлекат вниманието им от тази плячка. Когато драконът описа каква ще е опасността и за него, и за тях, дъхът им спря. Целта обаче си заслужаваше – да спасят света от проникване на демони и да влязат в Школата, без да се натъкнат на западняците.

Хирад изпитателно гледаше другите. За някои беше лесно да отговорят. Илкар само кимна, а Незнайния срещна строго погледа му, като че го укоряваше за съмнението. Самият Хирад щеше да послуша Великия Каан, стига всички Гарвани да са съгласни. Без изключение.

Уил се страхуваше като останалите, но той вече си бе изпатил от неочаквана среща с демон. Щом помисли как ще се изправи срещу безбройните им пълчища, лицето му стана безцветно, а ръцете и краката му се разтрепериха.

– Може и да не опрем до сражение с тях – подхвърли Хирад.

– Но ще ги видим – смънка Уил.

– Ние ще те браним.

– Само Троун може да ме опази.

Хирад съвсем бе забравил за вълка, вероятно останал някъде навън. Значи беше задължително и върколакът да дойде с тях. Гарваните никога не се делеяха преди бой. Никога.

– Ако Троун е тук, какво ще решиш?

– И аз ще се бия до вас – отвърна Уил.

Хирад кимна и изви глава към застаналите заедно Ериан и Дензър.

– Няма да издържим без вас, най-вече защото и вие сте от Гарваните, а трябва да помогнете на Илкар с този щит от мана или срещу мана, не схванах...

Взираше се в Дензър, но отговори Ериан:

– Мъчна задача и все пак ни е по силите. А и не мисля, че имаме избор.

Тя опря длан в корема си и лицето ѝ помръкна за миг.

– Винаги има избор – подхвърли тихо Дензър.

– Като онзи с Крадеца на зората ли? – изръмжа Хирад. – Твой ред е да решиш.

– Не съм казал, че няма да дойда.

– Само че трябва да дадеш всичко от себе си, във всеки миг.

Ша-Каан слушаше мълчаливо, но сега огромната му глава надвисна над Хирад.

– Той е прав, крадецо. Никой не се съмнява в уменията ти, но ако не си готов за битка докрай, ще се превърнеш в опасна пречка за нас. Какво ще кажеш?

Дензър се наежи от чутото, обаче начумереното лице на Хирад го подтикна да се овладее.

– Нямам по-неотложни занимания – изтърси той. Драконът изви шия, за да погледне варварина.

– Е?

– Смятай го за „да“, Велики Каан – каза Хирад ухилен.

– Прекрасно. – Главата се отдръпна. – Приберете всичко от своя бивак. Няма да се връщате там.

– Ами Троун? – напомни Уил.

– Троун ли? – озадачи се драконът.

– Върколакът – подсети го Хирад. – Сега е вълк.

– Аха... – Слята поредица от картини на гора и кръв нахлу в ума на варварина. – Имах досег със съзнанието му. Гой е някъде в прохода. Ще дойде. Връзката му с теб, човеко Уил, е много силна. Също както при дракон и Драконан.

Лицето на Уил се отпусна, той кимна и се огледа.

– Иди да го намериш – предложи Хирад. – Останалите отиваме да си вземем снаряжението.

– Побързайте – нареди Ша-Каан. – Съветът ще започне призоваването скоро.

* * *

Генерал Кард отново стоеше пред входа на Сърцето, а светлинно кълбо, сътворено от Ендор, озаряваше Съвета, но го нямаше Дийл, принесъл се в жертва. Пак се подготвяха да говорят с Хейла, Господаря на Покрова.

Малката зала, средоточие на магията в Джулаца, бе претърпана с подобранията от Барас най-важни писания на Школата. Куповете стигаха нависоко между осемте гладки каменни стени. Стоящите един до друг членове на Съвета не можеха да се виждат.

Керела се намръщи от безпорядъка в тази най-свещена за тях зала и Барас се засмя неволно.

– Открай време си приказвахме, че е време да разширим Библиотеката...

– Ще се заема с чертежите, щом отпратим западниците към земите им – подхвърли и Торвис.

Смехът им отекна в Сърцето и разсея напрежението. Керела вдигна ръце.

– Моля ви, приятели. Тук сме, за да премахнем Покрова, който ни пазеше от пълчищата на западниците. Това ни отне Дийл, чиято душа още е поробена от Хейла. Може никога да не бъде освободена. Умолявам ви за миг на почит към Дийл.

Барас сведе ниско глава, другите повториха жеста му. Не можеше да има по-върховна саможертва от постъпката на Дийл – душата му зависеше напълно от прищевките на демоните. Мъката на Керела и Барас беше най-болезнена – Хейла би предпочел душата на някой от тях двамата.

– Благодаря ви – промълви Висшата магьосница. – А сега да призовем Хейла, Господаря на Покрова.

Този път Съветът се състоеше от седмина и това ги затрудняваше твърде много. Керела можеше да отдели само трима, които да поддържат стълба от мана и по челата на Кндор, Торвис и Селдейн веднага изби пот. Имаше един опасен изблик, докато спускаха диска, но накрая дадоха възможност на Барас да отвори портала.

Щом го създаде полека, нахлу леденосиня мана и за малко не се изтръгна необуздано.

– Нещо потръгна зле – изрече той задавено.

– При теб устойчиво ли е? – попита Керела.

– На косъм.

– Мога ли да продължа призоваването? Гласът ѝ беше настойчив.

– Нищо друго не ни остава.

Барас смътно усещаше струйките, стичащи се по гърба му. Маната още изригваше от стълба и се разпръскваше по стените или насищаше Сърцето, на чиито запаси Съветът разчиташе.

За стария елф словата, с които Керела призоваваше демона, звучаха сякаш отдалеч, докато той впрягаше целия си опит, непреклонност и дори свирепост в задачата да задържи портала. Демоните извличаха огнякъде такава сила, че маната страховито притискаше малкия портал.

Не проумяваше защо се държат така. Може да бяха разочаровани, че Съветът ще ги принуди да премахнат Покрова. Несъмнено проявяваха и своята несговорчивост.

Но друга част от съзнанието на елфа се досещаше, че има далеч по-зловеща причина. Мъничко му трябваше, за да я налучка, но му се изпълваше. Налагаше се да внимават.

Изведнъж натискът върху портала спря, стълбът от мана изчезна и Хейла се появи сред тях. Този път беше по-едър, лазурната синева бе толкова ярка, че отчасти размиваше очертанията му. Повъртя се бавно, кръстосал ръце и крака и изправил гръб, за да огледа Сърцето.

– Не си представях, че ще попадна тук толкова скоро – изрече демонът, без да крие досадата си.

– Поначало честта ни задължаваше да използваме Покрова за колкото се може по-кратък период – невъзмутимо отвърна Керела.

– А, значи ще говорим за премахването му, не за удължаване на срока.

– Изненадан ли си?

– Не и от искането ви, но толкова рано...

– Не ти е отредено да избираш момента, когато ще премахнем Покрова – соннато изрече Керела.

– Обстоятелствата обаче се променят, Висша магьоснице, не е ли така?

Всички магове бяха обзети от безпокойство. Барас сви вежди. Но нали нищо не се бе променило?

– Какво се опитваш да ни кажеш?

Слава на боговете, Керела вдъхваше увереност.

– Премахването на Покрова точно сега засяга интересите ни. Ще ни причини неудобства.

Изражението на Хейла оставаше все същото, гласът му не изразяваше никакви чувства. Но с всяка дума напомняше за огромната си власт.

Малцина можеха да се мерят по старшинство с него в измерението на демоните, където изобщо не цареше хаосът, описван от разпространените митове.

– Неудобства ли? – с безкрайно пренебрежение повтори Керела. – Ако позволиш да ти напомня, Хейла, премахването на Покрова не е обвързано с вашето удобство или неудобство. Това е решение, което зависи само от Съвета на Джулаца. Искаме съгласието ти, за да не е останал никой от демоните в Покрова, когато затворим портала му. Проявяваме тази любезност с надеждата, че ще се отнесеш милостиво към душите на хората, които бяха впримчени в това творение. Не можете да се възпротивите на заклинанието за премахване.

Хейла се усмихна и показа гъсто наредени зъбки, остри като игли.

– Известно ми е какви ограничения ни налага формата на маната, създадена от вас с такова хитроумие. Аз пък ви моля за отсрочка само от два дни, за да извлечем цялата полза от силата, която Покровът ни даде временно. И ние имаме врагове, с които трябва да се преборим. Ако ми дадете тези дни, всички души ще бъдат освободени.

Очите на демона заискриха над ярката кожа или по-скоро над съзнателно избрания цвят на маната, в която се обгръщаше.

Барас чу как Селдейн ахна, Керела също се поколеба.

– Хейла, твоето предложение е щедро и примамливо. Дори изкушаващо. Ако не бяхме в такова положение, щях да го приема с благодарност. Но сега животът на незнайно колко хиляди жители на Джулаца зависи напълно от незабавното премахване на Покрова. При цялата ми мъка и съжаление за душите на Дийл и всички пожертвани, не мога да се съглася.

Веждите на демона се извиха като клин, лицето му се разкриви в такава ярост, че маната около него се завихри. Дъхът му внезапно изстуди Сърцето, юмруците му се разтвориха и през тях се видяха ивици чиста бяла енергия, от която отекваха писъците на човешки души, откъмнаха през портала.

– Ще се борим срещу вас, Висша магьоснице, а всички души като тези ще страдат вечно, откъснати от небесата, на които принадлежат. Те са погубени завинаги... както ще бъдеш погубена и ти, Керела от Джулаца. Аз те избирам. Ти си моя.

– Не можеш да ме докоснеш – надменно изрече Керела, макар че думите му я потресоха. – Подготви покорните си демони за премахването на Покрова. Сбогом.

Керела прекъсна връзката и Хейла изчезна безмълвно. Маната

бушуваше в стълба, но Барас се бе подготвил и издържа, макар че пъшкеше, докато затваряше портала.

Сърцето притихна в първите мигове. Елфът отместил белите кичури от лицето си и изпухтя. Торвис и Вилиф се спогледаха мрачно. Ендор наруши мълчанието.

– Как тъй „ще се борим срещу вас“?

– Сигурно ще ни затруднят в премахването – каза Кордолан.

– Не, ще бъде още по-лошо – възрази Керела. – Демоните искат да докопат души и нещо им дава сила да ни предизвикват сега, защото имат опорна точка в Балея. Мисля, че ще се опитат да разрушат границите на портала.

– Какво?! – Селдейн се опули, след миг челото ѝ се събърчи. – Нима могат?

– Обикновено – не. Но иначе не биха вярвали, че са достатъчно могъщи да заплашват в собственото ни измерение. Очевидно сега смятат, че могат да го направят.

– Ако е така, дали да не изчакаме тези два дни? – подвоуми се Ендор. – Нека Хейла си довърши каквото му е нужно...

Торвис сърдито промърмори нещо, Вилиф беше по-твърд.

– Не, млади магистре. Ти май не си разбрал за кои врагове, говореше Хейла. Подозирам, че след два дни демоните ще бъдат толкова силни, че ще пометат ограниченията, наложени на заклинанието. Може би Хейла се ядоса, защото не е убеден, че в момента ще успеят.

– Така е – подкрепи го Барас, – а и след два дни още хиляди хора биха умрели в Покрова. Не можем да чакаме.

– Но предложението му... – запъна се Ендор.

– Лъжа – решително го прекъсна Керела. – Стига, приятели. Ако се бавим, рискът от провал нараства. Съединете усилията си с мен около свещта от мана и бъдете непреклонни. Не можем да си позволим малодушие, иначе не западняците, а демоните ще господстват в Джулаца. А след това и в цяла Балея.

* * *

Гарваните застанаха в защитен ред, за да пазят гърба на Ша-Каан, а той – техните. Той щеше да брани три четвърти от кръга, те – останалата четвърт. От двете страни на Хирад стояха Незнайния и Уил, до когото пък дебнеше Троун. Зад тях Илкар, Ериан и Дензър бяха готови за заклинание по знак от Ша-Каан.

Не можеха да почувстват движението на прохода, но драконът ги

увери, че доближават Джулаца, а той просто чака подходящия момент да проникне през Покрова.

– Ще узнаете, когато докоснем Покрова на демоните – каза им драконът. – Стените на тази зала ще се разтърсят, вие ще се олюлеете. Ще се опитам да прокарам устойчив път, но трябва да ударим в сърцевината на силата им, ако искаме да ги спрем и да дадем възможност на вашите магове да премахнат Покрова.

– Кога? – попита Хирад.

– Скоро. Те вече се подготвят. И вашето заклинание би трябвало да започне след малко.

– Преди това нека ви напомня в какво ще се състои заклинанието – намеси се Илкар. – Ще създадем Студена камера чрез обвивка, в която маната не може да протича. Ще я поддържаме чрез източване на мана от своите запаси и това ще бъде изтощително. Студената камера няма да възпре демоните, но ще им навреди още с влизането и ще отмалвяват много бързо. А липсата на потоци мана около оръжията ще ви позволи да им нанасяте рани, но не е лесно да ги убиете, затова просто ги отблъсквайте. Ще оцветим щита в бледозелено. Ще виждате през него, но не прекривайте навън, иначе оръжията ще станат безполезни и ще загубите душите си.

Хирад и Незнайния кимнаха. Уил се обърна към Троун, чиито вълчи очи се вторачиха в лицето му.

– Стой до мен през цялото време. Нито за миг не се отделяй!

Той извади късите си мечове от ножниците, мускулите на ръцете му потръпваха. Троун изръмжа гърлено.

– Сигурни ли сме, че ще нападнат? – попита Уил.

– Няма съмнение – отговори Ша-Каан с леко променен глас, докато насочваше прохода към Джулаца по следите и белезите, които научи от Елу-Каан. – Нашето присъствие ще внесе хаос в енергията им. Вашите души ще ги примамят неустойимо, ще отвлекат вниманието им. Арахите са вечно гладни за души, при тази съблазън ще забравят за дисциплината. – Дългата му шия се изви назад и той погледна Гарваните. – Още нещо. Очаквайте арамите да изскачат отвсякъде. Те не са обвързани от нашите закони. Могат да ви се стоварят отгоре, да нападнат отдолу. Докосването им е като огън, ухапването – като лед, а техните очи ще се опитват да изтръгнат душите ви. Удряйте силно и често. Не показвайте страх.

– Питам се каква ли е на цвят кръвта на демоните – проточи Хирад.

– Ето ти сгоден случай да видиш – обади се Дензър. – Вечно

любопитен, а?

– Такъв съм си – ухили се варваринът. – Хайде, Гарвани. Велики Каан, чакаме твоя знак.

– Превъзходно. Започнете заклинанието веднага.

Драконът пак обърна главата си напред. Проходът се раздруса. Хирад пое движението с колене и се задържа. Извади меча си. Зад него маговете седнаха, опрели гърбовете си. Не можеха да си позволят да ги разсее случайно падане.

Илкар откри, че не го плаши сливането на три различни направления в магията. Всъщност още от първия принудителен досег със съзнанието на Дензър, за да излекуват Хирад в хамбара при древната къща на Септерн, тази идея го привличаше. Знаеше, че и Дензър е настроен така.

Когато тримата допряха гърбове и се настроиха към спектъра на маната, Илкар видя потоците в трите цвята на Дордовер, Ксетеск и Джулаца – оранжево, тъмносиньо и жълто, които се усукаха над главите им досущ като върви във въже и станаха по-здрави.

Общият поток се виеше, търсеше изход, а тримата отметнаха глави назад, за да се докосват, и се хванаха за ръце. Кръгът беше завършен. Ериан знаеше най-много за структурите, ограничаващи маната, и пое заклинанието.

– Магията е една, маговете са еднакви – промълви тя. – Ще изрека словата, но всички ще поддържаеме формата. Засега запазете своите цветове и оформете страни на триъгълник. После създайте от него пирамида – добави тя приглушено.

Илкар усещаше как походът се тресе, но се съсредоточи в бавно въртящата се пирамида. Ериан я закрепил преди да продължат.

– Разделете и насочете навън вашите страни, нека върхът се разруши. – Пирамидата се преля в шестоъгълник. – Създайте огледален двойник, основите да се слеят.

Формата беше сравнително проста, двете пирамиди вече се въртяха в противоположни посоки. Илкар се досети какво ще последва и ще ги затрудни. Ериан потвърди догадката му.

– Така... Сега имаме нужда от шипове в краищата, всеки ще се върти обратно на пирамидата под него, която ще има шестоъгълна основа. Страните с цветовете на Школите ще се редуват, за да скрепят здраво формата и да принудят маната да протича отвън. Пирамидите не бива да спират въртенето си, докато създаваме шиповете.

Тя млъкна, а въздухът около Илкар сякаш забръмча от обединените им усилия.

От маговете отрано се искаше да развиват способността едновременно да поддържат формата и да я досътворяват, но обучението беше дълго. Илкар не се съмняваше, че и тримата са овладели докрай умението, този път обаче залогът беше голям – ако въртенето на пирамидите спре, мощта на заклинанието ще се стовари обратно върху маговете. Предполагаше, че ще пострадат жестоко – може би загуба на памет или слепота, може би дори смърт.

Страните от пирамидите, които се падаха на Дензър, изникнаха почти незабавно.

– При мен е устойчиво.

Илкар се почуди за миг как ли е повлиял Крадеца на зората върху тъмния маг. Тази бързина му се струваше немислима. Даде му ориентир, към който да нагласи своите страни.

Представи си лек ветрец – знаеше, че това ще поддържа въртенето. Извлече мана с мисловно усилие и напев, създадените от него страни паснаха точно и заеха местата си миг-два след като и Ериан сътвори своите. Сега пирамидите имаха и шипове, въртящи се в противоположна посока на тяхната. Можеха да завършат заклинанието.

– Великолепно – отсъди Ериан без никаква изненада. Знаеше, че и тримата са изкусни магове. – Двете половини трябва да са съвършени огледални образи, скоростта на въртене да съвпада. Направете ги плоски, разширете основите... Точно така. Разширете и основите на шиповете. Задръжте. Готови сме за разполагане на щита.

– При мен е устойчиво – отново потвърди Дензър.

– И при мен – добави Илкар.

Над тях формата от мана се въртеше като два огромни шлема, увенчани с шипове.

– Дон анвар енуит – занарежда Ериан и кодираните слова на Дордовер заискриха във формата, прокараха бледо оранжеви нишки в жълтото и синьото. – Еарт джен хот.

Тя освободи ръцете си от пръстите на Илкар и Дензър и ги разпери над главата си.

– Разполагам щита.

Формата се разшири, сякаш в нея се устреми въздух под огромно налягане, Едната половина покри Гарваните и Ша-Каан, другата беше под тях, за да забавя и пречи на демоните, пожелали да ги нападнат отдолу.

– Лие фалет – тихо изрече Илкар и формата се оцвети в прозрачно зелено.

Тримата магове отпуснаха глави към гърдите си. Заклинанието бе извършено. Отрядът на Гарваните и драконът вдишваха въздух, в който нямаше и следа от мана. Уж не беше различен, но маговете на секундата усетиха как Студената камера изсмуква запасите им. Нямаше да издържат дълго.

Не беше нужно Хирад да казва на Ша-Каан, че закланието е готово. Тежък трус разлюля прохода, по гоблените на стените плъзнаха вълни, дървата и въглицата в огнищата се разместиха и изхвърчаха облаци искри. Хирад залитна, Уил тупна на колене, защото се спъна в масивния хълбок на Троун. А вълкът нададе уплашен вой – усещаше още невидимата опасност.

– Дръжте се, Гарвани – насърчи ги Незнайния, който не бе помръднал.

Потропваше с върха на меча по каменните плочи и познатият звън проясняваше умовете.

Вдигна се прахоляк от втори трус, последван от протяжен тътен в каменния зид на коридора.

– Въдете готови – напомни Ша-Каан.

Хирад и Незнайния се спогледаха. В очите на огромния воин се мярна напрежение, каквото варваринът не бе забелязвал досега, но решимостта надделяваше и прогонваше съмненията. Незнайния разбираше твърде добре какво означава демони да поробят душата ти. След като си я върна, нямаше никакво намерение да я загуби отново.

Гарваните се потопиха в Покрова и душите им привлякоха като тръбен зов всички демони наоколо.

ГЛАВА 22

Съветът на Джулаца се бе подредил около свещта от мана наред Сърцето. Стояха е протегнати встрани ръце. Бучащата мана на демоните се плискаше около тях, разкъсваше структурите за задържане, които се опитваха да изградят, и ги принуждаваше да хабят своите запаси от мана, за да не допуснат отваряне на портала към измерението на демоните.

Заклинанието за обгръщане и премахване на Покрова започна достатъчно спокойно. Скоро сътвориха и разположиха формата, която приличаше малко на корона и щеше да затвори Покрова и да разпръсне енергията му обратно в измерението на демоните. Но в мига, когато я съединиха, демоните нападнаха ц ударни вълни от чиста мана навсякъде из Покрова.

Докато се напрягаше отчаяно да съхрани ясния си ум и остатъците от короната, Варас благодареше на боговете, че всички в Съвета са изключителни майстори на магията. По-слаби и неопитни магове щяха тутакси да загубят контрол и да бъдат разпилени, а съзнанията им – увредени от мощта на демоните. Все пак Ендор и Кордолан се поддадаха за малко и на останалите се падна тежкия труд да поддържат короната, докато двамата се опомнят.

Но освен благодарност, елфът изпитваше и страх – колкото и да бяха силни в магията, нямаше да устоят още дълго, а беше прекалено късно да се откажат. Демони крепяха творението от мана, което определяше границите на Покрова, затова искаха човешка душа за услугата си. Но при разпръскването му контролът принадлежеше отново на Джулаца.

Същността на творението се променяше. И поне на теория точно в този миг демоните можеха да наложат волята си и да удавят Балея в такъв потоп от мана, че да угасят живота във всяка твар по света. Маговете отдавна знаеха, че това е възможно, но демоните никога не бяха имали свой източник на енергия, за да превърнат опасността в истинска заплаха. До днес.

Най-остра беше тревогата му от това, че демоните знаеха точно кога да нанесат удара си. Значи разбираха как се изгражда магията на Джулаца несравнимо по-добре, отколкото си бе въобразявал. А вероятно успяваха и да разгадаят оставените от заклинанията следи в маната и можеха да се противопоставят на всичко, което Съветът замисля, едва

ли не преди маговете да са го сторили.

Короната беше уязвимата част от структурата, а да я загубят беше пагубно.

– Керела, трябва да изградим пак формата. Короната губи очертания. Така не можем да затворим портала.

Барас знаеше, че всички чуват тихия му глас въпреки воя на маната в главите им.

– Нека първо възстановим свързването с Покрова, не е здраво – невъзмутимо и властно отвърна тя. – Ендор, нуждаем се от щит срещу маната на демоните. Остави короната на нас.

– Оттеглям се – изрече Ендор.

Вилиф и Селдейн веднага поеа допълнителния товар и запазиха формата. Барас затвори очи и остави съзнанието си да се разшири внимателно към Ендор. Усещаше как издърпва мана, за да създаде щит и да промени обичайната му форма – сега нямаше да отблъсква нападателни заклинания, а да пресреща поток от чиста чужда мана. Елфът се усмихна. Ендор беше блестящ маг, сливаше щита с Маска за мана, която пазеше съзнанието от посегателства.

Но усмивката му угасна след миг. Формата беше неравномерна, двете заклинания се съединяваха неточно, едното можеше да протича през другото и да причини неустойчивост. А Ендор като че не забелязваше, вливаше още сила и формата започна да пулсира, докато той се подготвяше да извърши заклинанията. Точно в средата на грубо очертания дванадесетостен цветовете се сблъскаха – жълтото с ярко виолетовото, имаше и тъмносиво завихряне, предвещаващо катастрофална слабост.

– Ендор, не е устойчиво. Не прибързвай със заклинанието.

Предупреждението на Барас наруши концентрацията у всички в кръга, от короната се откъснаха ивички мана, защото и останалите видяха неправилната форма, създадена от Ендор. Но той вече беше извън кръга и не чуваше, погълнат изцяло от подготовката. Устните му мърдаха беззвучно, ръцете му се движеха бързо в стремежа да задържи целостта на формата. Единствен младият маг не откриваше грешката си. Барас недоумяваше, но тъмнината поглъщаше ядрото на сдвоеното заклинание и извършването му беше обречено на провал.

– Ендор! – извика Керела, без да загуби контрол върху короната въпреки опита да го стресне.

Младият маг продължи да реди словата тихо, безпокойството у другите в Съвета започна да се отразява и върху короната. Керела ги

призова да се овладеят и формата се закрепил, макар че всички се взираха в Ендор.

Сега бяха безсилни. Ако някой излезеше от кръга, останалите петима не биха издържали на стихията откъм измерението на демоните. Ендор довършваше заклинанието, формата пулсираше в яркочълто, пронизано от бронзово и бяло, но средата сивееше.

– Пригответе се – подкани ги Керела. – Ако заклинанието удари по него, ще се нуждаем от цялата си сила.

Защо Ендор не съзираше грешката си? Барас не намираше начин да му попречи. Ако продължаваше да отклонява вниманието си, щеше да застраши короната още повече.

Ендор отвори очи, изрече заповедното слово и чак тогава видя язва в изградената структура, която съзнанието му би трябвало да открие. Лицето му почервения, но формата се разду навън и се сви мигновено, погълната от сивотата.

Чу се пискливо скимтене въпреки здраво стиснатите му устни, от носа и ушите му потече кръв и цялото му тяло се разклати, пръстите драскаха бясно във въздуха, за да укротят пропадналото заклинание.

Формата изчезна е проблясък в спектъра на маната, който лиши от мисъл всички за секунда. Главата на Ендор се отметна неудържимо назад, крайниците му се оковаха, после той се свлече и замря.

Короната се разместваше, Нова ударна вълна от мана профуча по краищата на Покрова и разкъса връзките на десетина места.

– Закрепете я – нареди Керела. – Закрепете я! Шестимата се бореха да укрепят чезнештата преграда.

– И сега какво? – с натежал от страх глас попита Селдейн.

– Чакаме и мислим. Съсредоточаваме се и оставаме силни – отвърна Висшата магьосница.

– Но какво ще чакаме?

– Не знам, Селдейн.

За пръв път Варас съзря в очите на Керела признанието, че може да загубят битката.

* * *

Проходът се разтърси, щом проби външната граница на Покрова. В същия миг по зелените предели на Студената камера се струпаха гърчещи се сиви силуети на демони, Без заклинанието Гарваните моментално биха се простили с душите си, стотина острозъби усти надаваха вопли на болка и безсилна ярост. Засега никой не се осмеляваше да проникне

навътре.

– Не ги чакайте. Удряйте по тях, докато напират през вашето заклинание. Накарайте ги да се боят от вас. Накарайте ги да се колебаят – изреди заповедите си Ша-Каан.

И за да даде пример, обгърнатите в огън драконови челюсти се стрелнаха напред, предните лапи замахваха, опашката изплющя тежко, преди пак да се увие, за да пази маговете.

Мечът на Незнайния вече не почукваше по пода.

– Гарвани, с мен! – изръмжа той.

Острието изсвири нагоре и се вряза в незащитените от броня демони. Пронизителни гневни кръсъци придружаваха посягането на ръце и крака, чегъртането на нокти по метала. Хирад се озърна надясно – Уил нападна свирепо, двата къси меча очертаваха сложни плетеници, Троун виеше, хапеше и удряше до него.

Острата стомана в ръцете на Гарваните подлуди демоните, те се блъскаха по повърхността на Студената камера и търсеха шанс да поразят някого. Начесто някой от тях се промушваше и отскачаше веднага с потъмняло синьо тяло, с разкривено от болка лице.

Но все повече демони прииждаха в прохода, настървението да се вкопчат първи в тела и души скоро щеше да засенчи страха от скок в пространство без мана. Хирад погледна нагоре. Там се събираха още, жадни за живота им.

– Твърде много са. Можем ли да ги победим? – усъмни се той.

– Нашата роля не е да ги победим – отговори Ша-Каан, тънка струя огън съсухри ръката на демон, бръкнал навътре. Създанието изчезна. – Колкото повече привлечем тук, толкова по-малко ще притискат Съвета на Джулаца. Трябва да приковем вниманието им към нас. Може би маговете ще успеят да затворят портала на Покрова.

– Ако не успеят?

– Тогава с нас бездруго е свършено. – Ша-Каан се озърна за секунда към своя Драконан и Хирад се ободри от увереността му. – Бий се, Хирад. Бийте се, Гарвани, както никога до този ден.

Първите демони се престрашиха да изгърпят мъчението на Студената камера и битката за оцеляване започна.

Натискът срещу съзнанията им набираще мощ, както буря се превръща в ураган, разкъсваше нишките, които крепяха короната, безмилостно изсмукваше запасите им от мана и им пречеше да се съсредоточат. Носеше и гласовете, и смеха. Колкото по-силни и уверени се чувстваха демоните, толкова по-наблизо се промъкваша и малко им оставаше да

нахлуят в измерението на Балея.

Отначало Барас не различаваше нищо смислено в шумолящите гласове. Но постепенно те зазвучаха отчетливо, сляха се в един глас, наситен с надменния присмех на милиони. Обещавааше страдания. Вечни мъки за него и за всички, които са му скъпи. Уверяваше го, че ще има болка, терзания и нескончаема скръб. Обещавааше му ад.

Но само ако упорстваше да поддържа безползното си заклинание.

Ако обаче се откажеше, ако пузнеше демоните да довършат започнатото, щяха да го пощадят. Всички щяха да бъдат пощадени. Е, да, може би някои щяха да умрат по улиците на града, но нима това беше твърде висока цена, за да се съхрани Съветът на Джулаца, връх на магията на Школата? Нима беше толкова недопустимо след дълъг живот на всеотдайност веднъж да помисли и за себе си? Пък и цената, платена в човешки живот днес, не можеше да се сравнява с добрините, които ще се да направи на бъдещите поколения. Само трябваше да се откаже...

Барас отвори очи стреснат, сърцето му биеше лудо. Всички в кръга бяха стиснали клепачи. Кордолан дори се усмихваше. А над тях короната се разпаднаше полека. Изкусно завъртените ромбове отгоре се сплескаха, паднаха и изчезнаха. В средата пък крепящата я решетка се прокъса, по краищата връзката с Покрова се разръфа, проядена от вихрената мана, която демоните запращаха.

– Не! – кресна елфът.

Короната се разклати, сега възпираше демоните само поради вродекия усет на маговете и техните инстинкти.

– Керела, опомни се! – рязко изрече той.

Назова по име Висшата магьосница, за да я свести, но имаше опасност това да я изхвърли от кръга. Рискът беше неизбежен. Барас се вкопчи мислено в частта от короната, която Керела поддържаше, докато тя се овладя и прошепнатите думи на съгласие бяха последвани от проклетия и заплахи към демоните. Елфът се обливаше в пот, сега от него зависеше твърде много в структурата на заклинанието.

След миг Керела се намеси и го върна полека да поддържа само своята част. Без да губи време, тя нареди:

– Заеми се с останалите. Задържай короната преди да им говориш. И внимавай.

Барас и Керела достигаха съзнанията на другите омаяни леко, сякаш будеха деца от дълбок сън. Чуваха демоните, чиито гласове подканяхя да забравят истината – вместо подкупващи увещания звучеше яд, после ярост. Засега Съветът им се изплъзна.

Вилиф последен си възвърна пълната власт над ума. Изглеждаше обезсърчаващо уморен. Гърбеше се унило под товара на годините си. Ръцете му трепереха. Личеше, че скоро ще се изтощи докрай.

– Вилиф, ние ще надделеem – каза му Барас. – Вярвай в общата ни сила. Поддържай туптенето на Сърцето.

Вилиф кимна, погледът му се оживи малко. Но позите на маговете бяха по-красноречиви от думи. Разминаха се с бедата на косъм и го знаеха. Ако никой не им помогнеше, ако нищо не спреше необузданата мощ на демоните, щяха да бъдат победени. Рано или късно.

* * *

Демоните се нахвърляха отвсякъде с писъци. Нападаха все по-ожесточено. Хирад нямаше време да види как се справят приятелите му, имаше си предостатъчно грижи.

Мятаха се към него отгоре, отляво и отпред, зъбите като игли лъскаха в устите без устни, ноктите блестяха в зелената светлина. Лицата се кривяха от болка, телата потъмняваха като ръждясало острие, но те не се отказваха и още имаха сили.

Размахваше тежкия меч с дясната ръка, в лявата държеше кинжал. Цвърчащите гласове на демоните му обещаваха смъртта за него да се проточи вечно.

Барваринът им отвърщаше със смях и сечеше на зигзаг, а с кинжала мушкаше над главата и зад шията си. Чу болезнен кръсък, един демон стисна чукачето на отсечения си крак и се изгуби от погледа му.

Над него врявата стана оглушителна, Хирад завъртя меча над главата си и отблъсна враговете. Пет демона скочиха към маговете зад него. Той понечи да се извърти натам, но Незнайния го изпревари. Светкавичните дъги на двуръчния му меч бяха твърде бързи за изнурените без мана демони. Но нови се вмъкваха в Студената камера към незащитения му гръб.

– Гарвани, съберете се! – извика Хирад. – Уил, стой вляво от мен и вдясно от Незнайния. Ако трябва, обикалай, за да опазиш маговете.

Уил прекъсна нападението си срещу два демона, пърхащи над главата му, и отстъпи назад, Хирад прогони гадините, застрашаващи Незнайния, който пък пушна меча на камъните и извади два дълги ножа от каниите на крачолите си. Застанаха в отбранителен триъгълник.

Над тях Ша-Каан продължаваше да изстребва демони без друг звук, освен кратко бучене на огнени струи. Хирад долавяше колкото е невъзмутим и пресметлив.

А демоните пак се хвърлиха отгоре.

* * *

Троун потискаше недоумението си, за да подкрепя човека брат. Нападаше неспирно реещите се във въздуха съскаци сини твари, които се промъкваха през зеленото небе. Челюстите му се впиваха в безвкусна и безкръвна плът, но тя изтичаше между зъбите. Знаеше, че им причинява болка, а раните изчезваха, щом пуснеш някоя от тях, за да захване друга.

Те му вдъхваха по-силен страх от големия звяр, който май не беше враг нито за него, нито за хората, макар че можеше да ги унищожи с лекота. Сините твари не бяха птици, но летяха. Не бяха и хора, но ходеха на два крака, ако поискаха. Миризмата им го плашеше – чужда, не от неговата земя.

Заби лапа в синьо лице, съществуването изчезна с квичене, но друго го захвана по ухото и сякаш огън плъзна по главата му. Вълкът нададе вой и разтръска глава, синята твар се блъсна в стената отсреща.

Ужасът го завладяваше, той се отдръпна, повесил език. Виждаше гъмжило от лица, устремили се към него. Изскимтя и се огледа към човека брат, който вече стоеше до останалите.

И тогава въздухът се оцвети в синьо.

* * *

– Те дойдоха – разнесе се гласът на Ша-Каан и Хирад се обърка за миг.

Погледът му се плъзна по повърхността на Студената камера. Нямаше ги гърчещите се тела на демоните, големи колкото деца. Вместо тях се вираха хиляди немигащи очи на лица като кукли. Тъмносините черти бяха по-груби, кожата изопната по ръбестите скули и челюсти, очите хлътнали дълбоко, устите малки, с остри зъби в тъмните венци.

– О, богове... – изпъшка варваринът.

– Не им позволявайте да впият поглед в очите ви. Пазете душите си – напомни драконът.

Изведнъж пространството над тях се изпълни с крилати или безкрили малки демони, вресящи от удоволствие, че посягат към нови души, но и от болка в отровния за тях въздух без мана. В Студената камера се натъпкаха стотици. Колкото и от тях да падаха изтощени, двойно повече напиреха да ги заместят, но слабееха бързо.

Хирад също пусна меча и грабна втори кинжал.

– По-чевърсто, Гарвани! Да пазим маговете. Остриетата съскаха около главата и тялото му, режеха тварите една подир друга и ги отхвърляха. Варваринът тъпчеше и риташе, смазваше и трошеше немощните демони, които не умираха, а изчезваха.

Но те се вкопчваха в кожените дрехи, хващаха мятаните се ръце, хапеха го по темето и дърпаха ботушите му. Докоснеха ли плът, огън и лед пронизваха тялото му. Варваринът ръмжеше гневно и удряше още по-упорито.

До него Уил се задъхваше, от уплашеното му охкане по гърба на Хирад плъзваха още по-студени тръпки. Без да спира ударите си, варваринът му подхвърли:

– Уил, дишай дълбоко. Гледай кого сечеш, забрави болката. Няма да те убият, ако не стигнат до очите ти.

– Много са – изграчи дребосъкът.

– Но с всеки, който прогониш, стават по-малко.

Кинжалът в лявата ръка на Хирад разпори четири цвърчащи гадини и воплите им ги последваха към тяхното измерение.

Зад него Ша-Каан изгаряше демон с всеки прицелен пламък, опашката му се мятеше над неподвижните магове и помиташе нападателите на вълни. Всяко негово движение беше точно, всяка огнена струя попадеше в целта.

Но Троун, стъписан от чуждите за ума му пълчища, скимтеше гърлено и се въртеше в кръг. Челюстите му щракаха, лапите замахваха безредно и през цялото време се озърташе към Уил.

А демоните нападаха неуморно, плътно запълваха Студената камера.

– Отблъсквайте ги! Ние побеждаваме – избумтя гласът на дракона.

– Побеждаваме ли?! – дрезгаво подхвърли Хирад. Демони плъзяха по краката му, хапеха през кожените дрехи, забиваха нокти в главата му. Дори Незнайния, който винаги се владееше, охкаше от ухапванията и драскотините по голите му ръце. Хирад си представяше твърде добре как хем парят, хем смразяват, а и раните кървяха. Уил почти не се бранеше. Бледосиньото го покриваше навсякъде, той бе закрил главата си с ръце. Троун виеше и удряше по тварите, гъмжащи около приятеля му, но задните му крака се огъваха под тежестта на демоните, струпали се върху него.

Ша-Каан блъвна широк пламък вдясно от Гарваните, но и неговото златисто туловище беше покрито с адски изчадия, които не успяваше да

отръска.

Демони напиреха и отдолу, протягаха ръце към беззащитните магове. Незнайния изрева, гмурна се под размаханата опашка на дракона, откъсваше и захвърляше хилещите се твари далеч от тримата, които още отблъскваха гибелта. Докато я имаше Студената камера, Гарваните също имаха шанс. Но дори с нейната защита битката, клонеше към края си.

Уил изпищя – демоните се вкопчваха в лицето му.

– Не! – извика Хирад. – Махнете се от него, мръсници! Хвърли се към дребосъка и го събори на пода, забравил кинжалите си. Подобно на Незнайния започна да откъсва тварите от него. Троун видя какво прави и също навря муцуна, челюстите му смазваха сините телца.

– Ша-Каан! – изкрещя Хирад в шумотевицата. – Трябва да се махнем веднага!

– Още малко – увещаваше го драконът със задавен и някак далечен глас. – Можем да победим. Длъжни сме.

Но Хирад усещаше как се впиват в шията му, късат дрехите и стигат до кожата. Знаеше, че Ша-Каан се заблуждава. На Гарваните не им оставаше много време.

* * *

Ендор лежеше отпуснато на пода в Сърцето, притиснал длани към главата си, едното коляно щръкнало, другият крак изпружен. От устата му се стичаше слюнка, от носа прокапваше кръв, но поне беше жив.

Барас забеляза това смътно, напрегнал мисълта си във все по-безнадеждната борба да не позволи разпадането на короната.

Демоните предвкушаваха победата и подигравките подяждаха волята му. Беззвучният вой на тяхната мана насищаше съзнанието му, отслабваше връзката му с формата, която Съветът трябваше да поддържа.

Преумората у всички беше очевидна. Капки пот, сълзи, бръчки, гримаси и напрегнати, прекалено сковани тела – те бяха живи изваяния на отчаянието и скорошното поражение. Ендор се нуждаеше от незабавна помощ, а бяха безсилни да направят нещо за него. А и за себе си.

– Още колко?... – изохка Селдейн.

– Колкото е нужно – отвърна Керела, но останалите знаеха, че не отговори на истинския въпрос.

Попаднаха в капан. Ендор се провали с щита, а не можеха да отделият никога от поддържането на короната, за да извърши възпиращо заклинание. Демоните не биха им дали време за това. Щом изчерпеха

запасите си от мана, щеше да се случи все същото, както ако се откажеха незабавно.

Но не можеха да отстъпят пред демони. Не и докато имаше нищожна надежда нещо или някой да им помогне.

Барас преглътна съжалението. Толкова дълго бе очаквал спокойна старост в лоното на Школата, на която отдаде целия си живот. После започна нашествието на западниците и той се примири с гибелта си в защитата на Школата.

Но това... Жалък, безполезен и безсмислен край в затворена стая, откъснат от чистия въздух и слънцето – такъв завършек не подобаваше на елф, нито пък на някой друг от Съвета. Скоро щяха да приемат неизбежното, но то беше недопустимо.

Той вдигна глава, без да губи от погледа си спектъра на маната и започна да втъкава наново нишки в короната.

– Барас? – немощно се обади Торвис.

– Проклет да съм, ако позволя на тези нечестиви изчадия да върлуват из моята Школа, из моето измерение. Няма покорно да чакам края!

Подчертаваше всяка дума с посягане на ума, което подсилваше крехката структура. Усети енергията на отчаянието да залива тялото му.

– Велики земни богове, не сме безпомощни! – изстърга и гласът на Керела. – Ако някой още има сили, нека покаже на тези мръсници кому принадлежи Балея. А който няма, нека упорства и не се оставя на слабостта.

Тъкмо тогава доловиха промяната, отначало незабележима, но нарастваща. Напорът на чуждата мана намалea, а в гласовете, които се присмиваха и предизвикваха, прозвуча колебание. Барас обаче знаеше, че това не се дължи на, подновените им усилия. Невероятното чудо се случваше. Нещо или някой отклони вниманието на демоните.

– Това е единственият ни шанс! – призова гласът на Керела, отново властен. – Пропиляхме достатъчно от скъпоценното време на Кард, сега да отървем града си от гнусния Покров!

Мъждукащата корона засия отново.

* * *

Письците на Уил бяха по-опасни за концентрацията на маговете дори от гъмжащите около телата им демони. Забравили болката, Хирад и Незнайния дърпаха и мачкаха, ритаха и тъпчеха грозилицата, които пълзяха и летяха към най-беззащитната плячка.

Приклепнал, за да не го смаже опашката на дракона, с едната си

ръка Незнайния откъсваше демоните, които искаха да се доберат до очите му, с другата отхвърляше налитащите върху маговете.

На Хирад му беше още по-трудно. Уил се търкаляше по пода, ръцете му посягаха безполезно, той хленчеше прегракнал. Демоните се скупчваха върху него и на Хирад му се гадеше, докато гледаше как се забиват зъбите и ноктите им.

– Уил, не мърдай! – Варваринът завъртя глава, за да се отърве от гадина, тупнала на темето му. – Мамка му...

Студът плъзна по кожата на главата му, струйка кръв се стече между очите. А дребосъкът се гърчеше, без да го чува, лицето му бе покрито с демони.

Хирад хвана едното му рамо, придърпа го нагоре и размята тварите. Искаше да опази Уил от погледите им. Стъписаният Троун само зяпаше и захапваше по някой демон, вкопчил се в козината му. Повечето го подминаваха. Душата му беше скрита надълбоко в животинския мозък.

Навсякъде изтощени демони падаха и изчезваха, но идваха други със страховито злорад смях, драскаха, ръфаха и късаха.

Нокът се заби в бузата на Хирад и сцепи кожата. Той изпсува, откъсна демона и го смачка. Уил се изтръгна, търкулна се встрани и разтърка с все сила лицето и хълбоците си.

– Дръж се, Уил. Не го чуваше.

– Трябва да се измъкна – изхленчи дребосъкът. – Навън...

Стана и побягна към края на Студената камера.

– Недей, Уил, недей!

Хирад се метна след него и улови единия му глезен. Уил плъсна, но пак се надигна. Хирад чуваше как демоните го подмамваха, увещаваха го, че всичко е наред.

Троун се опомни късно, скочи към спътника си, но се размина на една педя с него. Уил стигна до границите на Студената камера и провери ръка навън. В същия миг демоните изчезнаха отведнъж. Илкар, Ериан и Дензър прекратиха заклинанието и походът утихна.

Хирад огледа Гарваните и Ша-Каан. Незнайния седеше при почти невредимите магове, цялата му глава в кървящи драскотини, ръцете му също покрити с кръв. Великият Каан лежеше по корем, люспите му наглед бяха непокътнати, но Хирад усещаше, че демоните са го накарали да плати скъпо за всеки убит от техните.

Пронизителен вой разкъса тишината. Извъртяха се към Троун, опярял лапа върху неподвижното тяло на Уил – мъка и съпяя ярост в жълтите очи на звяра.

– О, не... – въздъхна Ериан. Уил не помръдваше.

ГЛАВА 23

Барас по-скоро си въобрази грохота, с който короната затвори Покрова на демоните, но писъците на безсилна ярост, заглъхнали в пустотата за няколко удара на сърцето, си бяха съвсем истински.

Щом Съветът се освободи от структурата на заклинанието, облекчението беше неописуемо, за миг дори преживяха блаженство. Вилиф залитна и шеше да падне, ако не бяха силните ръце на Кордолан, който също не се държеше много уверено на краката си. Торвис, Селдейн и Керела се втурнаха към свития Ендор. А Барас съхрани дотолкова здравия си разум, че да се затътри към вратата. Отвори я и видя бледото напрегнато лице на Кард. Пълководецът се усмихна радостно.

– В името на боговете, Барас... какви звуци чувах вътре!

– Добре сме, но Ендор си изпати. Пращай в Сърцето маговете, които ще опитат мисловна връзка. Покровът е премахнат.

– Ами Ендор? – подвоуми се Кард.

– Ти нищо не можеш да направиш за него. Погрижи се за отбраната. Върви де!

Елфът се върна в Сърцето. Керела се изправи и плъзна длан по челото си. Долови погледа на Барас и каза:

– Не ми харесва състоянието му. Още е в несвяст. – Тя потупа Кордолан по рамото. – Отнесете го при лечителите. Аз ще чакам маговете, на които възложихме мисловната връзка. Побързайте.

Кордолан, Торвис и Селдейн вдигнаха отпуснатото тяло и го пренесоха през вратата. Вилиф се мъкнеше подире им.

– Благодаря ти, Барас – промълви Керела.

– За какво?

– За това, че ни показа пътя. На всички. Елфът вдигна рамене.

– Накрая пак не би имало значение, ако не беше... Квадрат от светлина се появи близо до вратата. Керела отвори уста, но Барас я възпря с жест.

– Всичко е наред. Сега май ще научиш за мен нещо, което дори не си подозирала.

С тих шепот очертанятията станаха плътни и пред очите им се показва силует, откроен от светлината на факли в коридора зад него. Прекрачи бързо напред, следван от други. Сред тях имаше огромен мъж, понесъл на ръце някого, а зад него подтичваше великанско куче или...

– Велики богове... – изуми се Барас.

– Не се тревожи – каза му Илкар. – Вълкът всъщност е върколак и е с нас.

Старшият посредник на Школата в Джулаца не бе виждал Гарваните от срещата им при Тривернското езеро преди да бъде използван Крадеца на зората. Предполагаше, че обстоятелствата още ги задържат западно от хребета Чернотрън.

Той се сачиса, когато ги зърна да излизат окървавени от портал, несъмнено създаден чрез досег със съзнанието на Драконан. Когато разговаряха при езерото, той знаеше, че никой от тях не е Драконан. А и в този проход не го чакаше Елу-Каан...

– Как се озовахте тук?

– Дълго е за разправяне.

Илкар припряно подканяше другите Гарвани да напуснат Сърцето – лишените от магически дарби усещаха събраната мана като неприятен товар, а Дензър и Ериан, принадлежащи към Ксетеск и Дордовер, не бяха желани гости тук.

– Ще отложим разказа. Първо да ти кажа две неща – нуждаем се от незабавен достъп до Библиотеката, а лечителите трябва веднага да помогнат на Уил.

Барас се смръзна от прозрението.

– Минали сте през Покрова?!

– Да, но да оставим това. Нямаме много време.

– Вярно е – намеси се Керела. – И все пак винаги мога да отделя миг, за да посрещна с добре дошъл един от любимите възпитаници на Школата. – Тя разцелува Илкар по бузите и стисна ръцете му. – Както виждаш, част от Библиотеката е тук заради западниците пред портите. Скоро ще се вкопчим в битка с тях, в която победата е немислима, но Гарваните винаги накланят възните... Сега нека освободим Сърцето за онези, които се готвят за мисловна връзка. Да отнесем вашия болен в лазарета и да отделим няколко минути за разговор в залата на Съвета. – Тя посочи на Илкар да мине пред нея и се вторачи в Барас, но не личеше да се сърди. – Можеше да ми се довериш.

– Не бива да споделяме с никого. Не е заради недоверие към теб.

– По-късно – поклати глава тя.

Хирад Хладнокръвния се върна в Сърцето, колкото и да му тежеше това струпване на мана.

– Ша-Каан иска да говори с теб – каза на Барас.

– Ти си Драконан?! – сбърчи чело елфът. Варваринът кимна.

– Хайде, Елу-Каан е много зле, нуждае се от помощта ти.

Генерал Кард бързо слезе до кухните в подножието на Кулата и заповяда на маговете, подготвящи се за мисловна връзка, да чакат пред Сърцето. Направи няколко крачки в притихналия двор и кимна доволен. Хората от Джулаца спазваха заповедта да не вдигат шум, когато Покровът изчезне. Вдигна поглед към подвижната кула на западниците, винаги осветена с факли през нощта. Чак не му се вярваше, че съгледвачите не са забелязали липсата на Покрова, но те си мълчаха. Той обаче си напомни, че в мрака е твърде трудно да се различи променливата сива мътилка на Покрова, пък и на хората често им се привижда това, което очакват да се намира пред погледите им. Само се надяваше да продължи така още поне час. Дотогава и избраните магове щяха да са готови за унищожаването на подвижната кула, а ударните отряди щяха да чакат мига да нахлуят по улиците на Джулаца. Знаеше, че всички са нащрек, защото са усетили премахването на Покрова.

Някаква шумотевица в Кулата зад гърба му го накара да се обърне. Отстъпи две крачки изумен. Към него вървеше огромен воин, понесъл на ръце доста по-дребен мъж. От него не се отделяше необичайно грамаден вълк. Зад тази групичка магове от Съвета и войници носеха провисналия на ръцете им Ендор. Кард се опули, ръката му по навик посегна към дръжката на меча.

– Ние сме приятели – отсече едрият мъжага. – Посочи ми къде е лазаретът. Не се помайвай, човече, на Уил не му остава много време.

Преди да се усети Кард вдигна ръка наляво. Воинът кимна и се затича натам, следван по петите от вълка. Кордолан поспря до пълководеца.

– Гарваните са тук, Барас е Драконан или поне така изглежда и... както и да е, иди в залата, Керела май говори с тях.

Кард изви очи към небето и преди да хукне към Кулата каза на свой адютант:

– Знаеш плановете. Заповедите остават същите, само положението се промени мъничко в наша полза. Ако вдигнат тревога преди да изляза, вижте сметката на подвижната им кула и започнете атаката.

След като представи Барас на Ша-Каан, Хирад отиде при Керела и другите Гарвани. Великият Каан му каза, че незабавно се връща във Волнокрил, но оставя прохода отворен, за да се изцели Елу-Каан от енергията между измеренията под грижите на Барас. Варваринът се запозна с Керела и Кард.

– Мисловната връзка в Сърцето започна – продължи Висшата

магьосница, – Нямаме представа кой ще ни чуе и кога биха могли да доближат града. Но щом небето просветлее, западняците ще забележат липсата на Покрова. Започнат ли да нападат, според нас ще издържим два, може би три дни, след това Школата е обречена.

Илкар трудно се примиряваше с чутото въпреки всичко, което научи току-що.

– А какво всъщност е съотношението на силите?

– Не знам точно – отвърна тя, – но те са десет до петнадесет пъти повече от нас. Е, да, имаме стени, а и магове...

– Значи положението е лошо – промълви със съчувствие Ериан. – Но не това е основната ни задача, Илкар.

Сякаш мина много време преди той да кимне.

– Керела, не дойдохме да помогнем за спасението на Джулаца. Съществува заплаха за цяла Балея, несравнимо по-страшна от западняците. На Гарваните бе възложено да я премахнат преди да унищожи всички ни... включително и западняците. Керела помълча.

– Но нали Крадеца на зората... ни донесе победата?

– Да, над Върховните вещици – потвърди Ериан. – Но с извършването на заклинанието се появи разкъсване в структурата на нашето измерение. То расте с всеки изминал миг. Свързва ни със света на драконите и накрая ще стане твърде голямо, за да може да ни закриля Люпилото Каан. Тогава при нас ще нахлуят другите дракони.

Мълчанието на Висшата магьосница се проточи. Какво странно съвпадение... между разкъсването в структурата на измерението и изумителната, неочаквана мощ на демоните в борбата да запазят Покрова. Тя се взираше в лицата на Гарваните, макар да знаеше, че няма да открие лъжи и коварство. В истината обаче не ѝ се искаше да повярва.

– Какво ще търсите?

– Трудовете на Септерн – веднага обясни Ериан. – Всичко, което би ни помогнало да затворим портал между измеренията. И то голям.

Керела кимна, но разпери ръце.

– Разбира се, ще ви дадем достъп до тях. Убедена съм, че и Барас ще потвърди думите ви, щом свърши каквото отиде да прави. Предлагам ви да започнете търсенето в Сърцето, щом маговете приключат с мисловната връзка. Барас премести вътре ценните текстове, сред тях са и повечето писания на Септерн. Но ние притежаваме над сто от трудовете му. Отговорникът на Библиотеката ще ви улесни, само че търсенето може да е дълго.

– А ние имаме не повече от два дни – промълви Илкар, докато

ставаше.

– През това време – намеси се Хирад – генерал Кард, ако не възражава, може да извлече полза от кратка размисъл с Незнайния воин и с мен. Щом ще се биеш редом с вас, не е зле да участваме и в планирането на отбраната.

Кард се начумери.

– Наясно съм как да защитавам Школата при обсада.

– Но ние сме Гарваните – кротко напомни варваринът. – Участвали сме в повече обсади, отколкото можеш да си представиш. И пред крепостните стени, и зад тях. Не се сърди, но настоявам...

Керела стисна рамото на пълководеца.

– Нека се възползваме от всичко, което може да ни помогне.

Той кимна.

– Така да бъде, но се съмнявам, че ще поискате да промените нещо в моите планове.

– И на мен не ми се вярва. Но ако подобрим дори една дреболия, пак ще си струва усилията. Незнайния е в лазарета.

Кард посочи вратата.

– Да вървим при него. Западниците няма да ни чакат.

Незнайния положи Уил на нар в лазарета, който за щастие още беше празен. Знаеше, че няма да помогнат отвари, компреси и мехлеми.

Троун седеше на пода, понякога близваше нерешително лицето на Уил, но през повечето време гледаше изцъклено и отчаяно. Незнайния искрено скърбеше за Уил. Знаеше ужасяващо ясно какво означава душата ти да попадне в ноктите на демони. Нямахше значение дали си мъртъв или жив. Мястото на душата беше в тялото, докато не настъпи мигът да напусне тленната си обвивка.

Уил още не бе загубил душата си, но демоните я бяха белязали, затова изпадна в непробуден унес. Истинско чудо беше, че мозъкът му още заповядваше на дробовете да вдишват. Незнайния не се съмняваше, че накрая Уил ще умре. А когато магьосницата лечителка прекрати опита си да достигне скритото съзнание на Уил, нерадостното ѝ изражение му стигаше. Високата жена още беше гъвкава и чевръста въпреки посилялата си коса и набръчканото лице.

– Никога не съм попадала на човек, чието съзнание е потънало толкова надълбоко. Дори ми е трудно да допусна, че душата му още е в тялото. Не мога да напипам съзнанието му, камо ли да вляза в досег с него. Мозъкът поддържа живота, но не очаквам да е за дълго.

Тя се озърна към Троун, както бе правила често през тези минути.

– Не се плаши от него. Според мен разбира, че Уил е тежко болен, а ти се опитваш да му помогнеш. Колко му остава?

В този миг Незнайния видя, че в лазарета влизат Хирад и пълководецът на Джулаца. Тръгнаха право към него.

– Какво да ти река... – запъна се магьосницата. – Ако не се опомни до един ден, ще го преместя в залата за умиращите. Скоро ще имаме нужда от този нар.

Незнайния приклепна пред вълка, който се вторачи печално в него.

– Троун, не знам дали ме разбираш, но предстои битка. За да помогнеш на Уил, бий се до нас. Имаме нужда от теб, а Уил – от време.

Троун не помръдна още малко, после близна лицето на Уил и се излегна до нара. Незнайния се изправи. Погледна ръцете си – раните задравяваха бързо след целебното заклинание на Ериан и Илкар.

– Длъжен бях да опитам – промърмори той и отиде при Хирад и Кард. – За обсадата ли ще говорим? – Двамата кимнаха. – Нека поне пийнем по чаша кафе – посочи огнището в дъното на лазарета.

Щом се настаняха, Незнайния стисна ръката на Кард.

– Съжалявам, че не спрях да се запознаем преди малко. Пълководецът се усмихна.

– Знам кой си. Тъй... Осмина магове опитват мисловна връзка с всички, които са на един ден път от града, за да известят, че молим за помощ. Вашият Илкар ми каза името на магьосница, която могат да потърсят.

– Фиона – кимна Незнайния.

– Същата. След това ще чакаме часовете на подвижната кула да вдигнат тревога и тогава ще нападнем.

– Но защо да чакате? – учуди се Хирад.

– Защото с всеки миг печелим време за идването на подкрепления. Иначе поражението ни е неизбежно.

– Въпреки това е грешка да чакаш реакцията на съгледвачите – увери го Незнайния. – Хората ще се изнервят, а и губите огромното предимство на изненадата. Нападнете, щом сте готови. Пръснете кулата им на парченца преди да са гъкнали, и изкарайте войниците на улиците веднага след първите нападателни заклинания от стените... стига това да е замисълът ти.

– Но...

– Генерале, ти се опираш на здравия разум, а и трябва да дадем време на войската от Дордовер да се придвижи. Все пак помисли как ще се отрази такова нападение на западниците. Още преди да се усетят, че

Покрова го няма, вече измират заспали и около лагерните си огньове. А преди да се опомнят и да ни отблъснат ние ще се приберем зад стените и тогава ще ги чакаме.

Кард кимна.

– Има логика. После ще ги държим далеч от стените със заклинания, ще им пречим да нападнат с големи сили.

– Важното е да ги удариш зле още в началото. Нека се страхуват. И след първата вълна от заклинания трябва да местиш маговете по стени-те. Не бива западняците да знаят откъде ще им се стовари магията след-ващия път. – Незнайния се усмихна и тупна пълководеца по ръката. – Не се съмняваме в способностите ти, нито ти оспорваме командването. Само ти предлагаме да се възползваш от нашия опит. В колко обсади си участвал?

– Тази ми е първата – заискриха очите на Кард.

– Свършил си невероятно добра работа – кимна Незнайния. – А ние през последните десет години прекарахме доста време пред крепости или вътре в тях.

– Е, радвам се, че чух съветите ви.

– Така всички ще си удължим живота – подсмихна се Хирад.

– Още нещо... – Кард допи кафето на един дъх. – Сенедай, предво-дителят на тези племена, държи някъде хиляди пленници от Джулаца. Обеща да ги избие, ако го измамим, а ние точно това направихме.

– Не мислиш ли, че ще е прекалено зает с неприятностите, които му създаваме, за да се занимава и с тях? – попита Хирад.

– И аз казах същото пред Съвета, но сега се съмнявам. Той има по-не петнайсетина хиляди племенни бойци. Убеден съм, че ще отдели достатъчно, за да изколи хората, които могат да му навлекат още тревоги.

– А няма ли магове сред пленниците? – намръщи се Незнайния.

– Струва ми се, че си мълчат, иначе Сенедай щеше да убие първо тях досега. Той е жестока твар, доказателство са хилядите, които загубиха душите си в Покрова.

– Някой ще опита ли мисловна връзка с пленен маг? И къде са затворени? – продължи да разпитва Незнайния.

По погледа на Хирад позна, че той мисли за същото.

– В южната част на града, вероятно в зърнения склад. Единственото здание, което би побрало толкова хора, а и здраво укрепено по очевидни причини. Не можем да рискуваме с мисловна връзка. Не искаме нито пленниците, нито западняците да се досетят за нашите планове преди атаката.

Незнайния се спогледа с Хирад и заяви:

– Ние ще ги освободим, но се налага мъничко да променим твоите планове.

– Как по-точно?

– Остави това на Гарваните – помоли Хирад. – Знаем какво да правим.

– Щом искате, заемете се – кимна пълководецът.

* * *

Мисловната връзка им даде нова надежда. Оказа се, че Фиона е с група от около двеста жители на Джулаца, в която имаше още единадесет магове. Те се промъкваха към мястото, където според тях би трябвало да се намира войската на Дордовер.

Войската също бе открита. Наброяваше две хиляди и петстотин пехотинци, петстотин конници и петдесет магове. Вече решили да се върнат в Дордовер заради сведенията, че при Подкаменния проход западниците са събрали големи сили. Но заповедта да напреднат към Джулаца бе потвърдена.

Намериха още три разпръснати групички от войници, граждани и шепа магове, общо към сто и петдесет души. Щяха да участват в нападението, ако можеха да се присъединят към армията на Дордовер.

Обсадените и дошлите при тях Гарвани трябваше да отблъскват несравнимо превъзхождащите ги нашественици поне един ден. Кард смяташе, че ще се справят. Всичко зависеше от бойния дух, разумното използване на магия и успеха на Гарваните в освобождаването на пленниците, толкова важно за решимостта на всички зад стените на Школата.

А новината за загадъчната поява на Гарваните се разнесе като горски пожар, върна усмивките по лицата и накара хората да заговорят за добри знамения. Дори им приписваха слепотата, която сякаш бе поразила часовете на подвижната кула. Цял час след изчезването на Покрова още не бяха забелязали, че обсадените отново са уязвими. Скоро щеше да бъде твърде късно.

Шестима магове закрачиха от подножието на Кулата. Още беше тъмно, но изгревът приближаваше. В двора се чуваха само приглушеното от стените и затворените врати дрънчене на съдове в кухните и лекото проскърцване на веригите, докато вадеха вода от кладенците, които пълнеше подземен поток. Както Кард поиска, поддържаха привидността на обичайна подготовка за новия ден.

Зад всяка врата чакаше капитан или лейтенант от стражата, хората му помнеха наизуст задачите си и бяха готови да се втурнат към определената за тях порта. Маговете наблюдатели щяха да се сдобият със Сенчести криле, Гарваните пък вече се криеха в сенките при южната порта. Хирад и Незнайния щяха да разчитат на оръжията си, Илкар трябваше да вдигне щит срещу стрели, Ериан – да удари с Горещ дъжд. Дензър също щеше да лети със Сенчести криле, за да ги преведе встрани от големите отряди западнци.

Шестимата магове вървяха спокойно по двора, наглед нехайни, но съзнанията им звъняха от напрежение преди заклинанието. Колкото и добре да бе обкована с желязо подвижната кула, площадката горе беше открита, имаше само гъста мрежа против стрели. В един миг маговете се разхождаха, в следващия се заковаха на място и дванадесет Огнени къмба профучаха във въздуха. Дългата подготовка им позволи да придадат на творенията си огромна скорост и точност.

Нощта над Джулаца се озари от оранжеви пламъци, които обгърнаха площадката и поглъщаха дърво и плът с еднаква алчност. Дъсченият покрив се разхвърча на овъглени късчета, западниците пищаха и се търкаляха в агония. Един-единствен звън на сигналната камбана отекна скръбно сред воплите на умиращите. В двора на Школата настана трескаво оживление.

Кард и неговите капитани крещяха заповеди, войници и опълченци тичаха към портите, които се отваряха в същия момент. Първи на улицата изскочиха Гарваните. Дензър, усилил и зрението си с магия, летише напред. Зад тях напираше отряд от шестстотин души, защитен от тридесет магове. През северната порта излязоха още четиристотин, там маговете бяха двадесет. Школата остана временно без въоръжени мъже зад стените, по които обаче стояха в готовност още магове.

През дните, когато го възпираше Покровът, Сенедай намали отрядите, които държаха в плътен обръч Школата, и вероятно ги бе настанил в далеч по-уютните здания на града, вместо да ношуват под открито небе. Затова първият удар бе насочен срещу стражевите постове, преграждащи всички улици по калдъръмения пръстен край стените.

Хирад водеше Гарваните по главната улица към квартала на манифактурите и занаятчиите. Стражите ги видяха, развикаха се и извадиха оръжията си.

– Щитът е вдигнат – оповести Илкар. – Ериан, изчакай със заклинанието.

– Чакам.

Изпречиха им се четирима племенни бойци, смутени и невярващи на очите си. Хирад завъртя меча пред гърдите си. Противникът отскочи и удари с брадвата в немощен опит да блокира острието му. Варваринът отклони брадвата и заби чело в носа му. Мечът на Незнайния направо счупи оръжието на жертвата му и се заби дълбоко в рамото на западняка. Хирад чу прашене на кости.

Онзи пред него се хвана по инстинкт за лицето, а варваринът замаха на нагоре и надясно, сряза корема на друг западняк и го довърши с мушкащ удар в сърцето. Тутакси завъртя острието обратно и разпори гърлото на западняка със счупения нос. Незнайния стовари юмрук в гърдите на четвъртия и заби меча си в шията му.

Дензър стъпи на земята зад тях.

– Първата уличка наляво, след това първата надясно. Засега там е тихо, но западняците се събудиха. Трябва да побързаме. Ериан, добре ли си?

Тя кимна мълчаливо и опря показалец в главата си. Стараеше се да задържи формата от мана за Горещия дъжд.

Дензър излетя и другите хукнаха подире му. Разчитаха на отряда от Школата да им разчисти пътя за връщане.

Хирад грабна в движение запален клон от огън. Трепкащата светлина едва стигаше, за да прогони черните сенки в тясната улица. Чуваше зад себе си вопли на стреснати западняци, дрънчене на хлопатарии и звън на стомана – хората от Джулаца се вкопчиха в нашествениците. Отекваха гърмежи, избухваха Огнени кълба, просветваше по-слабо и Горещ дъжд.

Свърнаха по следващата улица, малко по-широка и настлана с калдъръм. Дензър се мяркаше пред тях. Зави рязко и се спусна на земята.

– По-лесно е, отколкото си мислех. Тази улица излиза на широк площад, където е зърненият склад. Има охрана, а и всички прозорци наоколо светнаха, но западняците се събират към Школата. Ако не се помайваме, ще можем да...

Въпреки все по-гръмката шумотевица на битката и тътена на заклинания, поразяващи хора и стени, вой прониза нощния въздух. Проточи се, преливащ от гняв и мъка. За частица от секундата Джулаца притихна и олелията пак започна.

– Нямаме щит – промърмори слисаният Илкар. – Какво беше това, по дяволите?

– Милостиви богове! – смънка Ериан, която също бе позволила на формата да се разпилее. – Беше Трун...

– Уил – промълви Незнайния. – Горкият Уил. Отново се разнесе вой.

– Какво ли ще прави Троун сега? – поклати глава Илкар.

– Не знам – отсече Ериан, – но трябва да се върнем колкото се може по-скоро в Школата. Ако изобщо има шанс да послуша някого, това сме ние.

– Първо да изведем пленниците – напомни Хирад. – Дензър, вдигни Ериан, ако можеш да я носиш по-дълго. Ериан, по-добре ще е да стоварваш заклинанията си отгоре. Илкар, първо Огнени кълба, после хващай меч, моля те. Не хаби мана за друг щит. По-късно ще видим какво да правим с Троун и ще проведем Помена за Уил. – Мислите му, за миг оплетени от загубата на поредния съратник, се проясниха. Имаха тежка задача. – Гарвани, след мен!

Воят заехтя по-отблизо между стените. Вълкът върлуваше по улиците на Джулаца.

ГЛАВА 24

Дистран изтърси ругатня и захвърли книгата на пода. Облегна се на парапета в Кулата, която отне от Стилиан, и отправи молитва бившият Господар на хълма да се гърчи в адски мъки.

Дистран и сподвижниците му знаеха твърде добре колко важни са Закрилниците, за да запазят властта си в Школата, но ето че те стояха мълчаливо долу на широката, грижливо поддържана морава. Чакаха.

Отначало той не повярва на Стилиан и се унесе в неспокоен сън. Скоро обаче някой започна да тропва по вратата. И след малко Стилиан изтича на балкона, за да види как Закрилниците излизат от казармите си в хладната нощ. Невъзмутимо и решително се събираха в светлината на факлите, оранжевите отблясъци играеха по маските, по лъскавата кожа на броните и токите по ботушите и дрехите им.

Това се случи преди час, но той не остана навън да зяпа, а се втурна обратно в кабинета си, грабна сборника с Повелите от лавицата до бюрото и започна да го прелиства трескаво. Да, там си беше и Повелята за закрила, но замаян от гордост и самодоволство със заемаването на новия пост, той просто не бе си направил труда да погледне.

Кодираните знания в Повелята бяха вписани съвсем наскоро от Стилиан, за да направят процедурата по отмяната ѝ твърде дълга и сложна. Дистран пресметна, че докато проучи текста подробно, събере Съвета на Седемте и завърши процеса на медитация, ще са минали поне осем дни. Затова сборникът лежеше в краката му и един лист шумолеше в лекия повей.

– Трябва да ги спрем – промърмори той.

– И как възнамеряваш да го направиш? – попита старшият сред доверениците му, възрастен маг на име Ранил.

– Първо можем да заключим портите със заклинание.

– А те ще ги насякат на трески – увери го Ранил. – Няма заклинание, което би могло да ги усмири, а разберат ли, че са нападнати, ще атакуват на свой ред човека, който е издал заповедта. Тоест теб. – Старият маг говореше тихо, но уверено. – Долу има четиристотин и седемнадесет Закрилници, притежаващи устойчивост към магия. Знам на кого бих заложил в такъв сблъсък.

– И какво да сторим? – сприхаво попита Дистран.

– Пусни ги да тръгнат и отмени Повелята за закрила. Или изпрати

убиец да се разправи със Стилиан. Това са начините да подчиниш Закрилниците на своята воля.

– Убиец ли? – прихна Дистран. – Около Стилиан скоро ще има над петстотин Закрилници. Всички западняшки орди накуп биха се затруднили да го докопат.

Ранил се наведе, вдигна сборника и го тикна в ръцете му.

– В такъв случай, господарю, най-смирено ви съветвам да започнете да четете – изрече язвително.

Под тях Закрилниците тръгнаха едновременно по безмълвна заповед. Дистран се сепна, сърцето му заблъска в гърдите. С всяка крачка и движение на ръцете те излъчваха мощ, когато напреднаха бързо към южната порта, съпроводени от погледите на всички б замръзналата Школа. Дистран завъртя глава и лицето му се изопна от безпокойство – забелязваше, че мнозина извиват глави нагоре да го погледнат със съмнение.

Вървящият отпред Закрилник отстрани пазача от пътя си с решителен жест, нави макарата за вдигане на резето и с помощта на още трима отвори тежките, обковани с желязо крила на портата. Без да се бавят, Закрилниците продължиха в лек бяг по тъмните улици на Ксетеск и Дистран лесно си представи смеха на Стилиан в този миг.

* * *

Владетелят Тесая гледаше, стиснал устни, как Стилиан и страшилищата му се отдалечават в нощта, докато неговите предводители се мъчеха с резки викове да въведат някакъв ред сред бойците си. Извика при себе си Адеселере, най-старшия сред пълководците си.

– Искам четири хиляди бойци да ги подгонят, преди небето да е просветляло. Не ги оставяйте да се изплъзнат. Изпратете вест на Риасу, че искам след един ден да прати тук подкрепление от пет хиляди бойци. А самият той да се яви пред мен незабавно. И накрая лично от теб искам да подготвиш отбраната на градчето и околностите му пред прохода. Внимавай за опасност от юг. Аз ще настъпя към Корина след два дни. Погрижи се всеки от предводителите да има птици вестоносци. Разбра ли всичките ми заповеди?

– Да, повелителю – отвърна Адеселере, отдавнашен доверен помощник на Тесая, покрит с белези от битки, вече оплешивял, но настървен. – Значи искаш от мен да остана със защитниците на прохода?

Тесая кимна и отпусна длан на рамото му.

– Ти си сред малцината, на които се доверявам. Нека Беделао гони

магьосника. Аз ще пратя вест на моите съгледвачи на север и на юг. Имам лошото предчувствие, че ще бъдем принудени да прекроим замислите си. Някои мои събратя владетели не се проявиха достойно досега.

– Аз няма да те подведа, Тесая.

– Никога не се е случвало.

Тесая отпрати Адеселере и го видя да притичва към сборното място, където заръмжа заповеди към своите помощници и те наложиха подобие на ред. Не всичко бе потръгнало според желанията на Тесая, той проклрнаше и умуваше кога започна да не му върви.

Да, още с унищожаването на Върховните вещици, но не беше само това. Нападението срещу Джулаца се забави, а на юг Таомй явно се бе провалил. Уж жителите на източна Балея не би трябвало да имат никаква надежда, но и до ден-днешен племената не бяха успели да заловят онези, които набелязаха.

Ако не се заблуждаваше непростимо, генерал Дарик, барон Блекторн и Гарваните още си бяха живи и готови за битки. А сега трябваше да хванат Стилиан, иначе щеше да се върне в Ксетеск и да се превърне във вдъхновяващ символ за всички магове. Тесая действаше под натиска на обстоятелствата, което никак не му допадаше.

Знаеше какво му е необходимо – Сенедай да превземе градовете на Школите, Адеселере да възпира нападения от юг, неговият поход към Корина начело на десет хиляди бойци да протече бързо и безупречно. И сега би могъл да завладее града. Тази тънеща в благоденствие столица се опиваше от успехите и богатството си, там нехаеха за добрата отбрана. Вярно, щеше да срещне някаква съпротива, но ако Школите и южните армии не се притекат на помощ, нямаше съмнение, че би наложил надмощието си.

Но победата нямаше да е величава както в мечтите му, щом не е оставил зад себе си димящите развалини на онези прокълнати Школи. Искаше му се някой да плати прескъпо за това.

* * *

Малкият флот от лодки и корабчета бе преплавал три четвърти от разстоянието през Гиернатския залив, когато откъм единия край се развикаха. Дарик набързо огледа брега, който доближаваха – беше пуст. И все пак виждаше, че елфите сочат на юг.

Отначало очите му не различаха нищо, но щом една двумачтова гемия наблизко се отмести, изведнъж ги съзря. Платна. Показваха се иззад

носа, отвъд който беше Гиернат. Две, после още четири. Наоколо всички млъкнаха, докато се обръщаха да гледат флота, напредващ през залива към тях. А Дарик виждаше все повече платна да се появяват като безшумни и смъртоносни призраци.

– Богове под водата... – промърмори той и се обърна към заместника си. – Искам от елфите и маговете по-скоро да ми кажат кои са онези там. – Офицерът извика име, което Дарик не чу добре. – Дай знак с флаговете, че променяме курса! – заповяда на адютанта си. – Северсевероизток.

Ако са западници, трябва да се отдалечим от тях.

Флотът се насочи към по-трудностъпен бряг. И почти веднага големият флот, състоящ се предимно от тримачтови кораби, също промени курса си. Настигаха ги бързо. По такелажите се катереха миниатюрни фигурки, по палубите се трупаха други. Хиляди.

Прецени, че едва ще успеят да стъпят на брега преди другите да ги догонят. А корабите пред очите му бяха над две дузини. Ако се окажеха западници, с остатъците от сборния ескадрон на Школите беше свършено.

Вляво една магьосница излетя стръмно нагоре, нагласила своите Сенчести криле за кръжене нависоко. Генералът не я изпускате от поглед, боеше се към нея да не полетят стрели. В тишината се чуваше само проскърцването на корпусите, шумоленето на издутите платна и плискането на весла във водата. Дарик осъзна, че е затаил дъх.

От флагманския кораб се издигнаха три силуета и полетяха срещу магьосницата. Всички от отряда закрепяха радостно. Дарик се ухили до ушите. Значи срещнаха приятели.

Четиримата магове се събраха в небето и разговорът им сякаш продължи цяла вечност. Генералът скръдна със зъби, нямаше търпение да научи новините. Но най-сетне магьосницата стъпи на палубата със светнали очи, хубавото ѝ поизцапано лице беше алено от вълнение.

Думите се изляха от устата ѝ в радостен, но твърде слят поток. Дарик се засмя и я хвана за раменете.

– По-кратко.

Тя кимна, дълбоко си пое дъх и също се усмихна.

– Извинявай, но толкова ми олекна...

– Както на всички нас. Кажете кои са тези нови приятели.

– Армията на Гиернат. Командват ги бароните Блекторн и Гресе.

Този път смехът му се понесе надалеч над спокойните води на залива. Плесна с длан по мачтата.

– Не е за вярване! Голямо удоволствие ще бъде да си поприказваме с тях.

Нареди да бъде даден сигнал за връщане на предишния курс. Малко преди пладне двата флота хвърлиха котва колкото се може по-близо до брега, лодките и по-малките плоскодънни кораби започнаха да стоварват на сушата хора и коне под бдителните погледи на магове със Сенчести криле. Дарик закричи по пясъка към бароните.

Стояха един до друг, гледаха как брегът се запълва с войска. И лицата им, и дори позите им показваха колко непреклонно са настроени. Щом ги доближи, прекъснаха разговора си и му протегнаха ръце.

– Каква щастлива случайност! – каза пълководецът от Листерн. – Мислех да стигна до Гиернат, за да видя какво става с войските им преди да се отправя към Подкаменния проход. И какво заварвам? Двама от нашите уж безгрижни барони ми спестиха седем дни път, а армията вече стои на брега.

– Чуваш ли го, Блекторн? – поклати глава Гресе. – „Безгрижни“, а?

– Често се срещат наперени млади пълководци с твърде много въздух в главата – отсъди Блекторн. – Хм... за щастие не стоим пред един от тях в момента.

– А и вие не сте от безгрижните, макар че не бих казал същото за мнозина с вашето положение – отвърна Дарик с лек поклон.

Бароните се спогледаха и Гресе присви очи.

– Щом се избавим от тази беда, трябва да направим нещо по въпроса... Има време дотогава. А сега, генерале, разкажи ни какво си извършил, след това ще обсъдим как да освободим град Блекторн.

– Да го освободим ли?! – Сърцето на Дарик се сви, той се взря в барон Блекторн, който изви вежди. – Не тръгнаха ли направо към Гиернат и Корина?

– Не. Явно моят град им беше нужен като опорен пункт на юг, а не Гиернат. После голяма част от силите им тръгнаха към Подкаменния проход, но тъй и не стигнаха дотам.

– Да не се занимаваме с обобщения, а да седнем и да помислим как то трябва – предложи Гресе. – Искаме да бъдем пред портите на Блекторн преди свечеряване.

Дарик усети прилив на жизненост. Този неочакван подарък от съдбата промени всичко. Не само че Гиернат бе отблъснал западниците, но и пътищата им за снабдяване от юг бяха прекъснати. За пръв път, откакто потегли с отряда си от Подкаменния проход, за да помогне на Гарваните, той повярва напълно, че Балея ще бъде свободна от западняшко

иго.

Но и тревогата му растеше. Макар да пресмяташе, че имат още двайсетина дни, сянката на кафявото петно в небето над Парве растеше и вещаеше гибел за всички, щом дракони закръжат над континента. И отново участта им зависеше от Гарваните, а Дарик смяташе, че и този път е длъжен да помогне, като разчисти западниците от пътя им. След като се върна на изток, време беше да се свърже с тях. Защото ако им се случеше нещо лошо, само той и Стилиан можеха да предадат на Школите вестта за заплахата. А Дарик за нищо не би се доверил на Стилиан.

* * *

Ша-Каан се отпусна тежко на пода в Залата на сливането, усещаше товара на преживените над четиристотин цикли. Елу-Каан, за когото се надяваше да го замести след време, лежеше между живота и смъртта в проход между измеренията. Най-сетне за младия дракон се грижеше и неговият Драконан, старият елф Барас. Ша-Каан се съмняваше дали неговата вещина или целебният поток енергия между измеренията ще са достатъчни, но щяха да направят всичко възможно, макар че и градът на Барас беше в отчаяно положение.

Ша-Каан поне можа да му обясни как Елу е получил многобройните си рани, като се опираше на собствения си болезнен опит. Люспите на Великия Каан бяха изподраскани, очите му смъдяха от допира на нокти, а устата му още се бе смръзнала от ухапванията и не можеше да бълва пламъци с цялата си сила. Докато дъвчеше балите Огнена трева, той си каза, че му се размина леко, човешките заклинания омаломощиха същинското море от арахидни киселини, което се изля върху тях. Елу не бе имал такъв късмет и раните навътре в гърлото му бяха ужасни. Ша-Каан помоли Барас да се заеме първо с тях.

А самият той имаше нужда от отдых, най-добре в собствения проход между измеренията под грижите на Хирад Хладнокръвния и маговете на Гарваните, но колкото и да му тежеше, наложи се да признае, че засега е невъзможно. Задоволи се първо да възстанови енергията си в Залата на сливането, после се прехвърли в тишината и покоя на Волнокрил.

Схващаше се от неспирните усилия. Раните от битката с тримата Наик не бяха заздравели, мускулите, задвижващи крилете му, вече боляха. Огледа тялото си и с тъга забеляза как избледняват златистите му люспи – ясен признак и за възрастта, и за преумората. Още прилягаха плътно към кожата, крилете му бяха винаги покрити с мазнина, но

нямаше да е така още дълго. Отчасти дори копнееше за деня, когато няма да носи на широкия си гръб бремето на решенията за съдбата на Каан. Но предстоеше толкова работа...

Преглътна последния сноп Огнена трева и сигналът за опасност прозвуча в главата му преди да се отпусне на влажната пръст. Издиша протяжно, от ъгълчетата на устата му се проточиха струйки дим – раздразнението му възбуди жлезите във венците. Някак предчувстваше, че няма да си почине, но толкова скоро... Челюстите му грабнаха още една бала Огнена трева преди да се пренесе извън Волнокрил и да призове Люпилото.

А гледката пред разкъсването го потресе. Макар че стражите пред кълбяхата се кафява мътилка бяха удвоени, сега му се видяха твърде малко в сравнение с онези, на които трябваше да противостоят. Наик нападаха с цялата си сила, водеха и съюзници. Бдящите по-надалеч дракони от Каан разтърсиха със сигнала всички от Люпилото – и почиващи, и будни. Замисълът на Ша-Каан за отбрана срещу мощна атака вече бе в ход.

Но самият той едва прогонваше съмненията. Нежеланият портал растеше далеч по-бързо очакваното. В момента около него се събираха рехави облаци и той знаеше, че ще се струпат плътно – още едно затруднение за защитниците.

След време разкъсването щеше да се свие и да се затвори от собствената си неустойчивост. Но това би се случило дълго след унищожението на Каан и на Балея. А трусовете от затварянето му щяха да пратят мощни вълни през всяко измерение, най-разрушителни именно в Балея, която и без това щеше да бъде опустошена.

Прочисти съзнанието си от тези мисли. Засега Каан просто трябваше да оцелеят в предстоящата битка. Люпилото му се стичаше отвсякъде, за да брани своето сродно измерение и себе си, а от север нарастваше тъмното петно – огромните рояци на Наик и техните съюзници по неволя.

Когато доближи разкъсването и го усети да придърпва съзнанието му, сякаш го засмукваше, Великият Каан си рече, че това сражение трябва да бъде последно. Ако Гарваните не се доберат до Бешара преди следващата атака на Наик, всичко ще бъде загубено.

* * *

Изграденият от камък зърнен склад на Джулаца се извисяваше насред застлан с калдъръм площад, който го предпазваше от евентуални

пожари в предимно дървените постройки наоколо. В отдавна отминали времена на недоимък се бе наложило складът да бъде яка твърдина. Кръвта на мъже, чиито семейства умираха от глад, бе попивала в пръст-та около зидовете му. Масивната сграда напомняше за миналото, но и служеше добре на града.

Хванал здраво Ериан, Дензър кръжеше над другите Гарвани, спре-ли в сенките на края на уличка до площада. Тя беше успоредна на глав-ната улица, водеща от площада през южния пазар чак до Школата. Тро-ун бе млъкнал, но наблизно се разгаряха схватки, шумът навсякъде из Джулаца ставаше все по-силен. Хирад си мислеше, че няма време за гу-бене, дано и войската, излязла от Школата, успее да им разчисти пътя.

Късата страна на сградата беше над деветдесет стъпки, дългата – двойно повече. Западниците бяха поставили шестима стражи пред глав-ния вход, точно срещу Гарваните. Пред четирите по-широки улици, ко-ито се вливаха в площада, имаше още стражи около огньовете.

Хирад веднага се възползва от сгодния случай – наблизно се стовари огнено заклинание, пламъците блъвнаха към небето. Племенните бойци около два от огньовете наскачаха и се втурнаха към мелето недалеч от площада и вляво от Гарваните. Онези пред вратата се озъртаха притес-нени, не знаеха как да постъпят.

– Гарвани, сега! – изрева Хирад и лудешки се втурна напред.

Незнайния не изоставаше, Илкар беше на крачка от него, също с меч в ръка. Дензър прелетя вихрено над калдъръма и върху стражата се посипаха огнени капки. Кожените им дрехи пламнаха. Западниците по-бягнаха в дива паника, без дори да видят нападащите мъже.

Както се тупаше с ръце да угаси дрехите си, най-чевръстият сред тях налетя на Незнайния, който отстъпи пъргаво, подложи крак и щом западнякът плъсна по лице, той му преряза гърлото. Хирад се нахвърли срещу двама. Единият зяпаше уплашено към небето, другият припряно го дърпаше за димящия ръкав.

– Кой ще е пръв? – дрезгаво попита варваринът, скочи напред и сепи бузата на стоящия отляво. – Явно ти.

Гмурна се под бесния замах с брадва и разпори червата на жертвата си. Измъкна острието и се претърколи встрани, за да не го съсече втори-ят, който обаче се обърна с гръб към Незнайния. Последната грешка в живота му. Преди трупът да се е свлякъл на камъните, Незнайния се из-въртя към тримата оцелели западници, а Илкар тичаше към вратата на склада.

Хирад се притече да подкрепи стария си приятел, но едва ли беше

нужно. С наведен наляво и надолу меч Незнайния отклони първия удар на брадва и мигновено завъртя меча нагоре. Бравдата отлетя нанякъде, а мечът разсече гърдите на обезоръжения противник. Хирад чу хрушенето на ребра, докато разменяше удари с втория западняк. Накрая здравата го ритна в корема. Якият мъж изгруктя мъчително, но го изтласка назад. Варваринът се усмихна. Прекрачи напред, направи лъжливо движение надясно и прехвърли меча в лявата си ръка. Безнадеждно муден, западнякът тепърва завърташе своя меч накъдето трябва, когато острието на Хирад срязва шията му до прешлените. Изви глава към Незнайния, който бършеше меча си в трупа на последния.

– Бива си ни, а?

– Като знаеш, защо питаш? – отвърна Незнайния с подобие на усмивка.

Изгичаха да пазят Илкар, който се подготвяше за заклинание. Дензър и Ериан кръжаха над него.

– Засега няма никой наблизко – извика отгоре тъмният маг. – Войниците на Джулаца си имат малко неприятности южно от пазара, но западняците още не са се организирали. Побързайте, защото видях голям отряд, може би две-три хиляди. Тичат насам от запад.

Хирад кимна и заудря с дръжката на меча по вратата, заключена с големи катинари и здрави вериги. Вътре се надигаше гълчава, но беше длъжен да опита, за да не пострадат пленниците.

– Дръпнете се назад! – разкрещя се оглушително. – Няма време да ви обяснявам, просто се дръпнете навътре в склада.

Илкар изопна рамене, отстъпи назад и помръдна глава, за да даде знак на Хирад. Лицето на елфа беше сгърчено от напрежение, ръцете му сякаш държаха невидима топка пред гърдите. Варваринът се отмести припряно.

– Силов конус – изрече тихо Илкар.

Оформеното поле се заби в тежката двукрила врата. Можеше да устои на оръжия, но не и на Силов конус, сътворен от майстор. Дебелите дъски се огънаха навътре, катинарите и веригите се разкъсаха, парче цапалдоса стената до главата на Хирад.

– По-кратко, Илкар – укори той приятеля си.

– Исках да съм сигурен – сви рамене елфът. Тримата влязоха тишешком и спряха пред гъмжило, чуваха хиляди уплашени гласове.

– Това е твоя работа, струва ми се. – Хирад потупа Илкар по гърба. – Все пак си местен.

Елфът го изгледа косо и отвори уста да призове за тишина.

ГЛАВА 25

За миг очите на Троун се замъглиха, когато усети, че животът изтича от човека брат. Почувства края му и във вълчата му душа зейна бездната на самотата. Заскимва изтерзано, щом видя главата му да се килва настрана. Гръдният му кош застина. Той погледна нагоре към жената, която се бе грижила за човека брат. Тя остави нещото, с което бършеше досега лицето му, и покри неподвижното тяло с бяло платно.

Троун долови скръбта ѝ, примесена с безпомощност, от която се породи гняв. Мигът отмина и у него също се надигна зверска ярост. Отвори уста и нададе вой към небето, скрито над човешката постройка, а жаждата за кръв напираше да намери жертви.

Сега жената бе обзета от страх, надуваше това, както надуваше гората отдалеч. Но тя се бе опитала да спаси човека брат, нямаше да я повали. Сянка на мисъл се мярна в обезумялото му съзнание, от муцуната му изригна поредният вой и той изскочи на открито.

Но навън спря като закован на бездушния камък. Наоколо имаше огън, мнозина викаха в мрака. Цареше хаос и объркване. Навсякъде търчаха хора, а тягостната миризма на онези, чиято плът бе вкусил, проникна в ноздрите му, смесена с гнилия дъх на смърт. Плътно наредени хора, които не миришеха омразно, тичаха към отвор в стените. А зад отвора беше пляката, която той жадуваше.

Троун затича натам бясно, свирепото му джафкане разпръскваше настрана хората, у които се обаждаше вроденият страх от вълци. Чувстваше как страхът се сменя с облекчение, докато ги подминаваше, устремен към пляката със силната миризма, чиято кръв искаше да вкуси отново. Трети, последен вой даде глас на мъката му по човека брат.

Напираше към променливата светлина на огън. Около него стояха омразни хора и той усещаше колко са смутени, как не разбират внезапната врява и пламъците, пратени по тях от хората, които Троун приемаше като приятели. Кафявото му тяло се забелязваше трудно в мрака, шумът скриваше стъпките му, а ръмженето затихна във вълчето гърло.

Плячка.

Нямаше желание да се прокрадва. Глутницата беше далеч,

цветовете на гората бледнееха в паметта му, а в животинския мозък гореше гневът, че безвъзвратно му отнеха нещо скъпоценно.

Хвърли се стремглаво от сенките, скочи нависоко и захапа първата жертва за гърлото. Челюстите му се затвориха, лапите му блъснаха човека в гърдите. Поваленият се стовари и повече нямаше да се бори – животът му изтичаше през дупката под брадичката. Троун облиза жадно кръвта, без да го е еня, че пръска по козината му. Не чуваше как другите хора се струпват около него, но усети болезнения удар на острие, което обаче отскочи от кожата му, неуязвима за стомана.

Обърна се и четиримата се запрепъваха назад, от устите им излизаха думи на уплаха, ръцете сочеха озадачено мястото, където бе ударен. Троун се присви, в жълтите очи тлееше презрение към тяхното безсилие.

Те продължаваха до отстъпват, но не можеха да му избягат. Не всички. Скочи отново, лапите му блъснаха следващия в гърдите, зъбите щракнаха и разкъсаха едната буза. Мъжът изпищя. Другите налагаха и дърпаха Троун, той стъпи на земята и с един замах на предна лапа накара плячката да млъкне. Тръгна в кръг, повесил език.

Един се обърна и побягна с виковете за помощ. Троун го остави да се махне. Другите си знаеха, че нито има надежда да победят в схватка, нито ще му се изплъзнат и двамата. Казаха си нещо и хукнаха в противоположни посоки, но Троун вече си бе избрал жертвата. Последва мъжа по тясна пътека между отвесни каменни стени и му отне живота далеч от светлините на огньовете.

По-късно, уталожил яростта и отмъстил за края на човека брат, той облиза лапите и гърдите си и се върна тичешком към мястото, където лежеше тялото на Уил. Жаждата бе угаснала в съзнанието му, където проблясваше една дума.

Помни.

* * *

Отначало Илкар се боеше, че гълчавата няма да стихне. В склада бяха натъпкани мъже, жени и деца. Щом видяха, че влезлите през разбитата врата не са западняци, те пак се струпаха напред. И сякаш всички едновременно заговориха, заплакаха или се развикаха. Елфът дори си представи за миг как тълпата ги стъпква в слепия си устрем да излезе на открито. Заедно с Хирад и Незнайния крещеше до прегракване да млъкнат. Тримата прибраха мечовете, разчитаха Дензър да ги предупреди навреме за опасността.

Разпозна безпогрешно маг по аурата му и пристъпи към него. Хората наоколо се отдръпнаха по инстинкт, с което му подсказаха как са се отнасяли с тях западниците. При това дори не знаеха какво е сполетяло онези, които нашествениците са извеждали всеки ден оттук, за да не ги върнат никога. Стомахът му се сви, когато помисли за гледката, която щяха да заварят пред Школата. Това също беше сериозен риск за спасяването на оцелелите, ако не подбереше думите си правилно.

Магът, клонящ от средна възраст към старост, беше дребничък, от удължената му глава стърчеше червеникава коса. Вгледа се в Илкар и лицето му се отпусна, но елфът му даде знак да мълчи и го подкани с жест да излезе напред.

– Как е името ти?

– Дюър.

– Добре, Дюър, аз съм Илкар, с мен са други от Гарваните. Дойдохме да ви измъкнем оттук. Всички. Но нямаме много време.

Дюър се опули.

– Гарваните ли?!

– Да. Слушай, искам тишина тук. Западниците са наблизко, трябва да тръгваме по-скоро. Кой е старшият?

– Сега ще заръчам да утихнат. През това време поговори с Лалан.

Той посочи висок строен мъж, прехвърлил петдесетте. Носеше хубави тъмнозелени дрехи и виненочервена риза, вече орфани и измърляни. По изпитото му лице бе изписана умора, но стоеше гордо. Илкар отиде при него, махна на Хирад и Незнайния да дойдат.

– Лалан – протегна ръка на мъжа, – аз съм Илкар, а с мен са Хирад и Незнайния воин.

– Познах ви щом влязохте – кимна Лалан.

– Много е важно твоите хора да ни изслушат и да изпълняват каквото им заръчаме. Ако не, може да паднат в истинска касапница.

– Колко души сте тук? – вметна Хирад.

– В момента сме три хиляди четиристотин седемдесет и осем – без запъване отвърна Лалан. – Бяхме доста повече, но западниците отведоха по-старите и най-малките, също и някои от жените.

– Знам, трябва да поговорим за това.

Около Илкар възбудената врява отслабна до почти пълна тишина.

– Чудесно – кимна Незнайния.

– Веднага се разбрахме, че дисциплината е важна – обясни Лалан. – Илкар, ще говоря пръв и ще те представя на хората. Ще те чуят, ако аз ги помоля.

Четиримата се дръпнаха към вратата, през която влетя Дензър, остави Ериан на пода, целуна я и пак отскочи към небето. Тълпата замърмори напрегнато, като видя как влезе жената.

– Какво става? – попита я Хирад.

– Зле сме. Големият отряд от запад свърна насам. Според Дензър имат способен командир, досетил се е какво става. Скоро ще ни налетят. Има свободен коридор до Школата, но западните притискат стражата на десетина места. Хората на Кард измират по улиците, а са му нужни на стените.

– Ясно – промърмори Незнайния. – Лалан, започвай. Веднага!

Високият мъж се обърна към тълпата и всички млъкнаха при първата му дума.

– Приятели, Гарваните са дошли да ни избавят. Ще бъде опасно и аз ви умолявам да слушате внимателно Илкар без никакви съмнения. Насам идват мнозина западници и това е единственият ни шанс. Илкар, моля те...

– Навън е тъмно – започна елфът, – ще ви светят само стражеви огньовете и магически пламъци. Западниците завладяха Джулаца, но имаме едничък шанс да ви измъкнем оттук. Ето какво искаме от вас – щом Лалан ви даде знак, тичайте колкото сила имате през южния пазар право към Школата. Не спирайте нито за миг, докато не влезете през портата. Ако можете да вземете оръжието на мъртъв западник, приберете го – ще ви потрябва. Засега войници и граждани на Джулаца бранят главната улица, но вече ги нападат. Не се бавете или ще се простите с живота си. Още две неща. Първо, Школата още е под обсада, това не е свободата. Но поне ще можете да се биете за града си. Ако някой иска, нека си пробва късмета другаде. Второ, пред стените на Школата ви чака страшна гледка. Западниците са убили всички хора, които са извели оттук, така са изнудвали обсадените да се предадат. Те загубиха живота си, за да имате вие надежда сега. Не спирайте, за да ги оплаквате, иначе те ще са загинали напрасно. Хайде, Лалан...

В тишината, породена от потрес, се чу задавено хлипане, някои започнаха да задават въпроси на висок глас. Лалан също заговори гръмко, за да ги надвика.

– Приятели, няма време за това. Бягайте и се молете боговете и нашите войници да ви опазят. Силните нека носят малчуганите и да помагат на слабите. Тръгвайте по азбучен ред. Не е нужно да подканям маговете, колкото са ни останали, да бранят другите с въздушни щитове. По-скоро!

Той плесна с ръце и в огромното помещение се вдигна шум, докато хората се подреждаха. Илкар се усмихна неволно, Хирад и Незнайния кимаха одобрително. Дисциплината даваше най-големия шанс на пленниците.

Дензър отново се спусна при избитата врата.

– Скоро ще влязат на площада. Нека се размърдаме, иначе ще ни смажат. – Пак обгърна Ериан с ръце. – Май ще е добре да опиташ с Горещ дъжд.

Тя кимна и двамата отлетяха.

– Тръгвайте, не се бавете! – кресна Лалан. – Взимайте оръжията на врага. Бягайте!

Последната дума заглъхна сред тропот на хиляди крака и насърчителни викове. Пленниците се устремиха към свободата. Тримата Гарвани стояха до вратата, горе бавно кръжаха Дензър и Ериан, за да наблюдават настъпващите западници. В Джулаца отекваха звън на стомана, грохот на заклинания и яростни вопли.

– Изобщо не можехме да се надяваме, че ще потръгне толкова добре – промълви Илкар.

– Но не съм убеден, че ще завърши добре – завъртя глава Незнайния. – Твърде бавни са, а я виж какво прави Дензър в момента.

Илкар веднага схвана положението. Дензър се понесе на запад, за да следи приближаващите пълчища. Сред пленниците бяха останали достатъчно деца и немощни хора, за да бавят цялата колона.

Над покривите засиленото с магия зрение на Дензър му позволяваше да види какво застрашава Гарваните. Защитниците на свободния коридор за пленниците удържаха все по-яростния натиск на разбудените и вбесени западници. Засега нямаше слаби места в отбраната, но тъмният маг виждаше как от запад и от изток притичват нови племенни бойци.

Уязвимите зони бяха в края на коридора и на пазарния площад. За щастие западниците още не бяха събрали достатъчно сили там, възпираха ги настървените нападения във фланг откъм пресечки и отмереното използване на магически огън като преграда. Войниците и гражданите на Джулаца се възползваха докрай от факта, че познаваха всяка педя в своя град.

Но добре организираното подкрепление от около три хиляди западници доближаваше зърнения склад и прекалено скоро щеше да застигне Гарваните и спасените от тях хора.

* * *

Складът почти се опразни. Край тях притича мъж с дете на раменете и бебе в ръцете, две млади жени носеха на кръстосаните си ръце крехка старица, която май бе припаднала.

– Как сме, Лалан? – подвикна Илкар.

– Прекрасно. Малко остана.

Внезапно зарево зад тях хвърли резки сенки по камъните. Хирад се извъртя. Огнени капки падаха като тежък дъжд от небето над неголям район южно от склада. Над закланието черният силует на Дензър, понесъл Ериан, се стрелна нагоре, за да избяга от стрелите. Нито една не го улучи, но тракането на стрели по камъните се загуби в грохота, с който падаше пратеният от магьосницата огън.

Зад сградите отекнаха рокове, сред виковете се чуваха писъци на болка или изненада. Тътенът от краката на хиляди настъпващи мъже се разнасяше надалеч. Пред погледа на Хирад двамата магьосници пак пикираха, оставяйки след себе си дълга тясна ивица от Горещ дъжд. Още стрели литнаха напразно подир тях, но Дензър и Ериан вече се спускаха обратно към склада.

Стъпиха сред облак прахоляк, а последните пленници тичаха през вратата и гласът на Лалан ги подканяше да бързат. Дензър пусна Ериан и започна да разтрива ръцете си.

– Забавяме ги, но не можем да ги спрем...

С кръвожаден рев първите западняци изскочиха на площада, подобно на внезапен порой в долина, залята от проливен дъжд. Въздухът се разтресе от воплите им, щом най-послед видяха бягащите си жертви.

Пленниците изпаднаха в неопишуема паника, в края на колоната изчезна всякакъв ред, хората се препъваха, падаха, бутаха и си пробиваха път към изхода от площада.

– По-бързо, но спокойно! Помагайте на приятелите си, не ги избутвайте от пътя си! – увещаваше Лалан, но никой не му обръщаше внимание.

– И ти се махай оттук – посочи колоната Незнайния. – Не поглеждай назад. Хирад, време е да сторим нещо.

– Слушайте, вие тримата – обърна се варваринът към маговете. – Имаме нужда от малко отломки, за да ги забавим. Съжалявам, Илкар, но някои сгради трябва да рухнат.

Той посочи зданието на градската управа и казармите на градската стража, обграждащи от север площада.

– Какво да се прави... – промълви елфът. – Да вървим! Той хукна покрай все по-рехавата опашка на колоната, Ериан и Дензър го следваха

упорито.

Хирад и Незнайния забързаха след последните пленници, подканяха ги да стигнат по-скоро до началото на главната улица, където се бяха наредили мнозина войници от Джулаца. Незнайния вдигна паднало дете, затича се и подаде плачещото момиченце на млада жена. Обърна се да погледне напирашите западници и кресна на Хирад:

– Легни!

Стрелите свистяха над варварина и се забиваха в беззащитните бегълци. Поне десетина се строполиха, колоната се разпадна, хората се разбягваха на всички страни.

– Не натам! – викаше им Хирад. – Продължавайте напред.

Но и неговият глас потъна в бесния рев на западниците, тропотът им се усещаше през каменните плочи на площада.

– Илкар! – Хирад напрегна дробовете си и елфът се озърна. – Въздушен щит! Въздушен щит! Пази улицата!

Стрела извири край ухото му и се заби под рамото на старец. Други спряха да помогнат на ранения, но Хирад им махна да продължат.

– Нищо не можете да направите за него. Тичайте!

Двамата с Незнайния подканваха и побутваха хората да напуснат площада и на всяка крачка очакваха да ги надупчат със стрели. Стрелците обаче се целеха по-напред, в плътната колона, с надеждата да засилят паниката. Но онези, които не побягнаха безцелно, очевидно бяха решили да тичат презглава напред и да разчитат на късмета си, за което Хирад им беше безкрайно благодарен.

Виждаше по напрежението на Илкар, че е вдигнал въздушен щит, а Ериан и Дензър се съсредоточаваха за заклинанието, с което щяха да сгромолясат здания пред настъпващите западници. Пред тях войниците помагаша на бегълците да продължат по относително безопасния коридор към Школата, но Хирад знаеше, че западниците напират по цялата му дължина.

Двамата с Незнайния спряха при войниците. Хилядите нашественици изоставаха само на стотина крачки, нетърпеливи да убиват.

– Дензър, Ериан – сега!

– Чук – промълвиха едновременно двамата магове.

Под краката им земята забуча и се разтърси. Хирад усети как вълната плъзна все по-силна към площада. Предните редици на западниците, доближили само на четирийсетина крачки, се поколебаха. Под тях зейваха пукнатини, земята се тресеше и ги събаряше, принуждаваше ги с мъка да пазят равновесие. Другите зад тях не спираха, тъпчеха

падналите, докато надутите рогове и гръмките заповеди не ги накараха да се отдръпнат.

Вляво и вдясно от Хирад сградите затрепериха, откъснати камъчета и прах размиваха очертанията им, разхвърчаха се стросени керемиди. Последва миг на затишие, Ериан и Дензър изпънаха ръце към небето и тутакси ги разпериха встрани. След това се обърнаха и побягнаха.

Без да губи време, Хирад стори същото и подхвърли на Илкар:

– Да се махаме! Поддържай щита, ако можеш.

Елфът кимна, варваринът го дърпаше за ръката и се озърташе.

На двайсетина места от земята изскочиха каменни плочи, двойно по-високи от човек, парчета калдъръм и буци пръст се разлетяха на всички страни. Трусовете се засилваха, докато се насочваха към набеязаните сгради.

С глухо прашене, отекнало под светлеещото небе, зданието на градската управа се килна наляво. Хиляди зидани камъни изригнаха и препречиха улицата, по която бягаха пленниците. Мигове по-късно казармите се разклатиха, каменните блокове на основите им се изстрелваха, запращаха греди и керемиди и смазваха западняците. На улицата се отвори нова пукнатина, тук-там широка три стъпки.

– Това ни е спасението! – викаше Хирад. – Продължавайте право към Школата. По-живо!

Войниците от градската стража спазваха предварителните заповеди и започнаха бавно да скъсяват коридора, като усилваха защитата от двете му страни. Години наред се бяха подготвяли тъкмо за такива сражения по улиците на града. Хирад и Незнайния неуморно притичваха покрай колоната, насърчаваха бегълците и ги молеха да бързат. Дензър и Ериан също вдигнаха въздушни щитове и пазеха всички от нарядко падащите стрели.

Хирад знаеше, че срутените сгради няма да забавят много западняците. Те вече заобикаляха по успоредни улички, но още не се събираха достатъчно, за да прегазят коравите войници, които успяваха да ги отблъснат. Имаше обаче място, където отбраната беше уязвима. Варваринът се увери, че отстъплението продължава успешно, и реши какво да прави.

– Незнаен! – надвика писъците на тълпата и заповедите на командирите. – Към южния пазар.

Огромният воин кимна.

– Гарвани, с мен!

Маговете премахнаха щитовете и се втурнаха след двамата към

широкото открито пространство, където в мирни времена се продаваха зърно, зеленчуци и плодове.

Тук западниците се хвърляха яростно към тънките редици на защитниците, без да се стряскат от заклинанията, обсипващи ги със смърт.

Хирад свърна наляво, където враговете поляка изгласкваха войниците. Нямаше нужда да се оглежда дали останалите са с него. По-нататък стотици западници тичаха по широка улица към площада, за да се подсилят атаката. Срещу тях стояха две дузини стражници и двама магове, единият от които поддържаше въздушен щит.

– Дензър, тук ни трябва Огнени кълба. Илкар, вдигни щит вместо онзи маг. Ериан, направи каквото още можеш, за да ги възпреш. Незнаен, с мен.

Хирад се набута в средата на защитната линия, с лявата ръка издърпа назад един ранен войник, с дясната стовари меч в дъга над главата си и усети как металът строши рамото на противника. Зад него Незнайния властно заговори на взводния командир от Джулаца.

– Вземи половината си хора и укрепи ариергарда на отстъплението. Остави маговете при нас. Не позволявай на хората да се бавят. Добре се справяме, но не сме се отървали.

– Слушам, сър!

След миг Незнайния беше до варварина и острието му разчисти място – западникът, който се опита да отбие удара, отлетя назад и събори още двама. Дръжката на брадвата му беше счепена, а пръстите му – окървавени. Хирад фрасна с юмрук следващия враг и го намущка в корема.

– Сър значи? – поклати глава. – Ама той знаеше ли с кого говори?

Незнайния рискува да го погледне с крайчеца на окото, докато мечът му фучеше в дъга и не позволяваше на никого да доближи. Хирад забеляза, че устните му се поизвиха леко.

– Просто разбра, че говори с по-старши.

– Брей, че си нагъл! – ухили се варваринът.

– Мечът ми е голям – намигна Незнайния. – Това обикновено върши работа.

Натискът върху отбраната отслабна, с появата на Гарваните защитниците се ободриха, а западниците позагубиха настървението си. Бездруго стрелите им продължаваха да отскачат от въздушния щит, който Илкар поддържаше.

И в краткото затишие избухнаха Огнените кълба на Дензър. Прелетяха над главите на стоящите отпред племенни бойци и паднаха в

плътните редици зад тях, за да сеят смърт, паника и хаос.

Хирад бе виждал това безброй пъти, но и досега понасяше гледката с усилие на волята. Магическият огън прояждаше броня и плът, неумолим като силна киселина и горещ като ковашка пещ, пък и също толкова труден за гасене. Невредимите западници се разбягаха назад и оставиха своите съратници да късат дрехите си, да се въргалат по земята и да гинат в агония.

Хирад и Незнайния бяха готови, когато стоящите най-близо врагове неволно отскочиха към тях, за да се спасят. Поведоха войниците и съяхакоха мнозина стъписани западници.

А преди магическият огън на Дензър да угасне по разбъркания запад尼亚шки отряд заваля Горещ дъжд. Оцелелите се пръснаха назад, забравиха ранените и мъртвите.

Хирад се разсмя.

– Я си вървете на запад! – подвикна след тях. – Никога няма да превземете източните земи.

– Тук спечелихме малко време – отбеляза Незнайния, – но виж какво става...

Посочи небрежно с тежкия си меч, сякаш държеше съчка. Западниците се престрояваха на трийсетина крачки от тях. Още мнозина идваха на бегом по улицата и се насочваха към Школата. Все още превъзходството им не беше смазващо, но сигурно същото ставаше и от другата страна на пазара.

– Не ни трябва да допускаме постоянни атаки преди да сме под защитата на маговете по стените на Школата – добави Незнайния.

Хирад се озърна. Площадът опустяваше бързо, скоро щяха да останат само войниците.

– По-добре да си ходим – кимна варваринът. – Иначе ще ни стъпчат, ако ще и да ни пазят със заклинания от стените.

Незнайния кимна и заговори по-силно:

– Слушайте ме! Щом кажа, започваме отстъпление. Дензър, Ериан, наглеждайте Илкар, докато поддържа щита.

Войниците се отдръпваха полека към изхода от площада, а западниците реагираха незабавно – закрачиха към тях, макар и предпазливо, все още спазваха разстоянието от трийсетина крачки.

Нямам щит – каза след миг Илкар. – Така няма да се отървем. Хвърлят ли се всички напред, ще ни изколят. Трябва да ги държим настрана. Нуждаем се от неподвижни Силови конуси на всеки изход от площада, който води към Школата. Всеки маг, който още има сили за

заклинание, да се земе с това.

– Аз ще остана с него – веднага се обади Хирад. – Вие намерете още магове и им кажете какво да правят.

– Чухте го – погледна Незнайния към взводния командир. – Трябва да спечелим още време. На бегом! – Той застана до другото рамо на Илкар, Дензър и Ериан спряха зад тримата. – Сега не е моментът да се делим. Ние сме Гарваните.

До него тихите напевни думи на елфа секнаха и той изрече заповедното слово. Невидим и непробиваем, Силовият конус се проточи към настъпващите западняци.

– Имаме въздушен щит – обади се Ериан.

Макар и със закъснение, западняците осъзнаха огромното си превъзходство и забравиха страха от магията. Втурнаха се с гневни вопли, остриетата на брадвите и мечовете им се обагриха в червено от първите лъчи на слънцето. Но само след няколко крачки се блъснаха в недостъпната за зрението преграда. Отскачаха, залитаха назад или се просваха на земята с окървавени носове и паднали от ръцете им брадви.

Гневът отстъпи пред недоумението. Надигаха се, прибираха си оръжията и бавно протягаха ръце, докато не усетиха Силовия конус на Илкар.

Хирад ги наблюдаваше развеселен, напълно разчиташе на маговете. Долавяше, че Незнайния непрекъснато оглежда площада и несъмнено преценява защитата и на другите улици, за да пресметне кога ще настъпи мигът да си плюят на петите.

А западняците пред тях скоро проумяха какво им се е изпречило. Рисуваха само няколко удара, завършили с навехнати китки. Стрелите се чупеха или отскачаха към все по-многобройните племенни бойци пред преградата.

Стрелците обаче решиха да проверят докъде се простира Силовият конус. Целеха се все по-нависоко и накрая стрелите преодоляха препятствието, обаче се натъкнаха на въздушния щит, поддържан от Ериан. Радостните викове заглъхнаха след миг. Но западняците знаеха, че имат едно сигурно оръжие срещу магията. Времето. Никое заклинание не трае вечно.

– Какво има? – попита Хирад, щом видя, че Незнайния си дъвче устните.

– Маговете на площада не стигат. Падат стрели там, където щитовете не се припокриват. Въпрос на време е някой от Силовите конуси да изчезне.

– А пленниците?

– Вече са отвъд площада, но са мудни. По-нататък по коридора сраженията продължават.

– Колко ни остава според теб?

– Колко точни са техните стрелци? – отвърна с въпрос Незнайния.

Оказа се, че са точни.

По площада отекна гърлен рев, миг по-късно първите войници от Джулаца притичаха покрай Гарваните към Школата.

– Забавим ли се тук, ще умрем – промърмори Хирад. Пред него западниците дебнеха напрегнато. Незнайния се наведе към ухото на Илкар.

– Трябва да се махаме. Щом стисна рамото ти, зарязвай конуса и бягай, без да се озърташ.

Елфът кимна сдържано, Дензър повтори заповедта в ухото на Ериан.

– Готов ли си, Хирад? Дензър?

Двамата потвърдиха с жестове, Незнайния хвана рамото на Илкар. Елфът изпъна ръце напред и Силовият конус се заби в изненаданите западници преди да изчезне. Събори десетина и за миг разбърка редиците. Това стигаше на Гарваните.

– Бягайте! – кресна Хирад.

Дензър грабна по-бавната Ериан и излетя със Сенчести криле, нагласени за тежестта на двамата. Докато тичаше лудешки наляво през площада, Хирад погледна надясно – шепа войници и магове се опитваха да изпреварят напирашите като жива приливна вълна западници.

А отпред в колоната бегълци бе изчезнал всякакъв ред, те също се напъваха да стигнат до Школата, докато от двете им страни войниците отбиваха яростните атаки на западниците, които се стремяха да ги притиснат като с клещи.

Илкар поддържаше въздушен щит в движение и тримата Гарвани на земята тичаха последни. Над тях Дензър пикираше и се издигаше, Ериан пръскаше Горещ дъжд, за да разколебае западниците и да даде още време на защитниците. При всяка пресечка, където войници още бранеха коридора, Хирад и Незнайния им крещяха да се оттеглят на мига.

Скоро настигнаха бегълците недалеч от стените на Школата. Огромни завеси от магически огън преграждаха достъпа отстрани към портата и за щастие скриваха камарите трупове, около които се стелеше гъста воня.

Толкова малко оставаше до жадуваното убежище, но бранителите на последната пресечка не издържаха напора на стотиците западници пред тях. Враговете нахлуха на главната улица и оръжията им се врязаха в края на тълпата от ужасени бегълци.

– Дензър, запуши пробива! – изрева Незнайния и се метна към опасността.

Хирад изпсува, скочи напред мелето и мечът му скърши гръбнака на западняк, чиято брадва току-що бе сцелила черепа на старец.

Дензър и Ериан прелетяха над главата му. Този път Горещият дъжд се изля като порой, оранжево, червено и жълто подпалваха камъни, тухли и тела.

Вляво от варварина Незнайния стисна за врата западняк и го запрати на много крачки от жертвите му.

– Бягайте! – крещеше на освободените пленници. – Трябва да стигнете до портата!

Ордите се тълпяха плътно по главната улица, облаци стрели тракаха по стените или се забиваха в изостаналите. Хирад съсече още един враг през бедрата, наведе се, взе детето, което се бе препънало до него, и се втурна към Школата.

Илкар разпръсна въздушния щит и се понесе напред до Незнайния. А над тях маговете по стените на Школата най-сетне имаха свободно пространство за заклинанията си. Огън и лед разкъсваха предните редици на западниците, които забавиха устрема си и накрая спряха, беззащитни срещу магията.

– Затворете портата! – извика Хирад, щом доближи.

Чакащите войници се подчиниха и Гарваните се промушиха през оставената за тях тясна пролука. Огромната, обкована с желязо порта се затръшна с трясък, по дървото се разтла със съскане укрепващо заклинание, а последните стрели паднаха отпред, без да причинят вреда.

Хирад остави малчугана, който веднага се вкопчи в крака му и се разциври гръмогласно, от очите му потекоха сълзи на струйки. Варваринът избърса меча си и го прибра в ножницата. Усещаше, че приятелите му го зяпат и макар да се задъхваха, започнаха да му се присмиват. Вдигна рамене и погали момчето по главата, но без полза. Плачът се засили.

– Сега си в безопасност, можеш вече да млъкнеш – каза му Хирад.

Дензър кацна до него и Ериан се изтръгна от ръцете му. След миг прегръщаше детето, притискаше го към гърдите си и го галеше по гърба, а то обви ръчички около шията й.

– На нищо ли не си се научил? – обърна се тя към Хирад, но в гласа ѝ звучеше възхищение.

– Ами трудно е да ми влезе нещо в главата – ухили се варваринът. – Благодарско за помощта.

Той огледа двора. Гъмжеше от зашеметени, но радостни граждани на Джулаца. Някои бързо проявиха силата на духа си и се сетиха да благодарят на своите спасители преди войниците да ги разпределят по сгради, за да не ги застрашава обстрелът отвън.

Чуваше се гълчавата на западниците, които засега не припарваха до Школата, защото нейната магия ги плашеше. Скоро обаче измамното спокойствие щеше да изчезне. Слънцето още не се бе издигнало в небето, имаше много загинали в битка, маговете черпеха от запасите си от мана.

Преди да влязат отново в бой Гарваните трябваше да търсят ценните книжа, а имаха и по-важен дълг, който не можеха да отлагат.

Хирад посочи лазарета.

– Хайде, чака ни Помен.

Тръгнаха помръкнали през двора. Троун не се мяркаше никъде.

ГЛАВА 26

Стилиан мъничко съжаляваше западниците заради онова, в което ги въвлече.

Закрилниците тичаха неуморно, даваха си отдых само когато и преследвачите им бяха принудени да спират и продължаваха преди те да потеглят отново подире им. Но през цялата гонитба западниците не изостанаха на повече от два-три часа бърз ход и Стилиан бе впечатлен от невероятната им издръжливост и решимост.

По пладне на третия ден ги пресрещна армията Закрилници, която повика от Ксетеск. Сега чакаше. Съгледвачите му преброиха четири-пет хиляди противници. Макар че неговият отряд беше десет пъти по-малоброен, оставаше уверен в победата. Не му се вярваше да загуби повече от четиридесет Закрилници.

Огледа още веднъж местността, която избра за сражението. Седеше на коня си върху малко възвишение вдясно от основната част на отряда. Пред него склонът се издигаше полегато към неголямо плато, а от другата страна беше стръмнината, по която западниците скоро щяха да се катерят.

Отляво и отдясно дузина Закрилници се провираха по канари и през шубраци, за да издирват вражески съгледвачи. Две групи по четиридесет Закрилници чакаха заповедта му за нападение във фланг веднага щом битката започне.

Така му оставаха почти четиристотин за поемане на челния удар. Те чакаха неподвижно под билото и по безмълвна команда на Сил щяха да изскочат пред враговете. Ако всичко вървеше по план, мелето щеше да започне преди западнешките стрелци да опънат тетивите на лъковете си.

Стилиан избра достатъчно тясно място за сражението, в предната редица щеше да има само осемдесет воители. Така Закрилниците нямаше да бъдат смазани от численото превъзходство на противника, но можеха да се разгърнат с цялата си мощ.

Чу западниците дълго преди вестта от съгледвачите, а Закрилниците здраво стиснаха брадвите и мечовете си. Бойните песни на племената отекваха от склоновете, слабият вятър ги разнасяше надалеч. Десетина племенни бойци изтичаха първи и бяха съсечени безшумно още преди да изкрещят към армията. Другите подтичваха целеустремено към

гибелта си с песни за победи.

Стилиан се подсмихна. Каква ирония...

Бившият Господар на хълма приемаше с досада неизбежната схватка. Не биваше западниците да го гонят чак до портите на Ксетеск, затова реши да ги спре. Нищо не му гарантираше, че ще бъде допуснат веднага в града, а всяко забавяне можеше да бъде фатално и в най-буквалния смисъл. Околността на Ксетеск беше открита и там дори четиристотин Закрилници щяха да се затруднят срещу четири хиляди западници. Уви, трябваше да се разправи с тях тук и сега.

Обърна се към Сил.

– Започнете когато ти решиш.

Земята затрепери от тропота на голямата войска. Четири хиляди гласа призоваваха смъртта да отнесе техните врагове и напредваха неудържимо, готови да прегазят всичко по пътя си. Те принадлежаха към племената, а земята щеше да принадлежи на тях.

Скритите Закрилници за миг изскочиха като порив на ураган и се нахвърлиха. Между всеки двама от тях имаше място, за да боравят свободно с оръжията си. Тичаха мълчаливо към западниците, които се задавиха с песните си. Чак когато първите се стовариха безжизнено на земята, се разнесоха заповеди. Поробените от Ксетеск воини се врязаха в тях с невероятна груба мощ, принудиха ги да се заковат на място с неспирно сипещите се удари на мечовете и брадвите си. Писъци огласиха билото.

Стилиан наблюдаваше безучастно как унищожават авангарда на вражеската войска преди походната колона да се е престоорила за сражение. Подготвяше формата от мана за Горещ дъжд. Смуши коня и се премести по-напред. Видя как и другите две групи удариха отстрани и обкръжиха треста западници.

Откъснати от съплеменниците си, те бяха изклани набързо, после Закрилниците се подредиха наново в леко извит навътре строй, сякаш подканяха враговете да нападнат.

Предводителят на западниците най-сетне успя да организира хората си и ги прати в атака. Отзад стрелците се приготвиха и Стилиан светкавично промени формата – вместо решетката за Горещ дъжд създаде стегнатата сфера, от която се пораждаха Огнени кълба.

Преди враговете да сложат стрели на тетивите четири оранжеви кълба на бели ивици, големи колкото човешка глава, прелетяха над сражаващите се и заляха с огън беззащитните мъже. Малцината оцелели се разбягаха, а от жертвите се издигаше гъст пушек, кръсците им звучаха

по-гръмко и от неспирните заповеди.

Западняците се мъчеха да задържат бойния строй, докато се биеха за живота си. Стилиан виждаше колко са уплашени. Изправиха се срещу маски и стомана. Смърт, чието изражение никога нямаше да зърнат. Безмълвна и неумолима.

Закрилниците не пшскаха въпреки страховитите удари, които нанасяха, не се насърчаваха с бойни викове, ранените не пищяха, малцината умиращи не стенеха. Нищо освен стена от остриета, плоски безизразни маски, тъмна кожена броня, ризници и нагръдници.

Още три пъти по молба на Сил се наложи да запрати Огнени кълба по вражеските стрелци и лютивият дим се смесваше с облаците прах и тежката миризма на пролята кръв.

Западняците бяха смели и неотстъпчиви, Стилиан се възхищаваше на несломимия им дух, но всичко беше напразно. Те не чакаха покорно да бъдат избити. От задните редици се отделиха над петстотин племенни бойци и на бегом опитаха атака във фланг. Съгледвачите, скрити в гъсталака по-нагоре, ги наблюдаваха през цялото време. Пресрещнаха ги стотина Закрилници – завъртяха се към тях да отбият набега преди да са застрашили живота на Стилиан.

Дори това не ги сломи. Но не можеха да устоят пред защитата на Закрилниците. Битката се водеше повече от час, а маскираните воители напредваха със същата увереност, стъпваха между труповете на враговете, без нито веднъж да погледнат в краката си. Другите в задните редици направляваха движенията им и изнасяха падналите си събратя от бойното поле.

Усилията на западняците бяха обречени. И в редките случаи, когато успееха да повалят Закрилник, не се отваряше слабо място в редиците. Преди тялото на поваления да е докоснало земята друг попълваше непробиваемата стена.

Всеки Закрилник нанасяше удари, без очите му да шарят. И докато мечът или бравата премахваха от пътя поредния противник, второто оръжие отбиваше удари и към самия него, и към съседния воин. Ръководеха ги слетите души, чието ядро бе впримчено в Ксетеск, и гледаха едновременно с петстотин чифта очи. Почти никога не пропускаха целта, не даваха надежда да бъдат поразени за повече от миг, а посегнеше ли западняк, отклоняваха или отбиваха удара му.

Стилиан предусети края. По десния фланг враговете опитаха отчаян пробив. Стоящите във втората и третата редица мушкаха с копия между предните, които се биеха с мечове и брадви. Ръмжаха

заплашително, изцедиха докрай волята си и натискът им беше неимоверен.

Мигновено и почти недоловимо последва отговорът на Закрилниците. Строят им леко се сгъсти, честотата на ударите се засили, защитните движения станаха по-ловки. Бравите и мечовете на западниците срещаша само стомана. Пръсти в корави ръкавици посягаха от втората редица Закрилници, хващаха дръжките на копията и придърпваха копиеносците към жалка смърт. Падаха десетки трупове наведнъж, кръв опръскваше от главата до петите онези, които още се биеха. За брони мигове ходът на сражението се обърна, отрядът от Ксетеск проби напред и строят на западниците се разпадна.

Загубили вяра в себе си и сломени, те побягнаха безредно, без да слушат заповедите на своите предводители. Закрилниците не ги подгоניה, спряха и ги гледаха как се отдалечават.

Стилиан докосна рамото на Сил.

– Вземете маските на загиналите, но побързайте с ритуалите. Трябва да пристигнем в Ксетеск до утре по здрач. Имаме още много работа.

* * *

Намериха Троун свит до нара на Уил. Лечителите и болногледачите не бяха посмели да преместят грамадния рус мъжага, само бяха покрили голото му тяло с одеяло, за да се стопли.

Засага не можеха и да сторят друго за него. През вратата непрекъснато внасяха ранени и умиращи. Тъмночервено се смеси със светлите цветове на помещението, стонове и охкане звучаха сред тракане на кофи, шепот на магове, припрени викове на санитарии и забързани стъпки във всички посоки.

Проведоха Помена, но не погребяха Уил. Отнасяха жертвите на обсадата в подземията под Залата за мана, студени и сухи, и се грижеха въздухът да е наситен с благовония.

Сложиха Троун на опразнения нар и го оставиха да спи. Около хлътналите му очи тъмнееха кръгове, устните му мърдаха беззвучно в думи на скръб и терзания. Гарваните отидоха да седнат в тиха стая в Кулата. Навън западниците пак стягаха обръча около Школата, придвижваха напред катапулти и се готвеха за атака в нелепо ясният ден със свеж ветрец.

Хирад огледа съратниците си. Първо би трябвало да си отспят до края на деня. Почти не се съмняваше, че Илкар и Ериан няма да са годни за заклинания скоро. За Дензър не беше толкова сигурен – стори му

се доста бодър, както винаги стиснал лулата със зъби. Но пак гледаше отнесено и Хирад се ядосваше. Сякаш мислите на тъмния маг бяха прекалено възвишени, за да ги сподели в такава компания. Но така беше по-добре вместо начумереното му безразличие в дните след Парве.

– Смъртта на Уил май е предизвикала преобразяването – подхвърли Илкар.

Ериан кимна.

– Така е – съгласи се Незнайния. – Но нека не прахосваме в подобно умуване малкото си време.

– Трябва да разберем, иначе как ще му помогнем? – възрази Ериан.

– Е, да, но си имаме и куп сериозни главоболия, освен състоянието на Троун. Боя се, че някои от нас са ги позабравили покрай скорошните вълнения.

Тонът му не допускаше повече спорове. Хирад едва не се засмя. Дензър и Ериан не го бяха виждали такъв. Това беше и Незнайния, от когото толкова се нуждаеха – трезва мисъл, практичност в плановете, а не само изумителен воин.

– Дойдохме да намерим писанията на Септерн – продължи Незнайния, – но не знаем докога Школата ще удържи западниците. Нямаме представа колко дълго ще търсим, а Барас не може да ни отдели мнозина помощници, маговете трябва да са на стените. Ние също ще участваме в защитата на Школата, дори и само за да си дадем времето да тършуваме из книгата в Сърцето и Библиотеката. Ще се погрижим и за Троун, за да може да пътува. Вземем ли каквото ни е потребно, измъкваме се от Джулаца независимо дали обсадата е свършила. Разкъсването няма да ни чака, а ние се забавихме. Ако измерванията са точни, имаме седем дни, но единственият портал между измеренията, който ни е известен, се намира на три дни път отук.

– Незнаен, погледни ни на какво приличаме – обади се Хирад. – Нито можем да се бием, нито да използваме заклинания. Съсипани сме. Първо да отдъхнем. Днес не искам да виждам никого от нас на крепостните стени, ако няма пробив, но се съмнявам това да се случи.

– Не мислиш ли, че ще очакват от нас да ги съветваме или поне да сме сред тях, за да ги насърчаваме? – вметна Дензър.

– Казахме на Кард всичко, което трябва да знае – отсече Незнайния. – Сега ще отделим малко време за себе си. Илкар, ти как си?

– Не особено зле. Щом съм в своята Школа, ще се възстановя бързо. На Дензър и Ериан ще им се наложи малко да променят потоците от мана, от които могат да черпят. Но ти, Хирад и Троун се нуждаете от

по-дълъг отбих. Аз отивам да прегледам текстовете в Сърцето, ще спя през нощта, ако ме оставят западниците. Ако Ериан и Дензър искат да помогнат още сега, Библиотеката ще бъде отворена за тях. – Двамата кимнаха. – Добре тогава.

– Още нещо преди да се разделим. Не се сражавайте, не извършвайте заклинания поотделно. Ние сме Гарваните, не забравяйте.

– Ти няма да ни оставиш да забравим – промърмори Дензър.

– Още си жив, нали? – сонпа се варваринът. – Помисли защо е така.

* * *

Стилиан загуби само двадесет и трима Закрилници, смайвашо доказателство за мощта и способностите на армията със слети души. А доколкото можа да преброи на око, почти половината западници се въргалияха, опулени сляпо към небето, и мършоядите вече се събираха на бойното поле. Остатъците от армията щяха да отнесат на Тесая вестта за разгрома и вдъхнатият им ужас щеше да се окаже по-пагубен от всяко острие.

Не се изненада, че в Ксетеск го посрещнаха със залостени порти. На Дистран не му оставаха много средства да се защити, а вероятно и приятелите му бяха намалели. Стилиан засили естествения щит от мана около съзнанието си. Усмихна се, когато някой опипа с предпазливо заклинание щита. Нямаха надежда да успеят, но щяха да го разочароват, ако не бяха опитали.

Настани се на удобна затревена могилка, от портата го делиаха петдесетина крачки. Поне стотина очи го наблюдаваха от бойниците и кулата над портата. Обмисляше затрудненията при влизането си в Ксетеск.

Малцината, които са му останали верни, сигурно опитват да гарантират сигурността му, ако бъде допуснат в Школата. Знаят, че не може да прелети над стените, без да отслаби пагубно защитата на съзнанието си. Може би се пазарят с Дистран и помощниците му и настояват срещата със Стилиан да бъде проведена в Студена камера.

А Дистран, какврто си е пипкав тъпчо, напълно лишен от ума, необходим да управлява Школата, напразно ще се надява Стилиан и неговите Закрилници първи да предприемат нещо. Каквото и да е, само за да ги удари с цялата мощ на магията в Ксетеск, но да е чист в очите на мнозинството. Принуден е обаче да бъде предпазлив. Всяко посегателство срещу Стилиан ще подтикне Закрилниците към безмилостна атака, а те биха могли да сторят много злини и на града, и на Школата преди да

бъдат обезвредени.

Не се наложи да чака дълго. Около час след пристигането му в хладната лунна вечер кулата над портата загъмжа от стрелци и магове, а едното крило на портата се откряна. Излезе един-единствен човек и веднага затвори. Стилиан се изправи и тръгна насреща със Сил до себе си. Другите Закрилници наблюдаваха безмълвно.

– Виж ти... Дистран! Каква чест за мен!

Не си протегнаха ръце. Все пак Стилиан си каза, че Дистран заслужава поне малко уважение, защото е решил да дойде лично.

– Какво искаш? – попита Дистран уж равнодушно, но очите издаваха смущението му.

– О, само подслон през нощта за един морен пътник – сопна се Стилиан с отровен глас. – Ти какво си мислиш, че искам, по дяволите?!

Дистран се сви от внезапния изблик на гняв.

– Не мога да ти позволя да се върнеш. Решението е взето. Аз съм Господарят на Хълма.

Стилиан стисна устни преди да напомни:

– Само че аз съм тук, нали? Сигурно си знаел, че ще дойда все някога.

– Да, уверих се, след като научих, че си жив и си минал източно от планините.

– Какъв лош късмет за теб... – поклати глава Стилиан. Крайчетата на устните на събеседника му се извиха нагоре.

– Не чак толкова.

Стилиан се взря в лицето му и остави мълчанието да се проточи.

– В момента не си господар на почти нищо – заговори накрая. – Неограничено разкъсване разяжда небето и вещае заплаха за гибелно нашествие от друго измерение. Единствено на мен и на Гарваните ни стига досетливост да търсим изход. Западниците са пред портите на Школата в Джулаца. Подкаменният проход е в техни ръце, десетки хиляди могат да настъпят към Корина когато си пожелаят. А какво направихте ти и поддръжниците ти в мое отсъствие? Вместо да започнете проучвания съгласно моите заповеди, да организирате както трябва защитата на града или да изпратите войници в битката за Джулаца, избрахте да задоволите властолюбието си.

Колко жалко ще изглеждаш, когато драконите пръснат Кулите на Ксетеск тухличка по тухличка. Ако имаше капка мозък в главата, щеше да проумееш, че е по-добре да оставим разногласията си за дните, когато сме се справили с всички заплахи. В момента се нуждаем от достъп до

Библиотеката. Точно сега не е важно кой управлява Школата.

– Библиотеката ли? Тоест искаш да свършиш в Ксетеск работата, която ние сме пренебрегнали и която Гарваните вършат в Джулаца?

Стилиан се напрегна, изражението му стана по-сурово, впи пронизващ поглед в очите на Дистран.

– Нима Гарваните са се добрали до Джулаца?

– Колкото и ниско мнение да имаш за стореното от нас, ние отново поддържаме връзка с Джулаца, откакто те премахнаха Покрова на демоните. Тъкмо в този миг Гарваните се появили по твърде необичаен начин. Както научихме, скоро след това освободили няколко хиляди пленници наред града, гъмжащ от западници, после пък се заели да търсят текстове на Септерн в Библиотеката.

Стилиан се разсмя от душа съвсем неочаквано за Дистран.

– Боговете да се сгромолясат, бива си ги тия Гарвани! Признавам охотно. – Веселието в миг изчезна от очите му. – Я ми кажи, те откога са в Джулаца?

– Отпреди зазоряване днес.

Стилиан си прехапа устните. Ако не побързаше, те може би щяха да се прехвърлят в измерението на драконите без него. Не биваше да им го позволи. В ума му сякаш се разпръсна мъгла и той съзря отговора на всичките си проблеми.

– Ще ти предложи нещо... – Дистран се намръщи срещу него и неволно отстъпи крачка назад. – Мисля, че ще е от полза и за теб.

– Слушам те.

– То се знае.

ГЛАВА 27

Заклинанията гътнеха над калдъръмения пръстен около Школата, основите на сградите се разтърсваха. Звън на метал, викове на мъже и жени, глухите удари на камъни, запратени от катапулти, промени в поточите от мана с извършването и разсейването на заклинания – всичко това достигаше, макар и отслабено, до Сърцето на Кулата, където седеше Илкар.

Заслушваше се, готов да скочи, ако долови промяна, и прелистваше текст след текст, търсеше бележки, споменаване или поне няколко изречения за проучванията на Септерн.

В Библиотеката недалеч от него Ериан и Дензър подлагаха на изпитание услужливостта на библиотекарите и архиварите, които Барас успя да отдели, за да им помагат. Надяваха се на внезапна находка, но тя изглеждаше все по-невероятна, докато денят напредваше към ветровит следобед.

А в стая, колкото се може по-закътана от шума на смъртта и бойната слава, спяха Хирад и Незнайния. Не че имаха нужда от тишина. Професионалният наемник умееше задължително да навакса съня дори зад самата фронтова линия. Илкар обаче се погрижи нищо да не ги смущава. Предстояха тежки дни.

Елфът си потърка очите и се вторачи начумерен в купчините книги, свитъци и опаковани книжа, които тепърва трябваше да прегледа. Предварително се бе настроил, че търсенето ще е трудно. Запазените трудове на Септерн бяха съвсем малко – петте подвързани книги чакаха до лакътя му. Но и тримата магове в отряда знаеха, че мъдростта на Септерн твърде често е била възплащавана в бележки на късчета хартия, в коментари по полетата на други книги или в драсканици на гърба на пергаменти. Те или са били изгубвани безследно, или някой е успявал да ги препише. Сега разполагаха най-вече с препратки към други препратки и с твърде непълните знания на архиварите. Илкар се намръщи. Искаше да проследи тънката нишка, която напипа в предишния пергамент. Въздъхна и продължи да чете.

* * *

И в Библиотеката на Джулаца часовете се изнизваха, а Ериан и Дензър съзнаваха колко е ограничено времето им. Въпреки уверенията

на Барас, че ще получат добронамерена помощ, архиварите ги посрещнаха крайно недоверчиво. Тримата старци и младият им ученик ги гледаха надменно над дългите си носове и сумтяха след всяка молба.

– За да е подредена библиотеката, необходим е определен тип маг, нали? – поклати глава Дензър скоро след като влязоха.

– Да, все едно са братя на библиотекарите в Дордовер – съгласи се Ериан.

– Магията е една, маговете са еднакви – погали ръката ѝ той.

Тя се усмихна и опря длан в корема си.

– Надявам се да е така.

Неприязната на архиварите се стопи полека, щом се увериха, че маговете на Гарваните не са дошли да им измъкнат тайните на Школата. Понякога се усмихваха, подсказваха услужливо, накрая наистина започнаха да им помагат усърдно.

Ученикът седеше пред бюрото до тях и четеше сборен текст за кодираните знания на Джулаца. Понякога нервно вдигаше глава и се ослушваше за звуците на битката.

– Няма пряка опасност за нас – успокои го Дензър.

– Откъде знаете? – промърмори младият Терус.

По луничавото му лице направо беше изписано какво страхопочитание му вдъхва магът, използвал Крадеца на зората срещу Върховните вещири.

– Знам, защото Хирад Хладнокръвния още не е застанал на прага, за да заповяда да се качим на стените. Овладей се. Вашите войници са сърцати, няма да се огънат.

Терус се успокои и продължи да чете. Ериан се усмихна, а Дензър се облегна назад да изпъне схванатата си шия. Оглеждаше безбройните рафтове с трудове по магия, теоретични проучвания, анализи на заклинания и кодираните знания – тях не разбираше, само Илкар би могъл да открие нещо.

– И докъде стигнахме? – отправи въпрос сякаш към тавана.

– До нищо полезно – отвърна Ериан и кимна с благодарност, когато до дясната ѝ ръка бяха оставени още вързани с лентички пергаменти. – Установихме, че е възможно да бъде открита връзка между ограничените проходи, създавани от Септерн, и заклинанието за свързване на измеренията, което бе използвано в Подкаменния проход. Но дотук нямаме начин да ги съчетаем в затваряща пробива структура. Терус си спомня смътно бележка в текст на Джулаца относно потоците от мана и смущенията в структурата на измерението, причинени от създаването но

портали. Не я намери. Затова пък ти измисли как да поддържаш в лулата си температура, при която тютюнът гори по-добре.

- Важно откритие – кимна Дензър.
- Но навикът е отвратителен.
- Единственият ми порок.
- Не бих казала. Терус се прокашля.
- Извинете, че ви прекъсвам, но намерих нещо.
- Добро ли?
- Не съвсем.
- Е, да чуем.

* * *

Виденията се преливаха в съзнанието на Троун толкова ясно, че нямаше да ги забрави и буден. Всички чувства, миризми и желания, познати на вълчата му половина, се натрапваха в човешкия ум и за пръв път щеше да си спомня всичко.

Съзнанието му се бореше да изплува през гъстото блато на изтощението и мъката. В душата му зееше бездънна яма, измъчените мускули и претоварените сухожилия само добавяха по-тежък товар към нещастieto.

Клепачите му се открянаха – вече бе виждал това място, но с други очи. Помнеше бялото, цвета на стените, завивките и превръзките. Някои хора лежаха, други шетаха около тях. Тук беше удобно, но властваше смъртта.

Прошепна първата от хилядите молби за прошка към приятеля, който не можа да спаси. В гърлото му се надигна ръмжене и след миг-два нечия длан се опря в челото му, после мокра кърпа охлади лицето му. Напрягна зрението си – над него стоеше възрастна жена, чиято кожа се набръчкваше около смайващо сини очи. Усмихна му се.

– Тук няма защо да се боиш от гонения заради това, което си. Възстановявай се на спокойствие.

Чак сега той се сети, че хората тук са виждали и другия му облик. Нямаше сили да смънка благодарност, но жената като че го разбра.

– Не крий скръбта си. Човешко е да плачеш. Твоите приятели му отдадоха големи почести и душата му вече почива. Отдъхни си. Аз съм Салтея. Повикай ме, ако имаш нужда от нещо.

Троун кимна и се извърна на другата страна, не искаше тя да види сълзите му.

Докато чакаха Илкар, Дензър и Ериан препрочитаха намерения от

Терус текст. Смисълът беше ясен. Значи имаше и други трудове на Септерн, и то важни – подробни анализи как съществуват разкъсванията между измеренията, как съхраняват целостта си при стихийните промени в пустотата и как въздействат върху околното пространство. Той бе писал за последствията от свързването на две измерения, както и за последствията от премахването на тази връзка. Тъкмо от тези негови трудове се нуждаеха Гарваните, за да измислят бързо как да се справят с мръсното петно в небето над Парве.

Но в този отчет, предназначен за Съвета в Джулаца преди триста и петдесет години, бе посочено, че Септерн е изнесъл беседи пред видни магове от всички Школи, събрали се до Тривернското езеро. Обхванал почти всичко, което бил научил дотогава за магията на измеренията. После оставил всички тези книжа на съхранение в Школата, която дала идеята за тази сбирка. Типично за него – Септерн не се чувствал обвързан с никоя отделна Школа.

Колко жалко, че тъкмо маговете от Ксетеск го помолили да изнесе беседите си...

– Не е за вярване – клатеше глава Ериан.

– О, напротив. Как да не си припомня желанието на Стилиан да отиде сам в Ксетеск, без да му се бъркаме – промърмори Дензър.

– Значи според теб той знае за тези текстове?

– Няма никакво съмнение. Знаят и той, и Дистран. Вратата се отвори и Илкар влезе в Библиотеката. Той също разтървяше схванатата си шия. Дензър му каза за находката.

– И какъв ще е следващият ни ход? – замисли се елфът. – Ти как си представяш подбудите на Стилиан?

– Известно му е какво се опитваме да направим, следователно съзнава колко важни са знанията в тези книжа. А фактът, че пропусна да спомене пред нас за тях, когато тръгнахме от Парве, недвусмислено ми подсказва нещо – иска да дойде с нас в измерението на драконите.

– С каква цел?

– Може би не разчита на нас да намерим решението сами. Знае обаче на какво сме способни тримата заедно, значи не това е обяснението. Май го гризе любопитството, което не е толкова тревожно. Стреми се обаче и да потърси облаги за себе си или за Ксетеск, което вече трябва да ни безпокои.

– Облаги ли? – недоверчиво повтори Ериан.

– Мисля си, че ако има сгоден случай да сключи някаква сделка с драконите или да изкопчи от тях подкрепа за Ксетеск, ще го стори

непременно.

– Но нали не може да се прехвърли при тях без нас? – вметна Илкар.

– Защо да не може? – озадачи се Ериан.

– Защото у нас са и двата ключа за работилницата на Септерн. Ние сме му необходими, за да отиде при драконите. А и не допускам Люпилото Каан да отстъпи пред исканията му. Не съм убеден, че разбира колко могъщи са драконите.

– Значи взимаме го с нас? – попита Дензър.

– Правичката да си кажа – вдигна рамене елфът, – няма какво друго да сторим. Убеден съм, че същото ще кажат Хирад и Незнайния. Нека първо затворим разкъсването, после ще умуваме за подбудите на Стилиан.

Дензър кимаше енергично.

– Да се върнем на първия ти въпрос – какъв ще е следващият ни ход. Щом Стилиан идва с нас, аз трябва да потърся мисловна връзка с него. Както изглежда, ще си бъдем взаимно полезни и е най-добре да уточним предварително кой какво иска.

– Бива – съгласи се Илкар. – След това будим нашите хора и се събираме да измъдрим начин да се измъкнем оттук.

– Какво става навън? – попита Ериан.

– Каквото се очакваше. Западниците се преструват, че правят набежи към стените, но се оттеглят, щом бъдат засипани със стрели и заклинания. Въздушните ни щитове отблъскват камъните, които изстрелват с катапулти. Знаят твърде добре какво да правят, а ние сме безсилни да им попречим. Накрая ще изтощят маговете, ще започнат сериозното настъпление и ще превземат Школата.

Колкото и безизразно да говореше Илкар, Дензър се досещаше как му е накипяло отвътре. Не само се опасяваше от разгром на своята Школа, но и беше принуден да потегли оттук преди това да се случи.

– Ами войската на Дордовер?

– Доколкото знам, могат да се доберат до града утре сутрин, но най-важно е къде ще ударят. Може би те са единственият ни шанс да напуснем Школата невредими. – Елфът се почеса по бузата. – Както и да е... Връщам се в Сърцето. Ериан, има ли новини за Троун?

– Събудил се, но пак заспал. Телесно е преуморен, а душевно... кой знае?

– Каж ми, ако научиш още нещо. Ще се видим по-късно.

– Аз ще си почина, любима – обърна се Дензър към Ериан, щом

вратата се затвори. – Ще опитам мисловна връзка, когато притъмнее. – Наведе се да я целуне. – Не забравяй, че и ти трябва да имаш сили. Нуждаем се от теб.

Ериан разроши косата му.

– Не се безпокой за мен, стига ми да поспя през нощта. Но ти внимавай. Мисловната връзка със Стилиан е опасна.

* * *

Барас стоя с другите от Съвета на северната стена почти през целия ден, защитен от статичен щит, бойниците пък бяха скрепени със заклинания за здравина, за да бъдат неуязвими за катапулти и тарани. И макар че западниците не бяха успели да припарят до стените, старият елф наблюдаваше битката с нарастващо чувство за безнадеждност.

Денят започна с поредното гнусно дело на западниците – изстрелваха напоени с масло парчета дърво по трупите около стените, после ги подпалиха със стрели. И щом задавящият сиво-черен дим се издигна над стените и поръси с пепел и сажди цялата Школа, ордите нападнаха под прикритието на страшната завеса.

Защитниците бяха предвидили тази атака, но се справиха най-трудно тъкмо с нея. Маговете се отдръпнаха колкото бе възможно от заслепяващия дим, който не им позволяваше да дишат, и обсипаха цялото пространство около стените с Огнени кълба, Горещ дъжд и Смъртна градушка. Принудени да предпазват и своите с щитове заради неизбежната си неточност, те хабяха сили и спряха чак когато войници с мокри кърпи на лицата им съобщиха, че западниците се оттеглят.

А когато димът се разнесе, нашествениците опитваха пробив ту тук, ту там на поне двайсетина места – не толкова напористо, че сериозно да застрашат Школата, но достатъчно да заставят маговете да ги отблъскват със заклинания. Сенедай знаеше какво иска и внимаваше да не жертва напразно бойците си.

Барас си разтърка очите. Макар че това щеше да е необичайно за западниците, той знаеше, че ще продължат нападенията през цялата нощ, може би още по-упорито. Войници и магове щяха да будуват по стените, а другите нямаше да спят спокойно в несекващия шум.

И все пак враговете още се бояха от магията, затова бяха предпазливи. Единствената утеха, която елфът успяваше да измисли. Иначе още с първото нападение всичко щеше да свърши.

Изход нямаше, Барас обаче още пазеше в душата си чезнеща надежда.

– Кога ще дойде войската на Дордовер? – попита той Селдейн, която скоро се бе свързала с маг сред армията.

– Напредват бавно. Навсякъде вилнеят западняци, явно си мислят, че скоро ще се разправят с нас. Затова войниците от Дордовер се скрили в гората на три часа път отук.

Ако се промъкнат през нощта, ще ударят призори. Ако не... остава само да гадаем.

– Пак ще се става рано – промърмори Керела.

– Според вас докога ще стигнат силите на маговете? – попита Кард.

Керела подкани с жест Вилиф да отговори. Прегърбеният секретар на Съвета изви вежди.

– Няма да е задълго. Горещият дъжд и Огнените кълба са добри нападателни заклинания, но изтощават на такова разстояние и при толкова честа употреба. Продължат ли да ни притискат по същия начин през нощта, не вярвам да останат годни за заклинания магове до утре следобед. След това, драги приятелю, всичко ще зависи от твоя опит и дарби.

* * *

Нощта падна над Джулаца, но както се и очакваше, западняците не мирясваха. Тежките камъни, запратени от катапулти, се блъскаха в защитените с магия стени или прехвърчаха над тях, трошаха зидовете на някоя сграда, понякога смазваха и по-непредпазлив човек.

Умореният Дензър се прозяваше до Ериан в оскъдно обзаведената стая на Кулата. Тя току-що беше прекъснала мисловна връзка с Фиона, която успяла да намери войската от Дордовер. А Хирад и Незнайни, бодри и гладни, опустошаваха блюдо с пушено месо и зарзават. Троун спеше.

– Можем да търсим още дни наред – каза Илкар, – но не вярвам тук да открием друго полезно нещо. Научихме важни подробности, но най-същественото е в Ксетеск, няма смисъл да си затваряме очите за това.

Елфът се ядосваше, че Стилиан ги е изиграл така, но не беше изненадан.

– Откровено казано, май е добре, че няма да се помайваме повече тук – отсъди Незнайния. – Всички сме наясно, че ако армията на Дордовер опита да пробие обсадата, това е шансът ни да напуснем Джулаца. Не успеят ли, Школата си е обречена. Съжалявам, Илкар, но сега е немислимо да останем, за да се борим за спасяването ѝ.

– Знаем... Всички го знаем.

– Ще обясним какво сме намислили на Кард и на Съвета. Имаме

нужда от коне и припаси. Трябва да ни отворят северната порта в подходящ момент, и да ни подкрепят, за да минем през обръча от западния.

– Ще ни помогнат – потвърди Илкар. – Керела знае за по-голямата опасност. Ще поговоря с нея.

– Дензър, какво ще ни кажеш за Стилиан? – попита Незнайния.

Тъмният маг се поизправи и опря лакти на масата.

– Мисловната връзка не мина леко. – Всички се подсмиваха нерастовно. – Очевидно Стилиан е решен да дойде с нас, макар и да не го каза направо. Знае, че онези текстове на Септерн са ни необходими. Обеща да се срещнем при къщата на Септерн, за да ги обсъдим. Подразбираше се какво означава това.

– А кога ще тръгне? – намеси се Хирад.

Той изпитваше единствено досада от хитрините на Стилиан. Напоследък нищо не го изненадваше след Крадеца на зората и срещите с дракони.

– Утре, също като нас. Може и да ни изпревари.

– Ще си води ли Закрилници?

– А ти как мислиш?

– Колко? – озъби се варваринът.

– Не поиска да сподели.

– Аз ще ви кажа – безпрекословно отсече Незнайния. – Ериан, кажи ни какво ще прави армията на Дордовер.

– Няма много за казване. Промъкват се бавно, ще нападнат откъм северната порта. С тях са и няколко групи бегълци от Джулаца, които се криели в пущинака. Позволих си да съобщя на Фиона, че сме длъжни да се измъкнем от града по важна работа, а тя ще предаде на командира. Все пак за тях основната задача е да се бият за освобождението на Джулаца.

– Добре. Хирад, да идем да се поразкършим на двора и да нагледаме Троун. Дано е готов за път призори.

Стилиан седеше с Дистран в Кулата, която по право заемаше Господарят на Хълма, и слисано оглеждаше хаоса, създаден от по-младия маг за броени дни. Редът във всичко е жизненоважен. Някой ден Дистран може би щеше да научи това... но май бе отминало времето, в което си струваше да го поучава.

Зад новия най-старши маг в Ксетеск стояха двама войници и двама магове, които се взираха в Стилиан с нескрито недоверие. А той разчиташе само на Сил за своята безопасност. Смяташе, че и така има несравнимо надмощие.

– Е, какъв е отговорът? – попита, щом остави празната чаша от вино на лавицата над огнището и усети топлината от разгорелите се пламъци.

– Ще бъда откровен – отвърна Дистран. – Трудно ми е да повярвам, че правиш такова предложение. След като отказа да се подложиш на заклинание за правдивост, аз съм настроен скептично.

– Стига, Дистран. Отказах се от заклинанието за правдивост по други причини, които и ти знаеш твърде добре. Предлагам ти всичко, за което си копнял, срещу купчина книжа. И двамата знаем, че трябва да попаднат в ръцете на Гарваните, за да оцелее някой в този наш свят.

– Но ти настояваш да ти дам и армията от Закрилници...

– Именно. Нуждая се от закрила. Може да не си забелязал, но в нашите земи нахлуха пълчища западняци. Искам да стигна невредим до къщата на Септерн. Нищо не ти пречи да отмениш Повелята за закрила след седем дни и тогава ще бъдат изцяло под твоя власт. Не е трудно да изпълниш молбата ми, а тръгна ли си веднъж от Школата, можеш да не допуснеш повторното ми завръщане. – И обещавах да не оспорваш моята власт над Ксетеск, така ли?

– Точно така. Ще подпиша документите, утвърждаващи издигането ти на този пост в мига, когато ги подготвите. – Стилиан си сипа още една чаша вино. – Не намирам нито една причина да откажеш сделката.

– Тъкмо затова се безпокоя. Стилиан се засмя.

– Радвам се да открия у теб буден ум. Но пак ти казвам, че моето предложение сбъдва всичките ти желания и не те ощетява с нищо.

– Защо? – Дистран се наведе към него. – Не проумявам защо се примиряваш толкова безропотно да ти отнема всичко, за което си живял.

– И аз не съм предполагал, че ще проумееш. – Стилиан се отнасяше снизходително към слепотата му, но й се радваше. – Пред нас има пътища, от които не можем да свърнем встрани.

– Говориш за мрака по пладне, тъй ли? Стилиан кимна подчертано.

– Да, в известен смисъл.

Дистран изви глава към огнището, но Стилиан забелязваше как играят очите му. Вероятно поддържаше някаква мисловна връзка с подстрекателите си, които благоразумно решиха да не се разкриват пред Стилиан. Мълчанието не се проточи.

– Документите ще бъдат съставени веднага. Щом ги подпишеш, ще напуснеш града и ще се върнеш само с изричното ми разрешение, като донесеш текстовете на Септерн, които ти даваме за временно

ползване... в името на цяла Балея. Това приемливо ли е за теб?

– Да, господарю – изрече Стилиан и се изправи. – Ще те оставя да си вършиш работата. Господарят на Хълма рядко намира миг за отдих. Ще чакам документите да ми бъдат донесени в голямата трапезария.

– Ще се разпоредя да ти приготвят нещо за хапване.

– Благодаря. – Стилиан протегна ръка и Дистран я стисна нерешително. – До нови срещи.

С книгата на Септерн в ръце Стилиан излезе от Кулата.

Докато вървеше към очакващите го Закрилници, а Сил водеше шест товарни коня с тежки денкове на гърбовете, Стилиан погледна отново тези пергаменти и свитъци, Зачуди се още веднъж, че новият Господар на хълма е толкова тъп. Изобщо не си зададе въпроса защо бе подбрал точно тези писания, дори не ги провери. А те представляваха ключ към такава власт и влияние, че Дистран се превръщаше в нищожна фигурка на игралното поле.

Някой ден щеше да го разбере. Стилиан очакваше с нетърпение този ден.

* * *

Хирад се питаше може ли това да бъде наречено нощ. Стоеше до северната стена, а до него бяха вързани шест оседлани коня с пълни десаги. Животните бяха успокоени с магия. Отблясъци на заклинания осветяваха мрака преди разсъмване заедно със заревото от стотина пожара в града.

Огън и остра градушка посрещаха западняците, чиито писъци се смесваха със заповедите на старшите магове. Неспирно се чуваше рязкото бръмчене на пуснати тетиви, само дето още нямаше трясък и чегъртане на стомана. Нашествениците не успяваха да се качат на стените, но напиреха все по-близо.

Хирад не можеше да направи нищо, събираше сили за сутринта и атаката на армията от Дордовер. Бягството от Школата носеше големи рискове, а Гарваните не бяха свикнали да разчитат на щастливи случайности.

Вратата на Кулата се отвори, излезе огромна фигура, следвана от по-нисък и строен силует. Незнайния и Илкар.

Усмихна се, докато вървяха привидно безметежно към него и си бърбеха. Досещаше се обаче, че не обсъждат колко е топла нощта.

Скоро и през отворената врата на лазарета калдъръмът на двора се освети. Излязоха още трима. В средата много висок мъж се тътреше,

провесил глава. И тримата мълчаха.

– Отдавна ли си тук? – попита Илкар.

– Колкото да чуя, че защитниците на Школата са на края на силите си – поклати глава Хирад. – Ти как си?

– Като за толкова ранен час – добре.

– Някакви вести от войската на Дордовер?

– „Бъдете готови.“ – Само толкова ли?

– Ами не ни разкриха тактически план с точното място на пробива, честотата на нападателните заклинания и силата на фланговата им защита. – Ушите на елфа зашаваха. – Това беше кратка мисловна връзка, не дискусия около кръгла маса.

– И вие се наричате магове...

Опитът за шега заседна в гърлото на Хирад, щом видя Троун отблизо.

Някой друг бе сресал и вързал непохватно косата му на опашка. Зачервените очи гледаха угаснали от изпитото лице. Сърцето на варварина се сви. Все още бяха пресни спомените за смъртта на Сирендор. Никакви думи нямаше да помогнат, но да си мълчи също беше недопустимо.

– Болката ще стихне... – промърмори той.

Троун се взря в него и завъртя глава, после пак се загледа в камъните под краката си.

– Не. Аз допуснах да умре.

– Не е вярно – намеси се Незнайния.

– В човешкия си облик можех да им попреча, но като вълк разбирах само собствения си страх. Позволих да го погубят.

Хирад отвори уста и размисли. Зададе по-практичен въпрос.

– Ще можеш ли да яздиш? Троун кимна.

– Чудесно. Ти си ни необходим. Нуждаем се от силата ти. Щом си от Гарваните, винаги ще бъдем до теб.

Троун кимна още веднъж, но раменете му потрепераха.

– Както аз бях до Уил ли?

– Понякога даваш всичко от себе си, но то не стига – промълви варваринът.

– Аз не дадох всичко. Не се владеех и Уил умря заради мен.

– Не бива да си го мислиш – вметна Ериан. Троун я изгледа безучастно.

– Мисля си го, и още как.

В това изпълнено с неизвестност утро западниците се хвърляха с бясно настървение към стените на Школата, сякаш усещаха как се

променя духът на защитниците.

Хиляди участваха в атаките, подвижните им стълби опираха в бойниците, но се овъгляваха от огъня, а катерещите се мъже падаха, поразени от ураганни тласъци на въздуха и градушка. Но нашествениците не се отказваха, а умората на маговете растеше. Наближаваше опасността от схватки по самите стени.

В момент на сравнително затишие, когато пълчищата се отдръпнаха извън обсега на заклинанията, Гарваните се качиха над северната порта, за да видят какво се случва отвън. Завоевателите неотклонно разрушаваха Джулаца, полезните материали щяха да използват както на тях им харесва, всичко друго трошаха или изгаряха.

– Какво ще кажеш, Незнаен?

– Прекаляваме с упованието си в армията на Дордовер. Може да не пробият обсадата в широк участък и ако ние не ударим оттук, няма да се измъкнем.

– Ведър както винаги, а? Огромният мъж го изгледа косо.

– Мисля трезво.

– И какво предлагаш?

– Да речем, че те се врежат в обръча от онова знаме с червената мечка до другото с бичата глава. – Той посочи двете развяващи се знамена на разстояние около седемдесет крачки. – Ще навлязат в една, вероятно и във втора линия от позициите на западниците. Ако ги подкрепим с атака от Школата, макар и за кратко, ще подобрим несравнимо шансовете си. Просто е.

* * *

Атаката започна ненадейно към пладне. Маговете на Джулаца вече изцеждаха от себе си доста изчерпаните запаси мана, за да пресрещнат нов натиск на западниците, но изведнъж в северните покрайнини на града лумнаха огньовете и грохотът на падащи зидове затъгна към Школата.

Проблясък след проблясък хвърляше сенки и ослепителна светлина из Джулаца.

Защитниците на северните стени се развикаха ликуващо, маговете загубиха контрол над маната, навсякъде хората се обръщаха и сочеха. Войската на Дордовер нахлу в града.

В няколко мига, проточили се безкрайно, нашествениците се смръзнаха. После обаче се разнесоха припрени заповеди сред пълчищата, разположени в северната половина на Джулаца. Цели отряди от състоящия се от няколко линии обръч около Школата се устремиха по улиците,

развели племенните си знамена. Други веднага заемаха местата им, но обръчът изтъня. В Школата си отдъхнаха, западняците се смутиха.

На Хирад видяното му стигаше.

– Или сега, или никога.

Той, Незнайния и Илкар се спуснаха тичешком по вътрешната стълба при чакащата за набега група зад портата. Гарваните щяха да яздат зад петима магове, прикрити с щит, и пред двеста пехотинци.

Хирад се метна на седлото, а Незнайния даде знак и северната порта се отвори.

– Бързайте! – подкани той. – Западняците няма да се пулят бездейно, докато минем през тях.

Конниците препуснаха в галоп срещу нашествениците, които явно се бяха вторачили към атакуващите ги в тил и не проумяха веднага какво ги заплашва.

Двамата магове в средата запратиха Силови конуси, които подготвиха отдавна. Сдвоеното заклинание проби западняшките редици, размята племенните бойци и смаза мнозина в сгради и купчини отломки. Миг по-късно от дланите на яздещите встрани се откъснаха Огнени къмба и разкъсаха още по-нашироко обръча. Маговете тутакси обърнаха конете и ги пришпориха обратно към Школата. Щитът на петия, прострян над тях, тъй и не им потрябва.

– Гарвани, с мен! – ревна Хирад.

Всички внимаваха да останат наредени плътно, докато профучаваха край западняците. Хирад и Незнайния стоварваха мечовете си, Илкар пазеше всички с щит срещу стрели над главите им, Дензър и Ериан запращаха Огнени къмба, за да отворят обрамчена с пламъци пътека. Само Троун се бе прегърбил на седлото, оставил коня си да следва другите както може.

Хирад отсече ръка, замахнала с брадва към него, и нададе тържествуваш вой. Пламъци се извисяваха към небето, западняците се разбягваха, метнатите брадви и камъни отскачаха от щита. Мечът на Незнайния заискри в миг и от острието пръсна кръв. Гарваните се провряха светкавично през хаоса, а от стените крещяха победно подире им.

Вляво от тях настъпваше армията на Дордовер в стегната колона, защитена от магически огън и лед и три хиляди мечове и щитове. Школата в Дордовер бе изпратила най-добрите си войници.

Разпокъсаните групички от резервите на западняците не обръщаха внимание на неколцината конници, а тичаха презглава да се хвърлят в последната битка за Школата в Джулаца. Гарваните минаха в галоп по

опустелите крайни улички и изскочиха на отъпканите ливади в равнината.

* * *

Следобед по стените над изпитателните зали отбраната бе пробита. Западняци се катереха по подвижните стълби и се провираха между бойниците. Отдолу изтича резервен отряд с яростни викове и налетя срещу врага.

Мъже, жени и деца щъкаха по двора, изнасяха ранените, заливаха с вода десетината пожара, пламнали от обвити с просмолени парцали камъни, носеха оръжия и храна на защитниците си.

От покрива на Кулата адютанти на Кард даваха сигнали с флагове, самият пълководец обикаляше стените, насърчаваше войниците си, а мечът му се обагреше със западняшка кръв. На шест места стояха членове на Съвета и ръководеха отбраната и нападението със заклинания, а и даваха пример на останалите. Само Ендор не беше там. Той се опомни, но си оставаше безпомощен.

Армията на Дордовер, макар че откъсна от обсадата значителни сили на западниците, не успя да стигне до стените. От три часа напредваха мъчително бавно, а с всяка отминала минута превземането на Школата приближаваше.

Пробивът на Гарваните няколко часа по-рано даде надежда за цяла Балея, но сега Джулаца плащаше цената за това.

Барас насочваше истински порой от Горещ дъжд, който заля западниците пред северната порта и принуди пострадалите да избягат назад. Имаше крещяща нужда от малко време, за да се опомни, но всичките му сетива бяха замъглени от битката. В ушите му кънтяха звън на оръжия, грохот на камъни от катапулти, изкрещени, заповеди, плач на деца и писъци на ранени и умиращи. Същинска пелена от пепел и кръв запълваше небето, безброй остриета лъצяха под слънцето, стените бяха оплискани с кръв, сред тълпите около Школата се развяваха шарени знамена, навсякъде буйстваха пламъци, избухваха нападателни заклинания.

Надушваше и вкусваше болезнено остро страха и силата, потта и кръвта. Долавяше страданията на всеки умиращ в Школата и отчаянието на още живите. Не можеха да възпрат нашествениците – колкото и да убиваха, гъмжилото сякаш не намаляваше.

Вдясно заехтя вик. Хиляди западници се стичаха на площада пред северната порта. А зад тях още се кълбеше прах около сражението с армията от Дордовер, но нещо не беше наред. Една магьосница се бе

скрила зад зъбер на стената, унесена в мисловна връзка. Скоро се взря просълзена в очите на Барас.

– Западниците ги надвиват, затова ще се оттеглят. Барас се постара униинето му да не проличи. Помогна на жената да се изправи.

– Не се предавай. Можем да ги отблъснем.

Обърна се да изкрещи следващата заповед към маговете наоколо, но си знаеше, че краят на Джулаца е близо.

Лошата вест бе предадена бързо по стените и Кард дотича. Спря, огледа площада отпред и се наведе към ухото на Барас.

– Това беше, приятелю. Когато настъпи моментът, ще те съпроводя до Сърцето.

Барас кимна.

– Нека отложим този момент, доколкото ни е по силите.

Кард се усмихна и подвикна на хората си, биеше се редом с тях, за да задържат нескончаемия прилив от западници. Но подкрепленията, разпалени след победата над армията на Дордовер, носеха нови подвижни стълби и втори таран.

На четири места се качиха на стените и свирепо нападаха защитниците. Вече нямаше място за заклинания, а войниците не стигаха.

Кард крещеше на последните резервни отряди да запушат пробива, Барас и неговите магове сипеха Огнени кълба и Горещ дъжд върху напирашото гъмжило под стените. Западниците даваха ужасяващи жертви, но се престрояваха и налитаха.

– Портата! – изръмжа Кард. – Не отстъпвайте портата! Могъщият тътен на таран прогърмя през камъните над портата. Щом поредната огнена завеса спадна, западниците се струпаха и пак вдигнаха тарана, надушили скорошната победа.

По южните стени се катереха още племенни бойци и отбраната се разпадна преди някой да се усети. Все повече камъни прелитаха и се връзваха в сградите, таранът тряскаше начесто в северната порта, дебелото дърво проскъръцваше, а закрепващите заклинания съскаха по повърхността му. На десетина места по стените се биеха свирепо.

Кард изтри кръвта от лицето си и изви глава към Барас.

– Време е.

– Не, ще ги спрем – възрази Барас, чиито очи напразно търсеха някакъв обнадеждаващ признак.

– Не можем. Върви, аз ще печеля време за вас.

– Сбогом, приятелю.

– Направете каквото е нужно – дрезгаво отвърна пълководецът.

– За мен беше чест да те познавам.

Но тази чест вече е в миналото, рече си елфът, докато тичаше надолу по стълбата. Още петима магове слязоха вихрено от стените, за да се присъединят към него. Избраниците, чиято задача вещаеше сигурна гибел, но имената им щяха да се помнят.

Барас тичаше към Кулата и врявата наоколо заглъхна в ушите му до слято боботене. Погледът му търсеше Керела по южната стена. Усмихна се, когато видя Висшата магьосница да насочва и последните заклинания, и войниците. Тя като че усети погледа му, обърна се и видя Барас, който застина напред крачка. Двамата елфи се взряха в очите си и сякаш отново споделиха всеки миг, преживян заедно.

Лек повей на мана достигна тялото му. Керела се усмихна, кимна и помахна с ръка. Барас отвърна на жеста и пак се втурна към Кулата. Очите му попиваха всичко наоколо. Повече нямаше да го види.

ГЛАВА 28

Владетелят Сенедай крачеше напето сред развалините на Школата, докато неговите бойци се подготвяха за бърз поход на юг. Знаеше си, че онзи още незрял маг ще проговори. Може и да беше много вещ в магията, но слабата му воля не издържа на изтезанията. Още по-благоприятно се оказа състоянието му – намериха го немощен в лазарета. Другите от Съвета, до един корави и несговорчиви старци, просто бяха избити. Иначе не можеше да бъде премахната тази заплаха. Всички освен Барас. Само той му се изплъзваше досега, а Школата имаше огромни подземия, в които страхливецът можеше да бяга и да се крие.

Сенедай обаче бе решил, че преди да потегли от Джулаца, ще изпълни обещанието си. Щеше да вземе главата на стария елф. Чак тогава щеше да подгони Гарваните, у които беше оръжието за пълна победа в тази война – оръжието, което щеше да призове дракони в Балея. Оръжието, което щеше да сбъдне легендата за предопределението на западниците. Той вече бе пратил птица със съобщение до Тесая.

– Къде се спотайваш, Барас?

Сенедай вървеше в двора около Кулата, а хората му вилнееха в Школата. Калдъръмът почервения от пролятата кръв на магове. Труповесте им бяха захвърлени по стените, по камъните наоколо и в залите на подпалените древни здания. А съгражданите им, за които уж бяха толкова загрижени, сега трепереха, скупчени под стража при южната порта. Онези, които съвсем наскоро бяха изведени от зърнения склад, едва понасяха новата страшна промяна. Плачът и на мъже, и на жени показваше красноречиво състоянието на духа у оцелелите. Смазани, загубили надежда, че някой ще ги спаси.

На малцината оцелели войници, проявили завидна доблест въпреки превъзходството на племенните бойци, щеше да окаже честта да избират – да умрат като воители или да се примирят с робството. Гражданите не заслужаваха това. Те щяха да построят наново града за господарите си.

Сенедай спря. Отговорът на въпроса беше точно пред него. Кулата.

Само тя бе останала незасегната от пожарите и разрухата, която сеяха племенните бойци. Не се съмняваше, че малко оцелели магове се свират в катакомбите, но други очевидно разчитаха на страха на западниците от магията. Заблуждаваха се. С Школата им бе свършено и сега

Кулата не беше нищо друго, освен поредното здание, което трябва да бъде прочистено.

Сенедай се подсмихна. Хем беше така, хем не беше... Съплеменниците му наистина се бояха от мощта, въплътена в магическа Кула. Тази мощ обаче бе подронена твърде много от смъртта на почти всички магове на Джулаца. Извика половин дузина бойци и пренебрегна безпокойството им със снизходителен жест, макар че и неговата самоувереност беше твърде крехка.

– Школата е под наша власт. Ако вътре има още магове, те са уплашени и слаби. Елате с мен, за да затвърдим победата.

Но щом влязоха и той, и бойците му усетиха товара, който нарастваше с всяка крачка. Нещо натежаваше на шиите и раменете им, свиваше гърлата и пълнеше ръцете и краката им с олово. Сенедай полагаше големи усилия да не тътри крака и да поддържа мисълта си ясна.

Не му харесваше, че ще трябва да претърси цялата Кула, но нямаше от какво да се притеснява. Щом тръгна около широката централна колона, чу отдолу гласове, които мърмореха и напяваха.

Поведе бойците си по къса стълба, виеща се покрай външната стена. Долу имаше само една врата, пред която стоеше познат мъж. Сенедай тръгна към него с вдигнат меч.

– О, престарелият последен бранител...

– Онзи, който възпираше твоите плашливи и слабоумни пълчища цели дванадесет дни – напомни генерал Кард. – А сега лично ще се постарая да не прекрачите този праг.

– Дойде и мигът да се предадеш, честта ти ще бъде пощадена – предложи вождът. – Битката свърши.

– Колко си невеж...

Зад вратата говореха все по-гръмко и забързано, после млъкнаха внезапно. Остана само един глас – силен, уверен, решителен. Гласът на Барас.

– Дръпни се или ще те съсека! – излая Сенедай.

– Така да бъде.

Кард посегна да го намушка, мечът блесна в светлината на маслените лампи. Движението беше бързо, но възрастта и преумората попречиха. Сенедай успя да отклони острието и също опита да прободне Кард, който обаче се отмести пъргаво. Бойците от двете страни на владетеля се хвърлиха напред, брадвите им се стовариха заедно.

Мечът на пълководеца отби едната, другата разсече рамото му и го повали на колене.

Оръжието му издрънча на пода, той опря гръб във вратата и притисна длан към раната, обливаща с кръв гърдите му. Очите му гаснеха, изпъшка от болка. Сенедай приклезна пред него.

– Ти си храбрец, генерал Кард, но и глупак. Не беше необходимо да умираш.

Кард завъртя глава, но не успя да, погледне врага си в лицето.

– Напротив – изхърка с последния си дъх, – беше... Един от мъжете със Сенедай издърпа трупа встрани. А зад вратата всичко беше притихнало. Кулата се разтресе леко, посипа се прах.

– Вратата! – сопна се вождът. – По-скоро!

Вратата бе залостена, но точно насочен силен ритник я изкърти. Вътре шестима магове бяха коленичили в кръг наред зала, отрупана с книги и пергаменти. Кулата отново се разлюля, този път по-осезаемо. Чу се трошене на глинени съдове по каменните подове. Мрачно предчувствие обляхна стоящите пред прага западняци. Сенедай се дръпна назад заедно с бойците си. Въздухът му се струваше задушавашо гъст, изсмукваше жизнеността от мускулите и от ума. Кулата се тресеше, от стените падаха лампи, някъде горе затрещяха изкъртени прозорци. Западняците залитнаха, един си удари главата в стената. Споглеждаха се с боязън и облизваха пресъхналите си устни.

– Повелителю... – примоли се един.

– Знаем! – процеди Сенедай през зъби.

Взря се право в очите на Барас и старият елф му се усмихна.

– Можеш да ни отнемеш сградите и живота, но никога няма да покориш Сърцето.

– Барас, дължиш ми главата си.

– Промених уговорката. Сега ти предлагам да се махнеш от моята Кула преди да се е превърнала в гробница и за теб.

Елфът изпъгна ръце над главата си и изкрещя слова, които Сенедай не различи.

Кулата се раздруса зловещо, сводове се напукваха, греди се цепеха, тавани се ронеха, подове хлътваха. Пред изцъклените очи на Сенедай залата с Барас и другите магове започна да потъва в земята. Пъшкеше претоварена дървения, скрибуцаха изскубващи се гвоздеи, рухваха гръмовно камъни и тухли. Всичко наоколо трепереше.

– Махни се, Сенедай. Махни се от моята Школа.

Вратата се затръшна, сякаш дръпната яростно от невидима ръка. Владетелят се обърна към своите втрещени бойци.

– Какво чакате?! Тичайте навън! Размърдайте се! Всички се

врътнаха и побягнаха, Сенедай ги следваше по петите, а стените наоколо се кривяха, въздухът се насити с прах, факлите и лампите гаснеха и тъмата плъзваше подире им по стълбата.

Изскочиха в огрения от слънцето двор и спряха при широкия кръг от техни съплеменници, зяпнали подскачащата Кула. Навсякъде по нея зейваха пукнатини, тук-там се отваряха дупки в зидовете и ръсеха отломки по двора.

Имаше страх, но се разнесоха и победни вопли, когато Кулата на Джулаца рухна в бъркотия от камъни, облаци пушилка и стъклени трошки. Но щом прахолякът се разнесе и ехото замря, Сенедай обърна гръб на руините и тръгна обратно към командния си пункт. Знаеше, че видяното изобщо не вечае края на магията в Джулаца.

* * *

Армията настъпваше бързо, с вдигнати глави, начело с кавалерията на Дарик, а Блекторн и Гресе язدهа до младия пълководец. След като върна в Гиернат три хиляди души да помагат във възстановяването на пострадалия град и да го охраняват, Дарик организира войската, наброяваща почти осем хиляди, в стотни под командването на капитани. Всеки десет стотни образуваха полк.

Всички бяха настроени решително, на душите им беше леко. Всеки от тази армия бе допринесъл за важни победи – повечето опазиха пристанището, бароните попречиха на четворно повече западници да стигнат до Подкаменния проход, Дарик помогна за опустошението на Парве, прекъсна път за снабдяване на западниците и изгори или присвои всички морски съдове, които намери.

Но сега не мислеха за отбрана и набези от засада, сега те щяха да нападат и си говореха за освобождението на своята страна, не за оцеляване. За два часа стигнаха от брега до възвишенията около града и замъка. Очакваха да заварят града укрепен от западниците, а на стените му и над замъка да се развяват техните племенни знамена. Очакваха да доловят страха у безпомощните врагове и да се поздравят с победа над тях.

Но гледката прогони желанието за песни от душите им. Блекторн бе разрушен. Облак ситна пепел от отдавна угаснали пожарища още се стелеше над падината, а под сянката му беше трудно да намериш камък върху камък. Почернелите отломки бяха пръснати нашироко. Тук-там още стърчаха овъглени греди, но от стени нямаше и следа. Нищо не бе останало от къщите, хановете и дюкяните. Нямаше го и замъка, родовия дом на бароните Блекторн. Само купчини камъни. Такова опустошение

спираше дъха.

Гресе слезе от коня и застана до своя приятел, който се вираше блед и безмълвен. Сълза от лявото му око прокара пътечка в праха по лицето му. Армията се подреждаше по билото и мълчанието обхвана всички. Редките ядни псувни отекваха кухо. Хора от града се свличаха на земята, изведнъж останали без сили, простили се с надеждата за завръщане у дома.

Гресе виждаше отраженията на трескавите мисли по лицето на Блекторн, но гневът надделяваше над всичко. Зад тях армията чакаше – войниците от града зашеметени, другите от Гиернат съпричастни към мъката им.

Накрая барон Блекторн се обърна и заговори на онези наоколо, които можеха да го чуят.

– Ще бъда кратък – разнесе се гласът му над плътните редици. – Там долу виждате моя град, съсипан от западниците. Сред вас не са малко онези, които вместо домовете си завариха руини. Същото сполетя и мен. Затова ще подгоним западниците, затова ще ги възпрем и напъдим от земите си веднъж завинаги. Да, искам възмездие, но най-много искам повече никой да не преживее това, което аз чувствам сега. Да не се бавам. Генерале, очакваме заповеди.

* * *

Мъгливият въздух беше какъвто Хирад го помнеше, сякаш прах закриваше слънцето, само че този път ту валеше проливно, ту спираше и ги блъскаше студен вятър. Мъждивата светлина само засилваше усещането за нещо сбъркано, което внушаваше струпаната статична мана около пробива между измеренията, създаден от Септерн.

Но не само времето беше различно от предишния път. На петстотин крачки от отряда пред развалините стояха Стилиан и армията от Закрилници. Вляво от Хирад конят на Незнайния толкова забави ход, че почти не помръдваше.

През четирите дни по пътя към къщата на Септерн настроението на Незнайния се променяше полека от решимост към раздразнителност и самовглъбяване, накрая и сприхаво объркване. Докато Гарваните доближаваха хамбара, където Незнайния бе срещнал смъртта, неговата разсеяност стана причина да разменят с Хирад остри думи, а близостта до Закрилниците не помагаше да се овладеят.

– Просто обърни гръб на това – настоя варваринът.

– Ясно е, че нищо не разбираш. – Незнайния рязко посочи

Закрилниците. – А те знаят. Разбират ме, но нищо не могат да кажат.

– И щеше ли да ти олекне, ако им беше позволено да говорят?

– Да, дяволите те взели! – озъби се Незнайния и спря коня. – Опитай поне малко да си напрегнеш мозъка. Изобщо ли не проумяваш как се чувствам?

Хирад сви рамене.

– Ти си тук и дишаш. Онова под земята не си ти. Душата ти не е там.

Огромният му съратник отметна глава, сякаш го бе ударил с юрук.

– Душата?! В името на подземните богове, тази твоя уста ще ти докара белята някой ден – изръмжа той. – Нищичко не знаеш за душата ми. Ако всичко беше както трябва в този свят, душата ми вече щеше да е при моите предци. Щеше да е намерила покой. Нямаше да се е върнала в тяло, което не е истинското, и да е подложена на цялата тази... тази гадост!

Размаха ръка към Закрилниците, порутената голяма къща и другите от отряда.

– Ако искаш да се махнеш и да зарежеш единствените си приятели, няма да те спирам – сопна се Хирад.

– Хирад, чуй най-после какво се опитва да ти каже – намеси се Илкар. – Незнаен, нуждаеш се от малко време насаме и май е най-добре да останеш при хамбара. Хайде, Хирад, имаме да си приказваме със Стилиан.

Варваринът не си позволи да избухне, защото лицето на елфа не беше никак дружелюбно. Незнайния само кимна на Илкар, изпепели Хирад с поглед и обърна коня си към хамбара и гроба, пред който не би трябвало да стои.

– Хирад, искам да поговорим – отсече Илкар.

– Сега ли?

– Ако Дензър и Ериан са съгласни да се срещнат със Стилиан от името на Гарваните, нищо не ни пречи, нали?

Варваринът изви вежди.

– Мислиш си, че все не схващам какво им е на другите, а?

– Колко меко се изразяваш... Хайде да отбием конете ей натам. Слушай ме внимателно.

* * *

Незнайния войн се смъкна от седлото преди да доближи дългия

хамбар и натири коня след отряда.

В главата му нахлуха спомени, сърцето му заби диво и ударите се усещаха в гърдите, шията и ушите. Виждаше отново как дестраните – бойните кучета на западниците, тичат към него с оголени зъби, от които капе слюнка. Усети пак мечта си да разсича плътта им, горещия дъх по лицето си, смазващите рамото му зъби, пръсналата от разкъсаното му гърло кръв.

Впи пръсти в гърлото си, пред очите му притъмня както тогава, а звуците заглъхнаха. Падна на колене и се подпря със свободната си ръка. Задъха се, зрението му помътня от избилите сълзи. Кашляше и се давеше, но когато дръпна ръката си от шията, по нея нямаше кръв.

Нямаше кучета, нямаше и гибел. Вдигна глава, смътно забеляза хамбара, но погледът му се прикова в отъпканата купчинка пръст до вратата.

– О, богове... избавете ме от това.

Но за него нямаше спасение. Макар че живееше отново, трупът му си оставаше под това надгробие. Устата му се напълни с жлъч и той плю на напуканата земя.

– Защо не ми позволихте да умра?! – изръмжа той и се надигна.

Проклинаше Ксетеск, родния си град, който му открадна смъртта, за да му даде грозна пародия на живот зад абаносова маска. Проклинаше и града, и господарите му – маговете, които не искаха да се лишат от изчадията, превърнали се в негови събратя.

Струваше му се, че газии в дълбока кал, някак се довлече до гроба. Още личеше символът на Гарваните, изгорен в пръстта, но само за няколко седмици неспирните ветрове почти го бяха изтрили.

Коленичи и плъзна длан по собствения си гроб. Знаеше, че би могъл да пипне костите си, да види останките от тялото и лицето си. Да огледа добре истинския Незнаен воин, чието тяло се намираще там, където и душата му искаше да бъде. В покой. Свободна.

Вдиша дълбоко, затвори очи и опря длани в гроба.

– На север, на изток, на юг, на запад. Ти си отиде, но завинаги оставаш един от Гарваните и аз ще те помня вечно. Съжали ме за това, че още дишам.

Млъкна, но нямаше желание да помръдне. Знаеше, че изрече прощалните слова към лишена от душа купчина кости, и все пак намери някакво странно умиротворение.

Изправи се, почтително отстъпи две крачки и се обърна към развалините. Пред него стоеше Сил, зад когото пък се бяха наредили всички

останали Закрилници в безмълвно съчувствие и уважение. Зад безизразните маски умовете им горяха от ярост заради гаврата, която Незнайния бе принуден да изтърпи.

Сил докосна рамото му и леко наклони глава. Незнайния срещна погледа му за миг, после огледа останалите и гърбът му настръхна от тази безмълвна мощ, събрана на едно място. Очите му се замъглиха отново, този път от благодарност.

– И вие можете да се избегнете от игото – промълви Незнайния. – Но цената е висока, повярвайте ми. Болката от откъсването е страшна. Аз още мога да ви почувствам, но не съм един от вас. Вашият избор предстои.

Мина между тях и те го последваха към старата постройка. Той бе направил своя избор, но докато се отдалечаваше от своя гроб, без да погледне назад, съзнаваше, че трябва да избира още веднъж. Не знаеше дали ще му стигне смелост. Както винаги, щеше да си проличи след време.

* * *

– Не се заблуждавай, че ще поведеш стотици Закрилници в прохода – натърти Хирад, щом чу от Дензър докъде е стигнал безплодният му спор със Стилиан.

Бившият Господар на хълма безцеремонно отказа да им даде писанията на Септерн. Варваринът се чудеше дали скоро Стилиан няма да си въобрази, че може да сътвори и да извърши заклинанието самостоятелно. И също като останалите Гарвани съзнаваше, че силата не е на тяхна страна.

– Горя от нетърпение да науча как смяташ да ми попречиш – сопна се Стилиан.

– Не говоря за това, което аз мога да направя тук и сега – поправи го варваринът. – Говоря ти какво могат да направят Каан, когато им се изтърсите. Нямаат нужда от твоите Закрилници, затова пък имат навика да унищожават ненужното.

– Не е лесно да унищожих почти петстотин Закрилници.

Хирад се вторачи в него и усети, че Илкар го потупа по рамото, за да не си изтърве нервите. Кимна на елфа и си пое дъх преди да отговори.

– Стилиан, ти нали видя Ша-Каан с очите си? Може да им види сметката сам, без ничия помощ, и ти го знаеш. Опитвам се да те разубедея, за да не похабиш напрасно живота им, ако може да се нарече така...

Закрилниците се разшаваха, изведнъж се напрегнаха и бавно закряха към хамбара начело със Сил. Дензър и Стилиан се облещиха след тях. Хирад разбра накъде вървят и се засмя.

– А може и да не те послушат – подхвърли той и наруши слисаното мълчание.

– Върнете се! – заповяда Стилиан. – Веднага. Сил, знаеш какво те обвързва. Елате при мен незабавно или ще ви сполети каквото сте заслужили.

– Не мисля, че ще бъде разумно да го направиш – тихо се обади Дензър.

– Моля? – сопна се Стилиан, вторачен в гърбовете на Закрилниците, в които бе толкова уверен допреди малко.

– Чу ме много добре – подчерта Дензър. – Направиш ли го, ще вбесиш Незнайния, а в момента разчиташ само на себе си. Те ще се върнат след малко.

Наистина се върнаха, този път предвождани от Незнайния, чието лице бе застинало в решително изражение.

– Както виждам, готови сме да потеглим – започна той. – Стилиан, можеш да вземеш шестима Закрилници. Другите ще пазят къщата на Септерн.

Отначало Стилиан не намери думи. Мускулите на зачервеното му лице потръпваха от ярост.

– От кого ще я пазят? – уточни Хирад.

– Мога?! – избухна Стилиан в този миг. – Кой, в името на боговете, си ти, че да ми казваш какво мога или не мога да правя с моите Закрилници?

– Скоро ще разбереш – съдржано отвърна Незнайния.

– Попитах те от кого ще пазят къщата – напомни Хирад.

– Западняците са тръгнали насам. Ако затрупат входа към работилницата, не бихме могли да се върнем.

– Но защо ще им хрумне да затрупат работилницата? – озадачи се Илкар.

– Джулаца е превзета – изрече Сил, престъпил заробващите правила. – Те знаят всичко.

– Как е възможно да знаеш? – с отчаяно недоверие се обърна Илкар към Сил. – Не почувствах нищо.

– Може и да не почувстваш – охлади го Стилиан. – Вашите магове са били убити един по един от мечовете на западняците, техните вълни в потоците от мана не са се съчетали. Естествено е да предположим и че

са успели да потопят Сърцето в земята. Искрено съжалявам за разгрома на Джулаца, но ти май си късметлия. В края на краищата след малко ще напуснеш това измерение.

– Късметлия ли?! – изфуча елфът. – Онези мръсници заличиха дома на всеки още жив маг, принадлежащ към Джулаца. Голям късмет!

Дензър се прокашля.

– Стилиан не подбра най-подходящите думи, но подозирам, че е прав. Каквито и вълни да са плъзнали във вашия спектър на маната, едва ли ще имат голяма сила там, където ще се пренесем.

– Надявайте се да имат някаква сила, иначе това заклинание, каквото ще да е то, няма да бъде извършено – кимна Илкар към купчината книга в ръцете на Стилиан.

– Как тъй? – сви вежди Хирад.

– Ако няма никакви вълни, няма и мана – обясни му Ериан.

– Ненужно умуване – поклати глава Незнайния. – Трябва да тръгваме. Сега.

– Не и докато не науча откъде знаеш, че сме загубили Джулаца – запъгна се елфът.

– Сил, разрешено ти е да говориш – каза Стилиан, чието любопитство се пробуди.

Закрилникът помълча, за да обмисли отговора си.

– Демоните наблюдават. А когато душите ни са слети, можем да доловим какво виждат те.

– Забележително... – промълви Стилиан. – Страничните последствия от сътворяването ви са безкраен източник на изненади.

– Радвай им се, докато можеш – отрони Незнайния, лицето му не изразяваше повече от маските на неговите бивши събрата.

– Заплашваш ли ме? – подсмихна се Стилиан.

– Приеми, че ти давам добронамерен съвет. Хирад застана до Незнайния.

– Добре, стига размотаване. Илкар и Дензър знаят какво ни чака, но и другите трябва да чуют.

Описа им болезненото прехвърляне в другото измерение, пропадането преди да стъпят на земята и опустошението в света на хората птици. Разказа за ходещите мъртъвци, в случай че пак се надигнат, за безмълвието въпреки вечно кълбящите се облаци и мълниите от небето и от бездната, за огромните каменни стълбове и шеметната височина на площадките върху тях. И напомни, че измерението е умъртвено от драконите Каан – същата участ щеше да сполети Балея, ако Каан се

провалят или ако заклинанието, когато бъде избрано, не затвори разкъсването.

Не пропусна да каже и че трябва да се държат както подобава на Гарваните, а от тях, колкото и да е странно, зависи не само животът в Балея, но и на незнайно колко дракони.

– Сега да вървим.

Щом навлязоха в развалините се натъкнаха на нов проблем.

– Какво е станало тук, по дяволите?

Илкар впи поглед в Стилиан, а не в отворения вход на пода в работилницата на Септерн.

– Не изглеждаше ли така? – искрено се изненада Стилиан.

– Не беше – начумерено потвърди елфът и приклепна до отвора.

Дензър и Ериан дойдоха при него.

– Не ми се вярва Стилиан да е виновен – прошепна Дензър.

– Тогава какво се е случило? – промърмори Ериан. Илкар се почеса по главата.

– Никой друг няма ключ, грубата сила е безполезна, остава само едно обяснение – заклинанието на Септерн се е разпаднало.

– Дали е свързано с новото разкъсване? – зачуди се Дензър.

Елфът сви рамене.

– Сещаш ли се за друга възможна причина?

– Има ли значение? – обади се Незнайния и маговете се озърнаха с досада. – Важното е, че вече не можем да попречим на западниците да минат през прохода. Ако победят Закрилниците, нищо не би ги спряло да влязат и не се съмнявам, че точно така ще постъпят.

Илкар стана и си изтупа коленете.

– Какво предлагаш?

– Подкрепления – заяви Хирад. – Нищо друго не върши работа. Дарик сигурно вече настъпва на север. – Той се взря в Дензър. – Извинявай, но се налага да потърсиш мисловна връзка.

Тъмният маг въздъхна и кимна.

– Какво искаш да му предам?

* * *

Гарваните стояха пред портала към следващото измерение под сякаш кипналото небе и сред останките от съсипаното село на хората птици. Далеч под тях се кривяха и разклоняваха ослепително червени мълнии. Само Дензър бе минавал през този портал, но се върна тутакси и в ужас бръщолевеше за дракони. Но обвързването на Хирад с Ша-Каан му

даде ясна представа какво ще завари. Сега си припомни как още след необмислената постъпка на Дензър предрече, че ще му се наложи сам да влезе в този портал. Щеше да се изправи пред сбъднатите си кошмари, за да се освободи от тях.

Обърна се. Гарваните стояха отпред, зад тях бяха Стилиан и шестимата му Закрилници.

– Готови ли сме?

Всъщност питаше само двама. Илкар проявяваше завидна доблест след новината за разгрома на Школата в Джулаца, но не се знаеше още колко може да издържи. А Стилиан изтощи търпението им, защото упорстваше подробно да разгледа унищоженото село.

Бившият Господар на хълма кимна сковано, Илкар успя да се усмихне.

– По-готов няма как да бъда.

– Де да можеш и аз да кажа същото – въздъхна Хирад. – Дензър, да си пропуснал нещо важно?

– Ще паднете с гърба напред. Видях там страхотии и не вярвам гледката да се е подобрила.

Но видяното напълно се различаваше от описанието на Дензър – нямаше почерняла земя, пълно с дракони небе и огнени струи, пронизващи въздуха. През устойчивото разкъсване те попаднаха във вътрешността на пещера. И макар че беше тъмно, иззад завой наляво на няколко крачки пред тях проникваше мека сивозелена светлина.

– Какво става, във всички адове да се продъни дано?! – възкликна Дензър, щом се изправи. – Сигурно са преместили прохода.

– Не мисля, че е възможно без мага, който е създал този проход – възрази Ериан.

– Да, но тези проклетите скали ги нямаше.

– Някой носи ли факел? – ухили се Хирад.

– И за какво ти е, ако смея да попитам? – обади се Незнайния.

– Да проверим дали драконите не са нарисувани на тавана, да речем.

– Хладнокръвен, ти си бил и смешник! – озъби се Дензър. – Знам добре какво видях първия път.

– Следователно – промълви Стилиан със спокойна увереност – някой е построил това.

Хирад го изгледа недоверчиво, но преди да каже нещо, бе скован от мощта в съзнанието на Ша-Каан.

– Добре дошъл в моя свят, Хирад. Сега ще видиш до какво доведе

твоего безразсъдство. Джата ще ви изведе от тази местност.

Със същата внезапност въздействието изчезна и Хирад срещна озадачения поглед на Незнайния.

– Добре ли си? Варваринът кимна.

– Ша-Каан знае, че сме тук. Той...

Прекъсна го движение отпред. Гарваните незабавно заеха позиции за бой. Миг по-късно по трима Закрилници застанаха от двете им страни.

Нисък мъж с просто скроени дрехи и меч в ножница на хълбока спря пред тях. Не показва никакъв страх, макар че се изпречи пред толкова воители. Устните му се извиха в усмивка над дългата сплетена брада. Хирад си отдъхна и прибра меч.

– Джата? – попита, макар да знаеше кого вижда. Мъжът кимна и изрече с глас, който май използваше рядко:

– Хирад Хладнокръвния. Гарвани.

ГЛАВА 29

Около пладне владетелят Тесая получи за по-малко от час две съобщения, изпратени с птици, които го подтикнаха да даде заповед за клане, макар че се бе надявал да не стигне чак дотам.

Първото съобщение изпратиха останките от армията на Таоми, които бягаха на северозапад към Подкаменния проход. Потвърждаваше най-лошите му опасения за провала на настъплението към Гиернат и за несломимата воля на барона, чието вино толкова бе харесвал. Научи и още по-неприятна вест – южният снабдителен маршрут е прекъснат, а Дарик е оцелял и пак се сражава.

Макар че във второто съобщение най-сетне намери желаните вести от Джулаца, то породил у него съмнения – малък отряд се измъкнал от обсадата и поел със задача към земи на дракони. Имаше вести за бедствие и гибел от небесата, далеч надхвърлящи силите дори на Върховните вещици.

Отгоре на всичко прокълнатият магьосник от Ксетеск изби хиляди от бойците му и Тесая се почувства разколебан за пръв път, откакто погегли от собствените си земи в този завоевателен поход.

Колкото и да му беше омразно, потърси помощ от Арноан.

Седнаха в странноприемницата, за да хапнат и да поговорят. Очите на стария шаман искряха лукаво. Тесая знаеше, че според Арноан съдбата поправя в момента голяма неправда, но с удоволствие го остави да тъне в заблудата си.

– Добре ще е да запазиш спокойствие – подхвърли шаманът, отчупи зальк хляб и го топна в яхнията.

– Спокойствие? – повтори като ехо вождът. – Гарваните, проклетите да са, избягали от обсаден град и както научавам, отиват да си говорят с дракони, за да се съюзят с тях срещу мен. Стилиан и неговите страшилища, които вече са петстотин около него, изклаха – повтарям, изклаха – хиляди от моите бойци почти без да дадат жертви. Ако сведенията на моите съгледвачи са верни, сега са на път, за да се срещнат с Гарваните. И какво още трябваше да преглътна? Нашите побратими, които настъпваха на юг, сега бягат от град, който уж превзеха, но бяха принудени да изравнят със земята, за да не си го върне врагът. Загубиха бойния си дух и малцината оцелели от тази войска си въобразяват, че ще намерят при мен съчувствие. Как пък не! В тази ситуация не мога да остана спокоен.

Допи виното си (пак от червеното на барон Блекторн, да му се не види!), сипа си още и с другата ръка пъкна в устата си залък хляб.

Арноан му се усмихна благо.

– А колко от тези вести са правдиви, господарю? Дарик и Блекторн... да, това мога да си представя. Но дракони... Гибел от небето? Не сме ли надраснали тези чудати приказки? По-скоро подозирам, че Сенедай е вмъкнал в съобщението трескавото бълнуване на маг, който преди края на живота си е искал да вдъхне ужас у своя мъчител.

– И е успял, както личи – напомни Тесая, взрян в шамана над ръба на чашата си.

– Все пак нека не мислим за дракони. Те са създания на потънал в кошмари ум и нямат място в истинския свят. Просто не съществуват.

– Да допуснем, че си прав. Тогава защо Гарваните са избягали от Джулаца? Накъде са се запътили? И защо Стилиан не е останал в Ксетек да се грижи за отбраната на своя град и дори е отвел най-страшните им бойци нанякъде?

– За мен е очевидно, че Гарваните са знаели за неминуемия разгром на Школата и са предпочели бягството. Тези наемници не дължат върност никому.

Тесая едва не се усмихна, но нежеланието на шамана да отвори очите си за истината вече го ядосваше.

– По-скоро ще повярвам в драконите, отколкото в бягството на Гарваните от бойното поле – троснато каза вождът. – Не се опитвай да нагласиш фактите както на теб ти харесва. В съобщението на Сенедай е написано съвсем ясно, че са пробили обръча с помощта и явно с пълното съгласие на обсадените в Джулаца хора. – Тесая вдигна ръка, за да не слуша възраженията на Арноан. – Предчувствам, че ще се случи нещо по-особено. А ние си седим тук и чакаме бурята да ни връхлети. Но аз няма да чакам повече.

– Можем да ги проследим и да наблюдаваме действията им както досега – предложи Арноан. – Подкаменният проход е важен за нас. Не бива да го изоставяме.

– Драги ми шамане, ти може и да си загубил хъс за битките, откакто ти извадиха зъбките, но аз не съм – с равен и студен глас изрече Тесая. – Сега чуй какво става според мен. Гарваните са потеглили да уговорят съюз с дракони, а дори да не са тъкмо дракони, с някаква не помалко могъща сила, която се надяват да ни попречи. Стилиан и изчадията му ще се присъединят към тях. Дори при най-благоприятния за нас обрат, ако не ги догоним и изтребим, те ще подсилат отбраната на

Корина. Не искам това да се случи. А при най-лошия... Нищо чудно да си намерят съюзник, когото не можем да победим. Владетелят Сенедай е приел заплахата толкова сериозно, че е тръгнал да ги преследва с голяма част от армията си, а владетелят Таоми бяга насам, докато барон Блекторн, може би и генерал Дарик, го гонят по петите. Нашата цел е да си осигурим господство над Балея, като превземем столицата им. Няма да я постигнем, ако си седим тук и чакаме Таоми да ни докара неприятности. Ще предадеш на Риасу моята заповед да брани укрепленията в прохода. Не бива да допуска магове толкова близо до входа, че пак да използват водната си магия. Има достатъчно бойци, а ако се наложи, да повика и подкрепленията. Ние първо ще тръгнем след Гарваните, после ще се насочим към Корина. Времето изтича в наша вреда, приятелю, нека се възползваме от случая, докато още можем.

Арноан помълча, захапал горната си устна.

– Дързък ход, господарю. А това градче? Вложихме толкова усилия в укрепването му.

Тесая погледна през прозорците към почти готовата дървена стена и кули. Вдигна рамене.

– Досега ни беше полезно. Даваше ни безопасен подслон, а и бойците ни имаха какво да вършат. Няма опасност да загубим прохода отново. След падането на Джулаца другите Школи не са настроени за сражения, Стилиан е зает другаде. Ще го изоставим.

– За да го заеме Риасу ли? – уточни шаманът.

– Не – врътна глава Тесая. – Няма да оставим нито една къща цяла.

– А пленниците?

Вождът въздъхна и плъзна длан по лицето си.

– Ние сме бойци, а не пазачи. Не бива да се върнат при своите.

– Господарю?... – пребледня Арноан.

– Станаха безполезни, значи се превръщат в пречка, а аз не желая нищо да ми пречи.

Тесая вървеше към прохода и на душата му беше тежко. Не си бе представял войната така. Но сега твърде много събития се струпаха наведнъж и трябваше да се стреми към победата с всички средства. Спря и се взря в казармите, където бяха затворени пленниците. Издиша шумно и отиде да даде заповедите си.

* * *

Джата може би долови нетърпението им или самият той не искаше да губи време, затова подкани Гарваните и неканените гости с тях да се

отдалечат от разкъсването. Минаха по криволичещия коридор в изградената от човешки ръце пещера и стигнаха до плътна стена. Той се забави, колкото да се озърне и да посочи преградата, после изчезна през нея. Гарваните спряха пред стената.

– Илкар? – подкани Незнайния. Елфът пристъпи напред.

– Илюзия, струва ми се. – Опря длан в стената и я усети плътна. – Майсторски направена. Не съм убеден... – Натисна по-силно и ръката му потъна. – Да, забележително.

Дензър застана до него.

– Интересно. Това не е структура от мана.

Ериан и Стилиан се наместиха до тях, опипваха мамещата сетивата скала.

– Всъщност е скала, нали? – предположи Стилиан. – Променили са я някак.

– Може би разпознава определени хора или друг признак – предложи догадка Дензър. Ръката му проникна в празно пространство. – Съпротивява се съвсем леко.

– И как разпознава мен? – усъмни се Стилиан. – Не са били известни, че ще дойда.

– Уместен въпрос – промълви Ериан. – аз я усещам течна, но съм съгласна с теб, че е скала. Въпросът е как поддържат привидността, че е твърда?

– Устойчива магия, малко прилича на прохода – допусна Илкар. – Явно е предназначена да прикрива разкъсването между измеренията.

– Цялата пещера е за това – добави Дензър. – Но всичко друго наоколо си е истинска скала.

Хирад, който чакаше подпрян на стената и се почесваше, изду бузи, намигна на Незнайния и пристъпи напред ухилен.

– Колко сте мъдри, а нищичко не разбирате, нали? Четиримата опитни магове се извърнаха като по команда.

– Хирад, ако нямаш нищо против – сопна се Илкар, – опитваме се да установим какво е това, вместо да се напъхаме слепешком в него. Нали така вършим всичко?

– О, да.

Варваринът бутна силно с длани преградата, дръпна се и с по-леко движение напъха ръка в нея.

– Ох... – Елфът издаде за миг, че се е стреснал, – Знаеш точно какво е това, както виждам. – Хирад кимна и Илкар се обърна към другите магове. – Примирете се, че той знае нещо, което дори ние не

налучкахме. Не се случва често, но сега няма да престане да ни го напомня.

– Не е магия, каквато вие познавате – заяви Хирад. – Това е част от пространството между измеренията, на която са придадени отличителните белези на Балея и на Каан. Никой друг не може да мине през нея. За останалите е най-обикновена скала. Сече им пипето на драконите, а?

И варваринът спокойно прекрачи през стената.

Навън веднага установиха, че спомените на Дензър за този свят са съвсем точни. Излязоха в огромна долина с почерняла земя и стърчащи мъртви дънери. В овъглената пръст растяха само най-жилавите бурени. Още се усещаше лютивата миризма на изгоряло.

Скалата зад тях изглеждаше като отломки от рухнала канара подобно на десетки други из долината. А небето над главите им беше прекрасно със синевата си, в която високо се разстилаха тънки облаци. Нищо не помръдваше наоколо. Въздухът тук беше по-тежък, гъст и влажен, миризмите – непознати. Вдишваха с усилие, макар че не усещаха нищо лошо във въздуха.

Шестимата Закрилници гледаха малко отнесено и Незнайния веднага забеляза това. Малко по-наляво стоеше Джата до две дузини свои сънародници – само мъже, ниски по мерките на Балея, на ръст колкото покойния Уил, но доста по-яки в раменете и краката. Очевидно бяха свикнали да се трудят неуморно.

Докато Гарваните свикваха с ширналата се наоколо пустош, хората на Джата сезираха в небето или допираха уши до земята, ръцете им не се отделяха от дръжките на оръжията – широки плоски мечове и къси боздугани.

– И сега какво? – попита Илкар.

– Сега отиваме във Волнокрил. В земите на Каан – отговори Хирад.

Джата дойде при него и го погледна тревожно.

– Елате. Лошо място. – Посочи по протежение на долината, където в далечината трепкаща мараня размиваше очертанията на хълмове. – Дом...

– Време е да тръгваме – отсеке варваринът. – Много път ни чака.

– Няма ли драконите да ни пренесат? – подхвърли Дензър.

– За нищо на света – отвърна Хирад, лицето му застина. Мъжете от народа, служещ на Каан, крачеха бързо, а погледите им неспирно търсеха заплаха в небето.

– Колко ли е далеч? – попита Ериан, притиснала длан до корема си.

Хирад само вдигна рамене.

– Времето изтича – обади се и Илкар. – А имаме много още да научим, ако искаме нашето заклинание да свърши работа.

Продължиха близо час по долината преди Джата да свърне наляво и нагоре по пресъхнало русло на поток.

Той и хората му спряха на билото, където черните дънери стърчаха по-нарядко. Гледката, открила се пред Гарваните, спря дъха им.

Миля след миля почти плоска равнина, в която висока трева шепнеше с вятъра. Жълти стръкове с червени и сини петънца се полюшваха на таласи с всеки повей. Накрая земята стигаше до подножието на обвит в облаци хребет, прострял се на хоризонта.

Но не от тази красота се свиха сърцата им. Разкъсването загрозяваше като мръсно петно синевата над тях. Около краищата му се кълбяха и преливаха облаци, а пред него проблясваха червени мълнии.

Погледите на всички се приковаха в драконите. Хирад преброи четиридесет, кръстосващи в сложен ред пред разкъсването, още две дузини кръжаха и се стрелкаха на групи по трима в по-широк периметър.

Джата вдигна ръка към тях.

– Каан.

– Възможно ли е да бъде затворено?... – промълви Незнайния.

Стилиан издиша през зъби.

– Магията има отговор за всеки въпрос.

– Да, в края на краищата – уточни Илкар. – Само че времето ни притиска. Хайде да вървим по-пъргаво и да не мислим за отдиш. И колко е голямо тук...

На Хирад му се привидя, че кафявото петно расте пред очите му. А може и да беше точно така.

– Джата – обърна се към ниския мъж, който почтително изви глава към него. – Волнокрил?

Помощникът на Великия Каан сви вежди за миг, после лицето му грейна.

– Волнокрил – изпъна ръка към далечните планини и усмивката му посърна малко. – Внимавайте.

Посочи очите си и завъртя ръка в кръг, за да обхване цялото небе.

– Разбрахте ли, Гарвани? – тежко попита Хирад. Навъсеното мълчание беше достатъчно красноречиво.

Тръгнаха надолу по склона към примамливо полюшващата се трева.

По-висока от Незнайния и Троун, тревата растеше толкова нагъсто, че напредваха през нея мъчително бавно. Миризмата ѝ носеше дъх на

свежест, но и на объркваща сладост, сякаш наоколо имаше узрели плодове. Прикриваше добре от врагове на земята, но никой не се заблуждаваше как личи от небето оставащата след тях пътека.

Джата настоя да вървят през целия следобед, спряха за малко, колкото да се заситят. А когато притъмня, той и хората му започнаха да се взират, макар Хирад да не виждаше нищо, което да нарушава еднообразието на гледката.

Някой от ниските мъже даде знак, Джата се обърна към варварина и наподоби ходене на пръсти. Хирад подхвърли на Гарваните:

– Опитайте се да не мачкате тревата, бива ли?

Джата се отклони в друга посока, крачеше внимателно и леко отстраняваше стръковете от пътя си. Всички се стараеха да му подражават. Вървяха така половин час и за Хирад целта беше ясна – само следотърсач с уменията на Троун би могъл да открие дирите им.

Едва не се блъсна в гърба на водача, когато той спря внезапно. Пред тях четирима мъже приклегнаха в полукръг, забиха пръсти в земята, вдигнаха и преместиха решетка от летви и платно, покрита с пръст и трева. Джата веднага поведе останалите надолу в дупката, широка три стъпки.

Маскировъчният капак бе върнат на мястото си, а Гарваните слязоха по оформени от пръст и камък стъпала в естествена пещера, висока трийсетина стъпки, дълга и широка по около четирийсет. Срещу стълбите таванът се спускаше стръмно към ниша, от която духаше равномерно – значи там имаше някакъв проход.

Подът беше покрит със сухи листа. Отляво имаше подредени дърва, метални купи и чинии и четири големи съда за вода. Застлаха и рогозки, за да се предпазят от студенината на камъка. Хората на Джата сложиха запалените фенери в издълбани ниши. Беше влажно и хладно, миризмата на гнило неприятно гъделичкаше ноздрите, но поне попаднаха на безопасно място.

По средата имаше плитка яма, в нея ниските мъже умело накладоха и запалиха огън, димът се просмукваше през порестия таван. Топлината скоро обхвана цялата пещера.

– Чоул – изрече Джата с разперени ръце.

– Чоул – повтори Хирад и кимна.

Местните хора се заеха с приготвянето на храната. Извадиха сушено месо и корени от раници и торби, сложиха вода да се грее в съдове на метални триножници.

Троун сглоби походната печка. Гарваните не биха позволили нищо

да ги лиши от кафето и се събраха около печката – позната гледка в твърде необичайни условия.

Стилиан бе седнал отдясно с шестимата си Закрилници – притихнали и замислени, някак различни. Бившият Господар на хълма размени няколко думи със Сил и пристъпи към Гарваните с дебел сноп книжа.

– Много неща имаме да вършим.

– Да – потвърди Хирад. – Да пием кафе, да ядем и да поговорим. Само Гарваните. После вие четиримата ще се заемете с работата си.

Стилиан го изгледа отгоре надолу, стиснал устни.

– Няма ли да се откажеш от това дребнаво заяждане? Хирад остана невъзмутим.

– Не знам за какво говориш. Но така ни бавиш. Когато изпълняваме поръчка, събираме се за разговор всяка вечер, за да умуваме какво сме направили и какво предстои.

– Да, защо ли се бъркам в скъпоценните ви правила – изръмжа Стилиан. – Спасяването на две измерения не може да е по-важно от тях.

Варваринът го изгледа спокойно и поклати глава. Отегченият глас на Дензър прозвуча в пещерата.

– Стилиан, заклевам те в боговете, седни и изчакай, иначе той пак ще подхване реч от рода на „тъкмо затова още сме живи“.

Илкар се разсмя и Хирад сърдито се вторачи в него. Стилиан сви рамене и се върна при Закрилниците.

– Благодаря, че ме подкрепи – промърмори варваринът. Елфът се хилеше.

– Хирад, след онзи разговор за уменията да разбираш чувствата на другите май се налага да поприказваме някой ден и за тактичността.

Чудесно ухание на гъста яхния прогони дъха на мухъл от пещерата. Хората на Джата се разбираха с жестове и май бяха развили дарбата за телепатия. Така дрънченето на съдове, тракането на лъжици, пукотът на съчки в огъня останаха единствените звуци в пещерата.

След краткия разговор помежду си Гарваните мълчаливо посръбваха от кафето. Нямаше какво толкова да обсъждат, но им олекна от спазването на обичая.

По-късно четиримата магове задълбаха в книгите и пергаментите, донесени от Ксетеск и Джулаца. Часове наред се чуваха само шумолене на обърнати листове и рядка въздишка. Малка част от текстовете представляваха кодирани знания, но се случваше някой да поиска от другите тълкуване на понятия или изрази и зазвучаваше припрян шепот.

Джата и останалите местни хора отначало се взираха с интерес, но

скоро повечето заспаха, останаха само двама да бдят под капака.

Накрая маговете изчетоха всичко и си сипаха още кафе.

– Стилиан – подхвана Ериан, – откога знаеш, че в Ксетеск разполагате с тези текстове?

– От самото начало. Мълчах си само защото научих, че няма да е лесно да ги изнеса от Школата.

– Не си ли ги изучавал досега?

– Не толкова подробно, за жалост. Те се съхраняваха в заключено подземие.

– А сега какво мислиш?

– Чакайте – прекъсна ги Илкар. – Доникъде няма да стигнем, ако просто си подхвърляме мнения. Хайде да определим задачата си и да я решаваме стъпка по стъпка. Да не губим време. Кой иска да обобщи проблема?

– Аз ще опитам – предложи Ериан. – Имаме неограничено разкъсване, свързващо две измерения, което извлича енергия от пустотата и расте все по-ускорено. Убедени сме, че тъй като е създадено със средствата на познатата ни магия, може да бъде затворено по същия начин. Няма обаче вписано в кодираните знания заклинание за премахване на подобно разкъсване. Принудени сме да се задоволим с налучкване на най-доброто, което можем да извлечем от откъсите на Септерн и от собствените си непълни знания. Рискът е невероятен, успехът не е гарантиран, а дори още не знаем каква мощ е необходимо да вложим. Как ви звучи дотук?

– Отдавна репетираш това слово, любима, познах ли? – засмя се Дензър и плъзна пръсти през косата ѝ.

Илкар се подсмихна, но не на думите на тъмния маг, а на искриците в очите му. Радваше се, че вижда предишния Дензър. Питаше се дали промяната се дължи на Ериан, но и подозираше, че силата просто се е таяла в душата му и само е трябвало да бъде пусната на воля.

– Обобщението е съвсем точно, струва ми се – похвали я Стилиан. – Аз смятам, че първата част от решението е да определим дали можем да създадем форма от мана, която ще прокара връзка с пространството между измеренията. Ако не успеем да му въздействаме през разкъсването, нямаме надежда да зашием разпореното небе, образно казано.

Илкар се втورا в него.

– Да зашием... – Наведе се и прерови купчината книжа. – Септерн си е послужил с тази дума, когато описал нещо, свързано с устойчивите проходи. Ето го! – Грабна тънък том с кожена подвързия и го прелисти

набързо. – Чуйте този откъс от беседа за мисловните процеси.

„Не е достатъчно само да разбирате теорията на едно творение от мана, когато се занимавате с измеренията. Добре ще е, ако се опитате да вградите в тази форма и напомняне за съвсем земно занимание, толкова обикновено и всекидневно, че да запази мислите ви съсредоточени и когато оформяте маната, и когато извършвате заклинанието.

Дължни сте да проумеете, че силите между измеренията въздействат на маната различно от пространството на Балея.

Заклинание, с което искате да ги укротите или пренасочите, може да придобие неподозирани свойства, а формата, създадена от вас да прокара ограничен проход, може бързо да ви се изплъзне от контрол... Да продължим с примера за ограничения устойчив проход – с извършването на заклинанието вземате тъкан от пространството на Балея и тъкан от измерението, към което сте се насочили, и ги придърпвате, за да ги съедините. За да се съсредоточите, представете си, че съединявате две парчета плат. И защо да не си помогнете с представата, че ги съшивате? Всички сме виждали хора да шият, затова вградете този познат образ в мисленето си, докато оформяте маната.“ Илкар подаде книгата на Дензър.

– Нататък описва подробно практическата страна в извършването на заклинанието, но смисълът е ясен и от този откъс. С какво друго сме се заели, ако не с кърпене на дупка в това измерение и в нашето, както и с прерязване на връзката между тях, за да махнем разкъсването?

Стилиан кимна.

– Какво ще кажеш, Дензър?

– Идеята си я бива, но не помня да съм чел нещо, което ще помогне да вградим представата за игла и конец в мисловната форма. Току-виж направим заклинанието нестабилно с тази добавка.

– Нищо чудно – съгласи се Ериан, – но бездруго избързваме.

Всички четохме откъса за основната структура на формата от мана, но той е непълен. Не знаем дали създаденото от нас заклинание ще има мощта да се свърже с краищата на разкъсването. Септерн е стоял точно пред мястото, където е искал да отвори проход. А ние по неволя ще извършим заклинанието отдалеч.

Стилиан кимна още веднъж.

– Прозорлива си, но сега не това ни е грижата. Заклинанието за свързване на измеренията, с което си послужихме в Подкаменния проход, има и елемент за въздействие от разстояние. Аз го разбирам. Четиримата имаме достатъчно мощ, за да свържем формата с разкъсването.

Ще стигне, макар и всичко да виси на косъм. Сега да видим как ще вмъкнем „иглата и конеца“ в мисловната форма.

Облегнат на стената до Незнайния, Хирад се протегна с прозявка. Тази нощ щеше да му се стори много дълга.

* * *

Името му беше Аеб, но нищо друго не го отличаваше от останалите. Не се смяташе за различен в нищо и когато поверяваха задача само на него, и когато стоеше сред всичките си събратя. Възприемаше всекиго от тях, докато се подготвяха за отбрана на къщата, както им заповяда техният Повереник, магът Стилиан. Важна беше заповедта, причините нямаха значение.

Аеб беше могъщ мъж, който съвсем смътно си спомняше как поробиха душата му на двадесет и три години. Наблюдаваше своята част от периметъра с нерушимо спокойствие. Друг освен Закрилник не би останал невъзмутим, защото целият хоризонт пред него бе запълнен с врагове.

Закрилниците наблюдаваха западниците от часове, отначало през мислите на дузина съгледвачи. Сега всички виждаха врага – ордите, превзели Джулаца, заемаха позиции около къщата и се подреждаха в обръч на сто и петдесет крачки от Закрилниците. Но в топлия здрач Аеб споделяше очакванията на събратята си, че нападението няма да започне преди зазоряване.

„Ще се редуваме за отдих“ – помисли той и всички узнаха това за миг. Навсякъде в отбраната, която не оставяше пролука към къщата, негови събратя се отдръпваха три крачки назад и отиваха при запалените огньове с наредени до тях дърва, храна и съдове с вода. По една трета от Закрилниците щяха да почиват четири часа, ако внезапна опасност не промени реда. Западниците нямаше да получат шанс за изненадваща атака. За тях нощта беше по-опасна – за разлика от Закрилниците имаха нужда от светлина, за да се бият добре.

Единствената сянка на тревога в общото за душите съзнание беше невъзможността да достигнат Сил и другите петима, тръгнали с Повереника. Душите им оставаха слети с останалите, но сякаш бяха заспали. И в момента бяха живи, но извън целостта.

„Още нямаме досег с изгубените“ – извести Ейл, комуто бе възложено да търси признаци за пробуждане в душите на шестимата.

„И все пак са живи – разнесе се отговор. – Когато се върнеш в редиците, не мисли за тях по време на битката.“ Аеб плъзна поглед по

плътния строй на враговете. От общите мисли знаеше, че тук са се събрали над десет хиляди западници – опитни, закалени бойци, които са прегазили и войници, и магове. Значи вярвах в силата си и способността си да пометат малкия отряд.

Закрилниците не биха допуснали това. Повереникът разчиташе на тях. А също и Единственият, който ги познаваше, но вече не беше сред тях. Аеб изпрати към събратята си мисълта за Сол и в отговор почувства неугасимото им желание да го защитят.

Нямаше да се провалят.

ГЛАВА 30

Владетелят Сенедай заповяда да се разположат за нощувка, за да се възстановят бойците му след трудния тридневен поход. Така имаха време и да умилостивят духовете. Не си струваше да нападнат прибързано онези мъже около развалините на къщата, превърнала се в символ на злата магия за всички западнци. На мнозина от седящите около лагерните огньове и племенните знамена не им се вярваше, че са дошли точно тук. Духовете ги доведоха, значи щяха и да им дадат силата да победят. Шаманите, макар и лишени от унищожителната си магия, се радваха на почитта и вниманието на всяко племе тази нощ.

Сенедай би трябвало да прелива от увереност. Защитниците на къщата не можеха да се изтръгнат от обръча, а племенните бойци бяха двайсетина пъти повече от тях. С началото на новия ден щяха да бъдат изклани, после Сенедай щеше да тръгне подир Гарваните, където и да се намираха сега. Трябваше да ги догони и да сложи край на отчаяния им опит да доведат на помощ твари от легендите.

Това казваше на предводителите на отряди и на бойците, край които минаваше, вирнал глава с жестоката усмивка на племенен вожд, сигурен във властта си.

Обземаха го обаче съмнения, каквито не допускаше в ума си, докато стоеше пред портите на Школата. Питаше се дали онези осем хиляди бойци, на които заповяда да охраняват Джулаца, да надзирават пленниците и да се грижат за ранените, не са били късметлии. Те смятаха, че им е отнет шансът за нови подвизи, но Сенедай понякога съжаляваше, че не остана при тях по правото на победител. Джулаца му принадлежеше завинаги.

Спря на крачка пред часовите и се взря към развалините. Ето я и причината да губи увереност. Негов съгледвач ги бе преброил – четиристотин седемдесет и шестима в еднакви доспехи и с еднакви оръжия. Високи и силни. Всички до един с тези гадни маски на лицата.

Стояха отсреща неподвижни и безмълвни.

Сенедай потръпна. Имаше нещо плашещо в застиналите спокойни пози. Само главите им помръдваха по малко, докато наблюдаваха разполагашите се наоколо отряди на племената. Знаеше, че ще бъдат страховити противници и няма да чакат безропотно, когато заповяда на стрелците си да опънат лъковете. Това беше най-доброто средство да ги

отслаби, но щом си представи, че се хвърлят към него, колкото и да са малко, той се смути.

Обърна гръб на порутената къща и в гаснещото зарево на залеза му се привидя белегът в небето над Парве. Онзи млад магьосник дърдореше трескаво за дракони, които ще нахлуят и ще изпепелят всекиго. Сенедай не беше готов да твърди, че дракони не съществуват. Затова се озова тук и затова владетелят Тесая му възложи на всяка цена да унищожи дори основите на къщата и да преследва Гарваните, докато не ги погуби. Тесая разбираше, че под тази къща има проход към друго място, и заповедите му към Сенедай бяха точни.

Вождът потръпна още веднъж и тръгна към шатрата си. Тук от всичко лъхаше на магия и зло, чак кожата му настръхваше. Дано Тесая пристигне преди да се е наложило да напада само със своите бойци...

* * *

Бароните Блекторн и Гресе и генерал Дарик яздеха бавно през развалините на градчето до Подкаменния проход, заобиколени от тридесет конници, които ги охраняваха. Но и тримата скоро се убедиха, че нямат нужда от охрана.

Щом минаха през зеещата порта на изгорената дървена стена, Дарик отдалеч зърна първото червено петно и се обърна към войниците си:

– Не споделяйте подробности за това, което ще видите. Гледката няма да е приятна.

Но когато спря там, където според спомените му беше центърът на градчето, изречението кухо отекна в съзнанието му. „Няма да е приятна...“ Толкова слаби думи, че щеше да се засмее, но не би си позволил такава гавра.

До този ден си въобразяваше, че е видял всичко през годините си на бойните полета. Войната е грозно занимание. Пред очите му конски копита бяха смазвали черепи на мъже, проснати в калта и молещи за помощ. Младежи притискаха с длани разпорените си кореми, за да не се изсипят вътрешностите им, а облещените им очи напразно търсеха надежда. Отсечени ръце и крака, надробени челюсти, забити в очи стрели... И брадви, стърчащи от главите на мъже, които правят още крачка-две, защото са прекалено изтръпнали, за да осъзнаят собствената си смърт.

Дарик бе виждал ужасните обгаряния, причинени от прошепнатите слова на маг, а наскоро и неописуемото опустошение от потопа в Подкаменния проход, натикал разкъсани, смазани тела в пукнатини на

скалите.

И все пак винаги имаше някакво обяснение или оправдание. Враговете влизаха в битка, като знаеха твърде добре що за страдания си навличат взаимно.

Тук беше друго.

Град Блекторн също бе изравнен със земята, но неговите жители бяха избягали отдавна или се сражаваха под командването на своя барон. Хората от това градче не бяха имали избор преди да бъдат избити безпощадно.

Дарик клатеше глава в недоумение. От опит знаеше, че такава постъпка не е присъща за Тесая. Западняците бяха укрепили усърдно градчето, съдейки по обгорелите останки от стената с издигащи се над нея кули, обковани с желязо. Зад стената имаше окопи и укрепления на умело подбрани места. Тесая се бе подготвял да брани упорито завоеването си.

Нещо обаче го бе подтикнало към коренна промяна на плановете... и към тази гнусотия. Наоколо нямаше камък върху камък, изграденото от самите западници бе пръснато на трески и превърнато в пепел. Навсякъде лежаха трупове. Личеше, че убийствата са ритуални – всеки отведен на отредено за него място след пожара, гърлото му прерязано, очите избодени и коремът разпорен, накрая оставен с разперени ръце и крака, обърнат натам, откъдето изгряваше слънцето.

Дарик пресметна, че мъртъвците са повече от триста. Рояци мухи бръмчаха зловещо, крилатите и ходещите мършояди се бяха отдръпнали неохотно и чакаха ездачите да се махнат, за да продължат неочакваното пиршество. Смрадта на разложението се разнасяше надалеч.

– В името на всички бдящи богове, какво са направили тук?! – прошепна прегракнал Гресе.

Смъкна се от коня, за да застане почтително пред мъртъвците. Останалите веднага сториха същото.

– Предупреждават ни – обади се един кавалерист, сякаш бе прочел мислите на Дарик. – Искат да се страхуваме от тях.

– Не – завъртя глава Блекторн. – Тъкмо те се страхуват.

– Виждал ли си вече такава гадост? – изумен попита Гресе.

– Има летопис в библиотеката ми... тоест имаше. Не забравяй, че моят род и преди се е сражавал в предните редици срещу племената.

– Какво е подтикнало Тесая към такава злодеяние? – погледна го Дарик.

– Подпалили са всичко, за да не се възползва никой друг от

построеното. Самият проход сигурно е много добре укрепен. Но причината за жертвоприношението, защото точно това виждаме тук, е съвсем друга. Когато западняците влизат в битка, шаманите призовават духовете да ги подкрепят, да им дадат благословията си, за да са силни. Но когато се опасяват, че противникът е по-силен, те принасят в жертва заловени врагове, за да пропъдят злото. Тези окаяници пред нас са жертви на ритуал, извършен от шамани. Сложени са с лица на изток, защото западняците казват, че със зората се отварят очите на боговете, пред които се покланят враговете им, и гледката ще им отнеме храбростта.

– Значи се боят от нас? – намръщи се озадачен Гресе.

– Не ми се вярва – възрази Дарик. – Нещо друго е уплашило до полуда Тесая, щом се е отказал от досегашните си планове. Обикновено е сдържан. Явно си мисли, че нашествието може да се провали, и е тръгнал с армията си към място, където според него ще се реши изходът от цялата война.

– Както виждам, ще преследваме истинския им главатар – процеди Блекторн, – не просто един от самонадеяните им вождове.

Дарик стисна устни.

– Но преди това ще изгорим всички покойници с почести на погребални клади.

– Всяка минута е важна – малко по-остро напомни Блекторн. – Тези хора не биха ни благодарили, ако убийците се измъкнат, защото сме спрели тук да ги изпратим достойно.

Дарик се взря мрачно в очите му.

– Ще спипаме Тесая. Нашите осем хиляди войници вече вървят на изток. Догонете ги и пратете тук моята конница. Ще отдадем дължимото на покойниците и ще ви настигнем преди свечеряване.

Блекторн се усмихна нерадостно и яхна коня си.

– Ти си свестен човек, генерале. Отдели толкова време, колкото е нужно.

– Нямаме излишно време, вярно е. Но нашето лично време поне не е свършило.

* * *

Тръгнаха от скрития в земята Чоул преди зазоряване. Маговете бяха говорили до среднощ, Хирад чуваше тихите им гласове в неспокойния си сън. Когато Джата ги събуди, варваринът се чувстваше уморен и спривав, видя същото настроение отразено в очите на всичките си приятели и Стилиан.

Хирад си каза, че това промъкване нощем само ги затруднява допълнително. Тъмнината нямаше да попречи нито на сънародници на Джата, нито на дракони да ги открият. Сподели съмненията си с Незнайния, който само кимна.

Към средата на утрото равната земя започна да се издига и макар че наклонът беше лек, умората налягаше по малко пътниците. И тук тревата растеше нагъсто, но дори Джата, който поддържаше безмилостно темпо, вече газеше и чупеше стръковете.

Хирад забеляза как водачът им начесто поглежда към разкъсването, а другите ниски мъже угрижено се взират на всички страни.

– Да имаш лоши предчувствия? – обърна се варваринът към вървящия до него Незнаен.

– И още как! – потвърди огромният воин. – Трябва да сме готови за нападение.

– Нека си поприказвам с Джата.

Хирад избърза напред и потупа по рамото служителя на Каан, който се озърна усмихнат, но очите му издаваха тревогата.

– Какво не е наред? Опасност ли има?

Варваринът посочи небето и размаха ръце, както сам Джата бе наподобил летящ дракон. Водачът закима енергично.

– Ще има битка в небето. Внимавайте. – Посочи очите си, после и околността. – И друга битка.

Сви рамене, а Хирад кимна и се върна при отряда.

– Гарвани, слушайте ме. Може да си имаме компания и в небето, и на земята. По-добре да сме готови за това. Троун, Незнаен, пазете отляво и отдясно. Илкар, искам щит. Дензър и Ериан – нападателни заклинания.

Отпред по двама от сънародниците на Джата се отделиха от основната група и изчезнаха в тревата от двете страни с оръжия в ръцете. Водачът пък още ускори крачка, почти подтичваше. Хирад се озърна към Стилиан.

– Нали мога да разчитам на теб и на Закрилниците да ни пазите гръбове?

– Никой няма да ни издебне отзад – потвърди троснато Стилиан.

А в небето бранителите на разкъсването се бяха умножили. Хирад преброи на око към седемдесет дракона Каан, кръстосващи отпред в плътен ред. Режещото ушите излайване и приглушеното ръмжене му звучаха чуждо. Разкърши рамене, защото усети студ по врата. Огледа се неволно и тогава видя другите силуети.

Отначало бяха като черни точки високо в небето, приближаваха откъм долината, която пътниците бяха прекосили предишния ден. Скоро Хирад различи удължени пъргави тела. Драконите бяха над двадесет, наредени в клин, който се устреми право към разкъсването. Ревът на драконите Каан отекна тревожно и поне половината се престоиха в атакуващи групи, за да пресрещнат врага.

Хирад видя ясно как един от нападащите дракони се отклони и полетя надолу към равнината.

– Гарвани, приберете мечовете и зарежете заклинанията. Ще бягаме.

Посочи фучащото към тях чудовище, което съвсем скоро щеше да ги връхлети.

– Хирад! – Джата настойчиво го дърпаше за ръкава. Ниският мъж разпери пръсти и раздели ръцете си. – Тръгвайте! – отсече и повтори жеста.

Неговите хора също се пръснаха в различни посоки.

– Гарвани! – извика варваринът. – Разделете се на три крачки.

Без да губи време в озъртане дали и Стилиан е с тях, Хирад се устреми напред в тревата. Знаеше, че Незнайния и Илкар са от двете му страни, мяркаха се за миг между стръковете, но не виждаше останалите, докато тичаха тромаво в гъсталака, който им пречеше на всяка крачка.

Бягаха слепешком и можеха да разчитат само на случайността. Хирад си представяше как драконът се снижава, развеселен от жалките им опити да се изплъзнат, и избираше първите си жертви. За никого нямаше надежда. Звярът щеше да бълва пламъци на воля и скоро от тях щеше да остане само облак пепел, стелец се над изгорената трева.

Разгневи се, че Ша-Каан ги е оставил толкова беззащитни, и мислено призова Великия Каан, искаше помощ, молеше за спасение. За малко не падна и спря вика си. Изведнъж осъзна, че кошмарите му се сбъдват. Да, в замъка Таранспайк бе сънувал, че крачи по спечена земя и не стига доникъде, но краят щеше да е същият – овъглена по костите му кожа, докато стои безпомощен.

Гореща вълна го облъхна отдясно, червен огън погълна тревата. Никой не изпищя, но пък не би имал време. Пращането наоколо се засилваше, издигаше се гъст дим, а пламъците плъзнаха по сухата трева. Хирад зърна дракона сред пушеците, седемдесетина стъпки дълъг. Издигаше се съвсем наблизо, за да се спусне отново. Източеното синьо тяло пореше въздуха с лекота, крилете се размахваха изящно, но плющането им звучеше гръмко като бурен вятър в платната на кораб. Хирад

изстина от увереността, че следващите му жертви ще бъдат те.

Хвърли се напред, вдигнал ръце пред лицето си, за да се пази от жилавите стръкове. Само след десетина крачки земята пропадеше стръмно. Единственият им шанс.

– Гарвани! – изкрещя варваринът в бученето на пожара и рева на стотина дракони. – Отпред има падина. Скачайте долу и не се надигайте!

Хирад се търкулна по стръмнината, виждаше само трева, пръст и камъчета. Не можеше да се задържи. Огромна огнена струя изпепели тревата над склона и подпали нов пожар. Въздухът в падината се нажежи, сянката на дракона се разстла за миг над варварина, който стигна до дъното и спря в Незнайния.

Двамата си помогнаха да станат, Илкар лежеше на няколко крачки от тях и въртеше глава, докато се подпираше. Към тях надолу се просмука лютива миризма, огънят бушуваше съвсем наблизо.

– Гарвани! – провикна се Хирад. – Обадете се, ако ме чувате. Елате насам.

Дензър и Ериан викнаха, че са невредими. Троун също изникна отнякъде и кимна начумерен.

– Димът ни прикрива – започна Незнайния, – но огънят ще ни затрие, ако се бавим тук. Трябва да се качим по отсрещния склон. Вятърът духа от изток, значи ще тръгнем на изток.

– Да се отдалечим от пожара – кимна Хирад. – Закрийте носовете и устите си с парчета плат.

Докато се катереше косо по стръмнината в избраната посока, Хирад напрягаше слух за шум от дракон или от разпръснатите им спътници, но нямаше нищо. Не му харесваше тази привидна промяна в намеренията на дракона. Измъкна меч си почти по инстинкт, но преди да каже на Незнайния да стори същото, чу свистене и кресна на Илкар да вдигне въздушен щит. Къса стрела се заби в лявото рамо на Троун.

– Имаме щит – обади се елфът.

– Гарвани, гледайте да не ни нападнат отстрани. Дензър, май ще си по-полезен с меч в ръка този път. Троун, как си?

– Само проби мускула. Кърви, но мога да се бия.

В равния глас на върколака нямаше и следа от болката, която несъмнено търпеше.

Хирад продължи напред, Незнайния две крачки вдясно от него, Дензър излезе отляво, а Троун вървеше зад двамата магове, които готвеха заклинания. Варваринът чуваше тихите слети думи от устата на

Ериан и се помоли да не използва нещо огнено. Още три стрели отскочиха от щита, някой закрепя, зашумоля стъпкана трева.

Хирад спря и с широк замах срязва стръковете пред себе си.

– Идват. Може би имат къси мечове като онзи на Джата. От тревата изскочиха трима мъже с бръснати глави, ниски на ръст. Държаха с две ръце боздугани, осеяни с шипове. Викаха нещо на непознат език, лицата им се кривяха от омраза. Зад тях напиряха други.

Хирад се отклони назад, пое с острието на меча изненадващо силен удар и го отклони надясно. Дясната страна на противника се оголи, варваринът възстанови равновесието си и мушна напред, докато гологлавият опитваше да се наведе. Отсече му ухото. Тантурестият мъж изохка, Хирад използва колебанието му и стовари меча над глава. Разсече рамо, острието раздроби костите.

Пак отскочи назад в очакване и видя Дензър да забива меча в гърдите на жертвата си, а Незнайния се разправи с лекота със своя противник. Другите нападатели се заковаха на място. Чак сега видяха добре колко високи са мъжете срещу тях и каква дължина имат оръжията им.

– Пазете отстриани – напомни Хирад. – Ериан, покажи им още от онова, което можем, ако си готова.

Десетината врагове заотстъпваха, но Хирад долови движение отляво и отдясно.

– Пак ще ни ударят, но не отпред. Ериан, тия насреща са твои.

Тя застана до него, разтвори длани и изрече единственото заповедно слово.

Леден вятър се заби с вой в тревата, унищожи хора и зеленина в ивица, широка двайсетина крачки. Гарваните побързаха да тръгнат по заледените стръкове. Наоколо множество гърла се разкрещяха в ужас, изведнъж се чу тропот на бягащи крака.

– Прекрасно! – кимна варваринът.

Подмина шестте застинали тела. Стигна по-нагоре по склона и видя, че нататък местността отново е равна. Отдясно димна завеса скриваше всичко. Но къде ли бяха Джата и Стилиан?

Каза на останалите да спрат и да бдят. Ериан веднага се зае с раната на Троун. Хирад се вгледа в небето – около разкъсането кипеше яростно сражение. Пламъци кръстосваха пространството отпред, дракони кръжаха, пикираха или се издигаха. От три страни още дракони летяха устремно към битката, но от онзи, който се опита да ги изгори, нямаше и следа. Постояха, вторачени в небето, опитваха се да проумеят необузданата мощ, сблъскваща се над тях. Каква сила, бързина и ловкост...

Неповторима гледка, която обезсърчаващо напомни на Хирад какво е истинското им място в този сблъсък. Досега им провървя, но за пръв път, откакто се изправиха срещу Върховните вещици, той не вярваше, че сами са господари на съдбата си. Ако някой дракон искаше да са мъртви, щяха да умрат.

– И сега какво? – промърмори Дензър.

– Оставаме нащрек. Нека Илкар поддържа щита още малко. Ериан ги подплаши, но може и да се върнат. Време е да помислим как да намерим другите.

– Ако има кого да намерим... – промърмори Ериан.

Тя притисна чист парцал към раната на Троун. Върколакът хвана здраво стрелата и щом Ериан му кимна, изтръгна острието с едно движение. Изпъшка и платът се напои с кръв. Ериан бързо спря кръвотечението, прошепна няколко думи и натисна малко по-силно.

– Дръж пръстите си тук – насочи здравата му ръка. – Съединих тъканите вътре, но още са слаби. Опитай се да щадиш ръката до края на деня.

– Благодаря ти.

Гарваните бяха спрели под ръба, отвъд който равнината продължаваше. Нямаха представа къде са враговете им.

– Предложения? – подкани Хирад.

– Да се отдалечим оттук – каза Незнайния. – Знаем, че трябва да продължим към планините.

– Аз ще се издигна да огледам кой къде е – реши Дензър. – Какво ще кажете?

– Рисковано – отвърна приглушено Илкар, зает с щита.

– Не повече, отколкото да се лутаме слепешком. Стилиан ни е необходим, той носи книгата.

– Направи го – съгласи се Хирад.

– И се пази – добави Ериан.

– Няма да се бавя – обеща тъмният маг.

Нагласи Сенчестите криле за бързина. Отскочи нависоко, но нито за миг не забравяше колко е уязвим в този свят, където драконите господстваха. Макар че бяха далеч и се сражаваха за разкъсването, струваше му се, че очите на всички го следят. Потрепери и погледна надолу.

Нямаше никой близо до Гарваните, нападателите още бягаха на изток. Не можа да ги преброи в тревата, но не бяха много опасни. По-сериозна заплаха бяха трите пожара, поглъщащи алчно тревата. Единият пълзеше по падината, в която се криеха, и вятърът само го забавяше, без

да го спира.

Прелетя над пламъците в посока към планините. Ако имаше оцелели, сигурно биха се опитали да продължат нататък. Скоро догадката му се потвърди – видя люшкаща се и тъпкана трева.

– Стилиан... – промърмори под носа си.

Спусна се натам и подвикна да спрат. Трима Закрилници вървяха в плосък триъгълник и макар че наглед не пазеха никого, Дензър се досети, че Стилиан се е прикрил с Невидимо було. Хитро, стига да не те интересува ще пострадат ли другите около теб.

– Стилиан, чакай! Трябва да се съберем.

– Не – отказа безпльтен глас, задъхан от усилието. – Трябва да се махнем по-скоро. Загубих следите на Джата, а трима от моите Закрилници бяха убити.

– Успокой се, дракона го няма.

– Не се залъгвай.

Сякаш в потвърждение на думите му проехтя рев отядно и Дензър усети бедата. Драконът изскочи през стената от пушечи, посегна към земята, и сграбчи с лапи някого от ниските мъже, може би Джата. Отлетя нагоре, разкъса човека на две и напъха парчетата в устата си, пръскайки кръв.

Сърцето на Дензър заблъска в гърдите. Едва задържаше закланието, устата му пресъхна. Целият се разтресе, ръката му трудно улучи челото, когато я вдигна да избърше потта.

– Недей да стърчиш в небето, Дензър – чу се гласът на Стилиан. – Твърде лесна плячка си така. Накарай Хирад да повика проклетите си приятели сред драконите, иначе всички ще умрем. Разбра ли? И престани да издаваш къде съм!

Стилиан и Закрилниците тръгнаха в друга посока, Дензър се отдалечи припряно, прелетя над тревата. Учуди се, че е стигнал толкова далеч от другите Гарвани. Чу кашлящия рев на дракона, в който прозвуча изненада. Дензър погледна през рамо – чудовището зави и размаха криле, впило поглед в нещо.

– О, богове...

Драконът летеше към Гарваните. Може би имаше нищожна надежда за тях. Дензър се спусна още по-ниско, високите класове на тревата се отъркваха в корема му. Гмурна се в дима от огъня в педината, задържа дишането си и свърна рязко наляво. Изскочи на чист въздух.

– По-скоро! – изхърка, щом стъпи на земята. – Слизайте обратно. Драконът се връща. Ериан, опитай нещо, което спира огън. Може би

щит против стрели. Аз ще опитам с Леден вятър. Току-виж помогне...

Подготвиха заклинанията още докато се смъкваха към дъното на падината. Знаеха обаче, че всичко е напразно. Доближаваха пожара, а сянката на дракона се плъзна още веднъж над тях със страховит шум от крилето му и всички го видяха как свърна и се обърна във въздуха, за да полети над падината. Отваряше уста да блъвне пламъци.

Не успя да ги доближи. Грамадни челюсти захапаха шията му и го запратиха с умело движение към земята, която се разтърси. Други криле изплющяха и този път ги покри сянката на Ша-Каан, огромна и успокояваща. От устата му капеше кръв, гърдите му поемаха въздух с бучене. На Гарваните им прималя от облекчение.

– Чух вашия зов, но бях далеч оттук. Бягайте от пожара към планините. Ще насоча Джата и хората му към вас. Гответе се да затворите разкъсването след три издигания на светилото в небето.

Ша-Каан отлетя. Дензър тупна на тревата.

– Дайте ми малко време да се опомня.

– Размърдай се, ако ти стане възгорещо – посъветва го Хирад и посочи пламъците и дима, до които оставаха няколко крачки. – Добре го заблуди с това гмуркане в дима, но те видя къде кацна. Трябва да поработиш над тази маневра за следващия път.

Дензър се наежи, но гневът му се изпари, щом видя ухиленото лице на Хирад.

– Много остроумно, Хладнокръвен!

Варваринът протегна ръка, за да го изправи на крака.

– Хайде, Дензър, още много път ни чака.

ГЛАВА 31

Владетелят се събуди от миризмата на лагерни огньове, на които приготвяха месо, и от дъха на влага. Чуваше гласовете на шаманите, подхванали заедно с бойците песни, за да призват духовете на своя страна и да потърсят подкрепата на древните господари на войната.

Заслуша се, долови шепота на вятър между палатките и въздъхна дълбоко преди да седне на постелята. Повика прислужника си. Влезе висок млад мъж, наскоро излязъл от юношеската възраст, но под стегнатата риза без ръкави мускулите му бяха корави.

– Повелителю – склони глава той.

– Бойните одежди и закуска – заповяда Сенедай.

– Ще бъде изпълнено.

Сенедай се надигна неохотно и отметна платнището. Навън мракът преди изгрева само ставаше по-черен от ситния дъждец и го разпръскваха единствено пламъците на готварските огньове. Вождът стисна зъби и се прибра навътре в шатрата, където беше малко по-топло.

– Ето какъв късмет ни донесоха песните – промърмори той.

Само мокра земя му липсваше на това бойно поле... Да, от пролятата кръв земята също ставаше хлъзгава, но така опасността щеше да нарасне от самото начало, а той си знаеше, че имат нужда от всяко предимство, дори да е нищожно.

През безсънната нощ съжали неведнъж, че катапултите трябваше да останат в Джулаца, където ги подготвяха за бавното теглене към Дордовер. Можеше да хвърли наведнъж хиляди бойци срещу враговете, да ги смачка с огромното числено превъзходство. Само че подобаваше той да поведе подобна атака, а днес не му се умираше.

Хапна и се облече набързо. Излезе под бавно просветляващото небе и го пресрещна боец, който му подаде запечатано съобщение.

– Кой го донесе?

– Бърз вестonosец от Подкаменния проход, господарю. Пристигна малко преди ти да се събудиш.

Новини от Тесая. Много добре! Сенедай разгъна листа и тръгна към най-близкия огън, за да го прочете на светло. Звучите на пробуждащия се бивак насищаха слуха му. Ръмжаха и лаеха кучета, ехтяха заповеди, шумоляха палатки, пукаха запалени дърва, отвсякъде се носеха песни. Как да не се почувства насърчен? Врагът нямаше къде да бяга и

дори неопитният поглед бързо откриваше колко е малоброен.

Но съмненията още подяждаха самочувствието на Сенедай. А от писмото на Тесая страховете му се умножиха. Надяваше се старшият вожд на всички племена да дойде начело на бойците си тук, за да е сигурна победата още тази сутрин. Той обаче бе променил намеренията си. От остатъците на отрядите на Таоми научил, че голяма вражеска войска настъпва от юг. Заповядваше на Сенедай да изпълни задачата без никаква помощ. Тесая щял да се присъедини към разгромения Таоми, за да унищожи враговете на юг. После всички трябвало да се съберат за поход към Корина, а подкрепленията щели да се погрижат за отбраната на Джулаца.

Победата била в техни ръце, завършваше съобщението. Духовете се усмихвали благосклонно, а вражеските богове щели да обърнат гръб на чедата си. Тесая се бил погрижил за това.

Но той нямаше да се сблъска с това, което виждаше Сенедай. Първите лъчи на слънцето открояха маскираните воители, застанали неподвижно пред развалините както предишната вечер. Вождът трепна и се помоли да му бъде посочен път, по който не го чака унижение.

Зад него изляя куче и сърдит глас го накара да млъкне. Аха, ето част от отговора. Сенедай пусна писмото в огъня и заповяда да съберат при него предводителите на отряди.

* * *

В късния следобед генерал Дарик седеше до набързо скована маса с разстлана на нея карта, около която се настаниха Блекторн, Гресе и уморен от мисловната връзка маг. Западниците бяха спрели и копаеха укрепления, а съгледвачите се върнаха с вестта, че остатъците от южната армия са успели да се присъединят към отрядите на Тесая.

– За какво е всичко това? – попита Гресе.

Току-що бе чул вестите от мисловната връзка. Двамата барони се взираха очакващо в пълководеца.

– Вижте... още не знаете за някои събития. Съжалявам, че не ви казах по-рано, но май нямаше смисъл, а и бездруго имахме сметки за уреждане със западниците.

– И какво не сме чули досега? – съдържано попита Гресе.

– Ще ви прозвучи нелепо, но е самата истина, заклевам се. – Дарик се озърна, не искаше никой да ги подслуша неволно. – Има... дупка в небето над Парве, която расте и накрая през нея ще ни се стоварят на главите дракони. Не ме питайте как и защо. Гарваните и Стилиан се

заеха да търсят начин за затварянето на тази дупка. Той потегли към Ксетеск, те – към Джулаца. Явно са успели. Но сега западняците застрашават дори своя живот, колкото и смешно да изглежда. Налага се да ги възпрем.

– Защо са подгонили Гарваните? Как тъй десетина хиляди са се втурнали да преследват шестима?

– Така е, те обаче са си наумили, че Гарваните ще доведат драконите в Балея. Всичко са объркали, но ще е твърде трудно да ги разубедим. Сега разбирам защо Тесая се раздвижи. Погледнете. – Дарик плъзна пръст по картата. – Тесая искаше да потегли към Корина, когато южната армия опустоши Гиернат, а северната превземе Джулаца. Така прекъсваше пътя за подкрепления и припаси от най-силните Школи – Ксетеск и Дордовер. Беше оставил хиляди в резерв и те щяха да се укрепят в двата града и в прохода. Освен това си мислеше, че Изтокът няма да се обедини, за да се защити. И макар че Крадеца на зората му отне подкрепата на Върховните вещици и тяхната магия, още вярваше, че ще покори Балея. Превземането на Корина трябваше да ни обезвери окончателно. Но не всичко потръгна добре за него. Гиернат отблъсна нашествениците. Отгоре на това вие и пъстрият ви отряд от селяни... – Дарик изрече думата с искрено уважение – ... разнебитихте остатъците от южната армия, което той е научил наскоро. Накрая Гарваните, Стилиан и аз се появихме ненадейно на изток. Гарваните се измъкнаха от обсадената Джулаца. Западняците са научили с изтезания защо Гарваните са постъпили така, но са чули само опашати лъжи. Тесая е решил, че трябва да побърза, и се е насочил към Корина. Не иска обаче да ни отведе близо до къщата на Септерн. Не рискува да попречим на другата армия в залавянето и ликвидирането на Гарваните. Решен е да се разправи с тях.

– Значи ще се сражава с нас, за да не доближим армията на Сенедай? – недоверчиво промълви Гресе.

– Това е едната причина, а другата е, че предпочита да си премерим силите тук, не пред Корина, където очаква да ни подкрепят, макар че пак се заблуждава. Опасява се, че ако се обединим със защитниците на града, можем да го разгромим.

– Всичко това е без значение, ако Сенедай погуби Гарваните – поклати глава Блекторн.

– А Тесая няма да ни повярва – подчерта Гресе. – Боговете да се сгромолясат, ако и аз лесно повярвам.

– Да речем, че всичко това е вярно. Колко ще издържат Закрилниците? Достатъчно ли дълго, за да си свършат работата Гарваните? И за

да заобиколим ние Тесая и да ударим армията на Сенедай? – питаше се на глас Блекторн.

Дарик завъртя глава.

– Не знам за Гарваните, но Тесая няма да ни пусне. Армията му е твърде голяма, а неговите съгледвачи вече са ни преброили.

– Значи ще се бием с него? – доста бодро попита Гресе.

– Дори да надделеем, ще минат поне два дни. Не. – Дарик се подмихна преди следващите си думи. – Нямаме избор. Принудени сме да потърсим помощта му. Настъпваме колкото се може по-скоро към неговите позиции с вид на могъщи и отиваме да го убедим, че е длъжен да изпрати вест на Сенедай.

* * *

Хирад знаеше, че ще види красота – чувствата на Ша-Каан, когато описваше дома си, бяха красноречиви. Но въображението му не бе достатъчно да го подготви за тази гледка. Изкачиха се стотици стъпки нагоре по стръмен каменист склон, докато оранжевото слънце се спускаше във все същото синьо небе, което се простираше над тях още от появата им в това измерение.

Краят на пътуването им мина в неспокойно подтичване, за да се отдалечат от пожарите в равнината. Оцелелите се събраха около час след нападението на дракона от Люпилото Верет. Гарваните се отърваха само с дракотини и натъртвания, но със Стилиан сега вървяха само трима Закрилници, а Джата бе загубил седмина от сънародниците си.

Стилиан не сподели нищо за гибелта на своите воители. Но заради издайническото сгушване на главата в раменете, когато дракон от Каан прелетя над тях към своите земи, Хирад за миг изпита съчувствие към мага.

Битката в небето бе спечелена, макар и твърде трудно. Хирад долови съжалението на Ша-Каан, че се наложило да се разправят първо с нападателите от Люпилото Верет, да сломят духа им и да лишат от смисъл бездруго крехкия им съюз с друго вражеско Люпило.

Хората вървяха, потиснати от преживяното. Прекалено нагледно се убедиха на какво е способен дори един-единствен дракон.

– Само един... – бе отронил Незнайния, загледан отвисоко в безкрайната равнина, обгърната от огън и дим.

Думите му сякаш ги пришпориха да се катерят по-бързо. И сега Гарваните стояха отделно от другите, както подобаваше на Драконан на Великия Каан и неговите съратници. За пръв път можеха да се взрат в

родината на Каан. Спряха в края на неравното скалисто плато над почти отвесен склон. Пред тях се откри друг свят.

Отляво и отдясно килим от полношваща се зеленина покриваше широка долина, чиито стени едва се различаваха. Огромни листа се поклащаха на гигантски клони, спускащи се под живото покривало. Хирад можеше само да се досеща за размерите на дънерите. Оранжевата светлина на слънцето се процеждаше в чудесни цветни лъчи през бледи ивици мъгла, а суровият фон на планини с побелели върхове, спускащи се рязко към тъмни плата, допълваше безметежната картина.

А в небето над гъстата зеленина Каан кръжаха и се спускаха, ленивото помахане на крилете ги тласкаше в дълги плавни дъги. Онези, които се гмуркаха между дърветата, прибираха крилете си и се стрелкаха надолу, златистите тела искряха под оранжевите лъчи и повличаха завихрянния в мъглата преди да се скрият.

Чуваше техните гласове – звуци на приветствия, на сбогуване, на тъга и обич, на неизменна вярност към Люпилото, един към друг и към земята. Намираха отзив в душата му, изпълваха го с топлината на задружната общност и с безсмислието на сраженията, в които дракони Каан всеки ден се прощаваха с небесата.

Усети, че краката не го държат, и приклезна, опрял длан в камъните. Можеше да остане тук незнайно докога, да гледа величавите Каан и тяхната родина. Някой докосна рамото му и той се обърна към Илкар.

– Вярваш ли на очите си? – промълви Хирад и махна с ръка към вдъхващата страхопочитание гледка.

– Ако ще да живея пет столетия, това ще е споменът, с който ще умра – отвърна елфът и гласът му издаваше, че е потресен.

Джата ги поведе по стъпала, издълбани в скалите. Стърмна и покритата с мъх, стълбата минаваше под скалния навес, виеше се през проломи, зад един водопад и около великански дънери, чиито листа задържаха още мъгливи ивици, които се струпваха в облаци по-надолу.

Докато слизаха към променливия, обагрен в оранжево облак, въздухът се стопли и насити с влага. Не виждаха надалеч, стъпалата станаха коварно мокри и хлъзгави. Джата и другите местни хора припкаха надолу с привична увереност, но гласът му начесто подвикваше „Внимавайте!“.

За дошлите от Балея слизането беше бавно по неволя. Подпираха се на каменната стена, по която се стичаха струйки, и се стараеха да не доближават външния ръб на стълбата, отвъд който дебнеше сигурната смърт от попадане в мъглата.

Малко по-надолу мъглата се разреди и се разпиля под листата за пръв път видяха истински земята на Каан.

Огромен равен простор от скали, трева и река. През мъглата проникваше мека светлина и правеше картината още по-приятна за окото. Реката криволичеше наред долината в искрящосини оттенъци, а през застиналия влажен въздух до тях стигаше шумът на поне десетина водопада. Ливадите бяха пишно зелени, изпъстрени с червено и синьо също като в равнината. Личаха квадрати с окосени стръкове. Явно тук отглеждаха и прибираха тревата с неизвестна цел.

По краищата на долината бяха пръснати постройките, някои ниски и плоски, други вкопани надълбоко в скалите, но едно здание господстваше в земята на Люпилото. Полираният бял камък лъщеше, куполът и кулите се извисяваха към небето, но ги засенчваха невероятните криле, чиито краища почти докосваха мъглата. Зашеметяващ символ на почит към Ша-Каан. Дори магията в Балея не бе създала нищо, което можеше да се мери с тази сграда, възплътила доброволното преклонение пред водача на Люпилото.

Всички пришълци в долината поспряха да се насладят на гледката. Хирад се озърна – Дензър се взираше слисан, Ериан се усмихваше блажено на покоя и чувството за безопасност. А самият Хирад сякаш се бе завърнал у дома. Затвори очи и остави да го обхванат чувствата, които излъчваше Ша-Каан.

– Кажете ми, че няма да позволим това да бъде съсипано – промълви накрая.

– Ще го спасим или ще умрем, докато се опитваме – увери го Илкар.

– Е, аз не се каня да умирам – отвърна варваринът. – Искам да чуя от теб какви са шансовете ни да успеем.

Тръгнаха след Джата и останалите, които слязоха по последните стъпала и нагазиха в тревата, крачките им се ускориха с доближаването към реката и камъните на брода.

Отекнаха поздравите от човешки гласове. Имаше десетина колиби от камък и тръстика. Деца врещяха от радост, жени излизаха да прегърнат мъжете си, отсъствали толкова дълго.

Смехът секна веднага, чу се плачът за загиналите. Скоро всички обърнаха натъжените си погледи към Гарваните, Стилиан и Закрилниците, които минаха по камъните на другия бряг.

– Гарвани, добре дошли – изрече Джата. – Хирад, дом.

– Дом – съгласи се варваринът и посочи Волнокрил. – Ша-Каан?

Джата завъртя глава.

– Чакай. Храна? Питие?

Той плесна с ръце и неколцина вестари се шмугнаха в къщите. Джата седна на окосена морава и покани с жест гостите да се настанят. След малко им донесоха плодове и пушено месо, кани с вода и някакъв сок, също и издялани от дърво чаши.

– Хирад – започна Илкар, – преди да говориш с Ша-Каан...

– Да, исках да чуя какви са шансовете ни.

– Или липсата им – охлади го елфът. – Недей да ми се мръщиш, опитвам се да мисля трезво. Трябва да знаеш точно докъде стигнахме.

Хирад отхапа мръвка и я преглътна със сладкия бледозелен сок.

– Нищо добро няма да ми кажеш, нали?

– Не сме чак толкова зле, само че твърде много неща остават неясни, опираме се на догадки. Но да започна отначало... Незнаен, трябва и ти да чуеш това.

– Слушам те. Троун, ела по-наблизо.

Върколакът се премести до Илкар. Държеше чаша, но не бе вкусил храна.

– На теория е сравнително просто, но без да знаем нищо точно за разкъсването, трябва да налучкваме мощта на заклинанието. Четиримата заедно сме достатъчно силни да застанем под разкъсването и да изградим решетка от мана, която ще се свърже с краищата му. Във всичко се опираме на заклинанията на Септерн, които са създадени да ограничават разкъсвания и да ги правят устойчиви.

– Значи първо ще му наложите граници – вметна Незнайния.

– Правилно. След това трябва да го затворим. Щеше да е лесно, ако се занимавахме само с едната му страна, но си имаме проход и друга страна, която е също толкова огромна. Познаваме теорията на Септерн как да бъде изградена тъканта, образно казано, която затваря дупка в пространството между измеренията. Според нас се налага да съворим нещо като совалка от мана, която ще се захване за границите на този край на прохода, ще полети по спирала през него, ще излезе през другия край и на практика ще събере двата края, за да ги затвори.

– Възможно ли е? – Незнайния си взе плод и се усмихна благодарно на жената с подноса. – Да ти призная, според мен доста се изсилвате.

– Има такова нещо – въздъхна елфът. – Пък и засега още не знаем дали ще успеем да го направим. Теорията я има в писанията на Септерн, Стилиан и Дензър се опитват да я свържат с проучванията на Ксетеск за измеренията, разполагаме и със заклинание, което затваря проходи.

– Но препъникамъчето е в тази ваша совалка, нали? – попита Хирад.

– Да. Поне е ясно, че тя ще бъде продължение на решетката от мана, но в другото още се лутаме на тъмно, а това е твърде опасно.

– Не че искам да те изнервям, но нямате време за нищо друго – напомни варваринът. – До ден-два трябва да направите заклинанието, иначе за Каан ще е късно. Знаеш какво ще означава това за Балея.

– Знам, но ние от самото начало казахме, че ще бъде трудно. – Елфът присви очи, краищата на ушите му почервенияха. – Да създаваш нови заклинания не е като да се разхождаш.

– Сватите с нищо няма да помогнат – укроти ги Незнайния. – Май не съм схванал нещо, но... Не можете ли да изградите решетката от тази страна, да затворите разкъсването тук, стига да не опростявам излишно замисъла ви, а после да се върнете в Балея и да повторите същото в Парве? Илкар се засмя.

– Много примамлива идея, но за жалост се отказахме от това. Дори ако успеем отново да се доберем до Парве, ще е безполезно. Силите в пространството между измеренията са необуздени, а проходим би си останал, макар и само с един край. Трябва да го затворим по-скоро, пък и решетката не е много устойчива. Няма да издържи толкова дълго. Затова бяхме принудени да дойдем тук – да затворим разкъсването в посока, обратна на създаването му.

– Е, ще ми кажеш ли все пак какви са шансовете ни, но се постарай да те разбере – помоли Хирад, в чийто skut пълната чиния още беше недокосната.

– Ако Дензър и Стилиан не намерят нищо подходящо в теорията за измеренията, разработена в Ксетеск, нямаме шансове. Ако успеят, пак рискуваме с форма от мана, която е съвсем нова за всички ни и не можем да кажем предварително какво ще се случи. Да не добавям, че щом ще извършваме заклинанието от земята, общата ни сила едва ще стигне. – Елфът се взря невесело в Хирад. – Вероятността да се справим е по-малка, отколкото срещу Върховните вещири.

– На Ша-Каан това няма да му хареса.

– Няма как, ще се примири.

– С кое – със скорошната гибел ли?

Варваринът се надигна от тревата, изтупа панталона си и закрачи към Волнокрил.

– Да не си на мястото на Драконан... – подхвърли Илкар на Незнайния.

– Да не си на мястото на който и да е от нас – отвърна огромният воин.

ГЛАВА 32

„Те нападат.“ Закрилниците споделиха тази мисъл в светлината на утрото. Западняците настъпваха с бойните кучета и стрелци пред първата редица. Още не се канеха да ударят настървено отвсякъде и Аеб мигновено обсъди тактиката със събратята си.

Всеки от маскираните мъже извади от ножницата и калъфа огромния си меч и тежката брадва.

„Достатъчно сме, за да бъде здрав въздушният щит – увери останалите Аеб. – Важно е да сме съсредоточени. Ние сме едно цяло. Така ще се сражаваме.“ Думите отекнаха във всички умове, напомниха им силата на слетите души, вярата, че са непобедими.

От всички посоки към тях литнаха стрели, водачите пуснаха кучетата, чийто вой заглъхна в свирепия рев на западниците. „Съсредоточете се в щита.“ Стрелите отскочиха. Ордите млъкнаха, но кучетата не спряха. Още един рояк стрели. Само пет проникнаха през щита, без да улучат никого. И тогава кучетата се хвърлиха към Закрилниците.

Западниците бяха довели седемдесет дестрана, насъскани да убиват. Скачаха да ухапят гърла, крака или корем, само че Закрилниците предугаждаха твърде добре всяка атака. Аеб разцепи черепа на звяр, налетял на стоящия до него събрат. Още две остриета се забиха едновременно в шията и гърба на кучето, което умря с пресекиливо скимтене.

„Аеб, замахни наляво и надолу.“ Той удари, без изобщо да погледне, и усети как мечът разреже гръдния кош на куче. Бравата строши челюстта на трето, докато мечът му още приковаваше към земята ужасеното животно отляво.

Само седемдесет дестрана... Трябваше да са три-четири пъти повече, за да застрашат Закрилниците. Няколко оцеляха и се скриха с квичене зад водачите си. Другите не успяха дори да ухапят или одраскат някого, бяха твърде бавни и предсказуеми. Зверовете нямаха дори нищожен шанс срещу Закрилниците.

Огромната армия около тях притихна, предводителят ѝ се поколеба преди да заповяда нов залп от стрели. И щитът издържа отново. Един-единствен събрат бе ранен в бедрото. Отдръпна се навътре в кръга, за да насочва останалите, докато превързва крака си. Рогове дадоха сигнал за нападение. Западниците не се хвърлиха презглава към противника, а запристъпяха предпазливо.

„Техният командир е разколебан. Плаши се от нас. Открийте старшите в редиците, убивайте първо тях.“ Никой Закрилник не се замисляше, че враговете са двайсетина пъти повече. Срещу тях господарите на посечените кучета вече знаеха, че първата редица е обречена. Това беше неизбежно.

„И нашата победа е неизбежна. Имаме Повереник, не можем да се провалим.“ Владетелят Сенедай напрегна волята си да остане безмълвен, докато гледеше изстреблението на бойните му кучета. Всички се страхуваха от дестраните, за тяхната кръвожадност и настървение се разказваха легенди. Но онези мъже... или каквото всъщност бяха, дори не трепнаха. Понякога правеха крачка назад с единствената цел да имат по-добра позиция за удар. Изглеждаше, че усещат предварително как и откъде ще бъдат нападнати. Не знаеше дали зрението не го подвежда, но му се стори, че някои дори не поглеждаха накъде замахват. И всеки път улучваха. Овладеяна, точно насочвана мощ.

Това го плашеше повече от всичко друго.

Безмълвие и смут тегнеха над неговата армия. Не видяха дори един повален враг. И сега чакаха заповеди.

– Повелителю... – обади се помощник зад него. – Не бива да губим бойния дух.

– Знам! – озъби се Сенедай, но се овладя. – Знам. Дайте знак за нападение от всички страни. Бавно настъпление. Нека гледат как обръчът се стяга, нека се боят, че ще бъдат стъпкани. Изпратете само първите редици, другите да чакат следваща заповед.

Вдигнаха флаговете, роговете прозвучаха и западниците тръгнаха напред. Пулсът на Сенедай се ускори, докато вървеше зад предните редици, насърчаваше бойците си и крещеше да настъпват бавно и равномерно, сякаш някой искаше да се хвърли нетърпеливо към сигурната смърт.

Малкият отряд около развалините чакаше, от мечовете и бравите капеше кръв, изражението на лицата под маските не можеше да бъде отгатнато. Зад Сенедай се разнесе заповед към стрелците. И пак само похабиха стотина стрели, отблъснати от невидимата преграда. Но сред загадъчните воители нямаше магове!

– Какво става тук, по дяволите? – изръмжа Сенедай. – И що за твари са тези? – промърмори на себе си, поддал се на страха.

На четирийсетина крачки от враговете племенните бойци подхванаха бойния напев. Затътна навсякъде из армията, Сенедай настръхна и си възвърна чезнещата увереност. С тази песен племенните бойци се

изправяха срещу стоманата в ръцете на врага, с нея посрещаха смъртта, с нея се обвързваха завинаги с духовете.

Двайсетината изръмжани думи звучаха отново и отново, по-силно дори от стъпките на хиляди мъже. Бойците пееха задъхано и забравиха за заповедта, накрая диво се устремиха напред. А маскираните чакаха с вдигнати брадви, наклонили върховете на мечовете към земята, готови да отблъснат стената от западняци, която се сви около тях.

* * *

Утрото тъмнееше под облаците и от тях още се сипеше дъжд, който заплашваше всеки миг да премине в порой.

Дарик бе повел армията си право към чакащите пълчища, настояваше да спазват строя колкото и да бързат. Знаеше, че западняците ги наблюдават, както и неговите съгледвачи държаха под око противника. Искаше западняците да се уверят в тяхната решимост и самочувствие.

Той спря походната колона в широко поле, до армията на Тесая оставаше малко повече от миля. След дрезгавия сигнал на рог последваха заповеди от стотина усти, всеки знаеше какво да прави. Определиха позициите, които щяха да отбраняват, разположиха часови, избраха място за шаба и очертаха позиция за всеки полк. Зорките очи на елфи се взираха в Гретернската гора на юг и голите възвишения на север. Започнаха да копаят огнища и помийни ями, скоро опънаха палатките, събраха животните под охрана. Интендантите и оръжейниците разтовариха каруците. Складовете и ковачниците бяха готови само час по-късно.

– Кога искаш да отидеш при Тесая? – попита Гресе, седнал в командирската палатка до масата с картите.

– Обядваме и тръгвам под флага за примирие с десетина конници.

– И с нас двамата – добави Блекторн.

– Моля? – смръщи се Дарик.

– Познавам Тесая. Купуваше от най-скъпото ми вино. Може би ще се вслуша в моите думи.

– А ти, Гресе?

– Ще Дойда с моя приятел Блекторн и с теб, за да изглеждаме по-внушително. Тесая не бива да си мисли, че се опитваме да го измамим. Ако говори с трима видни представители на Източна Балея, може да се отнесе сериозно към това, което имаме да му кажем.

– Така да бъде – съгласи се Дарик. – Ще се радвам да придадете по-голяма тежест на думите ми. Трудно ще е да намерим общ език с Тесая, след като е навлязъл толкова навътре в нашите земи. Дали ще зачете

флага за примирие?

– Да – веднага го увери Блекторн. – Не защото чак толкова държи на честта си. Все пак той е умен мъж и не иска да губи твърде много от бойците си, ако надушва възможност да си осигури победата, като ни убеди да се предадем.

– Но май е склонен да взема прибързани решения – напомни Дарик. – Можеше да ни се опълчи пред Подкаменния проход в много по-изгодна за него позиция. Струва ми се, че е слушал повече страха си.

– Нищо чудно – кимна Блекторн. – Не очаквай обаче да повтори грешката си.

След два часа потеглиха от бивака, охраната им ги следваше в колона, а най-отпред ездач носеше бяло-зелен флаг – знак за желанието им да преговарят.

На четвърт миля от позициите на западните тридесет племенни бойци с брадви тръгнаха покрай тях. Излязоха бързо и безшумно между дърветата наоколо. Те бяха почетна стража и макар че беше странно, Дарик се успокои от появата им. Но не забрави да даде знак на двамата магове, че трябва да поддържат въздушния щит.

Скоро изкачиха полегат склон и бивакът на западните се откри пред очите им. Десетки огънове горяха във влажния следобед, знамената висяха в безветрието, палатките бяха подредени старателно. Западните нямаха време за любимите си дървени укрепления, затова часовите бяха многократно повече от обичайното. Тесая като че искаше те да се уверят колко е нелепо да го нападнат изневиделица.

С навлизането в лагера спокойствието на Дарик се позагуби.

Хиляди очи се взираха в малкия конен отряд с безмерна враждебност. Племенни бойци се събираха постепенно от всички страни, тук-там мъж с наметало на шаман вдигаше ръце и проклинаше зло.

Никой обаче не понечи да се промуши през почетната стража. Доближиха шатра, пред която бяха забити в земята десет племенни знамена. Стражата спря и подкани с жестове конниците да се спешат.

– Стойте при конете – заповяда Дарик на командващия отряда елф. – Не гледайте никого в очите и поддържайте щитовете.

Дарик огледа гъмжилото и си рече, че ако преговорите потръгнат зле, няма да се изплъзнат.

– Я по-напето! – изръмжа Блекторн, разгадал мислите му. – Дори да умрем тук, в армията има способни офицери, които също ще я поведат към победа.

– Колко, ми олекна, че не съм им нужен! – ухили се пълководецът.

Бойци от стражата дръпнаха настрана платнището на входа и стар шаман им посочи да влязат.

Вътре нямаше никакъв разкош – отляво нисък походен нар, застлан прилежно, отлясно поставка, на която имаше съдове с месо и хляб, кани и чаши. От двете страни на входа стояха часови, а зад масата в средата седеше Тесая. Шаманът, облечен в проста кафява роба, застана зад вожда, който поздрави враговете с хищна усмивка на загорялото си лице:

– Добре дошли в моите земи!

– Благодаря, че ни прие – започна Дарик, без да се поддава на грубата закачка. – Искаме да обсъдим с теб извънредно важен въпрос и за твоя, и за нашия народ.

– Да – кимна Тесая. – Нека обсъдим как ще ми се предадете, за да потвърдите нашето господство в Балея. Така ще спрем ненужното кръвопролитие. Барон Блекторн, новата ни среща е удоволствие за мен.

– Дано скоро седнем да пийнем от най-доброто ми вино – отвърна баронът. – Стига твоите бойци, избягали от моя град, да не са опустошили избите ми на тръгване. Но ако откажеш да изслушаш генерал Дарик, едва ли ще имаме този шанс.

Шаманът се наведе и зашепна нещо на Тесая. Старшият вожд на всички западняшки племена, кимна.

– Вече ми е известно, че отчаяно търсите помощ извън нашия свят. Дори ако си мислите, че ме бавите тук с празните си приказки, владетелят Сенедай ще унищожи онази прокълнатата къща и ще се разправи с Гарваните, на които толкова разчитате. Скоро ще смаже съпротивата на нечовеците, сътворени в Ксетеск, а тогава не само Балея, но и другият свят ще бъде достъпен за победоносното ни нашествие. Говори, генерал Дарик. Искам да чуя дали твоето красноречие е равно на уменията ти като пълководец.

Тесая се облегна на стола и отпи от чашата си. Щракна с пръсти и един от бойците в шатрата се втурна да вземе каната, за да я напълни отново.

– Цяла Балея е в опасност – твърдо изрече Дарик. – В небето над Парве зейна дупка, свързваща нашия свят с друг. Трябва да бъде затворена, за да не нахлуят дракони през нея. Гарваните се заеха с тази задача. Ако владетелят Сенедай им попречи, всички ще умрем. Дойдох да те помоля да го възпреш, иначе ще извърши непоправимо злодеяние.

Дарик се взря в Тесая и омърлушен видя как лицето на вожда се изопна от презрение.

– Явно ме смяташ за глупак и аз никак не съм доволен от това –

неприветливо каза Тесая. – Очаквах да проявиш уважение след всичко, което постигнах досега в тази война. А ти ме залъгваш с измислици, с които няма да убедиш дори слабоумно дете.

– Той казва истината – натърти барон Блекторн. – А ти ме познаваш. Аз държа на достойнството си. Не бих те лъгал.

– Знам и друго – сонна се вождът. – Дори достойни мъже забравят всякакви правила, когато спазването им носи само смърт. Аз ще ви кажа каква е истината. Да, тук ще долетят дракони, за да сбъднат праствара прокоба... ако аз не им попреча. Погрижил съм се обаче това да не ни сполети. От вестоносци знам, че белегът в небето над Парве е дим от пожарищата, които вие сте запалили в града. Няма да ви слушам, за да не дам време на вашите съюзници да стигнат до единствената сила, която може да спре племената по пътя към Корина. Но ще проявя към вас уважението, което вие ми отказвате. Щом искате да спрете тази армия на племената, направете го на бойното поле... ако ви стига доблест. Дойдохте под флаг за примирие, затова ще броя до триста. Толкова време ви давам да напуснете нашия бивак.

Зад Дарик пак дръпнаха настрана платнището, но той пристъпи напред, стовари тежко дланите си на масата и събори чашата.

– Ами ако ти казваме истината и твоите сънародници попречат на Гарваните да затворят онази дупка? Твърде късно ще бъде да искаш прошка от някого, докато драконите опустошават Балея, а те ще прелетят първо над западнияшките земи... – Дарик не можеше да овладее гнева си, макар че зад гърба му изсъска меч, изваден от ножница. – Тогава какво ще правиш?

Тесая срещна погледа му и отпрати с жест бойците си.

– Щом си вярваш, моли се Гарваните да надхитрят северната армия. Броенето започна.

Блекторн и Гресе хванаха Дарик за раменете и го дръпнаха.

– Разбирам недоверието ти – обърна се Блекторн към Тесая, – но то не променя истината. Предлагам ти в знак на добра воля аз и Гресе да останем при теб като заложенници. Ако се окаже, че сме те излъгали, животът ни ще бъде в твоите ръце.

– Ти си храбрец, бароне, и мога само да се възхитя на победата ти над южната ни армия. Дори щях да съжалявам, че градът ти е разрушен, ако войната не го налагаше. Щедро предложение... Но що за жалко удоволствие ще бъде да набуча две благородни глави на копия, докато съюзените с вас дракони изтребват племенните бойци? Не можеш ли да проумееш? Победя ли ви тук, ще настъпя към Корина. И ще властвам

над Балея. Както виждаш, животът ви бездруго е в мои ръце. Арноан ще ви изпроводи до края на бивака. Ще се видим пак на бойното поле.

Тримата парламентъори се спогледаха. В пристъп на бяс Дарик се зачуди дали да не погази честта си и да убие Тесая още сега. Но бароните не биха допуснали това.

Ако Сенедай победи Закрилниците, какво щеше да стане с Гарваните? Докато излизаше от шатрата, той против волята си се помоли изчадията на Ксетеск да оправдаят напълно мрачната си слава.

* * *

Когато светилото започна да се спуска от небето, Ша-Каан излетя от Волнокрил. Умората пак тегнеше на крилете му – Хирад беше тук, в неговите земи, и Великият Каан нямаше проход към сродното измерение. И все пак се устреми към океана Шедара, за да намери Танис-Верет... ако още беше жив.

Студеният въздух, изпълващ дробовете му, уталожил полека гнева, който думите на Хирад Хладнокръвния събудиха. Най-сетне можеше да помисли спокойно какво всъщност искаше да му каже неговият Драконан.

И сега преживяваше нещо непознато. Ша-Каан бе свикнал заповедите му да се изпълняват безпрекословно и точно. Гарваните обаче твърдяха, че успехът не е предрешен. Хирад му обясни разпространено в Балея убеждение – ако човек е сторил всичко, което е по силите му, не може да се иска повече от него, дори когато неуспехът означава всеобща гибел. Ша-Каан не скри презрението си, Хирад обаче не отстъпваше от неоспоримата си логика.

Устремен към среща, която не биваше да остане напразна, Ша-Каан разбираше по-добре неистовите усилия на Гарваните. Долавяше неотклонния им стремеж да преодолеят пречките, пък и знаеше, че те си представят не по-зле от него цената на провала – и за Балея, и за Каан.

И друго чувство се промъкна у него. Безграничен страх. Отдавна познаваше уплахата – от рани, от гнева на близки дракони, от преждевременна смърт на току-що излюпени малки. Но този път трябваше да приеме и възможността цялото Люпило Каан да изчезне. А те не разполагаха с оръжията да се опазят от заплахата. Тези оръжия бяха в ръцете на Гарваните.

Значи беше длъжен да ги опази на всяка цена, да отдели още дракони от защитата на разкъсването. А здравите и годни за битка Каан оставаха все по-малко. Елу-Каан още беше на крачка от смъртта – вече

нямаше Драконан, който да го изцели, и само вестарите се грижеха за него. Всеки коридор в Залата на сливането беше зает от ранен дракон. Нямаше друг път, освен отново да отиде при Верет, макар че тъкмо тях бяха убивали най-ожесточено в последната битка.

Когато се спусна над океана, Ша-Каан започна да се опасява, че са си свършили твърде добре работата. Никой не излетя насреща, нямаше жадни за мът дракони от Верет. Нищо не нарушаваше покоя на водата.

Кацна на скалата, потоци глава в океана и изрева своя зов за среща. Потърси и с мисълта си Танис-Верет, излъчваше съжаление за случилото се в небето над Терас. Трябваше да се надява, че старият дракон ще го чуе.

Излегна се на скалата, протегнал шия напред. Такава поза показваше, че се отнася почитателно към събеседника, но и позволяваше да усеща по-добре вибрациите във водата наоколо.

Чакаше цяла вечност във владенията на друго Люпило, уязвим за нападатели. Търпението му бе възнаградено. Трептенето на скалата под него го увери, че голям дракон се е устремил бързо към повърхността.

Танис-Верет изскочи, потоци вода се стичаха от белязаното с черни петна тяло, разперените криле бяха разръфани тук-там по краищата. Той изрева недоволно и тежко стъпи на камъните, но продължи да полива с опашка раните по хълбоците си.

Очите му се взираха ядно в Ша-Каан.

– Дойде да се насладиш на края ни ли? Танис-Верет се озърна към небето, като че очакваше да види и други дракони.

– Не. Дойдох да предложа на Верет шанс за спасение.

– Кухи слова – изсъска по-дребният дракон. – Дори не знаеш какво ни причинихте. Под нас остатъците от Верет са се вкопчили в слабичката надежда Наик да спазят обещанието си и да ни оставят на мира, когато унищожат Каан. Сега сме по-малко от седемдесет, но може би още от нас ще умрат, дори проходите към сродното измерение няма да им помогнат да се изцелят. Аз пострадах най-малко, макар че люспите по гърба ми никога няма да заздравеят напълно. Ето какво ни сториха огънят, ноктите и зъбите на Каан. – Гласът на Танис-Верет с всяка дума ставаше по-глух и безнадежден. – Дори няма кой да пази владенията ни. Не ни дотягай, Ша-Каан.

Великият Каан обаче не помръдна и събеседникът му можеше да сметне това за открито предизвикателство. Раненият дракон само тръсна глава.

– Разбирам...

– Не, Танис-Верет, небесата виждат, че нищо не разбираш! – загърмя гласът на Ша-Каан. – Умолявах те да не сключвате съюз с Наик, да се доверите на нас. Ти не ме чу. Принудихте ни да се бием, затова се хвърлихме най-яростно срещу вас – вие бяхте по-слабите нападатели. Не се радвахме на поражението ви. А сега искаме да ви помогнем... за да оцелеете.

Гърдите на Танис-Верет изхъркаха от смеха.

– Да ни помогнете? И с Каан е свършено. Среща на двама мъртъвци, които още дишат. Разкъсването нарасна, вече нямате сили да го браните. Когато Наик доведат следващите си съюзници, вие и сродното ви измерение ще бъдете унищожени.

– Но сега можем да затворим прохода, искаме от вас да ни дадете време за това.

– Не виждам защо трябва да ти вярвам.

– Чуй какво ти предлагам, Танис-Верет. И решавай дали приемаш. Не те принуждавам с нищо. Дойдох сам, изложих се на голяма опасност, за да говоря с теб. За мен е чест, че се съгласи. Хора от моето сродно измерение се прехвърлиха при нас, ще използват знанията и дарбите си, за да затворят разкъсването. Създадено е от тяхната магия и ще бъде премахнато пак от нея. Но те ще бъдат на земята, напълно уязвими. Ако влезете в битката на страната на Каан, можем да опазим хората. Успеят ли, Каан бързо ще си върнат силата. Не очаквам Наик да ви оставят намира, ако победят. Но обещавам – знаеш, че на мен може да се разчита, – да ви закрияме след нашата победа. Няма да допускаме врагове във владенията ви, докато се наплодите отново. Верет и Каан никога няма да се сражават помежду си. Нямаме какво да делим или оспорваме. Не искам отговор сега. Ти помисли каква да бъде участта на твоето Люпило. Каан се нуждаят от вашата помощ. Тръгвам си, за да се подготвя за битката. Дано видя как нападателите Наик, а не летите заедно с тях.

– Небесата да бъдат с теб, Ша-Каан – замислено го изпрати Танис-Верет. – Когато Наик ме повикат, ще се отзова. Друго не им дължа.

– Както желаш.

Ша-Каан разпери криле и полетя към земите на своето Люпило. Сега му беше по-леко на душата и започна да обмисля предстоящото сражение.

ГЛАВА 33

Хирад нито за миг не забравяше кое е най-тревожното – неувереността на маговете. Виждаше колко е напрегнат погледът на Илкар и как Дензър стиска лулата със зъби, без да я е запалил.

Докато ги гледаше как спорят, той си казваше, че това е доста странно. Седяха на широк плосък камък до реката, отворили книги и затиснали пергаменти с обли късчета чакъл. Ами че те бяха четирима от най-способните магове в Балея, тук дори дойде най-могъщият Магистър на Ксетеск, а се бореха до полуца с проблем, за чието решаване имаха на практика всички необходими знания!

От друга страна обаче, нямаше на какво да се чуди. От тях се искаше да затворят пробив в небето колкото градче, и то стотици стъпки над главите им. Той дори не опитваше да си представи какво майсторство трябва да вложат, за да успеят. Отново се почувства безпомощен. Направи каквото можа, за да се доберат дотук, но предстоеше най-важното, а той нямаше какво друго да стори, освен да се налива с кафе.

До печката унило седеше Троун, русата му коса бе провиснала на сплъстени кичури от влагата. След смъртта на Уил върколакът забелязваше какво става наоколо само ако имаше някаква опасност за Гарваните.

– Троун... – запъна се варваринът.

Едрият мъж го погледна. Силата на духа вече я нямаше в очите му. Не искаше нищо. Хирад не знаеше какво да направи, но беше длъжен някак да го съживи. Не биваше да проточва мълчанието.

– Как си?

Сам трепна от глупавия си въпрос.

– На Уил щеше да му хареса тук – изрече върколакът с леко ръмжащ глас. – Знаеш ли, той беше неспокоен човек и въпреки това си оставаше ненадминат крадец и взломаджия.

Тук цари такъв покой... Тъкмо място като за него.

– При толкова грамадни дракони, които си пърхат наоколо?

Хирад беше възнаграден със сянка на усмивка.

– Да, колкото и да е чудно. Така зле се стресна от дребосък като Следника на Дензър, а от Ша-Каан дори не се уплаши.

Троун пак заби поглед в земята.

– Не издържам... – промълви ненадейно.

– Какво ти е?

– Само той може да разбере – кимна върколакът към Незнайния, седнал с тримата Закрилници недалеч от маговете. – Да имаш у себе си нещо, което хем обичаш, хем мразиш. Плашиш се, че те заробва, а не можеш да живееш без него... Знаем, че искаш да ми помогнеш. Благодарен съм ти. Но само Уил ме свързваше с човешкия свят, когато се превръщах във вълк. Само на него се доверявах да ми върне човешкия облик. Той беше смел, не се боеше от мен и когато съвсем подивявах. Аз го предадох. Свих се, скрих се в моята неуязвимост, защото изпаднах в ужас. И това струваше живота на Уил. Няма как да си представиш угризенията ми. Уил ми беше като брат. Обичах го, защото знаеше какъв съм, а не се гнусеше, не се държеше надменно. Май вече мога да разчитам на това само в някоя вълча глутница. Върнем ли се в Балея, ще намеря вълци.

– Сега си с Гарваните – тихо напомни Хирад. – Ние сме силни и не те съдим за нищо. Остани с нас.

Бледата усмивка пак се появи за миг.

– Това обвързва по-силно, отколкото си мислиш. Но аз не мога да бъда един от вас без Уил. – Пак се вторачи пронизващо в очите на варварина. – Няма да ви подведа.

– Знаем.

* * *

Незайния виждаше колко са смутени тримата без истинската им връзка с техните събратя. Съчувстваше им, затова остана при тях. Отначало не говореха. Забеляваше същата трудно доловима разсеяност, която малко по малко набираше сила. Реши, че не бива да мълчи.

– Сил, Айл, Риа... Безпокоите се. Сил леко наклони глава.

– Не усещаме събратята, нито свързващата ни сила. Душите ни са далеч от нас. Страхуваме се да не ги загубим завинаги.

Незайния се стресна. Прекъсването на поддържаната от демони връзка между душите на Закрилниците означаваше гибел и за тялото, и за душата. Но никой Закрилник не се бе прехвърлял досега в друго измерение, а тримата още бяха живи...

– Все пак откривате душите си, нали?

– Отдалеч – потвърди Сил. – Дали сме свободни? Ще узнаем само ако свалим маските. Ако бъркаме, чакат ни вечни мъки. И как да сме свободни, щом душите ни не са в телата?

– Стилиан знае ли?

Незнайния се питаше дали и самият той е наистина свободен, но надеждата бившите му събратя да си върнат човешкия живот укрепна.

– Той още е нашият Повереник. Не искаме да пораждаме у него нови съмнения.

– Ще ви подкрепя, каквото и да решите.

– Ние сме едно. Завинаги – изрекоха тримата Закрилници заедно.

* * *

Дарик намери изход още докато препускаха в галоп към своята армия, изпратени с присмех и обиди от западняците. Щом влетяха в бивака, той се развика командирите на полкове да дойдат веднага при него.

Застана зад масата с картите, офицерите се събраха за минута, чакаха нетърпеливо. Заповедите му бяха кратки и ясни. Така постъпваше открай време – не показвай слабост, не се колебай пред другите, но питай за мнението им. И се приспособявай, без да променяш основния замисъл.

– Тесая остана глух за думите ни. Не съм изненадан, но е малко разочаровашо да видиш такъв инат у иначе уж начетен и умен човек. Той е убеден, че има превъзходство над нас. Не можем да пробием през позициите му, за да стигнем до къщата на Септерн, едва ли ще му попречим и да настъпи към Корина. Разбира се, ние няма да опитаме нито едното, нито другото. Ще влезем в сражение с войската му още сега, но не за да я разгромим, а за да я спрем тук. Защото няма да нападнем с цялата си сила. Втори, трети и четвърти полк под общото командване на Айзак ще потеглят незабавно – първо на юг, после на изток през Гретенската гора, за да ударят западняците около къщата на Септерн утре по зазоряване. Естествено е Тесая да очаква такъв ход от нас. Затова останалите полкове от армията ще настъпят към неговите отряди. Ще се опитаме да ги примамим в гората, там численото им превъзходство няма да е толкова решаващо. Ще разделим полковете на стотни, всеки капитан ще знае кой участък брани. Поемаме голям риск, но така ще обхванем по-голям периметър. Трябва да убедим Тесая, че ни е приклешил в гората. Нещо да не ви харесва в плана?

Всички завъртяха глави.

– Добре. Сега всеки от вас ще получи конкретните си заповеди. Барон Блекторн, барон Гресе – ще ви бъда благодарен, ако убедите своите селяни и винари, които с такава вещина се погрижиха за бивака, да го бранят с не по-малко усърдие.

Гресе се засмя на излизане от палатката.

* * *

Късно през нощта Гарваните се събраха около походната печка да поговорят преди да откраднат малко време за отдих. На другия ден по пладне щеше да се реши съдбата на две измерения.

– Ще можете ли да го направите? – попита Хирад, свил пръсти около незнайно коя поред чаша кафе.

– На теория е възможно – отвърна Ериан. – Знаем, че ни е по силите да създадем формите от мана.

– Дочувам едно премълчано „но“ – поклати глава Незнайния. – И то голямо.

– Няколко са – въздъхна тя. – Не знаем какви запаси от мана са ни необходими, за да затворим разкъсването от тази страна, макар да е ясно, че сме способни да извършим заклинанието от земята. Но ако изчерпи маната от нас прекалено бързо, няма да затворим прохода. Не бива да забравяме и за стихийните въздействия в пространството между измерения върху формата от мана. Можем само да гадаем каква сила е нужна, за да затворим разкъсването, а не да го премахнем разрушително. Списъкът продължава и става все по-объркващ...

– Значи дотук бяха само простичките спънки – кисело промърмори Хирад. – Щеше ми се да чуя „да“ или „не“.

– Ще го направим – каза Дензър. – Както винаги.

– Ти от Хирад ли започна да се учиш? – изгледа го Илкар.

– Трябва да вярваме в силите си – вдигна рамене Дензър. Ериан се засмя и го целуна по бузата.

– А за него какво ще кажете? – кимна Хирад към Стилиан, който се облягаше на една колиба, стиснал в ръцете си писанията на Септерн. – Той вярва ли?

– Толкова пламенно, че ми е трудно да го разбере – промърмори Дензър. – Да си призная, малко ме стряска. Понякога гледа доста диво и не знам дали от страх или от вълнение.

– И той ни е нужен – напомни Ериан. – Хайде да не го закачаме излишно.

– Ние също сме му нужни, не забравяйте – подчерта Хирад. – Ако не успеем, ще умре като всички останали.

Варваринът усещаше тежко бремето на отговорността. Ша-Каан се връщаше от опита си да склони Верет и щеше да очаква по-ясен отговор. А Хирад не можеше да се отърси от опасенията въпреки привидната непоколебимост на Дензър. Точно това трябваше да постигне преди

отново да застане пред Великия Каан.

* * *

– Пак ли опитваш да се избавиш с приказки, Ша-Каан? Пак ли уста-та ти бълва потоци от думи вместо огън, както подобава на истински дракон? Малцина ще жалят за Люпилото Каан. Опитваш се да ни натрапиш правила, за които всички останали нехаят.

Ша-Каан кръжеше невъзмутимо. Ясал-Наик, старшият сред враговете му, го бе пресрещнал с още два дракона от своето Люпило. Явно не искаше да се бие, както не искаше и да говори за мир. Ша-Каан се сгълча мислено, че не избра по-заобиколен път на връщане от океана Шедара.

Още когато го доближаваха, разпозна Ясал по приличащия на клин белег в люспите на шията до главата. Ша-Каан го бе ранил преди повече от сто цикъла в битка за Бешара. Щом Ясал рискуваше да си води само двама придружители, значи искаше да злорадства и да се хвали със скорошната си победа.

– Наик са единственото Люпило, останали слепи за разрухата, която сеем в земите си – отговори му Ша-Каан. – Не можем да продължаваме до безкрай тези сражения. Накрая няма да останат земи, годни за живот. Все някога ще бъдеш принуден да разбереш.

Ясал-Наик се разсмя ръмжашо.

– Но ние вече победихме. Щом твоето Люпило бъде изтребено, а сродното ви измерение – превърнато в пепелище, ние ще владеем всичко, а другите ще свият криле пред нас. Верет вече са обречени да ни слугуват. Ще ги последват Гост, също и Стара, накрая всяко Люпило ще се покори на Наик.

– Тази самонадеяност ще те погуби – предупреди Ша-Каан, макар да знаеше, че обрисуваното бъдеще е твърде вероятно. – Не се наслаждавай на победата преди да си я постигнал.

– Неизбежна е! – прогърмя гласът на Ясал в главата му. – В отчаянието си Каан не само търсят съюз с немощните обитатели на океана, а дори си доведоха дребнотелци от Балея на помощ. Нима се заблуждавате, че те ще направят каквото вие не можете? Ще превърнем костите им в пепел пред очите ви и аз ще поведем своето Люпило през разкъсането, когато ти лежиш бездиханен на земята. Ще изпарим водата от океаните им, ще съборим жалките им кули, ще разцепим с огън техните планини. Ако някой оцелее, ще послужи за храна на малките ни дракони. Няма да спра, докато в Балея не остане и една буболечка.

– Каква злоба... – съдържано изрече Ша-Каан. – Тя те заслепява. Щом така и така ме намери, за последен път ти предлагам да спрете нападенията си, за да не ви изтребим, след като проходът бъде затворен.

Ясал-Наик зави и полетя до него, в зелените му очи гореше презрение.

– Никога няма да го затворите. Може би товарът на възрастта вече смазва ума ти. Ние победихме, Велики Каан. Тук съм, за да ти напомня, че ще видиш гибелта на своето Люпило. Тук съм, за да видя лика на поражението.

– Тогава отлети над океана и погледни отражението си. Утре разкъсването ще бъде затворено, а Наик ще изпитат яростта на Каан. Ще ви преследваме цикъл след цикъл, докато не бъдете унищожени. Сега се махай заедно с придружителите си. Колкото и да си могъщ, не посмя да ми се изпречиш сам. Душата ти е дребна, Ясал, а когато теб те няма, драконите ще започнат да се грижат за земите, които толкова глупаво изпепеляваха. Не смей да се показваш над владенията на Каан, когато светилото се издигне отново, иначе ще срещнеш смъртта си.

Ясал повика другите два дракона от Наик.

– Ти си стар глупак, Ша-Каан. Моли се на небесата колкото искаш, но когато светилото отново се спусне към заник, всички вие ще бъдете мъртви, а Наик ще властват. До утре, Велики Каан.

Ша-Каан се изкуши да се разправи с него още тук. Убиеше ли Ясал, изходът от битката пред разкъсването нямаше да е толкова неизбежен. Но умреше ли самият той, обричаше всички Каан. Изрева яростно и се насочи към дома си.

Всеки удар попадеше в целта, всяко движение беше премерено, плавно и точно. Закрилниците се биеха с ужасяваща безмълвна непреклонност, душите им разменяха мисли без тромави думи, общият поглед на стотици чифтове очи не пропускаше нищо. Напиращите на вълни западняци отново и отново се отдръпваха от тази подвижна стоманена стена с безизразни маски. Колкото и много да бяха, все по-уплашено се взираха в камарите трупове, които оставяха на бойното поле. Ту се въодушевяваха, ту се умърлушваха. В твърде редките мигове, когато успееха да повалят някой Закрилник, цялата западняшка армия се разкрещяваше възторжено. Защото маскираните мъже пред тях се сражаваха с мощ, немислима за толкова малоброен отряд. Застанали в кръг, състоящ се от три редици, те бяха оставили помежду си такова разстояние, че да боравят най-добре с оръжията си. Отблъскваха една след друга атаките на западняците, а когато враговете отстъпваха да се престроят по

заповед на предводителите си, използваха краткото спокойствие, за да си разменят местата и да дадат отдых на уморените.

Аеб виждаше, че въпреки своята свирепост западниците се бият твърде разпокъсано. Всеки налиташе сам или най-много с още двама-трима. Винаги имаше пролуки и слаби места в защитата им. Не знаеше докога той и събратята му трябва да удържат неспирния натиск. Повереникът им нареди да бранят развалините и те го правеха. Също и заради Сол – техният събрат, който си бе върнал свободата.

През цялото време ума му запълваха вести, съвети и предупреждения.

Аеб отсече ръката на западняк, поsegнала с брадва, отби мушкането на другия до него и поиска от Фин отляво да бъде нащрек, защото стоящият между тях Джал се отдръпна зашеметен навътре в кръга.

„Аеб, срещу теб удар с брадва отдолу и отляво към корема.“ Той замахна, без да гледа, и собствената му брадва пресрещна със звън оръжието на западняка. Парира друг удар с меча и срещна погледа на ококорения враг, който не можеше да се мери с него в бързината. Аеб пристъпи, заби лакът в носа му, завъртя брадвата си нагоре и надясно и му разпори корема. А вниманието му вече беше насочено към племенния боец, който се опитваше да го намушка в хълбока.

„Те се престрояват. Първата ни редица – в почивка, третата излиза отпред.“ Аеб заби меча си в гърлото на западняк, който твърде късно реагира на заповедта за отстъпление преди следващата атака.

Още беше средата на следобеда.

* * *

– Напред за Балея! – изкрещя Дарик и завъртя меча над главата си.

Той се отказа да язди, но вървеше начело на армията си от пехотинци, за да го забележат по-скоро вражеските съгледвачи.

Постара се да вгълпи на стотниците, че могат да бъдат нападнати във всеки момент и тогава трябва незабавно да се пръснат в гората на посочените им позиции. Щяха да приемат битка на открито само ако няма друг изход. Ако пък западниците не поискат да влязат в гората, Дарик с удоволствие би им губил времето. Предупреди командирите, че при схватки в гъсталака лесно може да настане хаос, затова беше толкова важно да поддържат връзка между стотните. Знаеше какъв хазартен залог направи с тази атака, но имаха ли друг шанс?

Не можеха да си позволят неуспех. Заради цяла Балея. Отново бяха длъжни да подкрепят Гарваните с несломима смелост и упоритост.

Защо да се стремят да доживеят следващо сражение, ако поражението днес би означавало, че това е последната война в Балея? И за тях, и за западниците...

Армията настъпваше устремно по главния път, но измина по-малко от половината разстояние до вражеския бивак и тепърва доближаваше полегатия склон, когато се разнесе рев, отекнал с тътен от зъберите наоколо. Западниците се хвърляха в контраатака.

Дарик чу забързани стъпки, двама магове съгледвачи се появиха до него, прекъснали заклинанието за невидимост.

– Генерале, западниците са на петстотин крачки и тичат презглава насам – избълва висок елф с бръсната глава.

– Колко широки са редиците?

– Триста до триста и петдесет бойци, от подножието на скалите на север до първите дървета на юг.

– Благодаря ти.

Точно каквото Дарик очакваше. Той огледа преценяващо местността.

Южно от пътя тъмнееше гъстата Гретернска гора. Първите дървета стърчаха само на стотина крачки от походната колона, но пълководецът предпочиташе сражение по-навътре.

Надяваше се да не е допуснал фатална грешка.

Айзак беше повел своите полкове на помощ на Закрилниците. Сега беше най-опасно. Дарик не можеше да си позволи вражески съгледвач да заподозре, че армията се е разделила на две. Тесая трябваше да си остане със заблудата, че се сражава с последната войска на източна Балея извън Корина. Магове, вещи в безшумните убийства, се промъкваха под Невидимо було в покрайнините на гората и сред канарите, за да премахнат дебнещите там западници. Време беше за следващия му ход.

Дарик вдигна юмрук и колоната спря. Той веднага разпери пръсти и замахна към гората.

– Стотните да се престроят в сърп по номера. Бегом! Не бяха имали време да се подготвят за маневрата, но стотните спазваха последователността, в която трябваше да се пръснат из гората. Скоро остана само силният авангард, който препречваше пътя. Дарик не можеше да е недоволен – всички разбираха заповедите. Кимна с одобрение и поведе на бегом своята двойна стотна под остър ъгъл спрямо пътя. Надяваше се да послужи като примамка и Тесая да хвърли бойците си подире му. Съзнаваше, че е възможно да бъдат обкръжени бързо, но разчиташе на настървението за битки у западниците. Тесая имаше нелоши тактически

умения, Дарик обаче беше убеден, че ще тълкува маневрата само като опит да заобиколят войската му и да го изпреварят в устрема към къщата на Септерн.

Зад него войниците му достигнаха покрайнините на гората. Разнесоха се нови заповеди, стотните промениха посоката и всеки зае мястото си между дърветата в рехава преграда, която беше неустойимо изкушение за западниците. Дарик не остана разочарован.

Пред него първите отряди на врага стигнаха до билото на плосък хълм и закрепяха войнствено, щом видяха разпокъсания противник пред себе си. Още минута-две се струпваха като разливащо се тъмно петно на близкия хоризонт, после зовът на стотина рога ги запрата като потоп към войниците на Балея, бойните им викове и напеви цепеха въздуха. Тесая се виждаше в средата на първата редица.

За миг Дарик се поколеба дали да не го нападне, но знаеше колко силна охрана има вождът, пък и имаше по-важна задача от сигурното самоубийство. Хукна с двойната си стотна към Гретернската гора, първите стрели, пуснати от стрелците на западниците, не долетяха до тях.

– Отдръпнете се по-навътре! – извика на хората си. – Накарайте ги да нарушат строя. Маговете да запълнят пролуките.

Заповедите му мигновено бяха предадени нататък. Стрели отскачаха и се чупеха в дънери и клони, закани и подигравки отекваха глухо в дебрите. От сивеещото небе се лееше проливен дъжд, вятърът набираше сила. Дарик гледаше западниците, които ухапаха стръвта, но бяха твърде много. Армията му трябваше да напрегне всичките си сили, за да не бъде разгромена набързо. Следобедът щеше да им се стори безкрайно дълъг.

ГЛАВА 34

Сенедай изслушваше мрачно съобщенията от предводителите на отряди, притискащи навсякъде уж безнадежно малобройния отряд около къщата на Септерн и прохода към земите на драконите. Неговите бойци се изтощаваха, а врагът сякаш тепърва се развихряше. Движенията на маскираните воители оставаха пестеливи и точни, биеха се задружно като никоя друга армия. Не се съмняваше, че ги подкрепя някаква магия, и не можеше да проумее това. Знаеше, че сред тях няма нито един маг.

Но какво ли значение имаше, важно беше ставащото пред очите му. Земята беше осеяна с тела на негови бойци, тук-там мъртъвците се натрупваха толкова нависоко, че трябваше да ги издърпват назад, за да имат нападащите твърда опора под краката си. А дъждът в този навъсен следобед не спираше да се лее и чувство за безсилие обземаше Сенедай. Нямаше уязвими места в стегнатите редици на враговете, дадените от тях жертви се брояха на пръстите на ръцете му. И макар че мнозина бяха ранени, те просто се отдръпваха навътре към развалините, за да се превържат, а други заставаха вместо тях.

Силата и издръжливостта им изумяваха, а на тяхната доблест Сенедай можеше само да се възхищава, докато губеше увереност, че ще ги смаже, и бойците му се обезсърчаваха. Очакваха лесна победа, но следобедът клонеше към здрач и вече виждаше, че ще бъде принуден да заповяда прекратяване на битката през нощта. Предстоеше му унижението да се бори с тези странни мъже още един ден.

Западниците не обичаха нощни сражения, въпреки че в Джулаца се стигна и до това. Не искаше отново да гневи духовете, като наруши обичаите. Изръмжа тихо, прокле нежеланието на Тесая да се притече на помощ и заповяда още бойци от резервите да влязат в битката.

* * *

Пламъци избуяха за миг вдясно от Дарик, разпищяха се ранени западници, а горящите дървета зловещо осветяваха бъркотията. Надеждите на пълководеца се сбъднаха – враговете забавиха напора си и разпокъсаха атаката в гъсталака. Отначало това изравняваше силите, маговете извличаха мана за Огнени кълба, Адски огън и Леден вятър и възпираха натиска на племенните бойци.

Тесая обаче избра друга тактика – прати голям отряд да застраши бивака на враговете и събра авангарда си в плътен клин, широк не повече от седемдесет крачки. Принуждаваше Дарик също да съгъсти отбраната, но пълководецът засега успяваше да провали замисъла му. Разпрати веднага групи от магове да пазят фланговете, остави четири стотни в резерв и заповяда на всички магове съгледвачи да тормозят невидими западняците от двете страни на клина.

Трясъкът на метал в метал пред него се засили и той тутакси поведе двете си стотни натам. Западняците изтласкваха други три стотни и Дарик побърза да им се притече на помощ. Закъсня да спаси неколцина войници и магове, притиснати към твърде нагъсто израснали дървета и наклъцани от тържествуващи племенни бойци.

– Искам огън зад първите им редици! – изрева Дарик. – Първа стотна, ударете отдясно!

И той се втурна в мелето. От двете му страни го пазеха мечоносци ветерани, зад него тичаха трима магове. Вряза се в гъмжилото от стотици западняци и стовари острието си, но противникът го отби с бравата.

– Втора стотна, защитете маговете!

Със следващия удар изблъска бравата встрани, ритна яростно западняка в корема и сцепи наведената му глава с меча.

И вляво, и вдясно от него паднаха много посечени западняци преди основните сили на Тесая да реагират. Дарик отклони копие, насочено в гърдите му, заби левия си лакът в лицето на мъжа отсреща и смаза носа му. Успя да настъпи върха на копието и намушка западняка в корема. Зад вкопчените един в друг мъже се надигна вой и секна внезапно. Дарик разпозна шума от лед, разкъсващ и трошащ плът и кости. Поредният Леден вятър си проправяше път в навалицата от западняци. Малко по-нататък отгоре се стовари Адски огън, разхвърчаха се тела, от грохота ушите му звъннаха и откъсната горяща ръка тупна на земята до него.

Следващият му противник трепна и това го погуби. Дарик разсече хълбока му и острието изстърга в гръбнака.

Западняците Отстъпваха крачка по крачка, но пълководецът не позволи на войниците си да разкъсат строя. Нямаше нужда да си пресилват късмета, а под плътния горски покров светлината гаснеше. Трябваше да издържат още малко.

* * *

„Уморяваме се, то се знае. Наближава здрач. Отбий бравда отляво и отдолу. Те няма да продължат атаката, когато притъмнее. Удар наляво,

крачка назад. Пазете силите си, не разкъсвайте редиците. Нашият Пове- реник иска да издържим. Няма да го подведем.“ Ръцете и краката на Аеб натежаваха, но той не позволяваше умората му да проличи. И западня- ците бяха с изцедени сили след проточилата се тежка битка. Нападаха безредно, резервите не влизаха в бой навреме, за да отдъхнат другите. Но армията наброяваше много хиляди и въпреки че победата им се из- пълзваше, западняците не се отказваха. До падането на нощта оставаха по-малко от два часа.

За Аеб и събратята му мракът не беше пречка. Той замахна с брад- вата над главата си и острието разсече рамото на изтощен западняк. В същия миг вдигна меча – знаеше, че ще последва удар отгоре и отляво.

До него племенен боец преодоля със свиреп удар защитното движе- ние на Олн, бравдата срязва дълбоко крака на Закрилника. Олн залитна, не можеше да пази равновесие.

„Приклекни.“ Бравдата на Аеб профуча в обратен замах в отворена- та пролука и западнякът не можа да се наслади на победата преди да умре.

„Отдръпни се. Прикривам те.“ Олн се олюля назад. Никога нямаше да се сражава отново, ако не оцелееха достатъчно събратя, за да му да- дат сила да оздравее. Аеб строши черепа на западняк с дръжката на ме- ча си и се завъртя към друг противник. В ума му се редуваха безмълвни слова на другите Закрилници. Загубиха тридесет от своите в този ден, други петдесет вече не можеха да се бият. Щяха да издържат до края на деня, но не и до следващата вечер. Аеб се надяваше това да е достатъчно.

* * *

Тесая излезе тичешком от гората, кръв капеше по земята от острие- то на бравдата му. Изслуша набързо вестите от предводителите на отря- ди. Не проумяваше защо войниците на Изтока се прегрупират в гората и нападат разпокъсано – от съгледвачите си знаеше, че могат да ударят с цялата си мощ по армията му. Те сякаш чакаха нещо, но Тесая беше убеден, че няма откъде при тях да дойдат подкрепления.

Поклати глава и се загледа в притъмняващото небе. По лицето му се стичаха струйки, както почти през целия ден. В гората догаряха по- жари на пет-шест места, но пламъците нямаше да издържат дълго под неспирния дъжд.

Неговите храбреци ръфаха защитата на враговете през следобеда, но не успяваха да пробият, нито да ги подмамят на открито. Дарик

командваше умело войниците си и съпротивата беше яростна, а проклетата магия не допускаше племенните бойци да спечелят надмощие.

– Но какво бранят? – зачуди се на глас Арноан. Въпросът, който Тесая тъй и не си зададе досега.

– Бранят ли?... – Целият му гръб се смръзна от прозрението. – Откога се сражаваме?

– Може би от три часа, господарю.

– Ама че съм глупак! – промърмори вождът и изведнъж гласът му заехтя. – Палеон! Изтеглете се от битката! Ревиион! Задръжте позициите! Таранон! Притиснете ги по десния фланг! – Обърна се рязко към шамана, сграбчи яката му и го придърпа към себе си. – Намери Адеселере, той ще предвожда бойците тук и няма да позволи на враговете да ни подгонят.

– Какво ти хрумна, господарю?

– Сляп ли си?! Дарик е изпратил хиляди войници да заобиколят от юг, докато ни бави пред гората. Брани армията, която е изпратил да се сражава срещу Сенедай. Върви да намериш Адеселере!

Владетелят Тесая тичаше презглава обратно към бивака си и виковете му накараха бойците от неговото племе да го последват стремглаво. Само на тях можеше да разчита сега. Таоми се бе провалил, Блекторн разби неговите отряди от племената Лиандон. Не заслужаваше да му се възлага нищо. Съдбата на западнияшките племена отново беше в ръцете на Палеон. Ако трябваше, Тесая щеше да тича цяла нощ, за да догони изплъзналите се врагове.

Дарик ритна коляното на мъжа срещу него, чу пукането на счупената става и прескочи падналия, устремен към бягащите врагове. По бойното поле се разнасяха крясъци и западниците се оттеглиха от този участък на гората. Мнозина бягаха към бивака си и в първите мигове му се стори, че отстъпват отряд по отряд. Той нямаше нищо против.

Видя обаче, че по-голямата част от армията им задържа позициите си в центъра и се разпростира по фланговете, за да не допусне другите да бъдат преследвани. Дарик се досети какво става.

Спря остатъците от двете си стотни.

– Разгадал е хитрината – обърна се към помощника си. – Започваме тактическо отстъпление към нашия бивак. Според мен ще ни оставят на мира. Намери ми мага, който е най-изкусен в мисловната връзка. Трябва да се свържа с Айзак.

Помощникът му се шмугна между дърветата.

Хирад спеше на пресекулки и се будеше от усещането, че пропада,

сърцето му биеше ускорено.

* * *

*Носеше се в безмерна пустота, под него по земята се виеха огньо-
ве. Вопли на болка и мъка нахлуваха в съзнанието му, изтормозеното
му тяло отмаляваше от чувството за безнадеждност.*

Беше сам. Последен и изгубен.

*Около него нямаше нищо. В мрака не светеха звезди, в небето не се
събираха облаци. Виждаше само трепкащи светлинки далеч долу. Там
беше мъртвило. Нямаше къде да отиде.*

*Останеше ли сам, щеше да умре. Спуснеше ли се, пак щеше да ум-
ре. Той падна.*

* * *

– Хирад, пак ли сънуваше? – попита Илкар до него.

В топлата нощ цареше тишина. Варваринът кимна и се подпря да
седне.

– Сънувах пустота. Летях над свят, където нямаше живот.

– Да се надяваме, че не си ясновидец – отвърна елфът. – Всички сме
неспокойни. Не само ти не можеш да спиш. Най-добре е да не сънуваш.

– Лесно е да се каже. Пък и май не аз сънувам. Това са сънищата на
Ша-Каан.

Полегна отново и се подсмихна на учуденото изражение на Илкар.
Този път Великият Каан го потопа в дълбок унес без видения.

* * *

– Да му се не види, не вярвах, че ще се усети. Поне не толкова скоро
– промърмори Дарик.

Блекторн се облегна усмихнат.

– Казах ти, че не е глупак.

Палатката на командния пункт беше като фар в бивака под тъмното
небе. Дарик забрани да има излишни светлини, за да видят западняци-
те колкото се може по-малко. Те бяха позволили на армията му да се от-
тегли в бивака, но заеха позиции на известно разстояние. Имаха съглед-
вачи и отряди, преграждащи главния път, гората и подножията на кана-
рите. Очевидно не искаха да се бият нощем, а и Тесая не беше с тях да
ги насъсква.

Дарик научи само една добра вест – Айзак бездруго нямал

намерение да спира, докато не доближи армията на Сенедай. Трябва само да избере място, откъдето да удари по западниците, за да не го издебне Тесая в гръб.

– Колко ли бойци води? – изсумтя Дарик.

– Съгледвачите ти са видели – започна Блекторн, – че е разделил отрядите си по племена. Бойците на Палеон са многобройни, макар че трябва да са дали жертви и в битката за Подкаменния проход, и днес. Въпреки това може да е повел четири хиляди.

Дарик се вторачи в него, цялото му тяло се сгорещи.

– Заедно с хората на Сенедай просто ще изколят Айзак и войниците му. – Плъзна ръка по лицето си, докато осмисляше провала на своя план. – Ама че каша забърках! Не бива да губим време и войници, като се дърляме с тях тук... Колко гъста е гората от другата страна на канарите? – обърна се към двама магове съгледвачи, които чакаха заповеди пред палатката.

– Не колкото тук – увери го единият и се почеса по наболата си брада. – Можем и да поразчистим – ухили се след миг.

– И то не само от дървета, за да има смисъл – допълни Дарик.

– Тук сме осмина, свикнали да издебваме врага безшумно – напомни магът. – Всичко е възможно. Стига да вдигнат врява, ако видят нещо.

– Тогава накарайте ги да млъкнат – натърти Дарик. Майсторът на тихите убийства кимна.

– Ще се подготвим веднага.

Дарик срещна ококорените погледи на бароните и оцелелите стотници. Вдигна рамене.

– Имаме ли избор?

– Ще ни видят и ще тръгнат след нас – възрази Гресе. – Нищо няма да постигнем.

– Да, ако потеглим всички заедно. Но няма да постъпим така. Искам всеки годен за сражение войник и маг да отиде зад бивака. Никакви ранени. Тук ще останат малцина, но ще шетат усърдно, за да изглеждат повече. Предлагам това да е кавалерията. Останалите се връщаме една миля по главния път, тръгваме между канарите, а маговете съгледвачи ще ни разчистват пътя. Ще тичаме цяла нощ. Няма да допусна Айзак и хората му да загинат напрасно.

– Ами ранените и конницата? – сопна се Блекторн. – Дори да извъртиш някак тази щуротия, зазори ли се, западниците ще нахълтат тук да ги изтребят. Ще ги сполети същото, от което искаш да опазиш Айзак.

Колкото и съдържано да говореше, гласът му натежа от гняв. Дарик

му се усмихна ведро.

– Не съм свършил. Щом хукнем към къщата на Септерн, доброволци ще помогнат на ранените да се скрият другаде.

Той се взря многозначително в двамата барони.

– А онези, които ще вдигат шум в бивака? – подсказа Гресе.

– Щом западниците усетят, че са изиграни, всички в бивака се мятат на конете и препускат като вятъра. – Дарик се усмихна по-широко, щом видя оживлението в очите на Гресе. – Е, какво ще кажете? Така можем да наклоним везните и да дадем време на Гарваните.

Капитаните на стотни кимаха.

– Барон Блекторн?

– Значи ще ме направиш милосърдна сестра, а?

– Закрилник на беззащитните, така ми харесва повече – поправи го Дарик. – Задача, която ще те покрие със слава. Барон Гресе?

– Млади човече, ти си любител на безумните рискове. Толкова безумни, че може и да ти донесат победата. Ще бъда на седлото с другите конници, когато тук се азори.

Дарик потри ръце и усети как вълнението прогони болезките и умората от тялото му.

– Да се размърдаме, нямаме време за губене.

ГЛАВА 35

Навсякъде в земята на Люпилото пламтяха огньовете, когато Хирад се събуди по-бодър, макар и да не се избави докрай от умората. Обърна се и подскочи, застанал сащисан до другите Гарвани.

Десетките огньовете бяха накладени покрай реката и насищаха мъглата с чудата оранжева светлина. А в нея шетаха хиляди вестари на групи. Някои оглеждаха оръжия и броня, но повечето се трупаха около шитите, крилетите, главите и ноктите на стотици дракони, заели всяка педя равно място. И докато ги мажеха с мехлеми и балсами, вестарите отправяха молитви за победа към небесата. Изглеждаха мънички до огромните тела на драконите Каан, някои надвишаващи на дължина сто стъпки, а на височина петнайсетина. Внушителните глави бяха положени на земята, някои със зейнали челюсти, в които пропълзяваха вестари, за да покриват с предпазващи мазила огнените жлези.

Гледката вдъхваше страхопочитание и очите на Гарваните се вираха замаяно в грамадните хълбоци, потрепващите криле, по-широки от платна на боен кораб, мускулестите шици.

– Кога започна това? – попита Хирад.

– Май се точи цяла вечност – отвърна Илкар. – Не е за вярване, че ти спа чак досега.

– Някой се погрижи за съня ми – кимна варваринът към Волнокрил, до който току-що се бе появил Ша-Каан. – Да вървим, сигурно има какво да ни каже.

– И аз имам какво да му кажа – изтърси Стилиан и закрачи уверено, следван от тримата си уници Закрилници.

– Какво го прихвана? – сепна се Илкар.

– Откакто се събуди, мърмори как трябвало да се въведе по-добър ред в някои неща – процеди мрачно Дензър.

– И е намислил да говори за това на Ша-Каан точно сега?!

Хирад се вторачи в гърба на бързация Стилиан.

– Нали го чу? – сви рамене тъмният маг.

– Грешка – отсече варваринът и се запъти към Волнокрил. – Голяма грешка!

По изопнатите рамене на Стилиан личеше, че е настроен да се изпреди твърде безцеремонно пред Великия Каан, който се подготвяше за решителната битка. А Хирад знаеше, че драконът иска само да обсъди с

Гарваните предстоящата им задача. Нищо друго не го интересуваше в момента.

Скоро започна да подтичва и успя да настигне Стилиан преди да е доближил Волнокрил.

– Май ще е по-добре аз да говоря с него – поде веднага. Магистърът от Ксетеск не го удостои с поглед за повече от миг.

– А, да. Драконанът Хирад... Но аз трябва да изясня с него изключително важни въпроси. И тъкмо сега е най-подходящият момент. Мисля, че ще го убедя да ме изслуша.

– Не разбираш – завъртя глава Хирад.

Стилиан се закова на място и варваринът се озова заобиколен от Закрилниците.

– Напротив, разбирам всичко – сопна се Стилиан. – И ще променя условията на сделката, изгодни само за някои.

– Какво?! – облещи се варваринът.

– Спрете го! – заповяда Стилиан със святащи очи и продължи към Ша-Каан, но Закрилниците преградиха пътя на Хирад.

Опита да се провере между тях, те обаче не отстъпиха.

– Махнете се! – изръмжа вбесеният варварин. Те не продумваха.

– Нищо ли не ви влиза в главите?! Кого пазите сега, а? Ако не ме пуснете, ще закриляте само овъгления му труп!

Направи крачка и някой от тримата го блъсна грубо назад. След миг дясната ръка на варварина стискаше меч, но и те вече държаха оръжията си.

– Недей, Хирад. – Гласът на Незнайния го накара да застине. – Ще те убият. – Той спря до рамото на приятеля си. – Айл, Риа, Сил... Хирад казва истината. Пуснете го.

Закрилниците прибраха оръжията и се отместиха. Хирад се втурна напред, другите не изоставаха. Доближи навреме, за да чуе първите думи на Стилиан, а около главата на Ша-Каан още шетаха вестари. Старият дракон се бе потопил наполовина в реката, опрял долната си челюст в земята, затворил очи. Стилиан притискаше писанията на Септерн към гърдите си, сякаш искаше да почерпи смелост от тях.

– Ша-Каан... – Никакъв отговор. – Велики Каан, трябва да ме изслушаш.

Големите сини очи се отвориха и изгледаха хладно човека, после мудно се извиха към Гарваните.

– Не съм те призовавал – избоботи Ша-Каан. – Отдръпни се.

– Не – отказа Стилиан. – Благоволи да ме чуеш.

Очите се присвиха, великанската глава се стрелна напред и събори двама вестари. Муцуната едва не удари мага в корема.

– Никога не си позволявай да ми говориш с този тон – изръмжа драконът. – Ти не си мой Драконан, нито ще бъдеш.

– Не съм искал да те обидя, но остава малко време и...

– Трябва да се подготвя. Казах ти да се отдръпнеш. – ... има риск заклинанието да не бъде извършено – невъзмутимо довърши изречението Стилиан.

Всички наоколо се смръзнаха. Главата на Ша-Каан се отметна назад, очите примигнаха бавно, въздухът нахлу със съскане в грамадните дробове. Хирад се озърна припряно към Дензър и Илкар, които свиха рамене недоумяващо, а Ериан се мръщеше. Ша-Каан прикова вниманието на варварина с остър питащ импулс в ума му.

– Как е възможно?

– Велики Каан, нищо не разбирам. Маговете от отряда не са споменавали това.

– Доколкото знам, подготвили сте заклинание, макар и резултатът да не е сигурен – изрече драконът със студен гняв.

Хирад потрепери, но Стилиан се осмели да отвори уста.

– Точно така. Струва ми се обаче, че е нужно да обещаеш и занаят да подкрепяш и да помагаш на Балея, за да отстоява правата си.

Въздухът наоколо сякаш замръзваше. Главата на Ша-Каан пак доближи Стилиан.

– Да обещаеш, значи...

Хирад забеляза, че вестарите се отдръпват по-назад, затова се обърна към другите Гарвани и промърмори:

– За всеки случай се отместете малко. Незнаен, отнася се и за твоите приятелчета.

– Да не мислиш, че... – запъна се Дензър. Хирад тръсна глава.

– Съмнявам се, но... Всичко се случва. Нека опитам да ги разтърва.

Варваринът пъргаво застана до главата на Ша-Каан и се вторачи в Стилиан, който свиваше вежди несговорчиво.

– Велики Каан, както виждам, тук има някакво недоразумение – започна Хирад и почувства гнева му като нажежен повей в главата си.

– Да се надяваме – отвърна драконът заплашително, но Стилиан не обръщаше внимание.

– Няма недоразумение – подсмихна се той.

– Стилиан, предупреждавам те да се усмириш. Сега не е времето за такива приказки – тронатата каза Хирад и ръката му пак опипа дръжката

на меча.

– Хм... – Стилиан вдигна показалец, може би за да подчертае колко важни са следващите му думи. – Разбирам, че не бива да пилеем време, затова нека се изразя съвсем ясно. – Срещна погледа на Ша-Каан и изрече тежко: – Мога да не се съмнявам в твоята чест, нали?

– Аз съм от драконите Каан.

– На това разчитам. Ето какво ще направим. Вие, драконите Каан, ще се задължите да ми помогнете да си върна властта над моята Школа. Ще ми помогнете и да постигна добри условия в преговорите със западниците и другите Школи. Ако откажете, опасявам се, че не бих участвал в извършването на заклинанието. Без мен то няма да бъде извършено.

– Ако не участваш, ще умреш.

– Всички вие също. Така че настоятелно те съветвам да приемеш моето предложение. Иначе се отказвам.

Хирад откриваше в бягащия поглед на Стилиан безумие, каквото не бе забелязвал досега. Този човек вярваше, че ще получи каквото желае. Надяваше се да изтръгне съгласието на огромния дракон с нескопосаното си изнудване.

Варваринът не би намерил думи за това, което почувства. Стъписаното мълчание на Гарваните му подсказа, че преживяват същото. Погнуса и отвращение бяха твърде слаби думи.

Ша-Каан обаче не се задоволи да вложи безмерно презрение само в погледа си.

– Нищожно човече, готов си да пожертваш живота на всеки в Балея и цялото ми Люпило, ако не ти обещаеш да помагаме в задоволяването на твоето властолюбие?

– Предпочитам да го наречем справедливо обезщетение за личната жертва, която правя, за да спася цяла Балея от неминуема гибел.

– Но ние не искаме нищо в замяна – рече Хирад, макар че гърлото му се сви. – Правим го просто защото трябва.

Стилиан го изгледа присмехулно.

– Явно не си обмислил положението достатъчно задълбочено за разлика от мен.

– Стилиан, не се чуваш какво говориш – обади се Дензър. – Не можеш да ни зарежеш ей така, сам знаеш.

– Нима? Аз вече загубих всичко – отвърна Стилиан, без да се озърне. – Не ме предизвиквайте.

– Ще обречеш всички ни... – наежи се Хирад.

– Убеди своя дракон да не проверява колко съм неотстъпчив.

Варваринът жадуваше да изтрие самодоволната усмивчица от лицето му, но помнеше, че този маг може да го изпепели преди да е извадил меча от ножницата. Ша-Каан изръмжа гърлено, сякаш някъде далеч падна лавина. А Стилиан още се усмихваше.

– Според мен няма какво да обсъждаме. И все пак бъди любезен да потвърдиш обещанието си, за да разчитам на твоята чест, че ще го спазиш.

– Моят отговор е точно какъвто би могъл да очакваш – избоботи драконът.

Стилиан се ухили до ушите.

– О, богове... – тихо ахна Хирад.

Не знаеше какво го подтикна да се метне напред, да грабне писанията на Септерн от ръцете на Стилиан и да се затъркаля презглава по земята.

Две огнени струи блъвнаха от устата на Ша-Каан. Хирад щеше да помни винаги как в последния миг усмивката на Стилиан се скова. Тялото на мага отлетя назад, обгърнато в пламъци и с огромна дупка в гърдите, главата му се овъгли.

Падна трийсетина крачки по-нататък и торсът му се отдели от почти невредимите крака, вятърът разнесе малко пепел.

– Нагло човече – изсъска драконът.

Незнайния помогна на Хирад да се изправи. Варваринът се тресе ше. Дензър затискаше устата си с длан и побелялото му лице издаваше, че малко остава да повърне. С другата си ръка крепеше Ериан, която не можеше да си поеме дъх. Хирад се взря в Илкар, който зяпаше зашеметен и леко въртеше глава, а ушите му почервеняваха.

– Дано това ви послужи – смънка варваринът и му подаде книгите и пергаментите. – Нали разбираш, за да направите нещо... Нещо друго.

– Аз ще се подготвям за битката – заяви Ша-Каан. – Очаквам скоро да чуж какво ново решение предлагате.

Илкар отвори уста да възрази, Хирад обаче припряно размаха ръка.

– Не сега. Да вървим.

Той отведе Гарваните настрана. Тримата Закрилници стояха над трупата на Стилиан, ту се споглеждаха, ту се обръщаха към Незнайния.

– Какво ще стане с тях сега? – зачуди се Хирад.

– Нямам представа – отвърна Незнайния, – но нека обсъдим по-неотложните затруднения. Илкар, Дензър, Ериан – можем ли да направим нещо?

Другите двама магове впиха погледи в Илкар.

– Имаме една възможност – въздъхна елфът. – В Библиотеката на Джулаца се убедихме, че на теория е осъществима, но се отказахме, особено след като Стилиан предложи нещо много по-практично. Да благодарим на боговете, че се сети да измъкнеш това...

Илкар плъзна пръсти по книгите.

– Тоест и сега ви е по силите да затворите разкъсването? – уточни Незнайния.

– Можем да си го представим – сви рамене Ериан.

– Само че... – проточи Илкар. – Не ни стигат силите да извършим заклинанието, както бяхме намислили. Нито ще задържим заклинанието толкова дълго, че правилно да възстановим целостта на пространството между измеренията.

– И какво остава? – озадачи се Хирад.

– Ще разрушим разкъсването.

– Прекрасно, значи ще се отървем! – потърка ръце Хирад, но радостта му се изпари, когато видя изражението на Ериан.

– Не знаем какво ще причини това тук, в Балея или в пустотата. В пространството между измеренията ще има силни смущения, а Септерн изрично е подчертал колко са опасни. Така можем да предизвикаме взаимно разместване на измеренията, да разрушим структурата на някое от тях или на всички заедно. Не се знае.

– Но нали нямаме друг избор? Ша-Каан се постара да нямаме... – промърмори варваринът.

– Нямаме – потвърди Дензър. – Не си чул най-хубавата част. Трябва да бъдем в самото разкъсване, за да го разрушим.

* * *

Колкото и далеч да беше той, краят ги разтърси. За онези, които бдяха, приличаше на вихрушка в умовете им, която ги опустоши и обърка. За почиващите приличаше на натрапчив кошмар.

Ако някой западняк ги наблюдаваше, сигурно бе забелязал какво става, макар че никога не би се досетил за причината. Стоящите на позициите се олюляваха, стиснали главите си с ръце, краката им омекваха и те пристъпяха в търсене на по-добра опора. Зад тях останалите наскочаха, озъртаха се във всички посоки и още не вярваха в жестоката промяна.

Опомниха се след няколко секунди, но последствията бяха неизбежни.

Аеб тръскаше глава в напразен опит да проясни съзнанието си.

Както винаги усещаше всички събрата, но не и Повереника.

„Няма го. Провалихме се.“ Тази мисъл плъзна из умовете на Закрилниците, наситена с чувството за тежка загуба и колебание.

„Нямаме вина за това – настойчиво ги увери Аеб. – Ние бяхме непоклонни. Не отстъпихме развалините.“ Но и той осъзнаваше безизходността. Повереникът беше мъртъв, Закрилниците бяха длъжни незабавно да се върнат в Ксетеск. Изчезна причината да се сражават със западниците, които обаче нямаше да ги пуснат да си тръгнат. Попаднаха в капан, макар че нищо вече не ги задържаше да се бият тук.

„Нека се бием за Сол“ – вметна някой.

„Нашата цел е да съхраним живота си – сурово напомни Аеб, – за да се върнем в Ксетеск и да закриляме нов Повереник. – Почака, докато другите спряха да разпрачат накъсаните си мисли. – Всички почитаме Сол, който беше наш събрат. Единствен той сред свободните хора разбира нашата участ. Но без Повереник ни остава само да се сражаваме, за да оцелеем. Нека всеки от нас се бие, за да опази събратята си. Така ще надделеem. Върнете се на позициите си. Нощта не е свършила.“ Но и той се питаше ще им стигне ли воля да се борят за оцеляването си. С изгрева щеше да научи отговора.

Дарик видя огньовете в бивака на западниците при къщата на Септерн около час преди полковете му да доближат за атака. Магове се промъкнаха напред, за да огледат външната линия на отбрана. Върнаха се с вестта, че просто няма часови и вражески съгледвачи.

Други магове влязоха в мисловна връзка с армията на Айзак и уточниха кога ще започне нападението – половин час след като отрядите на Сенедай пак се вкопчат в Закрилниците. Дарик прецени, че шумът от битката е най-доброто прикритие за изненадваща атака.

Полковете спряха в плитка долина, чиито склонове смекчаваха поривите на вятъра, но нямаше къде да се скрият от дъжда – ниските облаци го изливаха от време на време. Той лично обиколи всяка стотна, за да благодари на войниците за невероятното усилие и да ги насърчи за битката сутринта. После седна да даде одих на краката си и се улиса в мисли.

Едва сега осъзна докрай какви чудовищни рискове носеше настъпващият ден. По пладне сянката щеше да покрие целия Парве, ако изчисленията бяха верни. И силите на драконите Каан нямаше да стигнат, за да отблъскват вражеските Люпила. Не знаеше кога или как Гарваните ще се появят в Балея, ако пък не дойдеха, всичко беше безсмислено. Ра-но или късно всички в този свят щяха да бъдат изпепелени.

Но ако дойдат и заварят разгром, значи са спасили Балея, за да властват в нея западниците. Дарик отдавна знаеше, че е важно не само да отнеме на племената възможността да се доберат до прохода и да попречат на Гарваните. Време беше и неговите войници да научат цялата истина. Щом щяха да се сражават срещу по-силните запад尼亚шки армии на Сенедай и Тесая, имаха право да знаят какъв е залогът. Айзак също трябваше да съобщи на своите полкове, че пак се решава съдбата на Балея.

Дарик стана и тръгна да потърси маг.

* * *

Очите на Ша-Каан проблеснаха, но драконът отказваше да погледне Хирад, който се озърна тревожно към другите от отряда зад него.

– Намерете друго решение – безпрекословно заповяда Ша-Каан. – Това, което предлагате, е немислимо.

– Велики Каан, няма друго решение. Времето ни свърши. Или ще затворим разкъсването, или – както ти сам каза – твоите дракони ще бъдат безсилни да го опазят.

Зазоряваше се, въздухът се стопляше полека.

– Никой човек няма да възседне дракон Каан. Това означава да се подчиним.

– Подчинявате се не на хората, а на необходимостта – опита се да го вразуми Илкар.

Ша-Каан вдигна глава.

– Не помня да съм те питал за мнението ти. Хирад дълбоко си поедъх.

– Аз съм твоят Драконан. Мога ли да говоря откровено?

– Това е твое право – потвърди Ша-Каан.

– Тъй... – Варваринът застана точно срещу грамадната глава. – Разбирам защо се противиш, но нямаме друг шанс. Не че си искал да стане така, ама ти уби Стилиан и отне много от силата на маговете, събрани тук. Както и да е... Наистина ли си мислиш, че горим от желание да седим върху дракони, които летят наред битка, за да извършим заклане във въздуха? Досега съм се издигал в небето толкова, колкото могат да отскочат краката ми. Боговете да се сгромолясат, ако се сещам за нещо по-страшно от летенето. Маговете да го правят със Сенчестите си криле, колкото си щат, това не е занимание за воини.

Драконът се взря мрачно в очите му.

– С тези думи ли смяташ да ме убедиш?

– Ами да. За да схванеш най-сетне, че и на нас никак не ни се иска да го направим. Но нямаме друг избор и заради Балея, и заради твоето Люпило. Ние сме готови да си опитаме късмета. А ти?

– Но покорството е толкова срамно... – запъна се драконът.

– Какъв срам, по дяволите! – не се стърпя Хирад. – Ако не ни провърви, няма да остане кой да се срамува. Ако пък успеем, ще накарате всяко Люпило, което посмее да ви дразни, да се задави с подигравките си. Какво си се затръшкал такъв?!

– Мисля, че това ще е промяна, която ще влезе в историята – обади се Дензър с намерението да ги успокои.

– Най-после да чуя разумни слова и от устата на крадеца – изръмжа Ша-Каан.

Дензър само се усмихна със стиснати устни.

– Ъхъ, ама няма кой да ни запомни, ако не изпърхаме до разкъсването – натърти Хирад. – Ша-Каан, решавай...

Великият Каан изви шия в позата на строга любезност и помълча със затворени очи.

– Никой дракон не би изтърпял да го язди човек – каза накрая. – Това е знак за покорство и подчинение. Но всички Каан разбират, че вие искате да спасите и нас, и своята раса. Само заради това даваме съгласието си. Три дракона ще носят по един маг – аз, Нос-Каан и Хин-Каан. Елу-Каан остава в своя Чоул. Той ще бъде старши в Люпилото, ако не се завърна.

Долината се бе смълчала и Хирад проумя колко важно и трудно е било решението за всички дракони. Чу как Незнайния изпухтя от облекчение зад гърба му и се обърна ухилен.

– Сега по-спокоен ли си?

– Естествено. – Едрият воин се намръщи. – Да не съм пропуснал нещо?

– Една дреболийка – кимна Хирад. – Кой ще крепи маговете да не паднат, докато извършват заклинанието?

Лицето на Незнайния загуби цвят, до него Троун се облещи.

– О, милосърдни богове в небето! – промърмори Незнайния. – А аз се чудех защо обясняваш, че и на теб не ти се лети. Няма ли друг начин?

Варваринът клатеше глава.

– Изненадваш ме. – Намигна на Илкар. – А и кога Гарваните са се сражавали поотделно?

Незнайния се прокашля неловко.

– Ще отида да потърся въже.

ГЛАВА 36

Съгледвачите потвърдиха, че бойците на Сенедай вече са се нахвърлили срещу Закрилниците. Зората над Балея беше навъсена, откриваше пред погледите камънак, шубраци и бурени, подгизнали от неспирния дъжд.

Дарик спря хората си под билото на плосък хълм. Дочуваха отдалеч бойните напеви на западниците, вятърът носеше към тях звуците на хиляди гласове. Той скочи върху отломък от скала.

– Всички знаете защо сме тук. Благодаря ви за доверието и храбростта, откакто събрахме тази армия на брега на Гиернатския залив. Тръгнахме да освобождаваме и да отмъщаваме. Сега ще браним. Помислете колко сме закъсали. Гиернат отблъсна врага, но малкото войници там няма да го опазят от второ нашествие. Няма ги градовете Блекторн и Джулаца. Другите Школи са под страшна заплаха, а вражеска армия е готова да настъпи към Корина. Ако не ѝ попречим. В Корина почти няма редовна войска. Няма и крепостни стени. Бароните, освен Блекторн и Гресе, се спотайват в замъците си и искат да защитят само своите владения. Затова сме разпокъсани. Кой остава? Вие – последната надежда на Балея за победа и спасение. Ако вярвате в своята земя и в своя народ, ще победим. Западниците са повече, но ние сме по-сърцати. Бъдещето на Балея няма да се реши на подстъпите към Корина, нито пред стените на Ксетеск. Ние го определяме днес, до древната къща на Септерн. Знаем, че всеки от вас ще допринесе за победата. Вярвам във вас. Вие вярвате ли?

Оглушителният рев го изпълни с възторг. „Силни думи – рече си, – но правдата ще възтържествува чрез острието на меча и майсторска магия.“

* * *

– Сол?

Незнайния трепна, щом чу името си на Закрилник. Сил, Айл и Риа стояха около прясно натрупаната купчинка пръст над гроба, където заровиха овъгления труп на Стилиан. Нямаше да бъде положен с пищна церемония в криптата на Ксетеск. Сам си отреди примитивен гроб под скален навес в чужд за него свят.

Незнайния тръгна към тримата Закрилници, понесъл намотани

дълги въжета, които взе от вестарите.

– Какво има, Сил?

– Решихме да не се връщаме в Балея. Оставаме тук, при Каан.

– Питам се какво ще изберете – кимна той. – Значи още имате връзка с душите си? Ами маските?

– На теб се падна да я свалиш пръв. Демоните не могат да ни достигнат тук, за да ни измъчват – отвърна Сил. – В това измерение са безсилни. Тук сме свободни.

Без колебание и тримата разкопчаха ремъците на маските си и ги свалиха, впили пръсти в тях.

Риа, Айл и Сил бяха млади мъже на не повече от двадесет и пет години. По белите им лица с тъмни кръгове само около очите и устните червенееха пришки и зарастващи рани. Макар че лечителите в Ксетеск се грижеха за лицата на Закрилниците, кожата под маските никога не здравяваше напълно. Тук щяха да си върнат човешкия облик.

Нямаха нужда от думи, за да изразят чувствата си. Очите им казваха достатъчно. Незнайния ги прегърна поред. Съзря в погледа на Сил надеждата за всеки друг Закрилник.

– Някой ден всички ще бъдем свободни и вие ще се завърнете в нашия свят без маски. Но няма да забравим, че бяхме събратя. Повярвайте ми.

Сил кимна.

– Време е да тръгваш. Ние ще браним долината от нападение по земята заедно с вестарите.

– Желая ви късмет.

– И ние желаем същото на Гарваните.

Незнайния затича към останалите, които чакаха до драконите. Илкар и Хирад щяха да седят в основата на шията на Ша-Каан. Варваринът щеше да придържа елфа, когато съсредоточи цялата си воля в заклинанието. Незнайния и Дензър щяха да яхнат Нос-Каан, а Ериан и Троун – Хин-Каан.

– Готов ли си? – попита Хирад.

– Да... – Незнайния се озърна към мъжете, избрали свободата. – Още много работа имаме в Балея. Да не се помайваме.

Току-що бяха завършили разгорещените спорове как да се прикрепят най-добре към драконите. Намесиха се Ша-Каан и Джата. Избраха прост начин – всеки от Гарваните щеше да върже края на въжето около кръста си, за да са свободни ръцете и краката му, после въжето щеше да бъде омотано около шията на дракона. Поне знаеха, че няма да

паднат.

– Трудничко ще ни бъде да си приказваме – напомни Хирад. – Ша-Каан ще води рояка, другите ще се опитат да не се отдалечават от него. Колкото дракони могат да отделят от защитата на разкъсването, ще паят нас. Дензър, най-добре е ти да започнеш заклинанието. Трουν, Незнаен, не пускайте вашите магове да увиснат надолу с главите.

– Ами ако се разпръснем по принуда? – попита Ериан.

– Ще знам от Илкар, че трябва да започнете отначало, а Ша-Каан ще научи от мен. Няма как, може да се случи, ако ни нападнат. Какво друго да ви кажа... Не смейте да падате!

След тупане по гърбовете, стискане на ръцете и проточилата се целувка на Ериан и Дензър насядаха по шиите на драконите и вестарите се заеха да стегнат въжетата. Хирад долови, че драконите се дразнят.

– Това е твърде неудобно – избуча Ша-Каан.

– Ами да, и не само за теб. – Хирад се настани зад Илкар и усети грапавите люспи дори през дебелия кожен панталон. Все едно бе яхнал бик гигант. – След такава езда не се надявам на потомство... – промърмори варваринът.

– Не те разбирам – призна драконът.

– Все тая – махна с ръка Хирад.

Илкар се озърна с кисела усмивка и поклати глава.

– Ти си просто невероятен...

– Не, Илкар, уплашен съм, ама много...

Стиснал с крака шията на Ша-Каан, Хирад истински усети могъществото му. Шията потръпваше при вдишването и издишването на великанските дробове, мускули се свиваха и отпускаха под люспите. Туловището се издигаше така, че закриваше всичко зад варварина. Ша-Каан беше летяща планина, а Хирад – вързана за него мравка.

– И кой предложи тая лудост? – сгълча се сам. Погледна Незнайния, който седеше блед и безмълвен върху своя дракон. – Ей, Незнаен!

– Каквото и да измислиш, няма да ми олекне – изръмжа огромният му приятел.

– Очаквам с нетърпение да ти стисна ръката в Балея – подхвърли варваринът.

– Имаше една приказка... – За миг лицето на Незнайния трепна в усмивка. – „Ще се видим от другата страна.“ – Хирад Хладнокръвния.

– Да, Велики Каан.

– Готови ли са Гарваните? Хирад си пое дъх.

– Да. Готови сме.

– Тогава нека ви покажа небесата.

Оглушителният лаещ рев на Ша-Каан прогони тишината. От високите пътеки вестарите отвърнаха с викове преди да тръгнат по равнината. Разнесоха се и отгласи от дракони, цели рояци великански същества отскачаха наведнъж във въздуха. Ша-Каан се изправи разтърсващо и стомахът на Хирад се сви. Крилете се разпериха с шум като вълна, заляла каменист бряг. Хирад стисна рамото на Илкар и в този миг Ша-Каан излетя с мощен замах на крилете.

* * *

Блекторн и Гресе стояха до огъня на преден стражеви пост, а небето изсветляваше от изток. Под облаците оставаше сумрачно, но вече различаваха силуети на ходещи напред-назад западници. Ранените отдавна бяха скрити далеч между канарите на северозапад, част от кавалеристите оседлаваха конете, други трескаво вдигаха шум в бивака, за да залъжат врага, че тук има много повече хора.

– Блекторн, не се ли чувстваш изтикан настрана днес? – попита Гресе между две глътки горещо кафе.

– Вършил съм и по-интересни неща – призна другият барон, – но той е прав. Твърде стар съм да тичам цяла нощ.

– Какво ли ще направят сега?

– Западниците ли?

– Да. Ще продължат да ни се пречат или направо ще нападнат?

Блекторн се почеса по грижливо подрязаната брада.

– Днес няма да стигнат за битката при къщата на Септерн. На тяхно място щях да се отърва от враговете и да тръгна след останалите натам.

– Значи оседлахме конете навреме. Блекторн кимна.

– Не ми се вярва обаче да ни гонят упорито.

Западниците се бяха наредили от първите зъбери до гората. Тези, които се виждаха, не наброяваха повече от триста, но Блекторн знаеше, че основните им сили не са далеч. Предполагаше, че Дарик е успял да се промъкне. Западниците не вдигнаха тревога през нощта, не се върнаха оцелели от разбита армия, за да съобщят за провала.

Развидели се съвсем и той разбра, че не могат да поддържат изматата още дълго. Олекна му, че всички коне са оседлани. По неволя изоставяха ковачницата, оръжейния обоз и много палатки, но тази загуба не го засягаше. Само войниците и маговете на Балея бяха незаменими.

– Готови ли сме да бягаме? – О, да – потвърди Гресе, остави чашата на земята и изу единия си ботуш, за да изтръска от него въображаемо

камъче.

– Да сме наясно – като нищо ще те оставя да си умреш тук – промърмори Блекторн.

По-възрастният барон се подхилваше.

– Всички други в тази война преживяват страхове и опасности, неравними с нищо друго. Не искам да се почувстваш лишен от нищо.

Стоящият до тях кавалерист изсумтя.

– Да, капитане, разбирам – обърна се към него Блекторн.

Мъжът, покрит с шлем, дебело наметало и кожена броня отдолу, се поклони сдържано.

– Ваши превъзходителства, време е.

Той посочи пътя, където се трупаха западници и си подвикваха пятащо и сърдито, макар че думите не се разбираха добре.

– Гресе, обуй го този ботуш.

– Оплетоха се кончовите, приятелю.

– Само че ботушите ти нямат кончови. Тази игра доближава края си.

Гресе погледна за миг към западниците, обу се мигновено и заряза чашата на земята.

Враговете настъпваха към бивака.

– Ескадрон! – повиши глас капитанът. – Готови за отстъпление.

– Имам идея – сподели Блекторн, докато се отдръпваха полека от бивака, а западниците ги следваха предпазливо. – Нека поддържаме разстоянието до тях и се пазим с въздушни щитове. Искам да си поприказвам с командира им.

– Но защо, боговете да са ни на помощ? – изненада се Гресе.

– Довери ми се.

Гресе сви рамене, а капитанът промени дадените заповеди.

* * *

Хирад изповръща всичко от стомаха си още преди Ша-Каан да набере височина за полета към разкъсването. С този устрем щяха да се доберат дотам за не повече от час.

Бученето на насрещния въздушен поток прогонваше всяка мисъл от главата на варварина и мина доста време, докато престане да примижва. Земята беше немислимо далечна под него. Само нарастващото отпред разкъсване му позволяваше да се ориентира за посоката. Наоколо се трупаха облаци и Хирад знаеше, че Ша-Каан се безпокои най-силно от това.

– Успокой се, Хирад. Няма да допусна да паднеш.

– Голяма утеха, няма що – промърмори варваринът. Драконът се развесели, но само за миг.

– Враговете ни ще се крият в облаците. Трябва да внимаваме.

Илкар се озърна, лицето му пламтеше от вълнение. Но той можеше да се спусне със Сенчести криле, ако падне...

– Как си? – извика елфът.

Хирад само завъртя глава и се вкопчи още по-здраво в допълнителното въже, което вестарите бяха увили около шията на Ша-Каан.

– Всичко е наред – увери го Илкар.

– Хич не ми се вярва.

Рискува да погледне назад към другите два дракона, които не изоставаха. Дензър му помахаше с ръка, но Незнайния дори не го видя, сгушил глава в раменете си и също впил пръсти във въжето.

Пак се загледа напред към реещите се около разкъсането дракони. Дочуваше слаб рев – по три дракона Каан се отделяха от защитната мрежа и се подреждаха наново. Прималя му от онова, което ги бе подтикнало към промяната. Небето бе осеяно със стотици черни точки, в които бързо различи дракони от вражески Люпила. Ша-Каан изръмжа и размаха криле по-упорито, цялото тяло на Хирад се разтресе чак до костния мозък.

– Дръж се, Хирад Хладнокръвния. Започва се.

Краката на варварина се схващаха от усилието да обвиват дебелината на дракона, ръцете му измръзваха въпреки ръкавиците. Надяваше се, че ще успее да откопчи някак пръстите си от въжето, за да придържа Илкар.

Нямаше я привичната им способност да се бият като едно цяло. Мислите пак обикаляха умовете им светкавично, но нещо пречеше да подтикват към мигновени движения. И това струваше живота на мнозина от тях.

Половин час след изгрева Аеб знаеше, че в сражението са паднали двойно повече Закрилници, отколкото през целия предишен ден. И той имаше дълбока рана на едната ръка, можеше само да отбива с бравата и по неволя въртеше меч с удвоени усилия, за да се опази.

Западниците веднага надушиха слабостта им. Напираха отвсякъде и в защитния пръстен около развалините се появиха първите пролуки – онези, които пристъпяха напред да заемат местата на мъртвите, бяха ранени и морни.

Всички бяха принудени да осъзнаят истината – без Повереник им

липсваше свързващата сила, не успяха да съхранят настървението, което им придаваше страховитата мощ. Дори сега в битката умираха по петима западници за всеки повален Закрилник, но ако продължаваше така, щяха да превземат къщата на Септерн до средата на следобеда.

Когато първият магически огън избухна в бивака на западниците, Аеб бе започнал да се примирява с чуждата му представа за поражение.

* * *

Маговете на Дарик безмилостно нападнаха резервите на Сенедай. По същото време и полковете на Айзак нанесоха първия си удар. Войниците на източна Балея притичваха между подпалени каруци, палатки и огради, а западниците още се пулеха недоумяващо, докато магията и стоманата ги изтребваха. Огнени кълба прелитаха над Дарик, вместо вода от сивеещото небе се сипеше Горещ дъжд, Смъртна градушка се забиваше с тежък пукот във вражеските редици и режеше плътта до кост.

Стотните се престроиха, за да обхванат по-голяма част от обръча около развалините. Войниците вече се сблъскваха с припряно нареждащите се племенни бойци. И отсреща грохотът не спираше, маговете на Айзак опустошаваха с огън другата половина от западникските позиции.

– Хайде, разкъсайте редиците им! – извика с все сила Дарик.

От двете му страни войниците нападаха по-яростно от всякога. Въздухът червенееше от пръските кръв, димът лютеше в ноздрите, смесен с миризми на обгорял брезент, дърво и плът. Стоновете на ранените, свирепият рев и воплите на сражаващите се кънтяха в ушите на Дарик.

Понесен от въодушевлението, той спря пред гърдите си умел удар с брадва, изблъска с лявата си ръка западника и го промуши точно в сърцето. Изрита трупа встрани и се хвърли към враговете, струпали се около Закрилниците.

* * *

Сенедай се обърна изумен. На стотина крачки от него пламъци погълнаха шатрата му и изведнъж резервите бяха нападнати от врагове, които би трябвало да лежат мъртви някъде далеч отук. Обзет от гибелно двоумене, той повика един предводител на отряд.

– Какво е това, духовете да са ни на помощ?!

– Господарю, войници от Изтока ни нападнаха неочаквано от две страни.

– Виждам! – Сенедай придърпа мъжа към лицето си. – Искам да

чуя от теб, че можем да ги отблъснем. Трябва да превзема къщата преди слънцето да се издигне най-високо.

– Ще ги задържим...

– Ако някой от онези мръсници стъпи на ей тази трева, за да ми се нахвърли, ще ти изтръгна сърцето. Спрете ги!

Сенедай хвана бравата си и разблъска бойците си, за да излезе в предната редица.

– Бийте се, псета, бийте се! Няма да ви позволя да ме позорите. – Изскочи пред маскиран враг, който бе отпуснал бравата си, но вдигна меча с плашеща пъргавина. – Няма да ме позорите... – изръмжа Сенедай.

Вдигна бравата с треперещи от бяс ръце и замахна, но острието отклони удара. А бравата в другата ръка на врага сякаш изскочи отникъде и Сенедай едва се отдръпна, тежката стомана изсвири пред носа му. Мечът описа блестяща дъга във въздуха, но този път вождът беше готов – отклони го с бравата и мушна напред с шипа, стърчащ в края на дръжката ѝ. Усети как пробива плът.

Маскираният направи крачка назад и от шипа прокапа кръв. Сенедай се ухили, замахна повторно, за да го довърши, но непоносима болка обгори хълбока му. Мечът на врага бе забит под ребрата му, без той дори да забележи. Не маскираният, а Сенедай щеше да умре.

Бравата падна от безчувствените му пръсти и докато бездната го засмукваше, вождът чу тържествуващ вопъл от хиляди гърла.

Викаха името на Тесая.

* * *

Трябваше да са избягали отдавна, но любопитството ги приковаваше тук. От няколко дни нямаше нужда да мерят сянката, а те продължаваха и записваха как се разширява към покрайнините, за да прочете някой, ако дневниците им се съхранят.

Джаяш вдигна поглед към грозната, вече черно-кафява мътилка, потопила Парве в сумрак и денем. Около нея се кълбяха облаци, леещи дъжд, какъвто не бе виждал през живота си, а навътре в разкъсването съскаха и працияха мълнии. Една се заби в земята и я раздруса. Случваше се все по-често.

Все едно. По пладне сянката щеше да покрие Парве и да възвести края. За него нямаше съмнение, че Гарваните са се провалили.

Всички от малкия отряд стояха на площада, взрени в увисналото над тях разкъсване. Чакаха търпеливо, нямаше какво друго да правят.

Освен да умрат.

Чакаха драконите.

ГЛАВА 37

Хирад знаеше как жадува Ша-Каан да се впусне в битката, но не можеше. Нос и Хин вече летяха редом с него, за да навлязат заедно в пространството на най-разгорещените схватки, простиращо се на около хиляда крачки във всички посоки. Това беше най-страшното. Смъртта можеше да ги застигне откъде ли не.

Илкар бе казал, че ще се нуждаят от време колкото двеста удара на сърцето, за да подготвят заклинанието, а трябваше да го извършат пред самото разкъсване. След това щяха да изпратят заряд от мана в прохода, за да се свие и изчезне по цялото си протежение до Балея.

Отдолу и малко встрани два дракона бълваха огнени струи, всеки дебнеше сгоден случай да хапе и да раздира с нокти. Спускаха се, увлечени в схватката, накрая единият успя да стисне с челюсти шията на другия и отново полетя право нагоре. На земята се стовари дракон от Люпилото Каан.

– Хирад! – извика Илкар. – Започваме. Придържай ме да не увисна.

Хиард повтори мислено съобщението за Ша-Каан, който щеше да го предаде на другите в рояка. После отдели пръсти от въжето и хвана елфа през кръста, за да са свободни ръцете му за заклинанието. Стисна по-силно с крака шията на Ша-Каан и ръбовете на люспите се впиха в кожата му.

Внезапно тялото на Илкар се скова, после се отпусна, щом започна да оформя маната едновременно с Дензър и Ериан.

Яхнал най-огромното същество, което бе виждал, носен шеметно на стотици стъпки от земята, Хирад се чувстваше безкрайно уязвим. Безполезният меч бе вързан здраво на гърба му.

В претърпаното с дракони небе Ша, Нос и Хин се напругаха докрай да достигнат разкъсването, а носените от тях магове се канеха да извършат заклинание, което щеше да спаси Каан. В огромното разкъсване, обрамчено от облаци, примигваха мълнии, краищата му се разширяваха стъписващо бързо.

Каан кръстосваха наоколо в безнадежден опит да задържат враговете. Без предупреждение Ша-Каан се отклони рязко нагоре, мярна се сянка и друг дракон Каан профуча пред очите на Хирад. От устата му се проточиха пламъци, миг по-късно един Наик полетя по спирала надолу, за да се спаси.

– Няма да е лесно! – изкрещя Илкар, загубил формата от мана.

– Пак ще опитаме – успокои го Хирад, притиснал чело в тила му, за да се чуват по-лесно.

Трите дракона пак се събраха, устремени към разкъсването. При доближаването трябваше да кръжат до повърхността му, докато заклинанието бъде извършено.

Ужасът на Хирад избледня, изместиха го втрещено любопитство и някак разсеяно смайване от ситуацията. Ша-Каан бе пресметнал, че около седемстотин дракона се сражават във висините. Срещу по-малобройните, но дисциплинирани Каан налитаха поотделно Люпилата Наик, Гост и Стара.

Ша-Каан се промуши през облак и отново видяха разкъсването. Илкар се скова за миг и мускулите му пак омекнаха. Хирад го придържаше и се молеше да успеят.

По-близо до разкъсването шумотевицата беше стъписваща. Въпреки свистенето на въздуха Хирад чуваше смразяващо ясно рев и ръмжене, плъсцене на криле, бучене на огнени струи, щракане на челюсти и разкъсване на плът.

Когато дракони се сблъскаха, тътенът се разнасяше надалеч. Въпреки немислимото ускорение повечето се разминаваха ловко и завиваха с невероятна пъргавина. Колкото и чудовищни да бяха размерите им, движеха се с изяществото на танцьори.

Изпревариха ги шест дракона Каан, събрани като юмрук. Погледът на Хирад се прикова в тях, докато връхлитаха отгоре четири дракона Гост, опитващи се да навлязат в разкъсването. От десет грамадански усти изригна огън, драконите се пръснаха, за да избягнат пламъците. Един-единствен Гост нямаше късмет, крилето му светнаха за миг, люспите по главата му почерняха и той се запремята надолу със скимтене.

Роякът на Каан подгони други двама Гост. Четвъртият враг обаче им се изплъзна и на Хирад му призля – полетя право към него.

Ша-Каан невъзмутимо го успокои, но едрият зелен дракон размахваше криле и разтваряше челюсти, вторачен в набеязаната жертва.

Миг по-късно изчезна, блъснат от два по-дребни дракона Каан, единият ухапал шията му зад главата, другият раздрал хълбока му с нокти. Въздухът пак се разлюля от сблъсъка.

Ша-Каан летеше към разкъсването, Илкар не забелязваше нищо наоколо, Хирад трепереше.

Тесая хвана армията на Изтока в капан. Войниците на Дарик се бяха връзали в тила на зле организирани отряди на Сенедай и избиха

мнозина. Но в яростния си стремеж да разкъсат редиците, нападащи къщата на Септерн, те също нехаеха какво има зад тях.

Владетелят на племената Палеон ги изчака да нападнат, за да е сигурен в позициите им. И тогава нанесе удара, като изпрати силни отряди да ги приклепят по фланговете, а той поведе пробива в средата.

Знаеше, че вляво от него генерал Дарик настъпва успешно. Тесая уважаваше храбрия враг – само той би могъл да измине такъв път през нощта начело на войниците си, но това нямаше да го спаси от гибел. Вождът бързаше да смаже другата част от армията на Дарик преди отрядите на Сенедай да бъдат разгромени.

Втурна се с първата редица бойци, помитаха в движение слабия ариергард на врага. С първия замах Тесая почти обезглави изпречилия му се войник, с втория натроши ребрата на следващия, с третия счепи крак до костта.

Всички магове бяха далеч напред, не се боеше, че ще го посрещнат със заклинания. Не би позволил нищо да го възпре. Гмурна се под меча на мъжа срещу него и стовари отстрани брадвата по главата му. Изрева тържествуващо на бойците си да не отслабват натиска.

* * *

Ша-Каан пак свърна рязко, за да избегне голям рояк от Наик.

– Не можем да продължаваме така! – кресна Илкар. – Изчерпваме запасите си от мана. Ша-Каан трябва да лети към разкъсването, за да ни даде време.

– Прави каквото може – отвърна Хирад прегракнал. За трети път хвана елфа и не му остана друго, освен да се моли.

Ша-Каан фучеше през плътните облаци, но пред разкъсването цяла дузина Каан се откъснаха пред останалите с тревожни викове. Към тях се бяха устремили петнадесет ръждивокафяви дракона от Наик. Хирад предусети истинска опасност.

Нападателят хитро се разделиха на три рояка по пет – нагоре, надолу и направо. Каан не можеха да разкъсат групата си, за да пресрещнат всички. Избраха да спрат два рояка, третият продължи безпрепятствено. Рев разцепи въздуха, сгорещен от пламъците, размахваха се криле, блестяха нокти, блъскаха се тежки тела. Падна Наик с разкъсано крило, последва го Каан с огромна рана на корема.

А третият рояк на Наик се промъкна. Отначало Хирад се надяваше, че няма да нападнат Ша, Хин и Нос. Те обаче завиха встрани от разкъсването, за да се изпречат на трите дракона и безпомощните им ездаци.

Единствената реакция на Ша-Каан беше да напрегне мускулите на крилете си докрай.

– Сега или никога. Маговете няма да издържат. Достигнеха ли края на разкъсването, кръжащите там Каан щяха да възпрат враговете. Хирад обаче виждаше, че няма никаква надежда да изпреварят петте дракона Наик. Чуваше победното им джафкащо ръмжене, гледаше как се разделят в дъга, за да не оставят никакво място за маневриране на жертвите си. Знаеше, че след секунди ще блъвнат огън. Ша-Каан бе допуснал фатална грешка. Никой нямаше да им помогне.

Вляво от Хирад облаците се разкъсаха, от тях изскочиха три дузини дракони. Хирад посърна. Тези бяха от Люпилото Верет. Затвори очи в очакване на края. Нямаше да усети пламъците за повече от миг, но не искаше да гледа.

Всички Верет префучаха край трите дракона Каан право към слисаните Наик и ги обгърнаха в огън. Бързи и дребни, те се мятаха край враговете с недостъпна дори за въображението повратливост. Никой Наик нямаше да се спаси, отвсякъде го нападаха по неколцина Верет.

Ша-Каан ликуваше, размаха криле още по-напористо и заедно с Нос и Хин преодоля разстоянието до прохода. Защитниците се отстраниха, когато малкият рояк закръжи, а Илкар изрече слова, които Хирад не разбра, протегна ръце с дланите нагоре към разкъсването и с вопъл, разтърсил тялото му, насочи заклинанието. Три видими потока мана се вкопчиха в краищата на разкъсването и подобно на опънати въжета започнаха да ги събират, насочвани от тримата магове.

Ша-Каан ревеше, пригласяха му Нос и Хин. И драконите около тях тържествуваха.

– Е, Хирад, готов ли си? – изкрещя Илкар.

– За какво този път?

– За полет, който няма да се повтори!

Драконите и ездачите им се гмурнаха в разкъсването. Хирад изохка, когато бяха засмукани навътре. А зад тях безплътните въжета се мятаха из прохода, странен гръм набираше мощ и изведнъж Илкар освободи своя край на усуканата мана. Той се метна нагоре и се заби в прохода, пъстри светлинки запращаха по обсипаните със сиво кафяви стени и отваряха огромни процепи към черна пустота.

Навсякъде кафявият тунел се разпаднаше, отзад краищата му се събираха и сливаха, тласъците запращаха драконите все по-нататък. Ша-Каан се клатушкаше като птица, подхваната от ураган.

Накрая се задържа устойчиво в потока и пак размаха криле. Хирад

се озърна. Черната пустота ги застигаше.

– Ша-Каан, побързай!

Светлината гаснеше и след секунди щяха да изчезнат в нищото между измеренията.

Миг по-късно нахлуха в небето на Балея, Ша-Каан кривна встрани от разкъсването и се отдалечи устремно от огромното петно във въздуха. Хирад размаха юмрук и изкрещя.

Гарваните се завърнаха.

* * *

Хирад се взря в Парве. Центърът на свиващото се разкъсване се проточи мигновено надолу и удари по земята с необузданата стихия на пространството между измеренията. Непроницаемият мрак се развихри сред зданията и заля площадите, после изчезна пак недоловимо за окото с грохот, от който ушите им щяха да заглъхват дни наред.

Парве бе пометен. Нямаше камък върху камък да напомня, че е съществувал, остана огромно петно от нацепени скали, обсипани с прах.

– О, богове... – прошепна варваринът.

– Справедливо възмездие – обади се Илкар.

– Не и за наблюдателите на сянката – промърмори Хирад.

Елфът се смълча и впери поглед напред над шията на Ша-Каан, който полетя към хребета Чернотрън.

– Отиваме към къщата на Септерн – отговори драконът на безмълвния въпрос на Хирад. – Вашите хора се сражават там. Враговете ви не бива да опустошат мястото, то е скъпоценно за Каан.

* * *

Дарик съсече западняк през гърдите и продължи напред с авангарда от войници и магове. Заклинанията се разрешиха, но още размятаха беззащитните пред магията врагове. Дарик вече виждаше защитниците на развалините.

Тезък трус го повали на колене, последва още един. Повечето войници наоколо се проснаха. Закрилниците се изправиха най-чевръсто, но западняците около тях започнаха да се отдръпват, щом станаха.

Останките от стените на голямата къща падаха.

Трети трус разлюля земята, зидовете се нагънаха и пропаднаха в зейнала цепнатина, където мрак се редуваше с кратки проблясъци. Към небето изхвърча стълб от прахоляк, след миг се стрелна колона от тъма,

която го погълна и потъна обратно, а процепът се затвори с чегъртане.

Къщата я нямаше.

Западняците се развикаха радостно, подхвърляха брадвите си, прегръщаха се и подхващаха победни песни.

Дарик вдигна ръка и войниците му замряха по местата си. Той гледаше мълчаливо как Закрилниците прибраха оръжията си, взеха маските на убитите си събратя и тръгнаха между купчините трупове. Западняците им направиха път, сякаш усещаха, че става нещо, което не ги засяга. А може би не искаха повече да се сражават срещу маскираните страшилища.

Песните стихнаха, западняците се събираха от едната страна на бойното поле. Още не бяха победили. Дарик и армията му стояха срещу тях и нямаха намерение да отстъпват.

Враговете се гледаха свирепо, накрая между племенните бойци се провря един мъж, който застана отпред. Тесая.

– Генерал Дарик! – провикна се той.

– Вожде Тесая! – отвърна му пълководецът през стоте крачки, които делиха армиите.

Дарик си каза, че поне не е обкръжен, но не се заблуждаваше за численото превъзходство на западняците.

– Дали да не продължим преговорите, за да обсъдим как ще ми се предадеш?

– Не съм съгласен. – Войниците на Дарик нададоха войнствен рев, щом чуха думите му. – Пък и ти не ми повярва миналия път, Гарваните обаче се опитаха да спасят всички ни. Проклет да съм, ако допусна да се върнат в страна, където ти си господар.

– Твърде дръзки думи от устата на човек в твоето положение – укори го вождът. – Нямаш зад себе си силата, за да поставяш условия. Дори най-страшните ви бойци се отказаха.

Махна с ръка към Закрилниците, които бяха поели по пътя към Ксетеск, но точно в този миг спряха и се загледаха в небето. Владетелят на племената вдигна рамене.

– А и как, ще ми се да знам, биха се върнали Гарваните, щом проходът към земите на вашите съюзници се затвори сам?

Слухът на Дарик долови далечен звук, чужд за Балея. Той го бе чувал и преди в небето над Парве. Предпочете да се надява, че този път не е възвестил нашествие на нови врагове.

– Има си начини, владетелю Тесая.

Закрилниците не помръдваха, очите им зад маските още се вираха

нагоре. На хоризонта се появиха три черни точки, които се уголемяваха неимоверно бързо.

– Струва ми се, че те идват – добави Дарик гръмогласно.

– Какво значение има? – подхвърли Тесая. – Ела по средата, за да поговорим за вашата капитулация. Откажеш ли, ще източа кръвта на всеки от войниците ти.

– О, Гарваните няма да наклонят везните, но техните приятели... – поклати глава Дарик, обърна се към стоящия наблизо капитан и промърмори: – Богове, дано съм познал! Насам летят дракони. Молете се да носят Гарваните, иначе всички тук ще измрем след малко.

Тръгна към чакащия го Тесая. Срещнаха се по средата между армиите с любезни поклони.

– Стана малко заплетено, нали? – самодоволно изрече Тесая.

– Не бих казал – възрази Дарик. – Вашите войски нахлуха в нашата страна, ние ви възпирахме и пречехме на всяка крачка. Сега ме убеждаваш да се предам, защото не си наясно какво ще се случи, ако откажа.

Тесая скръсти ръце на широките си гърди. По ръцете му засъхваше кръв.

– Интересно тълкуваш събитията, но аз вече разгромих жалката войска, която прати да се промъкне покрай мен вчера. И ти, и нейният предводител не можете да направите нищо повече. Животът на всички ви зависи от мен, а аз ще ви избия без колебание.

Дарик се озърна към все по-едрите силуети във въздуха. Не се налагаше да протака още дълго.

– Така да бъде – склони глава едва забележимо. – Кажете условията си, за да знам как според теб можем да се предадем с чест.

Тесая се засмя и разпери ръце.

– Виж, дори дъждът спря в очакване на думите ми. Не искам повече битки. Всички зад теб да сложат оръжие и да се подчиняват на предводителите на моите отряди. Ще ги държим тук, докато не им измислим подходяща работа. Ти ще тръгнеш с моята победоносна войска към Корина, където от мое име ще убедиш градските първенци да се предадат без бой...

И западняците, и войниците на Дарик се разшаваха уплашено. Тесая сви вежди. Сега беше ред на пълководеца да си придаде самодоволно изражение.

– Съжалявам, владетелю, но твоите условия са неприемливи.

Пулсът му се ускори, той пак се примолви наум драконите да са от Люпилото Каан.

– Не си позволявай да...

– Млъкни! – прогърмя гласът на Дарик и Тесая трепна видимо. – Ти се усъмни в казаното от мен, западняко, и сега ще съжаляваш. Попита как биха могли да се завърнат Гарваните. Погледни към небето, там ще откриеш отговора.

Главата на Тесая се отметна назад сякаш против волята му. Старшият вожд на племената преbledня, долната му челюст увисна. Сред двете армии се надигна тревожна врява. Всички понечиха да се разбягат, но командирите на полкове и стотниците наложиха ред. Предводителите на племенните отряди обаче тичаха редом с бойците си.

Тесая не се посрами. Само отстъпи заднешком там, където допреди малко стоеше войската му.

Най-после и Дарик можеше да се обърне. Драконите се снижаваха стремително и нямаше как да не види лъскавото злато на люспите им.

Дарик се разсмя от душа.

* * *

Западняците пускаха стрели, преструваха се, че нападат, и хулеха враговете си, че не знаят що е смелост. Сборната кавалерия на Школите начело с Блекторн и Гресе не им отвръщаше. Знаеха, че всеки миг могат да обърнат конете и да се отдалечат от противника.

Както Блекторн предвиди, предводителят на западните не устоя на любопитството си и пристъпи напред под своя червено-бял флаг за примирие. Бароните смушиха конете и го доближиха.

– Аз съм Адеселере. Желая да науча вашите имена.

– Блекторн и Гресе, барони на Балея.

– Къде са другите ви бойци?

Чак сега Гресе проумя догадката на Блекторн защо западните не се хвърлиха веднага в атака.

– Какво да кажа... – проточи Блекторн на почти безупречно западно наречие. – Може би се крият в бивака и чакат да ви нападнат във фланг, щом настъпите. А може и да са потеглили оттук посред нощ от другата страна на канарите, за да се сражават срещу вашата армия при къщата на Септерн. Ако искате, проверете, но ние сме на коне и няма да ни настигнете. Така може да си навлечете смърт. Или пък тръгнете и вие към къщата. Ще стигнете преди здрач. Знаем какво бих решил на ваше място.

Адеселере се взираше в дългите редици палатки. В бивака всичко бе притихнало, но дали там не се криеше изненадваща гибел?

– Няма вечно да ни пречите – изръмжа той, обърна се и изведе отрядите си от бойното поле.

Половин час по-късно всички още бяха на седлата. Върнаха се съгледвачи и докладваха, че вражеската армия бърза на изток.

– Е, приятели – каза накрая Блекторн, – време е да приберем нашите ранени. Тук ще им бъде по-удобно.

Тъкмо щеше да дръпне юздите на коня си и чу първите крясъци. Три крилати силуета прелетяха шеметно над планината. Всички разбраха в миг какво може да ги сполети.

– Скачайте на земята! – извика капитанът, щом конете заподскачаха буйно.

Кавалеристите изпълниха заповедта припряно и конете се разбягаха, усетили опасността по инстинкт.

– Бонове... – изгъгна Гресе през заседналата в гърлото му буца.

Препотпяваше се, въздухът засядаше в дробовете му. Не можеше да помръдне, до него Блекторн също остана неподвижен.

Драконите искряха в златно под сивкавото небе. Спуснаха се към хората и един от тях изръмжа оглушително, когато прелетя над главите им. Гресе се завъртя на пети и за малко не се тръшна на земята. Готов беше да се закълне, че чу смях, докато чудовищата се отдалечаваха.

Озърна се към Блекторн, който се смееше весело и го потупа по рамото с трепереща ръка.

– Какво те прихваща? – слиса се Гресе.

– Не ги ли видя?

– Дали съм видял проклетите твари?! Чудя се как не напълних гащите.

– Не, за ездачите ти говоря – поясни Блекторн. – Драги ми Гресе, ние победихме! Гарваните яздеха драконите.

– Ама ти съвсем си се...

Гресе се огледа. Драконите не се виждаха и той си отдъхна.

– Ваши превъзходителства...

Бледият капитан бе свалил шлема си, държеше малка украсена кутия за подаръци.

– Слушам те – кимна Блекторн.

– Мисля, че всички имаме нужда от това. – Кавалеристът отвори кутията. Вътре имаше малка бутилка с рядък отлежал коняк, както правеха винарите на Блекторн, и четири чашки. – Пазех го за особен случай.

– Скъпо момче – промълви Гресе, който се замая, сякаш вече бе

посърбнал, – ти току-що дари голяма радост на един застаряващ човек.

* * *

Хирад виждаше армиите, но не и развалините на къщата. Ша-Каан пикира към земята и варваринът пак изтръпна, когато се хлъзна малко по шията му. Знаеше къде ще кацне Великият Каан, това беше ясно и за хората долу. Разкикоти се, като видя как се пръснаха на всички страни, вятърът носеше към ушите му вопли на ужас и безпомощни заповеди да запазят спокойствие.

Ша-Каан изви шия назад, промени положението на тялото си и стъпи на четирите си лапи. Хирад тутакси измъкна кинжал и срязва въжета-та. Нямаше търпение да усети земя под краката си, ако ще и да е хлъзгава от пролятата кръв. Ша-Каан наведе глава и Хирад се изсули на земята, но краката не го задържаха прав. Нечии ръце веднага го хванаха за раменете и го подкрепиха. Мускулите на прасците и бедрата му се сковаха от преумората.

Дарик стоеше до него засмян. Прегърнаха се.

– Още си жив, а? – подхвърли варваринът.

– Още съм жив – кимна пълководецът. – Да отложим малко веселбата, защото от другата страна на този дракон има цяла армия западници.

Хирад прихна така, че в очите му избиха сълзи.

– Извинявай... Как го каза само! – Овладея се и добави: – Слушай, войната свърши. Ти ще убедиш западниците да се махнат отвъд Чернотрън. Ако не те послушат, мога да им уредя малко представление, нали разбираш.

Дарик се усмихна и стисна раменете му.

– Ще видя какво мога да направя.

Хирад пристъпи към главата на Ша-Каан, събраха се и другите Гарвани. Гледаха Дарик, който отиде при Тесая. Варваринът плъзна длан по огромната глава.

– Благодаря ти, Велики Каан. Старият дракон отвори едното си око.

– Ти и твоите Гарвани спасихте Каан. Редно е аз да ти благодаря.

– Но защо си толкова натъжен?

– Загубихме къщата и това е лошо за нас. Прохода го няма. Не знам къде да търся други.

– Май не те разбирам... – смръщи се Хирад.

– Казва ти, че няма как да се върнат – обади се Ериан. – Поне засега.

– Но ние ще им помогнем да се приберат в своя свят. И то скоро, нали?

Хирад гледаше изпитателно тримата магове, а те въртяха глави.

– Не знам – промърмори Илкар. Хирад пак се взря в Ша-Каан.

– Знаел си, че може да се случи, нали? Затова дойде да провериш има ли го още прохода на Септерн.

– Разбира се. Но участието на три дракона е нищо пред спасението на цялото Люпило. Не е чак такава саможертва.

Хирад не знаеше какво да каже.

– Ще ви върнем все някак – заяви накрая. – Нали сме Гарваните?

– Няма ли граници твоята самонадеяност? – рече Дензър, но очите му блеснаха.

– Няма – потвърди Хирад.

Огледа полето. Дарик още говореше на Тесая, който кимаше и зяпа-ше трите дракона, легнали на земята да отдъхнат. Незнайния обикаляше оцелелите Закрилници и стискаше ръцете на всеки. Дензър и Ериан се прегръщаха. Ша-Каан надигна глава и започна да се взира в новия си дом, сините му очи не пропускаха нито една подробност. В мислите му се смесваха възторг, печал и надежда. Илкар се подсмивваше, скръстил ръце.

Пак успяха. Хирад охотно признаваше, че не е за вярване.

Само Троун го нямаше. Русият великан се бе отдалечил безшумно, щом скочи от своя дракон. Хирад си бе помислил, че ще е добре да остане сам за малко.

Войниците от Балея се развикаха стъписани, сочеха към съсипания бивак на западниците. Хирад се вторачи натам.

– Оставете го на мира! – извика властно. – Няма да ви стори зло.

Троун дотича при него, Хирад приклезна и го погали по главата.

– Какво си направил, по дяволите?!

Вълкът го гледаше сериозно, очите с жълти точки бяха влажни. Подуши въздуха и изръмжа дружелюбно. Сърцето на Хирад се сви от този звук.

– Троун, не знам дали ще ме разбереш... – започна дрезгаво, забравил всичко друго наоколо. – Ти винаги ще принадлежиш към Гарваните. И ние винаги ще те помним. Желая ти сполука, каквото и да срещнеш по пътя си. И дано душата ти намери покой.

Ръката на Илкар се опря в рамото му, но елфът остана безмълвен.

Троун пристъпи напред, близна лицето на Хирад и бавно се отдалечи.

КРАЙ

© 2000 Джеймс Баркли
© 2007 Владимир Зарков, превод от английски

James Barclay
NoonShade, 2000

Сканиране: nedjalkov, 2007
Разпознаване и редакция: piki, 2008

Публикация:
ИК „Бард“, 2007

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4986>]